

செனியிடு எண். 596.

3/5

கந்த புராணத் திரட்டு

தருமையாதினம்

1968

விலை ரூ. 2-00.

Acc. 24042
No. 2111



குமரக்கோட்டம்
ஸ்ரீ ஆறுமுகக்கடவுள்

உ
சிவமயம்
முருகன் துணை

கந்த புராணத் திரட்டு

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமையாதினம்

25 ஆவது குருமகாசந்திதானம்

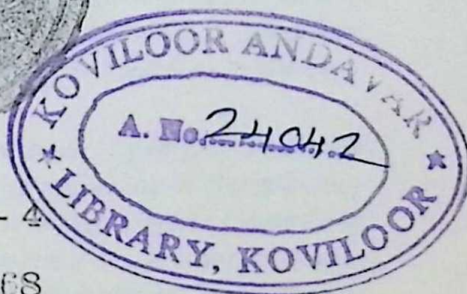
மூலநு கயிலை சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய
சுவாமிகள் அவர்கள்

ஜன்ம நட்சத்திர விழா மலர்



கிலக - ஐப்பசி - 4

20-10-1968



ஞானசம்பந்தம் அச்சகம்,
தருமபுரம்.

உ

குருபாதம்

முன்னுரை

உலக வாழ்க்கை, உண்பதும், உறங்குவதும், ஐம்புல நுகர்ச்சியை அடைவதும் என்னும் இவற்றோடே அமைந்துவிடு மாயின், அது விலங்கு வாழ்க்கையாய் முடியுமேயன்றி, மக்கள் வாழ்க்கையாய் இராது. மேற்கூறியவற்றிற்கு இடையே, 'நாம் யார்? நாம் எங்கிருந்து வந்தோம்? எங்கே செல்லப் போகின்றோம்? வந்தது, செல்வது என்பன இல்லாமல் இங்கு வாழ்வதோடுதான் நம் வரலாறு முடிந்து விடுகின்றதா? இதற்கு முன்னும், பின்னும் நமது வரலாற்றிற்குத் தொடர்ச்சி உண்டா? என்று இவ்வாறு நம்மைப்பற்றிச் சிறிது சிந்தித்தும் பார்த்து, அதற்கேற்ப நடத்தல் உண்டாயின், அதுவே மக்கள் வாழ்க்கையாகும்.

இவ்வாறு சிந்தித்துப் பார்த்து உண்மையை அனுபவமாக உணர்ந்த நம் முன்னோர்கள், தாங்கள் பெற்ற நன்மையைத் தங்கள் வழிவருவோரும் அடைதல் வேண்டும் என்ற அருள் உள்ளம் காரணமாக, நமக்குப் பல நூல்கள் வாயிலாகப் பல வழிவகைகளை வகுத்துச் சென்றார்கள். அவைகளில் சிறப்புடையன, 'தவம்' என்று சொல்லப்படும். "தவம் செய்வார் தங்கமும் செய்வார்மற் றல்லார் - அவம் செய்வார் ஆசையுட் பட்டு", "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவம் - ஈண்டு முயலப் படும்' என்பன முதலாகத் தவத்தின் பெருமையைத் திருவள்ளுவர் பலவாறு சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

தவமே, 'நோன்பு' என்றும், 'விரதம்' என்றும் சொல்லப் படும். எனினும், 'தவம்' என்பது துறவிகட்கு உரியதுபோலவும், நோன்பு அல்லது விரதம் என்பது இல்லறத்தார்க்கு உரியதுபோலவும் மக்கள் நினைக்கின்றனர். எவ்வாறு நினைப்பினும், செய்கின்ற செயல்கள் செய்யப்படுந் தன்மைக்கேற்பவே.

சிறு பயனையோ பெரும் பயனையோ தரும். மக்கள் நினைக்கின்றபடி வீரதங்கள் இல்லறத்தாரால் செய்யப்படுவனவாய் இருப்பினும், அவற்றிற்குச் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி அவற்றை உறுதியுடன் அனுட்டித்தால், பெரும்பயனைப் பெறுதல் கூடும்.

இத்தகைய வீரதங்கள் பல. கடவுள் தொடர்பாக நம் காட்டில் அனுட்டிக்கப்பெற்று வருகின்றன. அவற்றுள் முருகப் பெருமானை நோக்கி அனுட்டிக்கும் சஷ்டி வீரதம் சிறந்து விளங்குவது. முருகன் தன்னை நினைப்பவர்க்கு அவர்களது ஊனக்கண்ணே ஞானக்கண்ணாய் விளங்கும்படி அவர்கள் முன் எளிதில் தோன்றி, அவர்கள் வேண்டிய வரத்தைக் கொடுக்கும் கலியுக வரதனாய் விளங்குபவன். அவனுக்கு உரியனவாகச் சொல்லப்படும் வீரதங்கள், பலவற்றுள் சஷ்டி வீரதம் சிறந்ததாக அனுட்டிக்கப்படுகின்றது. ஐப்பசித் திங்கள் சுக்கில பட்சத்தில் வரும் சஷ்டிதிதியே 'மகாசஷ்டி' எனப்படும். அதனை அந்தப் பிரதமை தொடங்கி ஆறநாட்கள் அனுட்டிப்பது மரபு. அந்நாட்களில், முருகப் பெருமானது பெருமைகளை மிகச் சிறந்த வகையில் விரித்துக் கூறும் கந்தபுராணத்தைப் பாராயணம் செய்வது, பல பேரன்பர்களிடம் காணப்படுகின்றது.

புராணங்களுள் கந்த புராணம் தலையாயது. பெரிய புராணம் திருமுறைகளுள் ஒன்று. பெரியபுராணம் கந்த புராணம், திருவிளையாடற் புராணம் என்னும் மூன்று புராணங்களும் சிவபெருமானது மூன்று கண்கள்போலச் சைவ சமயத்தில் சிறந்து விளங்குவன என்று கூறுவர். இவைகளுள் கந்த புராணம் சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்ணில் தோன்றிய முருகப்பெருமானது அருள்வரலாறு கூறுவதாகலின், 'சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்' என்று சொல்லப்படும். 'எந்தப் பொருளும் கந்த புராணத்தில் உண்டு' என்பது பழமொழி. இதற்கேற்ப எல்லா வகையான அரிய கருத்துக்களையும், அளவற்ற புராண வரலாறுகளையும் கந்த புராணத்தால் அறிதல் கூடும். இதனை அருளிச்செய்த கச்சியப்ப சிவாசாரியர், முருகனது பெருமையை மிகச் சிறப்பித்தக் கூறும் அதே சமையத்தில், சிவபரத்துவமும் இனிது விளங்க எடுத்துரைக்கும் முறை மிகவும் அழகியாய் விளங்குகின்றது. இதனுள்

தவத்தின் பெருமையை இவர் அடிக்கடி நினைவூட்டும் முறை நம் உள்ளத்தைப் பண்படுத்துவதாகும்.

கச்சியப்ப சிவாசாரியர் தமது கந்த புராணத்தைப் பதினாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட செய்யுட்களால் விரிந்த பெருங் காப்பியமாகச் செய்துள்ளார். தன்னிகரில்லாத் தலைவனை உடைத்தாதல் ஆகிய காப்பிய இலக்கணம், கந்த புராணத்திற்கு இயற்கையிலே அமைந்திருத்தலால், இதனைக் கச்சியப்ப சிவாசாரியர் மற்றும் பல காப்பிய இலக்கணங்களும் பற்பல அணிநலங்களும் நன்கமைய ஆக்கியதோடு, வேத ஆகம புராணப் பொருள்களும் பொதுள, அவையனைத்திற்கும் மேலாகப் பத்திச் சுவை பரந்து விளங்க அருளிச்செய்துள்ளார். இதன் பெருமைகளையும் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளையும் எடுத்துக்காட்டுவதாயின், அதற்குத் தனித்தொரு நூலையே எழுதவேண்டி வரும்.

இத்தகைய பெருஞ்சிறப்புடைய நூல், பத்திமான்களில் பலர்க்கு அன்றாட நாட்களிலும், சிறப்பாக மாத சஷ்டி, மகாசஷ்டி வீரத நாட்களிலும் பாராமண நூலாக விளங்கி வருதல் பலரும் அறிந்தது. எனினும், சொல்லாலும், பொருளாலும் மிகப் பரந்து தோன்றும் கந்த புராணக் கடலைக் கடக்க மாட்டாத பலர்க்கும் அதன் முதன்மைப் பொருள் தோன்றிப் பயன் படுதற்பொருட்டு, ஏறக்குறைய முந்நாறு ஆண்டுகட்கு முன்பே தருமையாதின் முனிவராகிய ஸ்ரீசம்பந்தசரணலய சுவாமிகள் ஏறக்குறைய ஆயிரம் பாடல்களில் கந்த புராணச் சுருக்கம் அருளிச்செய்தார்கள். மைசூர் மகாராசரது வேண்டு கோளின்படி செய்தளிக்கப்பெற்ற இக் கந்த புராணச் சுருக்கத்தைப் பலர் ஒதிக் கந்த புராணப் பயனை எளிதில் பெற்று வருகின்றனர். தணிகைப் புராணம் அருளிச்செய்த கச்சியப்ப முனிவர் அப்புராணத்தின் ஒரு படலத்துள் ஐந்நூற்றுக்கும் குறைந்த பாடல்களில் கந்த புராணப் பொருளை ஒருவாறு அடக்கிப் பாடியருளினார்.

இவையெல்லாம் கந்தபுராணத்துட் சொல்லப்பட்ட முதற் பொருளாகிய கதையை ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்ளத் துணை செய்வனவேயன்றிக் கந்த புராண முதல் நூலில் இன்றியமையாது உணரத்தக்க சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் ஓரளவேனும் உணர்தற்கு வாய்ப்புப்பெற இயலாதனவாம். ஆதலின்;

கச்சியப்ப சிவாசாரியர் அருளிச்செய்த முதற் கந்த புராணத் தையே மக்கள் ஓரளவேனும் உணர்தற்கு வாய்ப்பாக அதனுள் இன்றியமையாத சில அரிய பாடல்களை அதிலுள்ள வரலாறும் எஞ்சாதபடி திரட்டி, 'கந்த புராணத் திரட்டு' என்னும் சிறு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்று, தருமையாதீனம் 25ஆவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலை சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் திருவுளம் பற்றினார்கள்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ மகாசந்நிதானத்தில் எழுந்த அருளாணையின் வண்ணம் அடியேன் அச்செயலை மேற்கொண்டபொழுது, பெரும்பான்மையும் எல்லாப் பாடல்களுமே இனியவும், நல்ல வும், இன்றியமையாதனவுமாக இருத்தலைக் கண்டு, வியப்பும், திகைப்பும் கொண்டேன். எனினும், குருவருளின்வழிநின்று முயன்று, கதைப் பகுதிகள் சிலவற்றை உரைநடையில் இடையிடையே சுருக்கித் தந்து, சிறந்த சில பாடல்களைமட்டும் திரட்டி 1420 செய்யுட்களாக ஒரு திரட்டாக்கினேன். இதனால், இவைகள்தாம் கந்த புராணத்திற் சிறந்த பாடல்கள்; மற்றவை சிறந்த பாடல்கள் அல்ல' என்பது எனது கருத்து என்று ஒருவரும் கருதிவிடமாட்டார் என்பதை நான் அறிவிக்க வேண்டுவதில்லை. எனவே, கந்த புராணக்கடலில் சமுத்திர கலச நியாயமாகச் சில சிறந்த பொருள்களையும், கந்த புராணத் துட் சொல்லப்பட்ட வரலாற்றையும் ஓரளவு யாவரும் அறியத் துணை செய்யத் தக்கது இந்நூல் என்றே யாவரும் உணர்வர். இவ்வகையில் இந்நூல், ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலைக் குருமகாசந்நிதானம் அவர்களது, கீலக யாண்டு ஐப்பசித்திங்கள் ஜன்ம நட்சத்திர விழாமலராக வெளிவருகின்றது. ஸ்ரீலஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்கள், ஐப்பசித்திங்கள் மகாசஷ்டி தினங்களில் திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி நோன்பிருந்து நாள்தோறும் முருகனை வழிபடும் நியமத்துடன் கந்த புராணத்தைப் பாராயணம் செய்தும் செய்வித்தும் வருபவர்கள்.

கந்த புராணக் கடலை, அகத்திய முனிவராய் இருந்து சுருக்கிப் பருகியவர், தருமையாதீன முனிவராகிய ஸ்ரீ சம்பந்த சரணலய சுவாமிகளாதலின், அவ்வாதீன அருளாட்சியைச் செலுத்திவரும் ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலைக் குருமாமணியவர்கட்கு இக் கந்த புராணத் திரட்டு நூல் வெளிவரத் திருவுளம் பற்றுதல்

இயல்பே. ஸ்ரீலக்ஷ்மி கயிலைக் குருமணியவர்களது பெருங் கருணைக்குச் சைவ உலகமும், தமிழுலகமும் என்றும் குன்றா நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையன. இவ் அரும்பெரும் பணிக்கு அடியேனை உரியவனாக்கிய ஸ்ரீலக்ஷ்மி கயிலைக் குருமகா சந்திதானத்தின் திருவடி மலர்கட்கு எனது மன மொழி மெய்களாலாகிய வணக்கங்களைச் செலுத்திக் கொள்கின்றேன்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் ஸ்ரீ கச்சியப்ப சிவாசாரியரது வரலாற்றை எழுதி உதவியவர்கள், தருமையாதீனப் பல்கலைக் கல்லூரிப்பொறுப்பு முதல்வர், திருநெறிச்செம்மல், நல்லிசைப் புலவர், வித்துவான், திரு. வி. சா. குருசாமி தேசிகர் அவர்கள். இஃது அச்சாகுங் காலத்தில் பிழை திருத்தம் செய்தும், பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி தொகுத்தளித்தும் உதவியவர்கள், தருமையாதீனப் பல்கலைக் கல்லூரிப் பேராசிரியர், சிரோமணி. வித்துவான், திரு. வி. சபேசனார் அவர்கள். இவர்கட்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றி உரியது.

இந்நூலை அன்பர்கள் பெற்று ஒதிக் கந்தபுராணப் பயன் கொண்டு முருகன் திருவருட்கு உரியவர்களாய், இம்மை மறுமை நலங்களை எய்தி உய்வார்களாக.

இங்ஙனம்,

அடியேன்,

தருமையாதீனப்
பல்கலைக் கல்லூரி,
தருமபுரம்.
20—10—1968.

சி. அருணைவடிவேல்.

உ

குருபாதம்

கச்சியப்பசிவாசாரியர் வரலாறு

தொண்டை மண்டலத்தை அணிசெய்வது காஞ்சிமாநகரம். இந்நகரின் கண் ஆதி சைவர் சூலத்தில் காளத்தியப்ப சிவாசாரியார் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் குமரகோட்டம் என்னும் முருகன் திருக்கோயில் அர்ச்சகர்களில் ஒருவர்; முருகப்பெருமானை நாடோறும் அன்போடு பூசிக்கும் நியமம் உடையவர். இவர் நெடுங்காலம் மகப்பேறு இன்றி இருந்தார். மகப்பேறு இல்லாக்குறை காளத்தியப்பரின் மனத்தைப் பெரிதும் வருத்தியது. முருகப்பெருமானுடைய சீர்பாடும் சிறந்த புதல்வன் ஒருவனைத் தரவேண்டும் என்று முருகனை நாடோறும் குறை இரந்தார். முருகக் கடவுளுடைய திருவருளால் ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. திருவருளை வாழ்த்தி, தன் மைந்தனுக்கு, 'கச்சியப்பர்' எனத் திருப்பெயரிட்டு அவரை அன்போடு வளர்த்து வந்தார். உரிய காலத்தில் கச்சியப்பர் கலை நலன்கள் சிறக்கப்பெற்றார். தென்மொழி, வடமொழி ஆகிய இருமொழிகளிலும் வல்லவரானார். நான்கு வேதங்கள், ஆறு அங்கங்கள், சிவாகமங்கள் அனைத்தையும் கற்றுத் தெளிந்தார்.

கந்தபுராணத் தோற்றம் :

கச்சியப்பர் ஆதி சைவ மரபிற்கேற்றபடி சமய தீட்சை முதலியன முறைப்படி செய்விக்கப்பெற்றுக் குமரகோட்டத்து முருகப்பெருமானை உண்மை அன்போடு வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் முருகப்பெருமான் திருவருளால் கச்சியப்பருக்கு வடமொழியிலுள்ள காந்த புராண சங்கர சங்கிதைச் சிவரகசிய காண்டத்தின்கண் உள்ள முருகன் திருவிளையாடல்களைக் கந்தபுராணம் என்னும் பெயருடன் ஒரு நூலாகப் பாடவேண்டும் என்று தோன்றியது. கச்சியப்பர், திருவருளால் தமக்கு எழுந்த பேரார்வத்தை எண்ணி, எவ்வாறு

தொடங்கிப் பாடுவது என்று மயங்கி நின்றார். அவ்வேளையில் செந்தமிழ் முருகன் திருவருளால் “ திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்தளான் ” என்று ஒரு அசரீரி எழுந்தது. அவ்வுரை கேட்ட கச்சியப்பர் திருவருளை வியந்து வாழ்த்தி அத்தொடரையே முதலடியாகக் கொண்டு நூலைத் தொடங்கிப் பாடினார். நாளொன்றுக்கு நூறு செய்யுட்கள் வீதம், முதல் ஆறு காண்டங்களைப் பதினாயிரத்திற்கு மேற்பட்டபாடல்களில் பாடி முடித்தார். கந்தன் கருணையால் அவனது அருள் விளையாட்டுக்கள் அழகிய தமிழ் இலக்கியமாய் உருப்பெற்றது. ஏழாவது காண்டமாக உபதேச காண்டம் என்ற பகுதியைக் கச்சியப்பர் தன் மாணவராகிய குகனேரியப்ப நாவலரைப் பாடி முடிக்குமாறு பணித்தார் என்றும், கச்சியப்பர் கட்டளைப்படி அவர் அப் பகுதியைத் தனி நூலாகப் பாடினார் என்றும் கூறுவர்.

சேவிவழிச் செய்தி :

கச்சியப்பர் கந்தபுராணம் பாடுவதற்குக் காரணமாகக் கூறப்படும் சேவி வழிச் செய்திகள் நாம் அறிதற்குரியவை. “ கச்சியப்பருடைய கனவில் குமரக் கடவுள் தோன்றி, தமிழில் தமது திருவிளையாடல்களைக் கந்தபுராணம் என்ற பெயரில் பாடுமாறு கட்டளையிட்டுத் “ திகட சக்கர ” என முதல் அடி எடுத்துக் கொடுத்து மறைந்தார் எனவும், அக்கட்டளைப்படி கச்சியப்பர் கந்தபுராணச் செய்யுட்களை நாள்தோறும் பாடி அச் செய்யுட்கள் எழுதிய ஓலைகளை அர்த்த யாம வழிபாடு முடிந்ததும் குமரகோட்டக் கோயிலுள் வைத்துத் திருக்காப்பிட்டுவர, அடுத்தநாள் காலை வழிபாட்டிற்குச் செல்லும்போது அப்பாடல்களில் முருகன் திருத்தங்களைச் செய்து அளிப்பன் ” எனவும் சேவிவழிச் செய்தி கூறுகிறது.

அரங்கேற்றம் :

கச்சியப்பர் தாம் பாடிய புராணத்தை அரங்கேற்றம் செய்ய எண்ணினார். நாளும் கேரமும் குறிப்பிட்டு எல்லோருக்கும் திருமுகம் அனுப்பினார். மன்னர்களும் மதி அமைச்சர்களும் செந்தமிழ்ப் புலவர்களும், சிவனடியார்களும், செல்வர்களும் அச்செய்தி கேட்டு மகிழ்ச்சி யடைந்து குறித்தநாளில் காஞ்சிமாநகரை அடைந்தனர். காஞ்சி நகரம் முழுதுமே விழாக்கோலம்

கொண்டிருந்தது. கச்சியப்படும் குறித்தநாளில் குமரகோட்டத்தில் முருகப்பெருமானை வணங்கி அவன் திருமுன்பு அமர்ந்து கந்த புராணத்தைப் பூசித்துப் போற்றி வழிபட்டு நூலைப்படித்து அரங்கேற்றம் செய்யத் தொடங்கினார்.

காப்புச் செய்யுளாக அமைந்த "திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்" என்ற பாடலைப் பாடி, பொருள் விளக்கம் செய்தார். இத்தொடரில் "திகட சக்கரம்" என்ற சொற்றோடர் அமைப்பை, திகழ் + தசம் + கரம் எனப் பிரித்துப் பொருள் கூறினார்.

அப்பொழுது அவ்வவையில் இருந்த புலவர் ஒருவர் எழுந்து நின்று கச்சியப்பரை நோக்கி "அடிகளே, தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களில் திகழ் + தசம்-திகடசம் எனப் புணர்தற்கு விதி இல்லையே! தாங்கள் இவ்வாறு கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்" என்று கேட்டார். அதற்குக் கச்சியப்பர், 'இத்தொடர் யான் பாடியதன்று முருகப்பெருமானே பாடியதாகும்' என்று கூறினார். அதற்கு அப்புலவர் 'யார் கூறிப்பதாயினும் இலக்கண விதிக்கு மாறானதை எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்வது' என்றார். மற்றும்சிலர் எழுந்து, 'முருகனே இத்தொடரைத் தங்கட்கு எடுத்துக் கொடுத்தான் என்பதை நாங்கள் எவ்வாறு நம்புவது? அப்பெருமானே இவ்வவையிடைவந்து இவ்வடி யான் பாடியதென்றே அல்லது தாங்களே இவ்வாறு புணர்தற்கு விதி உளது என்றே கூறினால்தான் இந்நூலை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்வோம்; இல்லையேல் இப் புராணத்தை அரங்கேற்ற விடமாட்டோம்' என்று கூறினர். கச்சியப்பர் திருவருளை நம்பி இரண்டில் ஒன்று நாளை நடக்கும் என்று கூறி அன்றைய அரங்கேற்றத்தை முடித்துத் தம் இல்லம் சென்றார். இல்லம் சென்ற கச்சியப்பர் அன்று இரவு உணவு கொள்ளாது ஆறுமுகக் கடவுளைத் தியானித்து உறங்கினார்.

கனவீல் கந்தன் காட்சி :

கச்சியப்பருடைய கனவிலே முருகன் காட்சியளித்து "அன்பனே வருந்துதல் வேண்டா. சோழநாட்டின்கண் வீரசோழியம் என்ற இலக்கண நூல் ஒன்று உள்ளது. அந்நூலில் சந்திப் படலத்தில் பதினெட்டாம் பாடலில் திகழ் + தசம்

திகடசம் எனப் புணர்தற்கு விதி உள்ளது. நாளை அந்நாட்டுப் புலவன் ஒருவன் அவையிடைவந்து அவ்விதியை எல்லோருக்கும் உணர்த்துவான்" என்று கூறி மறைந்தார்.

மறுநாள் அரங்கேற்றம் தொடங்கியது. கச்சியப்பர் தம் கனவில் முருகன் தோன்றி, தமக்குக் கூறியனவற்றை அவையோர்க்குத் தெரிவித்தார். அப்போது புலவர் ஒருவர் கையில் ஓலைச்சுவடியுடன் அங்குத் தோன்றினார். அங்கிருந்த புலவர்கள் அவரை நீவிர் யாவர்? என வினவினர். அதற்கு அப்புலவர், நாம் இருப்பது சோழநாடு; நம் கையிலிருப்பது வீர சோழியம் என்றார். முதல் நாள் கச்சியப்பரின் அரங்கேற்றத்தைத் தடுத்த புலவர் அந்நூலைத் தம் கையில் வாங்கிச் சந்திப் படலத்தின் பதினெட்டாம் பாடலைப் படித்தார். அப்பாடலில் தாம் கேட்ட சொற்றொடர் அமைப்புக்கு விதி இருத்தலைக் கண்டு மகிழ்ந்து ஏனையோர்க்கும் அதனைக்காட்டினார். முடிவில், வந்த புலவர் தம் கையிலிருந்த சுவடியைக் கச்சியப்பரிடம் கொடுத்து 'அரங்கேற்றுதற்கு ஏற்பட்ட தடை இப்பொழுது நீங்கி விட்டதல்லவா' என்று கூறிக்கொண்டே மறைந்தருளினார். கச்சியப்பர் புலவராக வந்தவர் முருகக் கடவுளே என்பதை அறிந்து வியந்து திருவருளை வாழ்த்தினார்.

அவையோரும் கச்சியப்பருடைய பெருமையை அறிந்து அவரை வழிபட்டனர். அரங்கேற்றம் செய்தற்குத் தடையேற்படுத்திய புலவர் கச்சியப்பரிடம் வந்து தன்னை மன்னிக்கும் படி வேண்டினார். கச்சியப்பர் அவரைப் பார்த்துத் தாங்கள் செய்த தடையினால் அல்லவா முருகன் திருவருட் சிறப்பு எல்லோர்க்கும் இனிது புலனாயிற்று! தாங்கள் செய்த இவ் உதவிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்ய இயலும் என்று இன்மொழிகள் கூறி அவரை இன்புறுத்தினார்.

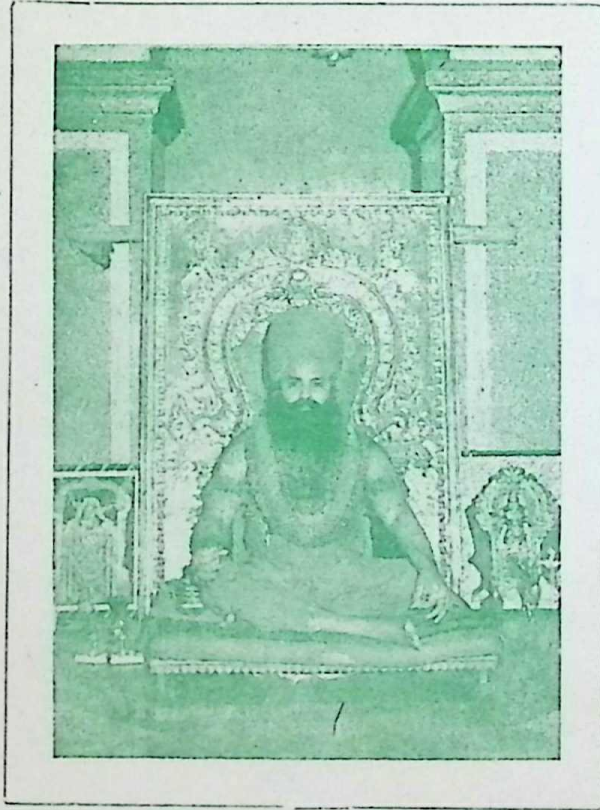
அவையோர் வேண்டுகோட்படி அரங்கேற்றம் இனிது நிகழ்ந்தது. அரங்கேற்றத்தில் கலந்துகொண்ட மன்னர்களும் தொண்டை நாட்டின்கண் உள்ள இருபத்துநான்கு கோட்டத்து மக்களும் இவரைத் தந்தப் பல்லக்குச் சிவிகையிலேற்றி நகர்வலம் செய்வித்துப் பரிசில்கள் அளித்துச் சிறப்பித்தனர். புராணம் கேட்டவர்கள் அனைவர்களும் செல்வர்கள் அறுசுவை விருந்தளித்துச் சிறப்புச் செய்தனர். கந்தபுராண அரங்கேற்றத்

திற்குப் பிறகு கச்சியப்பரின் புகழும், இந்நூலின் சிறப்பும் தமிழகம் எங்கும் பரவின. பலரும் இந்நூலைத் தொடர்ந்து படித்து முருகன் திருவருட் பேற்றுக்கு உரியவராகத் தொடங்கினர். கந்தபுராணத்தில் இல்லாதவை வேறு எந்தப் புராணத்திலும் இல்லை என்ற பெயரை இந்நூல் பெற்றது. கந்தன் கருணையைக் கைமேல் தருகின்ற நூலாகிய இத்தெய்வத் தமிழ் நூலை வழங்கிய கச்சியப்பருக்குத் தமிழ் உலகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

காலம் :

கச்சியப்பர் வீர சோழியம் எழுந்த காலத்துக்குப் பிற்பட்டவர். பதினேராவது நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலோ வாழ்ந்தவர் என்பது பேராசிரியர் திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்களின் கருத்தாகும். இதுவே இவரைப்பற்றி அறியவரும் கால ஆராய்ச்சிகளில் சிறந்ததெனக் கருதப்படுகிறது.





தருமபுர ஆதினம் 25-ஆவது குருமகாசந்திதானம்
மூலக் கயிலை சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய
சுவாமிகள் அவர்கள்

உ
சிவமயம்

கந்த புராணத் திரட்டு

விநாயகர் காப்பு

திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாஉறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

1

உச்சியின் மகுட மின்ன ஒளிர் தர நுதலின் ஓடை
வச்சிர மருப்பின் ஒற்றை மணிகொள்கும் புரிவயங்க
மெய்ச்செவிக் கவரி தூங்க வேழமா முகங்கொண் டுற்ற
கச்சியின் விகட சக்ர கணபதிக் கன்பு செய்வாம்.

2

சுப்பிரமணியர் காப்பு

மூவிரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணை போற்றி!
ஏவரும் துதிக்க நின்ற இராறதோள் போற்றி! காஞ்சி
மாவடி வைகும் செவ்வேள் மலரடி போற்றி! அன்னன்
சேவலு மயிலும் போற்றி! திருக்கைவேல் போற்றி! போற்றி! 13

நூற் பயன்

இந்திர ராகிப் பார்மேல் இன்பமுற் றினிது மேவிச்
சிந்தையில் நினைந்த முற்றிச் சிவகதி யதனிற் சேர்வர்
அந்தமில் அவுணர் தங்கள் அடல்கெட முனிந்த செவ்வேல்
கந்தவேள் புராணந் தன்னைக் காதலித் தோது வோரே.

4

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க! மலிவளம் சுரக்க! மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க! குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க!
நான்மறை அறங்கள் ஒங்க! நற்றவம் வேள்வி மல்க!
மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலக மெல்லாம்!

5

ஆகச் செய்யுள் 5

கடவுள் வாழ்த்து

சிவபெருமான்

திருவந்த தொல்லைப் புவனத்தொடு தேவர் போற்றிப்
பெருவந் தனைசெய் தறிதற்கரும் பெற்றி யெய்தி
அருவந் தனையும் உருவத்தையும் அன்றி நின்றான்
ஒருவன் றனது பதந்தன்னை உளத்தூள் வைப்பாம். 1

ஊனாகி ஊனுள் உயிராய் உயிர் தோறு மாகி
வானாகி யான பொருளாய், மதி யாகி, வெய்யோன்
தானாகி, ஆண்பெண் உருவாகிச், சராச ரங்கள்
ஆனான் சிவன்மற் றவன்நீள்கழற் கன்பு செய்வாம். 2

சிவசுத்தி

சேறிதரும் உயிர்தொறும் திகழ்ந்து மன்னிய
மருவறும் அரன்இடம் மரபின் மேவியே
அறுவகை நெறிகளும் பிறவும் ஆக்கிய
இறைவிதன் மலரடி யிறைஞ்சி ஏத்துவாம். 3

விநாயகக் கடவுள்

மண்ணுல கத்தினிற் பிறவி மாசற
எண்ணிய பொருளெலாம் எளிதின் முற்றுறக்
கண்ணுத லுடையதோர் களிற்று மாமுகப்
பண்ணவன் மலரடி பணிந்து போற்றுவாம். 4

சுப்பிரமணியக் கடவுள்

ஆறு படை வீடுகள்

1. திருப்பரங் குன்று

இருப்பரங் குறைத்திடும் எஃக வேலுடைப்
பொருப்பரங் குணர்வுறப் புதல்வி தன்மிசை
விருப்பரங் கமரிடை விளங்கக் காட்டிய
திருப்பரங் குன்றமர் சேயைப் போற்றுவாம். 5

2. திருச்சீரலைவாய்

சூரலை வாயிடைத் தொலைத்து மார்புகிண்
மூரலை வாயிடும் எஃகம் ஏந்தியே
வேரலை வாய்தரு வெள்ளி வெற்பொரி இச்
சீரலை வாய்வரு சேயைப் போற்றுவாம்.

6

3. திருவாலினன் குடி

காவினன் குடிலுறு காமர் பொன்னகர்
மேவினன் குடிவர விளியச் சூர்முதல்
பூவினன் குடிலையம் பொருட்கு மாலுற
ஆவினன் குடிவரும் அமலற் போற்றுவாம்.

7

4 திருவேரகம்

நீரகத் தேதனை நிணையும் அன்பிடுனார்
பேரகத் தலமரும் பிறவி நீத்திடும்
தாரகத் துருவமாந் தலைமை யெய்திய
ஏரகத் தறுமுகன் அடிகள் ஏத்துவாம்.

8

5. குன்றுதோறூடல்

ஒன்றுதோ றூடலை ஒருவி ஆவிமெய்
துன்றுதோ றூடலைத் தொடங்கி ஐவகை
மன்றுதோ றுடிய வள்ளல் காமுறக்
குன்றுதோ றுடிய குமரற் போற்றுவாம்.

9

6 பழமுதிர் சோலை

எழமுதி ரைப்புனத் திறைவி முன்புதன்
கிழமுதிர் இளநலம் கிடைப்ப முன்னவன்
மழமுதிர் களிமென வருதல் வேண்டிய
பழமுதிர் சோலையம் பகவற் போற்றுவாம்.

10

திருக்குமரகோட்டம்

ஈறுசேர் பொழுதினும் இறுதி யின்றியே
மாறிலா திருந்திடும் வளங்கொள் காஞ்சியிற்
கூறுசீர் புனைதரு குமர கோட்டம்வாழ்
ஆறுமா முகப்பிரா னடிகள் போற்றுவாம்.

11

சமய குரவர்

1. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்

பண்டைவல் வீணையினுற் பாயு டுத்துழல்
குண்டரை வென்றுமுன் கூடல் வைகியே
வெண்டிரு நீற்றொளி விளங்கச் செய்து
தண்டமிழ் விரகன்மெய்த் தாள்கள் போற்றுவாம். 12

2. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

பொய்யுரை நூல்சில புகலுந் தியமண்
கையர்கள் பிணித்துமுன் கடல கத்திடு
வெய்ய கல்தோணியாய் மிதப்ப மேற்படு
தய்யசொல் லரசர்தாள் தொழுது போற்றுவாம். 13

3. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

வறந்திடு பொய்கைமுன் நிரம்ப மற்றவண்
உறைந்திடு முதலைவந் துதிப்ப அன்னதால்
இறந்திடு மகன்வளார்ந் தெய்தப் பாடல்ஒன்
றறைந்திடு சுந்தரன் அடிகள் போற்றுவாம். 14

4. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

கந்தமொ டுயிர்படுங் கணபங் கம்மெனச்
சிந்தைகொள் சாக்கியர் தியங்க மூகராய்
முந்தொரு முகையை மோழிவித் தெந்தைபால்
வந்திடும் அடிகளை வணக்கஞ் செய்குவாம். 15

திருத்தொண்டர்கள்

அண்டரு நான்முகத் தயனும் யாவருங்
கண்டிட வரியதோர் காட்சிக் கண்ணவாய்
எண்டரு சிவனடி யெய்தி வாழ்திருத்
தொண்டர்தம் பதமலர் தொழுது போற்றுவாம். 16

நூல் தொடக்கம்

பாலாற்றுச் சிறப்பு

சில மேதகு பகிரதன் வேண்டலும் சிவன் தன்
கோல வார்சடைக் கங்கையம் புனலினைக் குன்றின்
மேலை நாள்விட வந்தென நந்திவீழ் விரிரீர்
பாலி யாறெனும் பெயர்கொடு நடந்தது படிமேல்.

1

தொண்டைநாடு. காஞ்சி நகரச் சிறப்பு

மாவுல கெங்கு மலர்த்தட மாகத்
தாவறு சீர்புனை தண்டக நாடே
மேவிய கஞ்சம தாஅதின் மேவும்
தேவினை ஒத்தது சீர்பெறு காஞ்சி.

2

குமரகோட்டச் சிறப்பு

வேறு

சொற்படும் இனைய காஞ்சித் தொன்னக ரதற்கு நாப்பண்
கற்புறும் இமய வல்லி கருணையால் வைகி நோற்கும்
பொற்புறு காமக் கோட்டம் போலவே அதற்கோர் சாரில்
எற்படு குமரகோட்டம் என்றொர் ஆ லயம் உண் டன்றே.

3

மேவருங் கூடல் மேலை வெற்பினில் அலைவாய் தன்னில்
ஆவினன் குடியில் நல் ஏ ரகந்தனில் தணிகை யாழிப்
புவுல குள்ள வெற்பிற் பொற்புறும் ஏனை வைப்பிற்
கோவில்கொண் டருளி வைக்கும் குமரகோட் டத்து மேயோன்.

4

வச்சிர மெடுத்த செம்மல் வைகிய துறக்கந் தன்னில்,
அச்சுதன் பதத்துக் கப்பா லான தன் பதத்தில், விண்ணோர்
மெச்சுறு கந்த வெற்பில் வீற்றிருந் தருளு மாபோல்
கச்சியிற் குமர கோட்டம் காதலித் தமருங் கந்தன்.

5

பிரமன் காஞ்சியில் இருத்தல்

ஆயதோர் காஞ்சி மூதூ ரதனிடை அம்பு யத்தின்
மேயவன் தனது புந்தி வீமலமாம் பொருட்டான் மேனான்
மாயவன் கமட மாகி வழிபடு தலத்தின் முக்கண்
நாயகன் றனை அற் சித்து நாமக ளுடன் ஆங் குற்றான். 6

பிரமன் சொற்படி முனிவர்கள் நைமிசாரணியத்து இருத்தல்

தாமரை அண்ணல் உய்த்த தருப்பையின் நேமி தன்னால்
நாமம் தொன்று பெற்ற நைமிசா ரணியம் வைகுந்
தாமுனி வரர்க ளெல்லாம் சொல்லருந் தவத்தை யாற்றி
மாமறை நெறியி னின்று மகமொன்று புரித லுற்றார். 7

சூதமுனிவர் வருகை

அகனமர் புலனோர் நான்கும் ஆன்றமை பொருட்டால் ஆங்கோர்
மகவினை செய்து முற்றி வாலிதாம் உணர்ச்சி எய்தி
இகலறும் உளத்த ராகி இருந்தனர் இதனை நாடிச்
சுகனென உணர்வு சான்ற சூதமா முனிவன் போந்தான். 8

முனிவர்கள் வினா

அவ்வழி முனிவர் சொல்வார் அருமறை கண்ட அண்ணல்
செவ்விய மாணாக் கர்க்குட் சிறந்துளோய், திறற்குள் ஆவி
வவ்விய நெடுவேல் அண்ணல் மாண்கதை தேர்வான் பன்னான்
இவ்வொரு நசைகொண் டுள்ளேம் இயம்புதி எயக்கார்தென்றார்.

சூதர், கந்த புராணம் சொல்லத் தொடங்கல்

தனை நிகர் பிறரின் ருய சண்முகற் கன்பு சான்ற
முனிவர்காள் உரைப்போர் கேட்போர் முத்திசேர் காந்தத்
[தண்மை
வினவினார் அதனை இன்னே விளம்புவன் புலன்வே றின்றி
இனிதுகேண் மின்கள் என்னு எடுத்திவை இயம்ப லுற்றான். 10

1. உற்பத்தி காண்டம்

கயிலைச் சிறப்பு

மாடு சூழ்தரு மேருவே யாதியாம் வரைகள்
பாடு சேரினும் உலகெலாம் அழியினும் பரந்து
கூடும் அண்டங்கள் சூலையினுங் கொன்றைவே ணியன்போல்
கேடி லாமலே அமர்வது கயிலையங் கிரியே.

1

பார்ப்பதி திருவவதாரம்

உமையவள் வேண்டுகோள்

அன்னுழி உமையவள் அகத்துள் ஓர்செயல்
உன்னினள் துணுக்கமுற் றெல்லைதான் எழிஇத்
தன்னிக ரில்லவன் தாள்இ றைஞ்சியே
முன்னுற நின்றிவை மொழிதல் மேயினாள்.

2

கற்பனை முதலிய கடந்த கண்ணுதல்,
தற்பர, நினைஇகழ் தக்கன் றன்னிடைப்
பற்பகல் வளர்ந்தவன் பயந்த மாடுதன்ச்
சொற்படு நாமமுஞ் சுமந்து ளேனியான்.

3

ஆங்கதோர் பெயரையும் அவன்கண் எய்தியே
ஓங்கிரான் வளர்ந்தஇவ் வுடலந் தன்னையும்
தாங்கினன் ; மேல்இவை தரித்தற் கஞ்சினேன் ;
நீங்குவன் அவ்வகை பணித்தி நீஎன்றாள்.

4

சிவபிரான் கட்டளையிடல்

தளர்ந்துடல் மெலிவுறத் தவஞ்செய் வெற்பினான்
இளஞ்சிறு சூழவியாய் எய்தி மற்றவன்
உளங்களி கூரஆண் டோர்ஐந் தின்துணை
வளர்ந்தனை புரிதிமேல் மாசில் மாதவம்.

5

அணங்குநீ நோற்றுழி அகிலத் துள்ளதோர்
கணங்களும் தலைவரும் கணிப்பில் தேவரும்
இணங்கினர் சூழ்தர எய்தி நின்னையாம்
மணம்புரிந் தேகொடு வருதும் ஈண்டெனா.

6

உமையம்மை மலையரையன் மகளாதல்

மெய்த்தவ மியற்றிய வெற்பன் காணிய
அத்தடம் மலரும்ஓர் அரவிந் தத்தின்மேல்
பைத்ததோர் குழவியின் படிவத் துற்றனள்
எத்திறத் துயிரையும் ஈன்ற தொன்மையாள். 7

பங்கயத் தவிசின் வைகும் பராபரை தனைத்த னாது
செங்கையின் எடுத்து வல்லே சென்னிமேல் தாங்கி யேகித்
துங்கநல் இமயத் தண்ணல் தொன்முறை இருக்கை புக்கு
மங்கல மேனே யென்னும் மனைவிகைக் கொடுத்தான் மாதோ. 8

பார்ப்பதி தவம்

இந்தவா றினையர் பாலா எம்பெரு மாட்டி வைகி
ஐந்தியாண் டகன்ற பின்றை அயன்முதல் தேவர் யார்க்கும்
தந்தையார் அருளை உன்னித் தவம்இனிப் புரிவன் என்ஞச்
சிந்தியா இமயத் தோங்கற் செம்மலுக் குரைக்க லுற்றாள். 9

நீலுறு மணிதோய் மேனி நிமலைஅங் கிமையத் துச்சி
மேலுறும் அரசன் தேவி விடையினால் மடவார் பல்லோர்
பாலுறு பணியிற் சூழப் பரமனை உன்னி அந்தச்
சாலையை யடைந்து மிக்க தவத்தினை இழைக்க லுற்றாள். 10

இறைவன் மோனநிலை காட்டல்

மற்றது போழ்தில் தொல்லை மறைப்பொருள் வடத்தின் பாங்கர்ப்
பெற்றிடு சனக னாதி முனிவரர் பின்னும் பன்னாள்
அற்றமில் தவஞ்செய் தெந்தை யருளிநாற் கயிலை நண்ணி
முற்றுணர் நந்தி போற்றும் முதனிலை வாயில் புக்கார். 11

நந்திமுற் கடையைப் போற்ற ஞானநா யகனும் அண்ணல்
பூந்துறை சனகனாதி முனிவரர் தொழுது கேட்ப
அந்தமில் ஆக மத்தின் அரும்பதம் முன்றும் கூறப்
புந்திய தொடுங்கும் ஞான போதகம் போதி யென்றார். 12

இருவரு முணரா அண்ணல் ஏனவென் ளெயிறி யாமை
சிரநிரை அனந்த கோடி தினைத்திடும் உரத்திற் சீர்கொள்
கரதலம் ஒன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக் காட்டி
ஒருகணம் செயலொன் றின்றி யோகுசெய் வாரின் உற்றான்.

தற்பரன் இனைய வாற்றால் தாபநர் உணருந் தன்மை
அற்புத ஞான போதம் அளித்திடுங் கணம் தொன்றில்
முற்படு கமலப் புத்தேன் முதலிய அமரர்க் கெல்லாம்
பற்பல யுகங்கள் சென்ற; பிறர்க்கினிப் பகர்வ தென்னோ. 14

ஆரணன் றனது மைந்தர்க் கரும்பெறல் ஞான போதம்
ஓரிறை காட்டு முன்னர் உலகெலாம் ஒருப்பா டொன்றி
ஈருடல் முயங்கும் ஆர்வம் இன்றியே யிருந்த; யார்க்கும்
காரணன் சிவனே என்கை கழறவும் வேண்டற் பாற்றோ. 15

பார்ப்பதி திருமணம்

இந்திரன் கவலை கூர்தல்

மாசறு காட்சி கொண்டமாதவர்க் கருளி எங்கோன்
தேசறு கயிலை யுற்றான்; உமையவள் இமையம் சேர்ந்தாள்
ஆசறு குமரன் அன்னார்க் கடைவதெத் தன்மை யென்ன
வாசவன் இருந்து நாடி மனமிசைக் கவலை கூர்ந்தான். 16

அவன் பிரமனிடம் செல்லுதல்

மயர்வொடு துறக்க மன்னன் மனோவதி யென்னும் ஆண்டை
வியனக ரெய்தி ஆங்கண் வீற்றிருந் தருளும் பொன்னின்
இயன்முறை மனைவி தன்பால் இல்லினை யிருத்தல் செய்தாங்
கயனுறு கடிமாண் கோயில் அடைந்தனன் அமர ரோடும். 17

பின்பு யாவரும் திருமனிடம் செல்லுதல்

அன்னம் ஊர்தி அமருல காளுறும்
மன்ன னோடுமல் வானவர் தம்மொடும்
பன்ன காசனப் பங்கயக் கண்ணவன்
பொன்னின் மாணடி போற்றி வணங்கினான். 18

நிரந்த பல்லுயிர் தங்கட்கு நித்தலும்
அரந்தை மல்க அறிகிலன் போலவே
இருந்த னன்சிவன் என்னினிச் செய்வது
விரைந்து கூறுதி யென்று விளம்பினான். 19

தீருமால் 'காமனை ஏவுக' எனல்

அத்திற முற்று மால்ஓன் றறைகுவன் அகிலந் தன்னில்
எத்திறத் தரும்மால் கொள்ள எய்திடுங் காமன் றன்னை
உய்த்திடிந் முனிவர் தங்கட் குணர்வுசெய் மோனம் நீங்கிச்
சத்தியை மணந்து சேயைத் தந்திடும் எந்தை யென்றான். 20

பீரமன் காமனை அழைத்துக் கூறுதல்

இந்திரன் வானவர் ஈட்டமொ டேகி
முந்துறு கஞ்ச முகட்டிடை யுற்றோன்
ஐந்திற னாகிய ஆசுக வில்வேள்
வந்திடு மாறு மனத்தில் நினைந்தான். 21

நினைந்திடு கின்றழி நீலநிற மாயோன்
முனந்தரு கின்ற முரண்தரு வில்வேள்
மனந்தனில் உன்னும் மலர்ப்பக வன்முன்
இனந்தரு சூழலொ டிட்மென வந்தான். 22

கங்கை மிஸைச்சிய கண்ணுதல் வெற்பின்
மங்கையை மேவரின் வாளிகள் தூவி
அங்குறை மோனம் அகற்றினை யின்னை
எங்கள் பொருட்டினில் ஏகுதி யென்றான். 23

காமன் மறுத்தல்

பங்க யப்பொ குட்டி ருந்த பகவன் ஈது புகறலும்
ஐங்க ணைக்க ரத்தி னோன் அரந்தை யெய்தி ஆதியாம்
புங்க வற்கு மாறு கொண்டு பொருகி லேன்; இதன்றியே
இங்கெ னக்க டுத்த தொன்றி யம்பு செய்வல் என்றான். 24

பீரமன் சினங்கொள்ளுதல்

என்னும் வேலை அமர ரோடி ருந்த வேதன் முனிவுறு
நன்ன யந்த ஸ்ரீஇஉ ரைத்த நமது சொல்ம றுத்தியால்
அன்ன பான்மை புரியின் உய்தி; அல்லதேல் உனக்கியாம்
துன்னு சாபம் இடுதும்; யாது துணிவுசொல்லு கென்றான். 25

காமன் உடன்பாடு

கேளி தொன்று ரைப்பல் வேத, கேடு சூழும் நினதுவாய்ச்
சூளின் மேலை இயல்ப கன்று துன்பு ழந்து படுதலில்
காள கண்டன் முன்பு சென்று கடிய வெய்ய கணைகள் தூஉய்
மானினும் சிறந்த தம்ம! மற்றும் உய்ய லாகுமே. 26

காமன் கயிலை சேர்தல்

என்ற லுங்க ரங்கு வித்தி றைஞ்சி மாரன் ஏர்புறிஇ
நன்றி லங்கு வேத்தி ரக்கை நந்தி தேவர் விடைதரச்
சென்று மேலை வாயில் சார்ந்து தேவ தேவன் நீற்றழற்
சூன்ற மென்ன மோன மோடி ருந்த எல்லை குறுகினான். 27

எறிதரு கணிச்சிச் செங்கை யிசன்மேல் இலக்க நாடுங்
குறியினர் போல நின்ற கொடுந்தொழில் மாரன் துஞ்சு
நெறியினர்க் கச்ச முண்டோ நீனைத்தது முடிப்பன் என்னு
நறுமலர் வாளி ஐந்தும் நாதன்மேற் செல்ல விட்டான். 28

காம தகனம்

விட்டவெம் பகழி யைந்தும் வியத்தகு விமலன் மீது
பட்டலுஞ் சிறிதே வேளைப் பார்த்தனன் ; பார்த்த லோடும்
கட்டழல் பொதிந்த நெற்றிக் கண்ணது கடிதே காமற்
சுட்டது ; கயிலை முற்றும் சூழ்புகை பரவிற றன்றே. 29

இரதி புலம்பல்

சுரிதரு குடிஞை யாற்றிற் சுழித்தலைப் பட்ட மான்போல்
பருவரல் வாரி நாப்பட் படிந்துபற் றின்றிச் சோரும்
இரதில் பொழுதிற் பின்னர் இறந்ததொல் லுணர்வு தன்பால்
வருதலும் மறித்துச் செங்கை வயிறலைத் திரங்க லுற்றாள். 30

காமன் அழிவறிந்து அமரர் வருந்தல்

இரதி இன்னணம் வருந்திடத் தொன்மைபோல் எங்கோமான்
விரத மோனமோ டிருத்தலும் முன்னரே விறற்காமன்
கருது முன்பொடி பட்டது கண்டனர் கலங்குற்றார்
சுருதி நன்றுணர் திசைமுகன் முதலிய சுரரெல்லாம். 31

பூத்த ருங்கணை மாரணை விழியினுற் பொடிசெய்த
ஆத்தன் ஆற்றலைப் புணர்ப்பினால் நீக்குவ தரிதன்னான்
காத்து நந்துயர் அகற்றிட வேண்டுமேற் கடிதேயாம்
ஏத்தல் செய்வதே கடனென யாவரும் இசைவுற்றார். 32

அமரர் யாவரும் கயிலைக் கோபுரவாயிலில் நின்று முறையிடுதல்
எகினம் ஊர்பவன் முதலிய கடவுளர் எல்லோரும்
அகன மர்ந்திவை யிசைந்துதொல் கயிலையி னகநாப்பட்
புகல தாயபொன் னகரிடைக் கோபுரப் புறனைகித்
தொகுதி யோடெம திறைவனை ஒல்லெனத் துதிக்கின்றார். 33

நஞ்ச ருந்தியும் நதியினைச் சூடியும் நடுநெற்றித்
துஞ்சம் வெங்கனல் பரித்தும்வெவ் வலியரைத் தொலைத்திடும்
அஞ்ச லென்றுமுற் காத்தனை ; இன்றெமக் கருளாயேல்
தஞ்சம் ஆளுள், தாதையே யல்லது தனயர்க்கே. 34

கங்கை வேணியாய் அம்மையை மணந்தெமைக் கடிகொள்ளத்
திங்கள் வெண்குடை மதனனை விடுத்தனம் தெளிவில்லேம் ;
அங்க வன்புரம் பொடித்தனை முன்புபேரல் அமர்ந்துற்றாய் ;
இங்கி யாந்தளர் கின்றதே இனிச்சிறி திரங்காயோ. 35

ஆயவெஞ் சூரன தாவி நீக்கலர்
சேயினை யருளுவான் சிமய மாகிய
மீயுயர் வரையிடை மேவி நோற்றிடும்
மாயையின் முதல்வியை மணத்தல் வேண்டுநீ. 36

சிவபிரான் அமர்க்கு அருளல்

புங்கவர் யாவரும் பொருமல் கொள்ளலீர்
உங்கள்தம் பொருட்டில்அவ் வோங்கல் வையிய
மங்கையை மணந்துநும் வருத்தம் நீக்குதும் ;
இங்கினி யாவரும் ஏகு கென்றனன். 37

வேறு

இரதி வரம்பெறல்

அன்னார் விடைகொண் டேகியபின்
அதுகண் டிரதி யெம்பெருமான்
முன்ன இறைஞ்சிப் போற்றிசெய்து
முறையோ முறையோ இறையோனே

பொன்னார் கமலத் தயன்முதலோர்
 புணர்ப்பால் எங்கோன் போந்திங்கே
 உன்னால் முடிந்தான் அவன்பிழையை
 உளங்கொ ளாமல் அருள் என்னுள்.

38

இனைய கூறினள் இரதிவேண் டிடுதலும் இணைதீர்ந்த
 புனிதன் நல்லநு ளெய்தியே மங்கைநீ புலம்பாய்கேள்
 வனைக ருங்குமுற் கவுரியை மேவியாம் வரைபோதில்
 உனது கேள்வனை அளிக்குதும் போதியென் றுரைசெய்தான். 39

சிவபிரான் அந்தண முதியவன்போல உருக்கொண்டு சென்று
 உமையிடம் பேசுதல்

ஆடை தோல்விடை; ஏறுவ தணிகலம்; அரவென்பு
 கேடில் வெண்டலை மாலிகை கேழலின் மருப்பின்ன
 ஓடு கொள்கலம்; ஊண்பலி வெய்யநஞ் சலப்புற்றோர்
 காட தேநடம் புரியிடம் கண்ணுதற் கடவுட்கே.

40

வேய்ந்து கொள்வது வெள்ளருக் கறுகுநீர் வியன்கொன்றை
 பாந்தள் நொச்சியே மத்தமென் றினையன பலவுண்டால்
 சாந்தம் வெண்பொடி குலமான் மழுத்துடி தழல்அங்கை
 ஏந்து கின்றது பாரிடம் சூழ்படை இறையோற்கே.

41

அன்னை தாதைகேள் வடிவொடு குணங்களில் அனையானுக்
 கின்ன வாகிய பலவள னுண்டவை எவையுந்தாம்
 நின்ன வாகவோ தவம்புரிந் தெய்த்தனை நெடுந்தொல்சீர்
 மன்னன் மாமகட் கியைவதே இத் துணை வழக்கெனருள்.

42

கேட்டியால் அந்தணா கேடிலா ஏம்பி ரான் றன்
 மாட்டொரு சிறிது மன்பு மனத்திடை மிகழ்ந்த தில்லை
 காட்டுறு புள்ளின் சூழல் கவருவான் புதல்மேற் கொண்ட
 வேட்டுவன் இயல்போல் மேலோன் வேடநீ கொண்ட தன்மை.

அறத்தினைப் புரிவாள் இவ்வா றதைதலும் அணங்கே ஈங்குன்
 திறத்தினி லார்வஞ் செய்து சென்றான் செயல்கே ளாது
 புறத்திடைப் போதி என்றி; புரைவதோ புகுந்த பான்மை
 மறைச்சடங் கியற்றிநினை வரைந்திடற் காகு மென்றான்.

44

வஞ்சக முதல்வன் சொற்ற வாசகம் இறைவி கேளா
 அஞ்செவி பொத்தி யாற்றா தழுங்கிமெய் பதைப்ப விம்மி
 எஞ்சலில் முதியோன் பேசுகான் ஏகுவன் யானே என்னுப்
 பஞ்சடி சேப்ப ஆண்டோர் பாங்கரிற் படர்த லுற்றாள். 45

சிவபிரான் காட்சி தருதல்

படர்ந்தனள் போத லோடும் பனிபடும் இமயம் வைகும்
 மடந்தைதன் இயற்கை நோக்கி வரம்பிலா அருள்மீ தூர
 அடைந்ததொல் பனவக்கோலம் அகன்றுமால் விடைமேல்
 [கொண்டு
 தொடர்ந்துபல் கணங்கள் போற்றத் தோன்றினன் தொலைவி
 [லாதோன். 46

நற்றவ மடந்தை கேண்மோ நம்மிடத் தன்பால் நீமுன்
 சொற்றன யாவும் ஈண்டே துதித்தன போலக் கொண்டாம்
 குற்றமுண் டாயி னன்றே பொறுப்பது கொடிய நோன்பால்
 மற்றினி வருந்தல் நாளை மணஞ்செய வருதும் என்றாள். 47

மலையரையலிடம் முனிவர் எழுவரும் சென்று மணம் பேசுதல்

நாயகன் அருளக்கேளா நன்றென இறைஞ்சி யேகி
 ஏயதொல் முனிவர் யாரும் இமயமேல் இறைமுன் நண்ண
 ஆயவன் மனைவி யோடும் அடைந்தெதிர் கொண்டு தாழ்ந்து
 நேயமோ டருச்சித் தேத்தி நின்றிது புகலு கின்றாள். 48

துன்னிய வுயிர்கள் யாவுந் தொல்லுல கனைத்தும் ஈன்ற
 கன்னிகை உமையாள் தன்னைக் கடிமண முறையின் நல்கி
 என்னையும் அடிமை யாக ஈகுவன் இறைவற் கென்ன
 மன்னவன் அயலே நின்ற மனைவிஈ துரைக்க லுற்றாள். 49

மலரயன் புதல்வன் றன்னோர் மடந்தையை மணத்தின் நல்க
 அலைபுனற் சடிலத் தண்ணல் அவன்தலை கொண்டான் என்பர்
 நிலைமையங் கதனை யுன்னி நெஞ்சகம் அஞ்சும் எங்கள்
 குலமகள் தனைஅ வற்குக் கொடுத்திடல் எவனோ என்றாள். 50

அடைந்துளோர்க் கருளுமாறும் அல்லவர் தமக்குத் தண்டம்
 படுத்துணை தெரிந்து கூட்டும் பான்மையும் பரமன் செய்கை
 டடந்தைஇத் தன்மை யாரும் மனப்படுத் துணர்வர் ஈதே
 திடம்பட வுணர்ந்தி வேறு சிந்தனை செய்யே லென்றாள். 51

ஈங்கிது காலை தன்னில் இமகிரி புரக்கு மன்னன்
பாங்குறு தமர்க ளோடும் பரிவொடுஞ் சென்று வெள்ளி
ஒங்கலில் நந்தி உய்ப்ப உயிர்க்குயி ரான அண்ணல்
பூங்கழல் வணங்கி நின்றங் கிணையன புகல வுற்றான்.

52

சிவபிரான், திருமணத்திற்கு இமயம் செல்லுதல்

ஆதியின் உலக மெல்லா மளித்திடும் அன்னை தன்னைக்
காதலின் வதுவை செய்யக் கருதினை கணித நூலோர்
ஓதுபங் குணியின் திங்கள் உத்தரம் இன்றே யாரும்
ஈதுநன் முகூர்த்தம் எந்தாய் இமயமேல் வருதி யென்றான்.

53

நாற்ற டம்புயக் கண்ணுதல் நந்தியம் பெருமான்
போற்றி முன்செல அமரரும் முனிவரும் புகழ்
ஏற்ற தும்புரு நாரதர் விஞ்சையர் யாரும்
பாற்றி யக்கமும் நீழலு மாமெனப் பாட.

54

சொன்ம றைத்தொகை ஆகமம் முதலிய துதிப்பப்
பொன்மை பெற்றதன் கோநகர் நீங்கியே பொற்றாள்
வன்மை பெற்றகுண் டோதரன் மொய்ப்பிடை வைத்துச்
சின்ம யத்தனி மால்விடை ஏறினன் சிவனே.

55

அனைய தன்மையில் ஆதியம் பண்ணவன்
பனிகொள் வெற்பிற் படரஅம் மன்னவன்
இனிய கேளோ டெதிர்கொடு தாழ்ந்துதன்
புனித மாநக ரிற்கொடு போயினான்.

56

ஆன காலை அருமணச் சாலைமுன்
ஞான நாயகன் நட்பொடு நண்ணியே
வானு லாய மழவிடை நீங்கினான்
யான மீதினின் றியாரும் இழிந்திட.

57

விடையி ழிந்துழி மேனைவிண் ணாட்டவர்
மடமின் னாரொடு வந்து பராபரன்
அடிகள் மீதினில் ஆன்பொழி பால்கொடு
கடிதின் ஆட்டினள் கைதொழு தேகினான்.

58

நந்தியந் தேவு காட்ட நல்வனப் பனைத்தும் நோக்கிக்
கந்தமென் போது வேய்ந்த கடிமணச் சாலை தன்னில்
இந்திர நிலத் திட்ட எழில்நலத் தவிசின் உம்பர்
வந்துவீற் றிருந்தான் எல்லா மறைகட்கும் மறையாய் நின்றான்.

வீற்றிருந் தருளு மெல்லை வீரபத் திரன் தீப் பேரோன்,
ஆற்றல்கொள் கூர்மாண் டேசன், ஆடகன், ஐயன், ஏனோர்
போற்றிசெய் அயனே மாலை புரந்தரன் முனிவர் தேவர்
ஏற்றிடு தவிசு தோறும் இருந்தனர் இறைவர் சூழ.

60

வடதீசை தாழ்ந்து தென் தீசை உயர்தல்

அமையப்படும் அப்பொழு தத்தினில் ஆதி யண்ணல்
விமலத்திரு மாமணங் காணுற மேலை அண்டச்
சுமையுற்றிடும் எப்புவ னத்தருந் தொக்க நீரால்
இமயச்சயி லந்துளங் குற்ற திடுக்கண் எய்தி.

61

பொன்பால் இமையந் துளங்குற்றுழிப் போற்று சேடன்
தன்பால் அவனி யெனலாந் துலைத்தட்டி ரண்டின்
வன்பால தான வடபா லதுதாழ மற்கறத்
தென்பால தாற்ற உயர்ந்திட்டது தேவர் உட்க.

62

அகத்தியரைத் தென்றிசைக்கு விடுத்தல்

இன்னோ ரெவருஞ் சிவனேயென் றிரங்க லோடும்
முன்னேனும் அன்ன செயல்கண்டு முறுவல் எய்தி
அன்னோர் குறைநீத் திடநந்தியை நோக்கி ஆழி
தன்னோர் கரத்திற் செறித்தானைத் தருதி என்றான்.

63

ஆனால் முனிகேள் ஒருநீஇவ் வசலம் நீங்கித்
தேனார் மருத வளமேயதென் னாடு நண்ணி
வானார் பொதிய மலைமேவுதி வைய மெல்லாம்
மேனா னெனவே நிகராகி விளங்கு மென்றான்.

64

ஈங்கிப் பணியை யளித்தாயெனில் எந்தை உன்றன்
பாங்குற்ற புத்தேள் மணக்காட்சி பணிந்தி டாமல்
நீங்கற் கரிதாம் கவல்கின்றதென் னெஞ்சு மென்ன
ஒங்கற் கயிலைத் தனிநாயகன் ஓத லுற்றான்.

65

சிந்தைய தழுங்க லின்றித் தென்மலைச் சேறி; அங்கண்
வந்துநம் வதுவைக் காட்சி வழங்குதும்; மகிழ்ந்து காண்டி,
நந்தமை யுன்னி யாங்கே நாள்சில இருத்தி; பின்னர்
முந்தையில் எமது பாங்கர் வருதியால் முனிவ என்னுன். 66

அகத்தியர் பொதியம் சேர்தல்

மறைபுகல் வேள்வி யாற்று மாவலி வலிகொள் காட்சிக்
குறியவன் துணையாய் மற்றேரார் குறாருமுன் டாங்கொ லென்னு
நெறியெதிர் அவுணர் தம்முள் ஒருசிலர் நில்லா தோடச்
சிறுமுனி வானம் நீந்திச் சிமயமா மலயம் புக்கான். 67

முண்டகன் வலிகொண் டுற்ற மூவெயில் அழிப்பான் முன்னி
அண்டரும் புவன முற்று மாகிய கொடிஞ்சி மான்தோர்
பண்டொரு பதத்தா லூன்றிப் பாதலத் திட்ட அண்ணல்
கொண்டதொல் லுருவ முன்னிக் குறுமுனி அங்கண் உற்றான்.

வடதிசை தெந்திசை சமமாதல்

பொதியம் தென்னும் வெற்பிற் புனிதமா முனிவன் வைகத்
துதியுறு வடபால் தென்பால் புவனிஓர் துலைபோல் ஒப்ப
அதுபொழுது யிர்க ளானோர் அணங்கொரிஇ அரணை யேத்தி
மதிமகிழ்ந் தமர்ந்தார் தொல்லை வதுவையின் செய்கைசொல்வாம்.

திருக்கல்யாணம்

அங்கது பொழுது தன்னில் அரசன திசைவால் எங்கள்
சங்கரி ஐயை காப்பச் சசியென்பாள் அடைப்பை ஏந்தக்
கங்கைகள் கவரி வீசக் காளிகள் கவிகை பற்றப்
பங்கய மான்கை பற்றிப் பாரதி பரவ வந்தாள். 70

வந்திடும் உலகை ஈன்றாள் வதுவையஞ் சாலை நண்ணி
அந்தமொ டாதி யில்லான் அடிகளை வணங்க முன்னேண்
முந்துறு தவிசில் தன்பால் முற்றிழை இருத்தி யென்ன
இந்திரை முதலோர் யாரும் ஏத்திட இருந்தா ளன்றே. 71

மலையரையன், மகட் கொடுத்தல்

பூசனை புரிந்த பின்னர்ப் புவனமீன் ருள்தன் கையைப்
பாசம் தகன்ற தொல்சீர்ப் பரஞ்சுடர் கரத்துள் வைத்து
நேசமொ டளித்தேன் என்னு நெடுமறை மனுக்கள் கூறி
வாசநல் லுதகம் உய்த்தான் மருகனென் றவனை யுன்னி. 72

எங்குள பொருளும் கோளும் ஈதலுந் தானே யாகுஞ்
சங்கரன் உலக மெல்லாந் தந்திடுங் கன்னி தன்னை
மங்கல முறையாற் கொண்டான் மலைமகன் கொடுப்ப என்றால்,
அங்கவன் அருளின் நீர்மை யாரறிந் துரைக்கற் பாலார். 73

சிவபிரான் பலர்க்கும் அருள்புரிதல்

அந்தணர் கரண மெல்லாம் ஆற்றியே முடிந்த பின்னர்த்
தந்தையுந் தாயுமாகி உலகெலாந் தந்தீதார் தம்மை
முந்துற அயனும், பின்னர் முகுந்தனும், அதற்குப் பின்னர்
இந்திரன் முனிவர் வானோர் யாவரும் இறைஞ்ச லுற்றார். 74

காமனை எழுப்பித் தருதல்

தன்னுறு கணவன் துஞ்சத் தாபத நிலைய ளாகி
இன்னலை யடைந்தங் குற்ற இரதி அவ் வெல்லை வந்து
மன்னுயிர் முழுதும் ஈன்ற மங்கையை மணந்த வள்ளல்
பொன்னடி வணங்கித் தீயேன் புன்களைத் தவிர்த்தி யென்றான்.

சீருறு கணவன் இல்லாள் செப்பிய மாற்றங் கேளா
ஆருயிர் முழுதும் நின்றே அனைத்தையும் உணர்ந்து கூட்டும்
பேரரு ளுடைய நாதன், 'பேதுறல் மடந்தை' யென்னு
மாரன்வந் துதிக்கும் வண்ணம் மனத்திடை நினைந்தா னன்றே

நினைதரும் எல்லை தன்னில் நெடியமால் முதலா உள்ள
அனைவரும் மருட்கை யெய்த அழுங்கிய இரதி நோக்கி
மனமகிழ் சிறந்து கார்காண் மஞ்ஞையிற் களிப்ப அங்கட்
குனிசிலை கொண்ட மாரன் கொம்மெனத் தோன்றி னானே 77

எரிபுனை நமது நோக்கால் இறந்தசின் உடலம் நீராய்
விரைவொடு போயிற் றன்றே வேண்டினள் இரதி அன்னாட்
குருவமா யிருத்தி; ஏனை உம்பரோ டிம்பர்க் கெல்லாம்
அருவினை யாகி உன்றன் அரசியல் புரிதி என்றான். 78

கயிலை மீண்டு பலர்க்கும் வீடையளித்தல்

மன்னுயிர்க் குயிராய் நின்றோன் மால்விடை யேறி மாதைத்
தன்னொரு பாங்கிற் கொண்டு தழிஇக்கொடு நடத்தி வானோர்
தொன்னிலை யமைந்து செல்லத் துவன்றியே கணங்கள் சுற்றப்
பொன்னியல் இமயந் தீர்ந்து வெள்ளியம் பொருப்பில் வந்தான்.

அன்னதோர் காலை மாலை அயனைவெற் பரசை வேள்வி
மன்னனை அமரர் தம்மை முனிவரை மாத ரார்கள்
என்னவர் தமையுந் தத்தம் இடந்தொறும் ஏகும் வண்ணம்
முன்னுற விடுத்தான் என்ப மூலமும் முடிவு மில்லோன். 80

அமரர் கவலை

பற்பக லினைய வாற்றாற் படர்தலும் பின்னார் வைகல்
முற்படும் அயன்மால் வேள்வி முதலவன் திசைகாப் பாளர்
சொற்படு முனிவர் வாணோர் யாவரும் தொல்லை மேரு
வெற்பினிற் குழமிச் சூரால் மிகமெலிற் திரங்கிச் சொல்வார். 81

மன்னிய கயிலைமால் வரையின் யாமெலாம்
இன்னினி யேகியே ஈசன் றன்முனம்
உன்னருங் காலமொ டுற்ற நங்குறை
பன்னுதல் துணிபெனப் பலருங் கூறினார். 82

அமரர் முறையீடு

அம்மையோர் பங்குற அரியனைக் கண்ணுறும்
எம்மையாள் இறைவன்முன் எய்தியே ஆங்கவன்
செம்மைசேர் தாள்களைச் சென்னியால் தாழ்ந்தெழீஇப்
பொய்மைதீர் அன்பினால் இனையவா போற்றுவார். 83

நோக்கினும் நுழைகிலை ; நுவலு கின்றதோர்
வாக்கினும் அமைகிலை ; மதிப்ப வொண்கிலை ;
நீக்கரும் நிலைமையின் நிற்றி எந்தைநீ
ஆக்கிய மாயம்ஈ தறிநீ லேமரோ. 84

உருவொடு தொழில்பெயர் ஒன்று மின்றியே
பரவிய நீஅவை பரித்து நிற்பது.
விரவிய உயிர்க்கெலாம் வீடு தந்திடும்
கருணைய தேயலாற் கருமம் யாவதே. 85

ஆதியும் நடுவும் ஈறும் அருவமும் உருவும் ஒப்பும்
ஏதுவும் வரவும் போக்கும் இன்பமும் துன்பும் இன்றி
வேதமுங் கடந்து நின்ற விமல, ஓர் குமரன் றன்ன
நீதரல் வேண்டும் நிற்பால், நின்னையே நிகர்க்க என்றார். 86

**சிவபிரான் தனது நெற்றிக்கண்களினின்றும் ஆறு
தீப்பொறிகளைத் தோற்றுவித்தல்**

வந்திக்கு மலரீரா னாதி வானவர் உரைத்தல் கேளாப்
புந்திக்குள் இடர்செய் யற்க புதல்வனைத் தருது மென்னா ,
அந்திக்கு நிகர்மெய் யண்ணல் அருள்புரிந் தறிஞ ராயோர்
சிந்திக்குந் தனது தொல்லைத் திருமுகம் ஆறுங் கொண்டான். 87

சிற்புறும் அமரர் யாரும் நெஞ்சுதுண் ணென்ன நீடும்
அற்புத நீர ராகி அருள்முறை உன்னிப் போற்றச்
சிற்பரன் தான்கொண் டுள்ள திருமுகம் ஆறு தன்னில்
பொற்புறு நுதற்கண் தோறும் புலிங்கமொன் றென்று
[தந்தான். 88

உமையும் அஞ்சுதல்

அன்ன தன் வெம்மைகண் டமலன் பாங்குறை
கன்னியும் வியர்த்தனள் ; கலங்கி யேழ்நீஇப்
பொன்னடி நூபுரம் புலம்பித் தாக்குறத்
தன்னதோர் உறையுளைச் சார ஓடினாள். 89

அமரர் அஞ்சுதல்

முண்டகன் ஆதியா முன்னர் நின்றுள
அண்டர்கள் யாரும்அவ் வழல்கண் டஞ்சியே
விண்டனர் ; தலைத்தலை வெருவி யோடினார் ;
பண்டெழு விடத்தினாற் பட்ட பான்மைபால். 90

தன்னருள் நிலைமையாற் சண்மு கத்திடை
நன்னுதல் விழிகளின் நல்கு தீப்பொறி
இந்நில வரைப்புவான் ஈண்டல் உற்றவை
முன்னுற வரும்வகை முதல்வன் முன்னினான். 91

**சிவபெருமான் தீப்பொறிகளை வாயுவிடமும்,
அக்கிவியிடமும் கொடுத்தல்**

ஆதகு காலையில் அமரர் தங்களுள்
ஓதகு செயலிலா உலவைத் தேவையும்
மூதகு தீயையும் முகத்தை நோக்குற
மேதகு கருணையால் விமலன் கூறுவான். 92

நீங்கள் இச் சுடர்களை நெறியில் தாங்கியே
வீங்குநீர்க் கங்கையில் விடுத்திர் அன்னவை
ஆங்கவள் சரவணம் அமர வய்க்குமால்
ஈங்கிது நும்பணி என்றி யம்பினான்.

93

அவர் இருவரும் அவற்றைக்கொண்டு சென்று கங்கையில் விடுதல்

முன்னுற மாருதன் முதல்வன் தாங்களை
வன்னியந் தேவொடு வணங்கி யேயெழிஇ
அன்னவன் அருளிநாற் சுடர்கள் ஆறையுஞ்
சென்னியின் மேற்கொடு சேறல் மேயினான்.

94

இறத்தலுங் கன்னலொன் நெறியின் தீஞ் சுடர்
பொறுத்திடல் அரிதெனப் புலம்பிக் காலினோன்
மறுத்தவீர் பிறைமுடி வரதன் ஆணையால்
திறற்படு வன்னிதன் சென்னி சேர்த்தினான்.

95

சேர்த்தலும் ஒருபதந் தீயின் பண்ணவன்
வேர்த்துடல் புழுங்குற மெலிவில் தாங்கியே
பேர்த்தொரு பதமிடப் பெருது வல்லபோய்
ஆர்த்திடு கங்கையின் அகத்துய்த் தானரோ.

96

கங்கை சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்தல்

அரன்அருள் முறையினை அறிந்து கங்கைதன்
சிரமிசை யேந்தியே சென்றொர் கன்னலில்
சரவண மெனுந்தடந் தன்னிற் சேர்த்தனள்
மரையித முயிடை மல்குற் றுலென.

97

முருகன் திருவவதாரம்

அருவமும் உருவு மாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகக்
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன் னிரண்டும்

[கொண்டே

ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலக முய்ய.

98

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொ ணாமல்
 நிறைவுடன் யாண்டு மாசி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி
 அறுமுக உருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவ ணத்தின்
 வெறிகமழ் கமலப் போதின் வீற்றிருந் தருளி னானே. 99

கார்த்திகைப் பெண்கள் பால் ஊட்டுதல்

தீர்த்திகைக் கங்கை தன்னில் திகழ்சர வணத்தில் வந்த
 மூர்த்திகைக் குழவி யேபோல் முதற்புரி யாடல் நோக்கி
 ஆர்த்திகை யுறது உள்ளத் தரிமுதல் அமரர் யாருங்
 கார்த்திகைத் தெரிவை மாரை விளித்திவை கழற லுற்றார். 100

சாற்றருஞ் சரவ ணத்தில் சண்முகத் தொருவ னாகி
 வீற்றிருந் தருளு கின்ற விமலன் னார் குழவி போலத்
 தோற்றினன் ; அவனுக் குங்கள் துணைமுலை அமுத மூட்டிப்
 போற்றுதிர் நானும்என்ன, நன்றெனப் புகன்று வந்தார். 101

மறவறும் ஆர லாகும் மாதர்மு விருவர் தாமும்
 நிறைதரு சரவ ணத்தின் நிமலனை அடைந்து போற்ற
 உறுநர்கள் தமக்கு வேண்டிற் றுதவுவோன் ஆத லாலே
 அறுமுக பொருவன் வேறாய் அறுசிறார் உருவங் கொண்டான்.

ஆறரு வாத லோடும் அறுவரும் மகிழ்ந்து வேறு
 வேறுதா மெடுத்தத் தத்தம் வியத்தகு துணைமென் கொங்கை
 ஊறபால் அமுதம் அன்றோற் குதவலும் முறுவல் செய்து
 மாறிலா அருளால் ஆற்ற வருந்தினன் போல வுண்டான். 103

இலக்கி (இலட்சி) தோற்றம்

நஞ்ச யின் றவன் நெற்றிநாட் டத்தினால் நல்கும்
 நெஞ்ச டர்ப்பொறி வெம்மையை ஆற்றலன் விமலை
 செஞ்சி லம்படி தாக்கலின் நவமணி சிதற
 அஞ்சி யோடினள் இத்திறம் உணர்ந்தனள் அகத்துள். 104

எண்ணி லாநவ மணிகளின் உமையுரு எனைத்தும்
 கண்ணி னுல்தொந் தருளினால் வம்மெனக் கழற
 அண்ணல் ஓர்வகை மணிக்கொரு சத்திக ளாக
 நண்ணி னார்நவ சத்திகள் அமரர்நற் றவத்தால். 105

பருப்ப தக்கொடி புரைநவ சத்திகள் பரமன்
 திருப்ப தத்திடை வணங்கிரின் றவனிடைச் சிந்தை
 விருப்பம் வைத்தலும் முனிவர்தம் மகளிர் போல் விரைவில்
 கருப்ப முற்றனர்; யாவதும் உமையவள் கண்டாள். 106

முனம்பு ரிந்தல களித்தவள் அனையர்பால் முதிருஞ்
 சினம்பு ரிந்திவண் எமக்குமா றுகிய திறத்தால்
 கனம்பு ரிந்திக் கருப்பமோ டிருத்திர் பல்காலம்
 இனம்பு ரிந்தநீர் யாவரும் என்றுகுள் இசைத்தாள். 107

ஆவ தெல்லையில் நடுக்கமுற் றஞ்சியே அங்கண்
 மேவு மாதர்மெய் வியர்த் தனர் அவ்வியர்ப் பதனில்
 தேவ தேவன தருளினால் தினகரத் திரள் போல்
 ஓவி லாவிதல் வீரர்கள் இலக்கர்வந் துதித்தார். 108

நவவீரர் தோற்றம்

பரிபு ரந்தனில் முன்வரு மங்கையர் பரைதன்
 கருணை கொண்டசொற் கேட்டலுங் கவற்சியை அகன்று
 விரைவின் மேலவர் பதம்பணிந் தேத்தியே விடைகொண்
 டொருவி மைந்தரை அளித்தனர் யாவரும் ஒருசார். 109

பேர வாகுவை யுடையவன் இளவல்பே ரருளால்
 குர வாகுலம் வானவர் பெருவகை தொலைப்பான்
 ஏர வாகுறுஞ் செம்மணிப் பாவைதன் னிடத்தில்
 வீர வாகுவந் துதித்தனன் உலகெலாம் வியப்ப. 110

விரள வல்லியார் தந்திசு ரரிவியன் படையாங்
 கரள வல்லிருள் அகற்றுவான் எழுந்தவெண் கதிர் போல்
 திரள வல்லினை அனையபூண் முலையுடைத் தெய்வத்
 தரள வல்லிபால் தோன்றினன் வீரகே சரியே. 111

மக்கள் வானவர்க் கருந்துயர் புரியும்வல் லவுணர்
 தொக்க வீரமா மகேந்திரப் பெருவளந் தொலையச்
 செக்கர் நூபுரப் புட்பரா கத்திபால் சிறப்பால்
 தக்க வீரமா மகேந்திரன் வந்தவ தரித்தான். 112

ஆத வத்தனிக் கடவுளும் வடவைஆ ரழலுஞ்
சீத ளப்புது மதியமும் வெள்குறத் திகழ்கோ
மேத கத்தமர் பாவைபால் வீண்ணவர் புரியும்
மாத வத்தினால் வீரமா மகேச்சுரன் வந்தான். 113

தான மாநிலத் தேவர்கள் மகிழ்வுறத் தருவ
ரான பேரெலா முடிவுற அறந்தலை யெடுப்பக்
கானல் சேர்வயி றூரிய மின்னிடைக் கழற்கால்
மான வீரமா புரந்தரன் என்பவன் வந்தான். 114

குர ராக்கமும் துணைவர்தம் ஆக்கமும் குழும்
தீர ராக்கமும் வானவ ரேக்கமுஞ் சிதைய
ஆர ராக்கமும் கொன்றைவே ணியன் அரு ளாதனால்
வீர ராக்கதன் வந்தனன் வயிரமெல் லியல்பால். 115

கரக தத்தனி மால்வரை எடுத்தொரு கணத்தில்
புரக தத்தினை இழைத்தவன் அருளிநாற் புணரிக்
குரக தத்திடைப் பைங்கனல் கொம்மென எழல்போல்
மரக தத்திபால் வீரமார்த் தாண்டன்வந் தனனே. 116

மையல் மாக்கரி வாம்பரி விரவிய மணித்தேர்
வெய்ய தானவர் பஃரெகை இமைப்பினில் விளிய
மொய்யி னார்த்தடு மானவன் பவளமா மொழிப்பேர்த்
தையல் தன்வயின் வலியவீ ராந்தகன் சனித்தான். 117

கந்து தித்திடும் வியன்நர மடங்கலுங் கடலின்
முந்து தித்திடும் ஆலமும் வடவையும் முரண
நந்து தித்தநற் களமணிப் பாவைநற் றவத்தால்
வந்து தித்தனன் வீரதீ ரப்பெயர் வலியோன். 118

இந்த வீரர்ஓன் பதின்மரும் ஈசன தருளால்
தந்தம் அன்னையர் நிறங்கொடே பொலந்துகில் தாங்கி
வந்து பற்பகல் வளர்தரும் உறுப்பொடு மடவார்
உந்தி யின்வழி நான்முகத் தண்ணல்போல் உதித்தார். 119

இறைவனும் இறைவியும் சரவணப் பொய்கைக்கு எழுந்தருளல்
அன்ன காலை அகிலமும் ஈன்றநுள்
கன்னி தன்னொடு காமர்வெள் ளேற்றின்மேல்
மன்னி வைகு மதிமுடி வானவன்
தன்ன தாலயத் தைத்தணந் தேகினான். 120

பிறையு லாஞ்சடைத் தேவனும் அவன்றனைப் பிரியா
துறையும் மாதுமூர் அறுவகை உருவுகொண் டுற்ற
சிறுவன் நீர்மையை நோக்கியே திருவருள் செய்து
நிறையும் வான் புனற் பொய்கையங் கரையிடை நின்றார். 121

முருகன் கந்தனாதல்

அந்த வேலையில் கவுரியை நோக்கினம் ஐயன்
இந்த நின்மகன் றனைக்கொடு வருகென இயம்பச்
சுந்த ரங்கெழு விடையினுந் துண்ணென இழிந்து
சிந்தை கொண்டபே ராதரந் தன்னொடுஞ் சென்றான். 122

சரவ ணந்தனில் தனதுசேய் ஆறுருத் தனையும்
இருக ரங்களால் அன்புடன் எடுத்தனள் புல்லித்
திருமு கங்கள் ஓர் ஆறுபன் னிருபுயஞ் சேர்ந்த
உருவம் ஒன்றெனச் செய்தனள் உலகமீன் றுடையாள். 123

எந்தை சத்திகள் உயிரெலாம் ஒடுங்குறும் எல்லை
முந்து போலஒன் றுகியே கூடிய முறைபோல்
அந்த மில்லதோர் மூவிரு வடிவுமொன் றுகிக்
கந்தன் என்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமரன். 124

கொங்கை ஊறுபால் அருத்தியே குமரனைக் கொடுசென்
றெங்கள் நாயகன் முன்னரே இறைஞ்சுவித் திடலும்
அங்கை யால்அவன் றனைஎடுத் தகலமேல் அணைத்துப்
பொங்கு பேரருள் நீர்மையால் இருத்தினன் புடையில். 125

இறைவன், சேயொடும், உமையொடும் கூடிய சிவனாதல்

அருத்தி தந்திடு குமரவேள் ஒருபுடை அமரப்
பெருத்த மன்னுயிர் யாவையும் முன்னரே பெற்ற
ஒருத்தி தன்னையுங் கையினால் ஓய்மையன வாங்கி
இருத்தி னுன்தன திடந்தனில் எம்மையாள் இறைவன். 126

ஏல வார்குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் றனக்கும்
பால னாகிய குமரவேள் நடுவுறும் பான்மை
ஞால மேலுறும் இரவொடு பகலுக்கும் நடுவாய்
மாலை யானதொன் றழிவின்றி வைகுமா றெக்கும். 127

சிவபெருமான், கார்த்திகைப் பெண்களுக்கு அருள்புரிதல்

கந்தன்றனை நீர்போற்றிய கடனூல், இவன் உங்கள்
மைந்தன் எனும் பெயராகுக ; மகிழ்வால் எவ ரேனும்
நுந்தம்பக லிடைஇன்னவன் நோன்றாள்வழி படுவோர்
தந்தங்குறை முடித்தேபரந் தனைநல்குவம் என்றான்.

128

[உமையம்மையின் திருமுலைப்பாலைச் சிறிது உண்டமை
யால், சரவணப் பொய்கையில் பராசர முனிவரது சாபத்தால்
மீனாய்க் கிடந்த அவர் புதல்வர் அறுவரும் முன்னை உருப்பெற்றுச்
சிவபெருமானை வணங்க, அவர் அவர்களைத் திருப்பரங்குன்றத்
தில் இருந்து தவம் புரிந்து பின் முருகப்பெருமானது அருளைப்
பெறுமாறு அருள் செய்தார்.]

சிவபெருமான் மீண்டு கயிலைக்கு எழுந்தருளல்

நன்றாலெனத் தொழுதன்னவர் நாதன்விடை பெற்றே
சென்றார்உடு மடவாரொடு திருமாலயன் முதலா
நின்றார்தமக் கருள்செய்தவர் நிலயம்புக அருளிப்
பொன்றாழ்சடை யினன்வெள்ளியம் பொருப்பின்றலை புக்கான்.

அடையார்புர மெரிசெய்திடும் அமலன்கயி லையிற்போய்
விடையூர்தியின் இழிந்தேததனி விற்றச்செய்யாடும் வெற்பின்
மடவாரொடு நடவாப்பொலன் மாமந்திரத் தவையின்
இடையாரரி யணைமீமிசை இருந்தான் அருள் புரிந்தே.

130

முருகன் திருவிளையாட்டு

அனந்தரம தாகஉமை யம்மையொடு பெம்மான்
நனந்தலையில் வைசிய நலங்கொள்கும ரேசன்
இனங்கொடு தொடர்ந்தஇளை யாரொடு மெழுந்தே
மனங்கொள்ளுள் நீர்மைதனின் ஆடலை மதித்தான்.

131

மண்ணிடை உலாவும், நெடு மாதிரம் உலாவும்,
எண்ணிடை யுறுதகடல் எங்கணு முலாவும்,
விண்ணிடை உலாவும்மதி வெய்யவன் உடுக்கோள்
கண்ணிடை யுலாவும்இறை கண்ணில்வரு மண்ணல்.

132

உமையம்மை வினாத்தல்

கூடுற்றநங் குமரன்சிறு குழவிப்பரு வத்தே
ஆடற்றொழி லெனக்கற்புத மாகும் அவன் போல்வார்
நேடிற்றிற ரிலைமாயையின் நினைநேர்தரு மனையான்
பீடுற்றிடு நெறிதன்னையெம் பெருமான்மொழி கென்றான். 133

சிவபிரான் விடைஇறுத்தல்

ஈங்கனம் நமது கண்ணின் எய்திய குமரன் கங்கை
தாங்கினள் கொண்டு சென்று சரவணத் திடுத லாலே
காங்கெயன் எனப்பேர் பெற்றான் ; காமர்பூஞ் சரவணத்தின்
பாங்கரில் வருத லாலே சரவண பவன் என் றானான். 134

தாயென ஆரல் போந்து தனங்கொள்பால் அருத்த லாலே
ஏயதோர் கார்த்தி கேயன் என்றொரு தொல்பேர் பெற்றான் ;
சேயவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டி நீ ஒன்றாச் செய்தாய்
ஆயத னாலே கந்த னாமெனும் நாமம் பெற்றான். 135

நன்முகம் இருமூன் றுண்டால் நமக்கவை தாமே கந்தன்
தன்முக மாகி யுற்ற தாரகப் பிரம மாகி
முன்மொழி கின்ற நந்தம் மூவிரண் டெழுத்து மொன்றாய்
உன்மகன் நாமத் தோரார நெழுத்தென உற்ற வன்றே. 136

ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் ; அவனும் யாமும்
பேதக மன்றால் ; நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான் ;
ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையும் உணர்ந்தான் ; சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான். 137

என்றலும் இனையோன் செய்கை எம்பெரு மாட்டி கேளா
நன்றென மகிழ்ச்சி கொண்டு நனுகலும் உலக மெல்லாஞ்
சென்றரு ளாடல் செய்யுந் திருத்தகு குமரன் பின்னர்
ஒன்றொரு வினையாட் டுள்ளத் தன்னியே புரித லுற்றான். 138

எண்டிசை புரந்த தேவர் இருந்ததொல் பதங்க ளெல்லாம்
பண்டுள திறத்தின் நீங்கப் பறித்தனன் பிறழ வைக்கும் ;
கொண்டலின் இருந்த மின்னின் குழவுடன் உருபுப் பற்றி
வண்டின முருத செந்தண் மாலைசெய் தணியு மன்றே. 139

தேவர்கள் திகைத்தல்

வடவரை உம்பர் தன்னில் வானவ ரானோ ரேகி
அடைதரு கின்ற காலை ஆறுமா முகங்கொண் டுள்ள
கடவுள்செய் ஆடல் நோக்கி அவனுருக் காணு னாகி
இடருறு மனத்தி னோடும் இருந்தஇந் திரனைக் கண்டார். 140

வாட்டமொ டமரர் கொண்ட மயக்கறத் தனது செய்கை
காட்டிய வந்தோன் மேருக் கனவரை யசைத்துக் கஞ்சத்
தோட்டிதழ் கொய்து சிந்துந் துணையென உயர்ந்த செம்பொற்
கோட்டினைப் பறித்து வீசிக் குலவினன் குழவி யே போல். 141

அவர்கள், அறியாது போர்புரிந்து மடிதல்

தோன்றிய குமரன் றன்னைச் சுரபதி சுரரா யுள்ளோர்
ஆன்றதோர் திசைகாப் பாளர் அனை வருந் தெரிசூற் றன்னோ
வான்தரை திரிபு செய்தோன் மற்றிவ னாகு மென்னாக்
கான்திரி அரியை நேரும் விலங்கெனக் கலங்கிச் சொல்வார். 142

நொய்தாங் குழவி யெனக்கொள்கிலம் நோன்மை நாடிந்
வெய்தாம் அவுணக் குழுவோரினும் வெய்யன் ; யாரும்
எய்தாத பாயம் உளனூல்தவன் றன்னை வெம்போர்
செய்தாடல் கொள்வம் இவனென்று தெரிந்து சூழ்ந்தார். 143

ஒல்லா தவரிற் பொருதேசில உம்பர் வீழ்,
நில்லா துடைந்து சிலதேவர்கள் நீங்க நேரில்
வில்லா ளியாகித் தனிசின்ற விசாகன் மேனாள்
எல்லா ரையும்அட் டுலவும்தனி ஈசன் ஒத்தான். 144

நாரதர் தேவ குருவிற்குக் கூறுதல்

சுரர்கள் யாருந் தொலைந்திட வென்றுதான்
ஒருவ னாகி உமைமகன் மேவுழி
அருளின் நாரதன் அச்செயல் கண்டுவான்
குருவை எய்திப் புருந்தன கூறினான். 145

தேவகுரு முருகனை வணங்கி வேண்டுதல்

முழுது ணர்ந்திடு மொய்சுடர்ப் பொன்னவன்
எழுதொ ணாத எழில்சலந் தாங்கியோர்
குழவி தன்னுருக் கொண்ட குமரனைத்
தொழுது நின்று துதித்திது சொல்லுவான்.

146

தொழுதகு நின்னடித் தொண்டர் ஆற்றிய
பிழையது கொள்ளலை; பெரும, சிந்தையுள்
அழிதரும் இனையவர் அறிவு பெற்றிவண்
எழுவகை யருளென இறைஞ்சிக் கூறினான்.

147

முருகப்பெருமான் தேவர்களை எழுப்புதல்

பொன்னவன் இன்னன புகன்று வேண்டிட,
முன்னவர் முன்னவன் முறுவல் செய்து,வான்
மன்னவ னாதியர் மால்க ளிற்றொடும்
அந்நிலை எழும்வகை அருள்செய் தானரோ.

148

தேவர்கள் முருகப்பெருமானைத் துதித்தல்

தஞ்சியெழும் அன்னவர்கள் ஏழுலகும் முன்னுதவு
சுந்த ரிதரும்
மஞ்சன் அரு ளோடுவினை யாடுவது காண்டலும்
வணங்கி அனையான்
செஞ்சரண் இரண்டினையும் உச்சிகொடு மோயினர்
சிறந்த லர்துணைக்
கஞ்சமல ரிற்பல நிறங்கொள் அரி யின்தொகை
கவைஇய தெனவே.

149

கந்தநம ஐந்துமுகர் தந்தமுரு கேசநம
கங்கை யுமைதன்
மைந்தநம பன்னிரு புயத்தநம நீபமலர்
மாலை புனையுந்
தந்தைநம ஆறுமுக ஆதிநம சோதிநம
தற்பர மதாம்
எந்தைநம என்றுமினை யோய்நம குமாரநம
என்று தொழுதார்.

150

பண்டுபர மன்றனை இகழ்ந்தவன் மகத்திலிடு
 பாகம தியாம்
 உண்டபவம் இன்னமும் முடிந்தில அ தன்றியும்
 உனைப்பொ ருதுநேர்
 கொண்டிகல் புரிந்தனம் அளப்பில்பவம் வந்ததும்
 ரேச எமைநீ
 தண்டமுறை செய்தவை தொலைத்தனை உளத்துடைய
 தண்ணளி யினால்.

151

முருகப்பெருமான் தேவர்கட்கு விசுவரூபம் காட்டியருளல்

அன்னதெளி னுந்தெளிவில் பேதையடி யேம்பிழை
 அனைத்தும் உளமேல்
 உன்னலை பொறுத்தியென வேகுமர வேள் அவை
 உணர்ந்து நமைநீர்
 முன்னமொரு சேயென நினைந்துபொரு தீர்நமது
 மொய்ம்பும் உயர்வும்
 இன்னுமுண ரும்படி தெரித்தும்என ஒருருவம்
 எய்தி னனரோ.

152

எண்டிசையும் ஈரெழு திறத்துலகும் எண்கிரியும்
 ஏழு கடலும்
 தெண்டிரையும் நேமிவரையும்பிறவும் வேறுதிரி
 பாகி யுளசீர்
 அண்டநிரை யானவும் அனைத்துயிரும் எப்பொருளு
 மாகி அயனும்
 விண்டும் அர னுஞ்செறிய ஒருருவு கொண்டனன்
 விறற்கு மரனே.

153

மண்ணளவு பாதலமெ லாம்சரணம் ; மாதிர
 வரைப்பு மிகுதோள் ;
 விண்ணளவெ லாம்புடிகள் ; பேரொளியெ லாம்பயனம் ;
 மெய்ந்ந டுவெலாம் ;
 பண்ணளவு வேதம்மணி வாய்உணர்வெ லாம்செவிகள் ;
 பக்கம் அயன்மால் ;
 எண்ணளவு சிந்தையுமை ; ஐந்தொழிலும் நல்கியருள்
 ஈசன் உயிரே.

154

கருணைசெய் தொளிகள் மிக்க கண்ணவர்க் கருளிச் செவ்வேள்
அருணமார் பரிதிப் புத்தேள் அனந்தகோ டிகள்சேர்ந் தென்னத்
தருணவில் வீசி நின்ற தனதுரு முற்றுங் காட்ட
இரணிய வரைக்கண் நின்ற இந்திரன் முதலோர் கண்டார். 155

அடிமுதல் முடியின் காறும் அறுமுகன் உருவ மெல்லாம்
கடிதவ னுளால் நோக்கிக் கணிப்பிலா அண்ட முற்றும்
முடிவறும் உயிர்கள் யாவும் மூவரும் தேவர் யாரும்
வடிவினில் இருப்பக் கண்டு வணங்கியே வழுத்திச் சொல்வார். 156

அம்புவி முதலாம் பல்பே ரண்டமும் அங்கங் குள்ள
உம்பரும் உயிர்கள் யாவும் உயிரலாப் பொருளும் மாலும்
செம்பது மத்தி னோனும் சிவனெடுஞ் செறிதல் கண்டோம்;
எம்பெரு மானின் மெய்யோ அகிலமும் இருப்ப தம்மா ! 157

எல்லையில் ஒளிபெற் றன்றால் எந்தைநின் னுருவம்; இன்னும்
ஒல்லுவ தன்றால் காண; ஒளியிழந் துலைந்த கண்கள் :
அல்லதும் பெருமை நோக்கி அஞ்சதும்; அடியம் உய்யத்
தொல்லையின் உருவங் கொண்டு தோன்றி யே அளித்தி யென்றார்.

இந்திரன் வேண்டுகோள்

என்றிவை புகன்று வேண்ட எம்பிரான் அருளால் வான்போய்
நின்றபே ருருவந் தன்னை நீத்தறு முகத்தோ னாகித்
தொன்றுள வடிவத் தோடு தோன்றலும் தொழுது போற்றிக்
குன்றிருஞ் சிறைகள் ஈர்ந்த கொற்றவன் கூற வுற்றான். 159

தொன்னிலை தவாது வைகும் சூரனை முதலா உள்ள
ஒன்னலர் உயிரை மாற்றி உம்பரும் யானும் பாங்கர்
மன்னி சின் றேவல் செய்ய வானுயர் துறக்கம் நண்ணி
என்னர சியற்றி எந்தாய் இருத்திஎன் குறைந் தென்றான். 160

முருகப்பெருமான் இந்திரனுக்கு வரம் அளித்தல்

வானவர் கோணை நோக்கி வறிதுற நகைத்துச் செவ்வேள்
நீநமக் களித்த தொல்சீர் நினக்குநாம் அளித்தும்; நீவிர்
சேனைக ளாக நாமே சேனையந் தலைவ னாகித்
தானவர் கிளைசை யெல்லாம் வீட்டுதும்; தளரேல் என்றான். 161

தேவர்கள் முருகப்பெருமானைச் சேனாதிபதியாக அபிடேசித்தல்

புரந்த ரன்முதற் புங்கவர் தம்முளத்
தரந்தை நீங்க அருச்சனை செய்துபின்
பரிந்து தாழ்ந்து பரவலும் ஆயிடைக்
கரந்து வள்ளல் கயிலையிற் போயினான். 162

ஈசன் மைந்தன் இனையன் இமையவர்
பூசை செய்யப் பொருந்தலின் அவ்வரை
மாசில் கந்த வரையென யாவரும்
பேச ஆங்கொர் பெயரினைப் பெற்றதே. 163

நாரதர் வேள்வியில் உண்டாகிய ஆட்டினை முருகன்
வாகனமாகக் கொள்ளல்

சூரன்முத லோருயிர் தொலைக்கவரு செவ்வேள்
ஆருமகிழ் வெள்ளியச லத்தின் அமர் போழ்தின்,
மேருவி லுடைப்பரன் விரும்பஅகி லத்தே
நாரதன்ஓர் வேள்வியை நடாத்தியிட லுற்றான். 164

மாமுனி வருஞ்சுரரும் மாசில வரைப்பில்
தோமறு தவத்தினுயர் தொல்லை மறையோரும்
ஏமமொடு சூழ்தர இயற்றிய மகத்தில்
தீமிசை யெழுந்ததொரு செக்கர்புரை செச்சை. 165

மாருதமும் ஊழிதனில் வன்னியும் விசும்பில்
பேரும்உரு மேறும்ஒரு பேருருவு கொண்டே
ஆருவது போல்விரைவும் அத்தொளியும் ஆர்ப்பும்
சேரளமும் மேடம்அடு செய்கைநினைந் தன்றே. 166

இனையவகை யால்தகரி யாண்டும்உல வுற்றே
சினமொடுயிர் கட்கிறுதி செய்துபெயர் காலை
முனிவர்களும் நாரதனும் மொய்ப்புமிகு வாணோர்
அனைவர்களும் ஓடினர் அருங்கயிலை புக்கார். 167

எஞ்சுமவர் தம்மைஇனை யோன்பரிவின் நோக்கி
அஞ்சல்விடு மின்களென அங்கைய தமைத்தே
தஞ்சமென வேபரவு தன்பரிசு னத்துள்
மஞ்சபெறு மேனிவிறல் வாகுவொடு சொல்வான். 168

மண்டுகனல் வந்திவர் மகந்தனை அழித்தே
அண்டமொடு பாருலவி ஆருயிர்கள் தம்மை
உண்டுதிரி செச்சைதனை ஒல்லுகுறு குற்றே
கொண்டணைதி என்றுமை குமாரன்உரை செய்தான். 169

ஆடலந் தொழில்மேல் கொண்டே அனைவரும் இரியச் செல்லும்
மேடம்அஞ் சுறவே ஆர்த்து விரைந்துபோய் வீர வாகு
கோடவை பற்றி ஈர்த்துக் கொண்டுராய்க் கயிலை நண்ணி
ஏடுறு நீபத் தண்டார் இனையவன் முன்னர் உய்த்தான். 170

நவ்வயில்சீர் முனிவர் தேவர் நயப்பநா ரதன்னன் றுள்ளோன்
புவிதனில் வந்து முற்றப் புரிந்தனன் முன்னர் வேள்வி
அவர்புரி தவத்தின் நீரால் அன்றுதொட் டமல மூர்த்தி
உவகையால் அனைய மேடம் ஊர்ந்தனன் ஊர்நி யாக. 171

முருகன் பிரமனைச் சிறைவைத்துத் தானே படைத்தல் தொழிலைச் செய்தல்

அங்கண் வையும் முருகன் நம்பன் அடிவ ணங்கி வந்திடும்
புங்க வர்க்குள் ஆதி யாய போதி னானே நோக்குரு
இங்கு நம்முன் வருதியால் எனாவி ளிப்ப ஏகியே
பங்க யாச னத்தி னோன்ப ணிந்தி டாது தொழுதலும். 172

ஆதி தேவன் அருளும் மைந்தன் அவனு ளத்தை நோக்கியே
போத னேஇ ருக்கெனப் புகன்றி ருத்தி வைகலும்
ஏது நீ புரிந்திடும் இயற்கை என்ன நான்முகன்
நாத னானே யால்அ னைத்தும் நான் படைப்பன் என்றனன். 173

என்று நான்முகன் இசைத்தலும் அவற்றினுள் இருக்காம்
ஒன்று நீவிளம் புதியென முருகவேள் உரைப்ப
நன்றெ னுமறை எவற்றிற்கும் ஆதியின் நவில்வான்
நின்ற தோர்தனி மொழியைமுன் ஒதினன் நெறியால். 174

தாம ரைத்தலை யிருந்தவன் குடிலைமுன் சாற்றி
மாம றைத்தலை எடுத்தனன் பகர்தலும், வரம்பில்
காபர் பெற்றுடைக் குமரவேள், 'நிற்றி;முன் கழறும்
ஓமெ னப்பகரும் மொழிப்பொருள் இயம்பு'கென் றுரைத்தான்.

தெருள தாகிய குடிலையைச் செப்புத லன்றிப்
பொருள் அறிந்திலன் ; என்செய்வான் ! கண்ணுதற் புனிதன்
அருளி னால்அது முன்னரே பெற்றிலன் ; அதனால்
மருளு கின் றனன் ; யார்அதன் பொருளினை வகுப்பார். 176

எட்டொ ணாவக் குடிலையிற் பயன்இனைத் தென்றே
கட்டு ரைத்திலன் மயங்கலும் இதன்பொருள் கருதாய்
சிட்டி செய்வதித் தன்மைய தோளாச் செவ்வேள்
குட்டி னான் அயன் நான்குமா முடிகளுங் குலுங்க. 177

மறைபு ரிந்திடுஞ் சிவன் அருள் மதலைமா மலர்மேல்
உறைபு ரிந்தவன் வீழ்தரப் பதத்தினால் உதைத்து
நிறைபு ரிந்திடு பரிசன ரைக்கொடே நிகளச்
சிறைபு ரிந்திடு வித்தனன் கந்தமாஞ் சிலம்பில். 178

ஒருக ரந்தனில் கண்டிகை வடம்பரித் தொருதன்
கரத லந்தனில் குண்டிகை தரித்திரு கரங்கள்
வரத மோடப யந்தரப் பரம்பொருள் மகன்ஓர்
திருமு கங்கொடு சதுர்முகன் போல்விதி செய்தான். 179

தீருமால் முதலியோர் கயிலையை அடைதல்

இன்ன தன்மையில் அமரரும் முனீவரு மெய்த
அன்னர் தம்மொடுஞ் செங்கண் மால் கயிலையை அடைந்து
முன்னர் வைகிய நந்திகள் முறையினுய்த் திடப்போய்த்
தன்னை யேதனக் கொப்பவன பொற்கழல் தாழ்ந்தான். 180

[அவர்கள் சிவபெருமானை வணங்கி விண்ணப்பித்துக்
கொண்டபடி சிவபெருமான் நந்திதேவரை அனுப்பியும் முருகப்
பெருமான் பிரமனைச் சிறைவிடாமையால் சிவபெருமான் தாமே
விடைமேல் ஏறிச் சென்றார்.]

சாற்ற ரூந்திறற் சண்முக எம்பிரான்
வீற்றி ரூந்த வியனகர் முன்னுரு
ஏற்றி னின்றும் இழிந்தவிண் ணைரெலாம்
போற்ற முக்கட் புனிதன்உட் போயினான். 181

சிவபெருமானை முருகன் வரவேற்றல்

அந்தி போலும் அவிர்சடைப் பண்ணவன்
கந்தன் முன்னர்க் கருணையோ டேகலும்
எந்தை வந்தனன் என்றெழுந் தாங்கவன்
வந்து நேர்கொண் டடிகள் வணங்கியே.

182

பெருத்த தன்மணிப் பீடிகை மீமிசை
இருத்தி நாதனை ஏழுல கின் றிடும்
ஒருத்தி மைந்தன் உயிர்க்குயி ராகிய
கருத்த, நீவந்த காரியம் யாதென்றான்.

183

சிவபெருமான், 'பிரமனைச் சிறைவிடுக' எனல்

மட்டு லாவு மலர்அய னைச்சிறை
இட்டு வைத்தனை யாமது நீக்குவான்
சுட்டி வந்தன மால்சுரர் தம்முடன்
விட்டி டையஎன் றெந்தை விளம்பினான்.

184

முருகப்பெருமான் மறுத்தல்

நினை வந்தனை செய்யினும் நித்தலுந்
தன்அ கந்தை தவிர்கிலன் ஆகலால்
அன்ன வன்றன் அருஞ்சிறை நீக்கலன்
என்ன மைந்தன் இயம்பிய வேலையே

185

சிவபெருமான் கடிந்து கூறல்

மைந்தரின் செய்கை என்னே மலரயன் சிறைவி டென்று
நந்திரம் பணியால் எடு நலின்றதந் கொள்ளாய்; நாமும்
வந்துரைத் திடினுங்கேளாய்; மறுத்தெதிர் மொழிந்தாய்என்னாக்
கந்தனை வெகுள்வான் போலக் கழறினன் கருணை வள்ளல். 186

முருகப்பெருமான் பிரமனைச் சிறைவிடல்

அத்தன தியல்பு கோக்கி அறமுகத் தமலன் ஐய,
சித்தம்இங் கிதுவே யாகில் திசைமுதத் தோருவன் தன்னை
உய்த்திடு சிறையின் நீக்கி ஒல்லையில் தருவன் என்னுப்
பத்தியின் இறைஞ்சிக் கூறப் பராபரன் கருணை செய்தான் 187

என்றலுஞ் சார தர்க்குட் சிலவர்கள் ஏகி அங்கண்
ஒன்றொரு பூழை தன்னுள் ஒடுங்கினன் உறையும் வேதா
வன்றனை விடுத்தல் செய்து மற்றவன் றனைக்கொண் டேகிக்
குன்றுதொ றுடல் செய்யுங் குமரவேள் முன்னர் உய்த்தார். 188

உய்த்தலுங் கமலத் தண்ணல் ஒண்கரம் பற்றிச் செவ்வேள்
அத்தன் முன் விடுத்த லோடும் ஆங்கவன் பரமன் றன்னை
மெய்த்தகும் அன்பால் தாழ்ந்து வெள்கின் றிற்ப ரோக்கி
எய்த்தனை போலும் பன்னாள் இருஞ்சிறை யெய்தி யென்றான்.

அப்பொழு தயனை முக்கண் ஆதியம் பரமன் காணா உ
முப்பு வ னத்தின் மேவும் முழுதயிர்த் தொகைக்கும் ஏற்ற
துப்பு வ தனை நன்று தூக்கினை தொன்மை யேபோல்
இப்பகல் தொட்டு நீயே ஈந்தனை யிருத்தி யென்றான். 190

சிவபெருமான் முருகனைப் பிரணவப் பொருள் கேட்டல்

அருளுரு வாகும் ஈசன் அயற்கிது புகன்ற பின்னர்
முருகவேள் முகத்தை நோக்கி முறவல்செய் தருளை நல்கி
வருதியால் ஐய என்று மலர்க்கையுய்த் தவனைப் பற்றித்
திருமணிக் குறங்கின் மீது சிறந்துவீற் றிருப்பச் செய்தான். 191

காமரு குமரன் சென்னி கதுமென உயிர்த்துச் செக்கர்த்
தாமரை புரையுங் கையால் தழுவினே அயனுந் தேற்ற
ஓமென உரைக்குஞ் சொல்லின் உறுபொரு ளுனக்குப் போமோ
போமெனில் அதனை யின்னே புகலென இறைவன் சொற்றான்.

முற்றொருங் குணரும் ஆதி முதல்வகேள் உலக மெல்லாம்
பெற்றிடும் அவட்கு நீமுன் பிறநனை ராத வாற்றால்
சொற்றதோர் இனைய மூலத் தொல்பொருள் யாருங் கேட்ப
இற்றென வியம்ப லாமோ மறையினால் இசைப்ப தல்லால்.

என்றலும் நகைத்து மைந்த எமக்கருள் மறையின் என்னுத்
தன்றிருச் செவியை நல்கச் சண்முகன் குடிலை யென்னும்
ஒன்றொரு பதத்தின் உண்மை உரைத்தனன் ; உரைத்தல் கேளா
நன்றருள் புரிந்தான் என்ப ஞானநா யகனும் அண்ணல். 194

முருகப்பெருமான் திருமால் மகளிர்க்கு வரம் அருளல்

எல்லை அன்னதின் மால்அருள் கன்னியர் இருவர்
சொல்ல ருப்பெரு வனப்பினர் சுந்தரி அமுத
வல்லி என்றிடும் பெயரினர் கந்தவேள் வரைத்தோள்
புல்லும் ஆசையால் சரவணத் தருந்தவம் புரிந்தார். 195

என்னை ஆளுடை மூவிரு முகத்தவன் இரண்டு
கன்னி மாருமாய் ஒன்றினோற் றிடுவது கருத்தில்
உன்னி யோழி இக் கந்தமால் வரையினை ஒருவி
அன்னை தோன்றிய இமகிரிச் சாரலை யடைந்தான். 196

மங்கை மார்தொழு தெம்மைநீ வதுவையால் மருவ
இங்கி யாந்தவம் புரிந்தனம் கருணைசெய் யென்ன
அங்கல் வாசகங் கேட்டலும் ஆறுமா முகத்துத்
துங்க நாயகன் அவர்தமை நோக்கியே சொல்வான். 197

முந்தும் இன்அமு தக்கொடி மூவுல கேத்தும்
இந்தி ரன்மக ளாகியே வளர்ந்தனை இருத்தி
சுந்த ரிப்பெயர் இளையவள் தொல்புவி தன்னில்
அந்தண் மாமுனி புதல்வியாய் வேடர்பால் அமர்ந்தி. 198

நன்று நீவிற்கள் வளர்ந்திடு காலையாம் நண்ணி
மன்றல் நீர்மையால் உங்களை மேவுதும் மனத்தில்
ஒன்றும் எண்ணலீர் செல்லுமென் றெம்பிரான் உரைப்ப
நின்ற கன்னியர் கைதொழு தேகினர் நெறியால். 199

அமுதக்கொடி இந்திரன் மகளாதல்

ஏகு மெல்லையில் அமுதமா மென்கொடி பென்பாள்
பாக சாதனன் முன்னமோர் குழவியாய்ப் படர்ந்து
மாநு மன்னநின் னுடன்வரும் உபேந்திரன் மகளயான்
ஆகையால்எனைப் போற்றுகி தந்தைான் றடைந்தாள். 200

பொன்னின் மேருவில் இருந்தவன் புதல்வியை நோக்கி
என்னை ஈன்றயாய் இங்ஙனம் வருகென இசைத்துத்
தன்ன தாகிய தனிப்பெருங் களிற்றினைத் தனது
முன்ன ராகவே விளித்தனன் இத்திறம் மொழிவான். 201

இந்த மங்கைநம் திருமக ளாகும்ஈங் கிவனைப்
புந்தி அன்பொடு போற்றுதி; இனையவள் பொருட்டால்
அந்த மிற்சிறப் பெய்தும்மேல் என்றலும் அவனைக்
கந்த மேற்கொடு நன்றெனப் போயது களிற்று. 202

கொவ்வை போலிதழ்க் கன்னியை மனோவதி கொடுபோய்
அவ்வி யானையே போற்றிய தனையகா ரணத்தால்
தெய்வ யானை என் றெருபெயர் எய்தியே சிறிதும்
நொவ்வு ருதுவீற் றிருந்தனள் குமரனை நுவன்றே. 203

சுந்தரி, முனிவர் மகளாதல்

முற்று ணர்ந்திடு சுந்தரி யென்பவள் முருகன்
சொற்ற தன்மையை உளங்கொடு தொண்டைநன் னூட்டில்
உற்ற வள்ளியஞ் சிலம்பினை நோக்கிஆங் குறையும்
நற்ற வச்சிவ முனிமக ளாகவே நடந்தாள். 204

திருமால் முதலியோர் கயிலை செல்லுதல்

அண்ணலங் குமரவேள் அங்கண் வைகலும்
விண்ணவர் மகபதி மேலை நாண்முதல்
உண்ணிகழ் தங்குறை யுரைத்து நான்முகன்
கண்ணனை முன்கொடு கயிலை யெய்தினார். 205

அவர்கள் ரூபதுமனைத் தோலைக்க வேண்டுதல்

அப்பொழு தரிஅயன் னய வெய்துந்
தப்புடன் உலகயிர்த் தொகையை வாட்டுதல்
செப்பரி தின்னிவிச் சிறிதுந் தாழ்க்கலை
இப்பொழு தருள்கென இயம்பி வேண்டினார். 206

சிவபெருமான் முருகப்பெருமானுக்கு விடைகொடுத்து விடுத்தல்

இகபரம் உதவுவோன் இவற்றைக் கேட்டலும்
மிகவருள் எய்தியே விடுமின் நீர்இனி
அகமெலி வுறவுலன ஈனளி ஆங்கமர்
குகன்முகம் நோக்கியே இனைய கூறுவான். 207

பாரினை அலைத்துப் பல்லுயிர் தமக்கும்
பருவரல் செய்துவிண் ணவர்தம்
ஊரினை முருக்கித் தீமையே இயற்றி
உலப்புறு வன்மைகொண் டுற்ற

சூரனை அவுணர் குழுவொடுந் தடிந்து
சுருதியின் நெறிநீஇ மகவான்
பேரரசு சளித்துச் சுரர்துயர் அகற்றிப்
பெயர்தியென் றனன் எந்தை பெருமான்.

208

அருத்தி கைக் குமரன் இனையசொல் வினவி
அப்பணி புரிதவ னென்னப்
புரத்தினை அட்ட கண்ணுதல் பின்னர்ப்
பொள்ளென உள்ளமேற் பதினோர்
உருத்திரர் தமையும் உன்னலும் அன்னோர்
உற்றிட இவன்கையிற் படையாய்
இருத்திரென் றவரைப் பலபடை யாக்கி
ஈந்தனன் எம்பிரான் கரத்தில்.

209

ஆயதற் பின்னர் ஏவில்மு தண்டத்
தைம்பெரும் பூதமும் அடுவ
தேயபல் லுயிரும் ஒருதலை முடிப்பு
தேவர்மேல் விடுக்கினும் அவர்தம்
மாயிருந் திறலும் வரங்களுஞ் சிந்தி
மன்னுயிர் உண்பதெப் படைக்கும்
நாயக மாவ தொருதனிச் சுடர்வேல்
நல்கியே மதலகைக் கொடுத்தான்.

210

அன்னதற் பின்னர் எம்பிரான் றன்பா
லாகிரின் றேவின புரிந்து
மன்னிய இலக்கத் தொன்பது வகைத்தா
மைந்தரை நோக்கியே எவர்க்கும்
முன்னவ னும்இக் குமரனோ டேகி
முடிக்குதிர் அவுணரை யென்னாத்
துன்னுபல் படையும் உதவியே செய்க்குத்
துணைப்படை யாகவே கொடுத்தான்.

211

நாயகன் அதற்பின் அண்டவா பரணன்
நந்தியுக் கிரனோடு சண்டன்
காயெரி விழியன் சிங்கனே முதலாங்
கணப்பெருந் தலைவரை நோக்கி

ஆயிர விரட்டி பூதவெள் எத்தோ
 டறுமுகன் சேனையாய்ச் சென்மின்
 நீயிரென் றருளி அவர்தமைக் குகற்கு
 நெடும்படைத் தலைவரா அளித்தான்.

212

ஐம்பெரும் பூத வன்மையும் அங்கண்
 அமர்தரும் பொருள்களின் வலியுஞ்
 செம்பது மத்தோன் ஆதியாம் அமரர்
 திண்மையுங் கொண்டதோர் செழுந்தேர்
 வெம்பரி இலக்கம் பூண்டது மனத்தின்
 விரைந்துமுன் செல்வதோன் றதனை
 எம்பெரு முதல்வன் சிந்தையால்
 உதவி ஏறுவான் மைந்தனுக் களித்தான்

213

இவ்வகை யெல்லாம் விரைவுடன் உதவி
 ஏகுதி நீயெனக் குமரன்
 மைவிழி உமையோ டிறைவனைத் தொழுது
 வலங்கொடே மும்முறை வளங்கிச்
 செவ்விதின் எழுந்து புகழ்ந்தனன் நிற்பத்
 திருவுளத் துவகையால் தழுவிக்
 கைவரு கவானுய்த் துச்சிமேல் உய்த்துக்
 கருணைசெய் தமலைகைக் கொடுத்தான்.

214

கொடுத்தலும் வயின்வைத் தருளிநாற் புல்லிக்
 குமரவேள் சென்னிமோந் துன்பால்
 அடுத்திடும் இலக்கத் தொன்பது வகையோர்
 அனிகமாய்ச் சூழ்ந்திடப் போந்து
 கடக்கரும் ஆற்றல் அவுணர்தங் கிளையைக்
 காதியிக் கடவுளர் குறையை
 முடித்தனை வருதி என்றருள் புரிந்தாள்
 மூவிரு சமயத்தின் முதல்வி.

215

அம்மைஇத் திறத்தால் அருள்புரிந் திடலும்
 அறுமுகன் தொழுதெழீஇ யகையோர்
 தம்விடை கொண்டு படர்ந்தனன் தானைத்
 தலைவராம் இலக்கமே லொன்பான்

மெய்ம்மைகொள் வீரர் யாவருங் கணங்கள்
வியன்பெருந் தலைவரும் இருவர்
செம்மல ரடிகள் மும்முறை இறைஞ்சிச்
சேரவே விடைகொடு சென்றார்.

216

வாயுதேவன், முருகனது தேர்ப்பாகனாதல்

கண்ணுதல் விடைபெற் றரியயன் மகவான்
கடவுளர் தம்மொடு கடி தின்
அண்ணலங் குமரன் தன்னொடு சென்றே
அயல்வரும் மருத்தினை நோக்கித்
தண்ணளி புரியும் அறுமுகத் தெந்தை
தனிப்பெருந் தேர்மிசை நீபோய்ப்
பண்ணொடு முட்கோல் மத்திகை பரித்துப்
பாகனாய்த் தூண்டெனப் பணித்தான்.

217

ஆன காலையில் அதுதெரிந் தறுமுகத் தொருவன்
வான ளாவிய புணரிகள் சூழ்ந்திட வயங்கும்
பானு நாயகன் வந்தெனப் பரந்துபா ரிடத்துச்
சேனை சூழ்தரக் கயிலேநீத் தவனிமேற் சென்றான்.

218

தாரகன் வதை

கீரவுஞ்சகிரியும் தாரகாசுரனும்

வெம்மை தீர்ந்திடும் அப்பெரு நெறியிடை விரைந்து
செம்மை சேர்தரு குமரவேள் படையொடு செல்ல
அம்ம சேர்ந்தது தாரகற் குறையுளாய் அடைந்தோர்
தம்மை வாட்டியே அமர்கிர வுஞ்சமாஞ் சைலம்.

219

நேரில் இக்கிரிக் கொருபுடை மாயநீள் நகரில்
சூரெ னப்படும் அவுணனுக் கிளவலார் துணைவன்
போரில் அச்சுதன் நேமியை அணியதாப் புனைந்தோன்
தார கப்பெயர் வெய்யவன் வைகின்ன் சயத்தால்.

220

வீரவாகு முதலியோர் மாயாபுரியைச் சூழ்தல்

சாற்றுமில் வியல்புறத் துணை வீரருஞ்
சிற்வெம் புதருஞ் செல்ல வாகையான்
கோற்றொழில் அகற்றிய கோட்டு மாமுகன்
போற்றிய மாயமா புரியைச் சேர்ந்தனன்.

221

[தாரகன் படையுடன் போந்தபோது பூதர்களால் அவுணர் சேனைகள் பல மடிந்தன.]

தாரகன் செயல்

கண்டனன் இணைய தன்மை தாரகன் கடிய சிற்றங்
கொண்டனன் வையம் நீங்கிக் குவலய மிசைக்குப் புற்றுத்
தண்டமொன் றெடுத்துப் பூதப் படையினைத் தரையில் வீட்டி
அண்டமுங் குலுங்க ஆர்த்திட்டடிகளால் உழக்கிச் சென்றான்.

நவ வீரருள் வீரகேசரி போர்

கொற்றவில் உழவன் வீர கோளரி யதனை நோக்கிச்
செற்றமோ டேகிச் செவ்வேள் சேவடி மனத்துட் கொண்டு
பற்றிய தனுவை வாங்கிப் பகழிநா றுய்த்துத் தீயோன்
பொற்றட மவுலி தள்ளிப் புணரியும் நாண ஆர்த்தான். 223

ஆர்த்திடு மோதை கேளா அண்டர்கள் அணையன் மிது
தூர்த்தனர் மலரின் மாரி தோல்முகன் அதனைக் காணு
வேர்த்தனன் மான முற்றான் வீரகே சரிமேல் அங்கைத்
தார்த்தடந் தண்டம் உய்த்துத் தனதுமான் தேறிற் சென்றான்.

வீரவாகு போர்

சென்றொர் மாமுடி புனைவழித் தண்டம்அத் திறலோன்
பன்றல் மார்பகம் படுதலும் வீழ்ந்தனன் மயங்கி
வென்றி மொய்ம்புடை ஆண்டகை அதுகண்டு வெகுண்டு
குன்றம் அன்னதோள் தாரக னொடுபொரக் குறித்தான். 225

எவ்வக் கொடியோன் தொடுவாளியை ஏந்தல் காணு
அவ்வக் கணைகள் விடுத்தேஅவை முற்றும் மாற்றக்
கைவிற் கொருவன் இவனாகும்இக் காளை தன்னைத்
தெய்வப் படையால் முடிப்பேன்எனச் சிந்தை செய்தான். 226

தாரகன் மாயை

தொல்லை மாயையின் விஞ்சைதன்னை நவின்றுளங்கொடு
[துண்ணொ
மல்லன்மேவரு தாரகாசுரன் வடிவம் எண்ணில தாங்கியே
எல்லைதீர்தரு படையழங்கினன் எங்குமாகி இருட்துழாம்
ஓல்லைவந்து பரந்தபோல் அவன் ஒருவன்நின்றமர் புரியவே. 227

தார கப்பெயர் அவுணர்கோன் மாயையின் சமரும்
ஆரும் அச்சுறு கின்றதும் ஆடல்மொய்ம் புடையோன்
பேரழற்பொறி கதுவுற நோக்கியே பிறங்கும்
வீர பத்திரன் நெடும்படை எடுத்தனன் விடுவான். 228

தன்பு ணர்ப்புறு மாயைதான் உடைதலுந் தமியாய்
முன்பு சின்றதோர் தாரகன் மொய்ம்புளான் றன்னைப்
பின்பு மாயையிற் படுத்தவோர் சூழ்ச்சியைப் பிடித்து
மின்பொ லிந்ததன் தேரைவிட் டோடினன் விரைவில். 229

அற்ற போர்வலித் தாரகன் பின்வரைந் தணுகிப்
பற்றி நாண்கொடு புயந்தனைப் பிணித்தெனைப் பணித்த
கொற்ற வேலன்முன் உய்க்குவன் யானெனக் குறித்து
மற்ற வன்றனைத் தொடர்ந்தனன் நெடுந்திறல் வாகு. 230

வேழ மாமுகற் கிளவலை உன்னியே வீரன்
ஆழி மால்கட லாமென ஆர்த்துவை தணுகச்
குழு மாயையின் இருக்கையாந் தொல்கிர வஞ்சப்
பாழி யொன்றுசென் றொளித்தனன் தாரகப் பதகன். 231

வீரவாகு கிரவுஞ்சத்துள் அகப்படல்

முன்னம் ஆங்கவன் போகிய பூழையுள் முடுகிப்
பொன்னின் வாகையந் தோளுடை ஆண்டகை புகலும்
அன்ன தோர்வரை யகமெலாம் ஆயிரந் கசிரின்
மன்னன் ஏகுறா இருள்நிலம் போன்றுவை கியதே. 232

இயலி சைத்தமிழ் முனிவரன் இசைத்தகுள் இசைவால்
வியலு டைத்திறல் வாகுவை அவ்வரை மிகவும்
மயலு டைப்பெரு மாயம தியற்றலும் மயங்கித்
துயில லுற்றனன் தொல்லையின் உணர்வெலாந் துறந்தே. 233

ஏனையோரும் அகப்படல்

எண்ணி யேயிசைந் தினையர்ஓர் எண்மரும் இலக்கம்
நண்ணும் வீரரும் பாரிடந் தன்னுள்நா யகரும்
அண்ணல் வான்படை ஏந்தியே ஆயிடை அகன்று
விண்ணு லாவுறு கிரவுஞ்சம் எய்தினர் விரைவில். 234

ஆய வெற்றினில் வீரவா குப்பையர் அடலோன்
போய பூழைபுள் மற்றவர் யாவரும் புகலுந்
திய தொல்வரை முன்னவற் கிழைத்திடு திறம்போல்
மாயம் எண்ணில புரிதலும் மயங்கியே வதிந்தார்.

235

முருகப்பெருமான் போருக்கு எழுந்தருளல்

போர மிந்துபுற கிட்டெதிர் பூதர்
ஆரும் நேர்ந்துதொழு தாற்றலொ டெய்த
நார ணன்றன து நன்மரு காணினான்
தார கன் திகழ் சமர்க்களம் உற்றான்.

236

தன்ப டைத்தொலைவு தாரகன் நோக்கிக்
கொன்ப டைத்தகுனி விற்குனி வித்தே
மின்ப டைத்தபல வெங்களை தூவி
வன்ப டைக்கணம் வருந்த நடந்தான்.

237

தாரகன் முருகனைக் காணுதல்

முழுமதி யன்னஆறு முகங்களும், முந்நான் காகும்
விழிகளின் அருளும். வேலும், வேறுள படையின் சீரும்,
அழகிய கரம் ஈராறும், அணிமணித் தண்டை யார்க்கும்
செழுமல ரடியும் கண்டான்; அவன்தவம் சேப்பற் பாற்றே.

அவன் முருகனை வினாத்தல்

நாரணன் றனக்கு மற்றை நான்முகன் றனக்கும் வெள்ளை
வாரணன் றனக்கு மல்லால் மதி முடி அமல னுக்குந்
தாரணி தனில்ள மக்குஞ் சமரினை இழைப்ப இங்கோர்
காரண மில்லை மைந்தா வந்ததென் கழறு கென்றான்.

239

முருகப்பெருமான் விடையிறுத்தல்

அறவினை புரிந்தே யார்க்கும் அருளொடு தண்டம் செய்யும்
இறையவ னாகும் ஈசன்; இமையவர் தம்மை நீங்கள்
சிறையிடை வைத்த தன்மை திருவுளங் கொண்டு நுத்தம்
விறலொடு வன்மை சிந்த விடுத்தனன் எம்மை யென்றான். 240

தாரகன் போர்

வெய்யான் அனந்தங் கணைதூண்ட விமலன் நல்குந்
துய்யான் அவைகள் அறுத்துக் கணைகோடி தூண்ட
மையார் அவுணர் புகழ்தாரக மான வேழம்
எய்யாகும் வண்ணம் செறித்தான்வன் யாக்கை யெங்கும். 241

முருகன் தாரகனது தும்பிக்கையையும்,
தந்தத்தையும் துணித்தல்

ஓருகோடி வாளி உறலோடும் உருத்து நீசன்
இருகோடி வாளி விடஅன்னதை ஏவின் நீக்கி
முருகோடியதார் அசுரேசன் முகங்கொள் கையும்
பொருகோடும் வீழ விடுத்தான்இரு புங்க வாளி. 242

தாரகன், முருகப்பெருமான் தேர்க்கோடியை அறுத்தல்

வந்தங் கிரண்டு சரமும்பட மாயை மைந்தன்
தந்தங்கள் கையோ டிறலோடும் தளர்ச்சி எய்தி
முந்துங் கணை ஆ யிரந்தன்னை முனிந்து தூண்டிக்
கந்தன் தடந்தேர்த் துவசந்துகள் கண்டு நின்றான். 243

[தாரகன் கடவுளர் கணைகளை ஏவி, அவை யாவும் முருகனை
அடைந்து வணங்கினமை கண்டு, பாசுபதக் கணையை
விடுத்தான்.]

முருகப்பெருமான் அதனைக் கையில் ஏற்றல்

கந்தவேள் அனையது கண்டு தந்தையைச்
சிந்தையில் உன்னிஓர் செங்கை நீட்டியே
அந்தவெம் படையினை அருளிற் பற்றினான்
தந்தவன் வாங்கிய தன்மை யென்னவே. 244

தாரகன் கிரவுஞ்சனோடு மாயாவடிவங்களில் வந்து போர்செய்தல்

வேலைக றுருவினை வரைகொள்ள, விசயம் துடையதொ ரசுரேசன்
காலம் திறுதியில் உலகுண்ணுங் கணையொலி அனலிக ளென
[நின்றான் ;

சிலமில் முதுகிரி நெடுநேமித் திருவரை குழ்தரும் இருளாக,
மால்கரி முகமுள அவுணன்றான் வரையறு பாரிட நிரையானான்.

வாயுவின் உருவென மலைசெல்ல, மதகரி முகமுள பதகன்றான்
தேயுவின் உருவென வரலுற்றான்; திரியவும் செடுவரை

[விரைவோடுங்

காய்கனல் உகுஞ்சுழி முகளாகிக் ககனம் திடையுற மிடைகாலை,
ஆயிர கோடிவெய் யவரேபோல் அலமர லுற்றனன்

[அறமில்லான். 246

தாரகன் வதம்

அவ்வகை தாரகன் வரையோடும் அளவறு மாயையின்

[வடிவெய்தி

எவ்விடை யுஞ்செறி தரலோடும் எம்பெரு மானவன்

[இவைகாணாத்

தெவ்வலி கொண்டுறும் இவனாவி சிந்துவன் என்றுள

[மிசைகொண்டே

கைவரு வேற்படை தனைநோக்கி இனையன சிலமொழி

[கழறுற்றான். 247

தாரகன் என்பதோர் பேரோனைச் சஞ்சல முறுகிர வுஞ்சத்தை
ஓரிறை செல்லுமுன் உடல்கீறி உள்ளாயி ருண்டுபு றத்தேகிப்
பாரிடர் தம்மை இலக்கத்தொன் பதின்மர்க ளாக உரைக்கின்ற
வீரரை மீட்டிவண் வருகின்றே வேற்படை தன்னை விடுத்

[திட்டான். 248

சேயவன் விட்டிடு தனிலைவேல் செருமுயல் தாரகன்

[வரையோடும்

ஆயிடை செய்த புணர்ப்பெல்லாம் அகிலமும் அழிதரு

[பொழிதன்கண்

மாயையி னாகிய வுலகெங்கும் மலிதரு முயிர்களும் மதிசூடுந்

தூயவன் விழியழல் சுடுமரபோல் துண்ணென அட்டது

[சுரர்போற்ற. 249

அச்சமொர் சிறிதுமில்லா அவுணர்கோன் உவணன் மேற்செல்
நச்சர வென்னச் சேறி நனுகலும் அவன்மார் பென்னும்
வச்சிர வரையின் மீது வானாரு மேறுற் றென்னச்
செச்சையந் தெரியல் வீரன் செலுத்தும்வேல் பட்ட தன்றே.

தாரகன் மார்ப மென்னுந் தடம்பெரு வரையைக் கிண்டு
சீரிய கிரவுஞ் சத்திற் சேர்ந்துபட் டுருவிச் சென்று
வீரமும் புகழுங் கொண்டு விளங்கிய தென்ன அங்கட்
சோரியுந் துகளும் ஆடித் துண்ணென மீண்ட தன்றே. 251

மீண்டிடு சீற்ற வைவேல் வெற்பினுள் துஞ்சு கின்ற
ஆண்டகை வீரர்தம்மை ஆயிடை யெழுப்பி வான்போய்
மாண்டகு கங்கை தோய்ந்து வாலிய வடிவாய் ஐயன்
தூண்டிய கரத்தில் வந்து தொன்மைபோல் இருந்த தம்மா. 252

வடித்ததை யன்ன கூர்வேல் மார்பையு டறுத்துச் செல்லத்
தடித்திடு கின்ற யாக்கைத் தாரகன் அடந்த கோடி
இடித்தொகை யென்ன ஆர்த்திட் டிம்மென எழுந்து துள்ளிப்
படித்தலந் தன்னில் வீழ்த்து பதைபதைத் தாவி விட்டான். 253

முருகப்பெருமான் போர்க்களம் நீங்கல்

தாரகன் போரில் துஞ்சுஞ் சாரதர் தம்மை யெல்லாம்
ஆருநீர் எழுதிர் என்னு அவரெலாம் எழுவே செய்து
பாரிட அனிகம் சூழப் பண்ணவர் பரவல் செய்யச்
சீரிய வயவர் ஈண்டச் செருகீலம் அகன்றான் செவ்வேள். 254

பின்பு தேவகிரியில் தேவர் செய்த பூசையை ஏற்றல்

தேவு கொண்ட சிலம்பினில் பண்ணவர்
ஏவ ருங்குழி இயின்னணம் பூசனை
யாவ தாற்ற வதுகொண் டமர்ந்தான்
மூவி ரண்டு முகனுடை மொய்ம்பிடுவான். 255

தாரகன் மனைவி சவுரியும், பிற மனைவியரும் புலம்பல்

எந்தை குமரன் எறித்ததனி வேற்படையாற்
தந்நி முகமுடைய தாரகன்றான் பட்டதனை
முந்துசில நூதர் மொழிய அவன்தேவி
அந்தமிலாக் கற்பிற் சவுரி அலக்கணுற்றான். 256

சிங்கமுகன் நகரமாகிய ஆசுரபுரம் சென்றிருந்த தாரகன் மகன்
அகரேந்திரன் தந்தை மடிந்த செய்தி கேட்டு வருதல்

மற்றைத் துணைவியரும் வந்தீண்டி மன்னவனைச்
சுற்றிப் புலம்பித் துயருந் றிடும்வேலை
அற்றத் தினனாகி ஆசுரத்தின் பாற்போன
கொற்றப் புதல்வன் வினவிக் குறுகினான்.

257

தண்டா விற்றல்சேருந் தன்றுதை வீந்ததனைக்
கண்டான் உயிர்த்தான் கலுழ்ந்தான் கரங்குலைத்தான்
அண்டாத சோகத் தழுங்கினான் வெய்யகனல்
உண்டா னெனவீழ்ந் தயர்ந்தான் உணர்ந்தனனே.

258

மனையியர் தீப் பாய்தல்

ஈமக் கடன்கள் இயற்றித்தன் தாதைதனைத்
தாமக் கனலால் தகனம் புரிந்திடலுங்
காமுற் றனனென் கணவனுடன் செல்வதற்குத்
தீமுற் றருதி யெனஅன்னை சென்றுரைத்தாள்.

259

நற்றாய் மொழிந்ததனைக் கேட்டு நடுநடுங்கிப்
பொற்றாள் பணிந்தென்னைப் போற்றி யிருத்தியெனச்
சொற்றான் அதுமறுத்துத் தோகை சுளித்துரைப்ப
அற்றுக என்னுன் அசுரேந் திரன்என்பான்.

260

ஏனையதோர் தாயர்களும் யாமுங் கணவனுடன்
வானகம்போய் எய்த வழங்கென் றிடவிசையா
ஆன படியே அழலமைக்க அன்னையராம்
மானனையார் எல்லோரும் வான்கனலி னுள்புக்கார்.

261

அகரேந்திரன் சூரபதுமன் நகரமாகிய வீரமகேந்திரம் செல்லல்

புக்கதொரு காலை புலம்பியே அந்நகரை
அக்கணமே நீங்கி அசுரேந் திரனென்போன்
தக்க கிளைஞர்சிலர் தற்குழ வேயேகி
மைக்கடலுள் வைகும் மகேந்திரமூ தார்உற்றான்.

262

சூரபதுமன், 'நீ புலம்புவது என்னை' என, அசுரேந்திரன் கூறுதல்

என்றலும் மைந்தன் சொல்வான் இத்திரன் புணர்ப்பால் ஈசன்
வன்றிறற் குமரன் பூத வயப்படை தன்னொ டேகி
உன்றன திளவல் தன்னை ஒண்கிர வுஞ்ச மென்னுங்
குன்றொடும் வேலாற் செற்றுக் குறுகினன் புவியில் என்றான். 263

சூரன் துயர்

பருவர லெனும்புணரி யூடுபடி வுற்றே
அரியனை மிசைத்தவறி அம்புவியில் விழா
உருமென அரற்றினன்; உணர்ந்தனை யஞ்சி
நரலையொடு பாரகம் நடுங்கியதை யன்றே. 264

['தம்பியைக் கொன்றவனை இப்பொழுதே கொல்வேன்' என்று எழுந்த சூரபதுமனை, 'அமோகன்' என்னும் அமைச்சன் 'சிறுவன்மேல் நீ போர்க்குச் செல்லுதல் தகாது; அவனைப் பற்றி நன்கு அறிந்து, பின் தக்கவரை ஏவுவோம்' என்று தடுத்து நிறுத்தினான்.]

முருகன் வழிநடை

மங்குல் வானமேல் வெய்யவன் கதிரென வழங்கும்
செங்கை கூப்பியே தொழுதிடு வானெனச் செல்ல
அங்கல் வேலையில் அறுமுகன் கடவுள்வெற் பகன்று
பொங்கு தானையும் அமரரும் சூழ்தரப் போந்தான். 265

தன்னை நீக்கியே சூழ்வுறுந்தவமுடைப் பிருங்கி
உன்னி நாடிய மறைகளின் முடிவினை யுரைரா
என்னை யாளுடை யானிடஞ்சீசர்வன் என் றிமயக்
கன்னி பூசனை செய்தகே தாரம்முன் கண்டான். 266

பைய ராவின்மேற் கண்துயில் பண்ணவன் றனக்குந்
தையல் பாறிய னோபரம் பொருளெனுந் தன்மை
மையல் மானுடர் உணர்ந்திட மறைமுனி யெடுத்த
கைய தேஉரைத் திட்டதோர் காசியைக் கண்டான். 267

பருப்ப தப்பெயர்ச் சிலாதன்நற் பாலகன், ' பரமன்
இருப்ப ஓர்வரை ஆவன் ' என் றருந்தவம் இயற்றிப்
பொருப்ப தாகியே ஈசனை முடியின்மேற் புனைந்த
திருப்ப ருப்பதத் தற்புதம் யாவையுந் தெரிந்தான்.

268

அண்டம் மன்னுயிர் ஈன்றவ னுடன்முனி வாகித்
தொண்ட கங்கெழு சுவாமீதன் மால்வரை துறந்து
மண்டு பாதலத் தேகியே ஓர்குகை வழியே
பண்டு தான்வரு வேங்கட கிரியையும் பார்த்தான்.

269

சிலந்தி, மாசுணம், மும்மதக் கரி, சிவ கோசன்,
மலைநதி டுஞ்சிலை வேட்டுவன், கீரனே, மடவார்
பலந்த ரும்வழி பாட்டினால் பாட்டினாற் பரனைக்
கலந்து முத்திசேர் தென்பெருங் கயிலையும் கண்டான்.

270

கொடிய வெஞ்சினக் காளிஇக் குவலயம் முழுதும்
முடிவு செய்வன்னன் றெழுந்தநாள் முளரியான் முதலோர்
அடைய அஞ்சலும் அவள்செருக் கழிவுற அழியாக்
கடவுள் ஆடலால் வென்றதோர் வடவனம் கண்டான்.

271

அம்பு ராசிகொள் பிரளயத் தினும்அழி வீன்றி
உம்பர் மாலயற் குறையுளாய்க் கயிலைபோல் ஒன்னும்
எம்பி ரான்தனி மாநிலம் தன்னில்வீற் றிருக்குந்
கம்பை சூழ்தரு காஞ்சியந் திருநகர் கண்டான்.

272

ஏல வார்குழல் உமையவள் பூசைகொண் டிருந்த
மூல காரண மாகிய முதல்வன் ஆ லயமும்,
மாலும் வேதனும் அமரரும் வழிபடு மற்றை
ஆல யங்களாய் உள்ளவும் கண்டனன் ஐயன்.

273

என்னிகர் எவரு மில்லென் றிருவரும் இகலும் எல்லை
அன்னவர் நடுவு தோன்றி அடிமுடி தெரியா தாகி
உன்னினர் தங்கட் கெல்லாம் ஒல்லையின் முத்தி நல்கித்
தன்னிகர் இன் றி நின்ற தழற்பெருஞ் சயிலம் கண்டான்.

274

மண்ணுல கிறைவன் செய்யும் மணந்தனை விலக்கி எண்டோள்
அண்ணலோர் விருத்தன் போல்வந் தாவண ஓலை காட்டித்
துண்ணென வழக்கில் வென்று சுந்தரன் றனையாட் கொள்ளும்
பெண்ணையம் புனல்கும் வெண்ணெய்ப் பெரும்பதி தனையும்

[கண்டான். 275

தூசினால் அம்மை வீசத் தொடையின்மேற் கிடத்தித் துஞ்சும்
ஆசிலா உயிர்கட் கெல்லாம் அஞ்செழுத் தியல்பு கூறி
ஈசனே தனது கோலம் ஈந்திடும் இயல்பால் அந்தக்
காசியின் விழுமி தான முதுகுன்ற வரையும் கண்டான். 276

விரிகளல் வேள்வி தன்னில் வீயன்றலை அரிந்து வீட்டிப்
போருவரு தவத்தை யாற்றும் பதஞ்சலி புலிக்கால் அண்ணல்
இருவரும் உணர்வாற் காண எல்லையில் அருளால் ஈசன்
திருநட இயற்கை காட்டுந் தில்லைமூ தூரைக் கண்டான். 277

தண்டளிர்ச் சோலைத் தில்லைத் தபனிய மன்றில் என்றும்
தொண்டையங் கலிவாய் மாது தொழச்சுராட் புருடன் உள்ளத்
தண்டரு மதிக்க லாற்றா அற்புதத் தனிக்கூத் தாடல்
கண்டனன் கசிவால் உள்ளங் களிப்புற வணங்கிப் போனான்.

குடமுனி கரத்தில் ஏத்துங் குண்டிகை இருந்து நீங்கிப்
படிதனில் வேறு வேராய்ப் பற்பல நாமம் தாங்கிக்
கடல்கிளர்ந் தென்னச் செல்லுங் காவிரி யென்னும் ஆற்றின்
வடகரை மண்ணி யின்பால் வந்தனன் கருணை வள்ளல். 279

அளவில் பூதவெம் படையொடு மண்ணியா றதன்கட்
குளகன் வந்துழி எழுந்திடு பூழிவான் குறுகி
ஒளிரும் வெய்யவன் கதிர் தனை மறைத்தலால் ஓடி
வளைநெ டுங்கடல் முழுவான் புக்கென மறைந்தான். 280

[மண்ணியாற்றங் கரையில் முருகப்பெருமான் கட்டளைப்படி
தேவதச்சன் நகரம் ஒன்றை அமைத்தான்.]

முருகப்பெருமான் மகிழ்ச்சி

செல்லு மாமுகில் செறிந்திடு காப்பின்
மல்லல் மாநகர் வளந்தனை நோக்கி
எல்லை யில்அறிவன் யாம்உறை தற்கு
நல்ல மாநகர்இ தென்று நவீனஞன். 281

நகரத்திற்கு. 'சேய்குலூர்' என்று பெயர் சூட்டல்

வீர வேள் இது விளம்புத லோடும்
ஆரும் வானவர்கள் அம்மொழி கேளா
ஈரே லாமுடைய இந்நகர் சேய்ஞ
லூர்அ தென்றுபெயர் ஓகினா அன்றே. 282

[திருச்சேய்குலூரில் அவ்விரவு முருகப்பெருமான் அமர்ந்திருக்க, 'தாரகன் தொலைந்தான்' என்று மகிழ்ந்திருக்கும் இந்திரனிடத்தில் சீகாழி வனதேவதை வந்து, 'அடியேனிடம் நீவிர் வைத்துச் சென்ற அணிகலங்கள் இவை' என்று வைத்து வணங்கிற்று. இந்திரானியின் அணிகலங்கனாகிய அவைகளைக் கண்ட இந்திரன், அன்றிரவு காதல் நோயால் வருந்திப் பொழுது விடிந்தபின் மனம் தெளிந்து முருகப்பெருமானைவந்து வணங்கினான்.]

முருகப்பெருமான் சேய்குலூரில் திருக்கோயில் எடுத்துச் சிவபெருமானை வழிபடல்

கரிய வன்றனைச் செய்யவன் கருணைசெய் தருளி
வருதி யென்றுகூய் மறைகளும் வரம்புகாண் கில்லா
அரன தாள்களை அருச்சனை புரிதுநாம் அதனுக்
குரிய வாயபல் கரணமுந் தருதிஎன் றுரைத்தான். 283

உரைத்த எல்லையில் தொழுதுபோய் உழையரில் பலரைக்
கரைத்து வீற்றுவீற் றேஷியே கடிமலர்க் கண்ணி
திரைத்து கிற்படாம், நறும்புனல், அவி,புகை, தீபம்,
விரைத்த கந்தங்கள், ஏனவுந் தந்தனன் விரைவில். 284

அவ்வக் காலையில் ஆறுமா முகனுடை யடிகள்
தெய்வக் கம்மியற் கொண்டொரு சினகரம் இயற்றிச்
சைவத் தந்திர விதியுளி நாடியே தாதை
எவ்வெக் காலமும் நிலையதோர் உருவுசெய் திட்டான். 285

சிவபெருமான் தோன்றிப் பாசுபதம் வழங்கல்

இருவரும் உணர்கிலா திருந்த தாள்களைச்
சரவண மிசைவரு தனயன் பூசனை
புரிதலும் உமைஒரு புடையிற் சேர்தர
அருள்விடை மீமிசை அண்ணல் தோன்றினான். 286

ஆயது காலே தன்னில் அருவுரு வாகும் அண்ணல்
சேயினை நோக்கி, 'உன் தன் வழிபடற் குவகை செய்தேம்;
நீயிது கோடி' என்னு நீரந்தபல் புவன முற்றும்
ஏயென முடிவு செய்யும் படைக்கலத் திறையை ஈந்தான். 287

முருகப் பெருமான் அப்பாற் செல்லுதல்

கருணைசெய் பரமன் சேணிற் கரந்தனன் போன காலை
அருள்பெறு நெடுவேல் அண்ணல் அன்னவற் போற்றிப் பின்னை
விரவிய இலக்கத் தொன்பான் விரரும் அயனும் ஏனைச்
சுரர்களும் வழத்திச் செல்லத் தூய தன் தேறிற் புக்கான். 288

மண்ணியங் கரையில் தென்பால் வகுத்தசேய் ஞல்லூர் நீங்கி
எண்ணிய உதவும் பொன்னி இகந்திடை மருதி னோடு
தண்ணியல் மஞ்ஞை யாடுந் தண்டுறை பறிய லூரும்
கண்ணுதல் இறைவன் தானம் ஏனவும் கண்டு போனான். 289

சுரம் புகல்

புற்றிடங் கொண்ட புத்தேதள் புரந்தரற் கருள்செய் திட்ட
நற்றலந் தன்னைச் சேர்ந்த நகரமுள் ளனவுங் காணா உக்
கொற்றவெங் கதிர்வேல் அண்ணல் கொல்லுலை அழலிற் செக்கர்
பற்றிய இரும்பு போலும் பாடையங் கானத் துற்றான். 290

சுரம் சோடையாதல்

காதல் நீங்கலா தலமரும் ஆருயிர்க் கரணம்
ஆதி ஈசன தருளினால் அவனதா கியபோல்
ஏது நீரிலா தழல்படு வெய்யகான் இனையோன்
போத லாற்குளிர் கொண்டது நறுமலர்ப் பொழிலாய். 291

[சுரம் கடந்து செல்லும்பொழுது சிவபெருமான் கட்டளைப்
படி திருப்பரங்குன்றத்தில் இருந்த பராசர முனிவர் புதல்வர்
அறுவரும் வந்து வணங்க, அவர்கள் சரவணப் பொய்கையில்
உள்ள மீன்களைப் பிடித்து விளையாடியதால் தந்தையிட்ட சாபத்
தால் மீன்களாய்க் கிடந்து பின் உமையம்மை பாலை உண்டு
சாபம் நீங்கிய வரலாற்றை இந்திரன் சொல்ல, முருகப்பெருமான்
கேட்டு, அவர்களை உடன் அழைத்துக்கொண்டு அப்பாற்
சென்றான்.]

திருச்செந்துரை அடைதல்

சுரமது கடந்து நீங்கிச் சோதிவேல் உடைய வள்ளல்
விரிபுனல் சடிவத் தண்ணல் மேவுசெங் குன்றார் நோக்கிப்
பருமணி வயிர முத்தம் பலவளம் பிறவும் ஆழித்
திரையெறி அலைவா யாகுஞ் செந்திமா நகரம் புக்கான். 292

சுருதியெ லாமுணர் தூயவன் வானோர்
 புரவலன் மாமுனி புங்கவர் யாரும்
 மருமலர் மாரி வழுத்தினர் வீசி
 இருபுடை தன்னினும் எய்தினர் ஈண்டி.

293

[முருகப் பெருமான் இந்திரனை 'அசுரர் வரலாற்றையும்,
 அமரர் சிறைப்பட்ட வகையையும் கூறுக' என, அவன் வேண்டு
 கோட்படி அவற்றைத் தேவருரு கூறுகின்றார்.]

ஆகச் செய்யுள் 324

2. அசுர காண்டம்

முருகக் கடவுள் துதி

ஊரி லான், குணம் குறியிலான், செயலிலான், உரைக்கும்
பேரி லான், ஒரு முன்னிலான், பின்னிலான், பிறிதோர்
சாரி லான், வரல் போக்கிலான், மேலிலான் தனக்கு
நேரி லான், உயிர்க் கடவுளாய் என்னுளே நின்றான். 1

‘ மாயை ’ என்பவளது வரலாறு

வீறு காசிபன் சிறுர்களாய் மேலிய அறுபான்
ஆறு கோடிய தாகிய அவுணருக் கரசன்
மாறில் மங்கல கேசியாம் அரக்கியை மணந்து
பேற தாகவே சுரசையென் றொருமகட் பெற்றான். 2

தூய அம்மகள் வளர்ந்தபின் புகர்எனுந் தொல்லோன்
திய மாயையின் கல்விகள் யாவையுந் தெருட்டி
ஆய விஞ்சையின் வல்லபம் நோக்கியே அவட்கு
மாயை என்றுபேர் கூறினன், மனத்திவை மதிப்பான். 3

அசுரருருவாகிய சுக்கிரன் சொற்படி மாயை காசிபரிடம் செல்லுதல்

திருவும் மாரவேள் இரதியுந் திலோத்தமை பென்ன
மருவு தையலும் மோகினி யென்பதோர் மாதம்
ஒருத னித்திரு வடிவுகொண் டாலென உலகில்
பொருவில் மாயவள் பேரழ் குருக்கொடு போனாள். 4

மாயை உண்டாக்கிய நந்தவனம் முதலிய மாயப் பொருள்களைச்
காசிபர் கண்டு வியத்தல்

இளைத்தே நாமவண் வருதலும் எந்தைதன் னடியை
மனத்தி னிறக்கொடு பொறியினை உரத்தினால் வாட்டித்
தளித்து நோற்றி நங் காசிபன் புகுந்தஅத் தகைமை
அனைத்தும் நோக்கித் தென்கொலென் றதிசய மடைந்தான். 5

மாயை அவர் எதிர்சென்று மயக்கியபின் மறையக்
காசிபர் புலம்பல்

கங்கையின் திசையை முன்னிக் கடிதவட் செல்வாள் என்ன
அங்கவள் போத லோடும் அருந்தவன் தொடர்ந்து செல்ல
மங்கையும் அருவ மெய்தி மாயையிற் கரந்து நிற்ப
எங்கனும் நோக்கிக் காணான் இடருழந் திரங்கி நைவான். 6

பின்பு மாயை தோன்ற இருவரிடத்தும் அசுரர் தோன்றுதல்

கற்பனை இன்றியே கடிதின் முன்னுறும்
அற்புத மண்டபத் தாணை யால்வரும்
பொற்புறு சேக்கையிற் பொருந்தி னாரரோ
எற்படு கங்குலின் முதலி யாமத்தில். 7

சூர பதுமன் தோற்றம்

அந்த வேலையில் முகுந்தனும் அம்புயத் தவனும்
இந்தி ராதியர் யாவரும் முனிவரர் எவரும்
தந்தம் உள்ளமேல் நடுக்குற மாயவள் தன்பால்
வந்து தோன்றினன் சூரபன் மாஎனும் வலியோன். 8

சிங்கமுகாசுரன் தோற்றம்

மங்கை யோடவன் மடங்கலாய் மகிழ்வுடன் புணரக்
கங்குல் வாயிரண் டாகிய யாமமேல் கடிதே
அங்கை ஓரிரண் டாயிரம் ஆயிர முகமாய்ச்
சிங்க மாமுகன் தோன்றினன் திடுக்கிடத் திசைகள். 9

தாரகாசுரன் தோற்றம்

பேரு மும்மத மால்களிற் றுருக்கொடு பிடிமேல்
சேரு கின்றுழி முன்றெனச் செல்லும்யா மத்தில்
ஈரி ரண்டுவாள் எயிற் றுடன் யானைமா முகத்துத்
தார காசுரன் தோன்றினன் அவுணர்கள் தழைப்ப. 10

அசமுகி தோற்றம்

ஆண்டுத் தாரகன் தன்னையும் அவுணர்கள் தமையும்
ஈண்டு நின்றிரென் றோர்மணி மண்டபத் திறுத்து
மாண்ட யாமமேல் தகர்ப்பிணை உருக்கொள மாயை
புண்ட அன்பினான் செச்சையின் உருக்கொடு புணர்ந்தான். 11

புணர்ந்த காலையில் அசமுகி தோன்றினள் ; புவியோர்க்
கணங்கு செய்தகர் முகவராய் அங்கவர் வியர்ப்பில்
கணங்கொள் முப்பதி னுயிர வெள்ளமாங் கணிதத்
திணங்கு தானவர் உதித்தனர் இமையவர் கலங்க. 12

[மாயையின் வயிற்றில் தோன்றியவர்களைப் போலவே
நான்கு யாமத்திலும் இருவர் வெயர்வையிலுமிருந்து பல்லாயிரம்
வெள்ளம் அசுரர்கள் தோன்றினர். இருவரும் பின்னும் பற்பல
விலங்குகளின் உருவமாய்க்கூட, அவ்வவ் விலங்கின் முகங்களை
யுடையவர்களாய் அறுபதாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் தோன்
றினர். அனைவரும் இரண்டுடிச்சம் வெள்ள அசுரர்கள்.]

காசிபர் சூரன் முநவியோர்க்கு, ' தவமே சிறந்தது ' எனக் கூறல்
நீங்கிய சூர்முதல் நெறியின் ஏகியே
ஆங்கவர் அடிதொழு, ' தருள் செய் மேலையிர்,
யாங்களசெய் கின்றதென் இசைமின் நீர் ' என
ஒங்கிய காசிபன் உரைத்தல் மேயினான். 13

தவந்தனின் மிக்கதொன் றில்லை ; தாவில்சீர்த்
தவந்தனை நேர்வது தானும் இல்லையால் ;
தவந்தனின் அரியதொன் றில்லை ; சாற்றிடில்,
தவந்தனக் கொப்பது தவம தாகுமே. 14

[தவத்தின் ஆற்றலை உணர்த்த மார்க்கண்டேயரது வர
லாற்றை விரித்துக் கூறினார்]

காசிபர் கூறியதை மறுத்து, மாயை, வீர யாகம் செய்யத்
துண்டுதல்

மாயவள் தன்சிறார் வகனம் நோக்கியே
' தூயஇம் முனிவரன் சொற்ற துண்மையே ;
ஆயினும் உங்களுக் காவ தன்றவை ;
நீயிர்கள் கேண் 'மென நெறியிற் கூறுவாள். 15

ஆனதோர் இத்திசை ஆலந் தீவெனத்
தானறை கிற்பா இத் தரைக்கு நேரதாய்ப்
போனதோர் உத்தர பூமி ஆயிடை
தான்வர் நோற்றிடத் தருவ தென்பதே.

16

செங்கண்மால் அயன்முதல் தேவர் யாவரும்
எங்கனா யகனென இறைஞ்ச மேதகு
கங்கைவார் சடைமுடிக் கடவுட் போற்றியே
பொங்குதி வேள்வியைப் புரிதீர் பற்பகல்.

17

மூண்டஇவ் வேள்வியை முயல முவிரும்
ஆண்டுசென் றுற்றுழி அன்ன தற்கவண்
வேண்டிய பொருளெலாம் வேறு வேறதா
ஈண்டுற வுதவுவன் ஏகு விரென்றான்.

18

[பின்பு சுக்கிரன் வந்து மிருத்திஞ்சய மந்திரத்தைச் சூர
பதுமனுக்கு உபதேசித்துச் சென்றான்.]

வீர யாக நிகழ்ச்சி

சூர னுமவன் அவ்வழிப் பெருவளஞ் சுட்டி
வீர வேள்வியை வேட்டலுஞ் செந்தழல் விரைவின்
ஆரும் அச்சுற எழுந்துமிச் சென்றன அடுத்திப்
பாரை நுங்கிவா னுலகெலாம் உணரமும் பரிசின்

19

இந்த வண்ணத்தின் ஒருபதி னாயிரம் யாண்டு
முந்து சூர்தன தினேருரோ டருமகம் முயல
அந்தி வார்சடைக் கண்ணுதல் நின்மலன் அவன்பால்
வந்தி லான் ; அது தேர்ந்தனன் நிருதர்கோன் மாதோ.

20

சூரபதுமன் அந்தரத்தில் நின்று தன் உறுப்புக்களை அரிந்து
இடுதல்

கண்ணு தற்பரன் அருள்செயாத் தன்மையை கருத்தில்
எண்ணி இச்செயற் குறவனோ சிவன்என இசையாப்
பண்ணு மத்தொழில் பின்னவர் தங்கள்பாற் பணிந்து
விண்ண கத்தின்மீச் சென்றனன் கடவுளார் வெருவ.

21

சோரி நெய்யவா, ஊன்களே அவியவாச், சூரன்
வீர மாமகம் புரிவுழித் தனதுமெய்ம் மிசைஊன்
ஈர ஈரவே முன்னையின் வளர்தலும் இதுகண்
டாரும் அச்சுறத் தெழித்தனன் ; வீம்மித மானான். 22

வச்சிர கம்பத்தின்மேல் வீழ்ந்து இறத்தல்

ஆண்டொ ராயிரம் இம்மகம் அந்தரத் தியற்ற
கீண்ட மா லுடன் நான்முகன் தேடரும் நிமலன்
ஆண்டும் வந்திலன் ; சூரன்அத் தன்மைகண் டழுங்கி
மாண்டு போவதே இனிக்கடன் எனமனம் வலித்தான். 23

உன்னி இத்திறம் சூரபன் மாளனும் ஒருவன்
வன்னி சுற்றிய ஆதிசூன் டத்திடை வதிந்து
சென்றி றத்ததாய் ஆணையால் அங்கியிற் சிதையாக்
கொன்னு னைத்தலை வச்சிர கம்பமேற் குதித்தான். 24

தம்பியர் புலம்பல்

சிங்க முகனுந் திறல்செழுவு தாரகனுந்
தங்கன் முதல்வன் தவறுற் றதுநோக்கி,
அங்கண் அரற்ற அதுகண்ட தானவர்கள்
பொங்குங் கடல்போல் பொருமிப் புலம்பினரே. 25

இந்திரன் மகிழ்தல்

தண்டார் அகலச் சதமகத்தோன் தானவர்கோன்
விண்டா னெனவே வீளம்புமொழி கேளா
அண்டா மகிழ்ச்சியெனும் ஆர்கலியிற் பேரமுதம்
உண்டா னெனவே தன் உள்ளங் குளிர்ந்தனனே. 26

சிங்கமுகனும், தாரகனும் சூரபதுமன் போலவே அந்தரத்திற்
சென்று உறுப்புக்களை அளிந்து இட்டுப் பின் இறக்கத்
துணிந்தபொழுது சிவபெருமான் கிழவேதியராய் வருதல்

கண்ட கறைமிடற்றுக் கண்ணுதலோன் சுந்தரனை
விண்டு முதலோர் வியப்பவே வெண்ணையிலாட்
கொண்ட தொருபனவக் கோலந் தனைத்தரித்துத்
தண்டும் ஒருகை தனில்ஊன்றி வந்தனனே. 27

வேதியராய் வந்த சிவபெருமான், தம்பியராகிய அசுரர்
இருவரையும் நிகழ்ந்தவற்றை வினாவிப் பின் தேவகங்கையை
வருவித்துத் தெளிக்கச் சூரபதுமன் எழுதல்

மேலா கியவின் னுலகனைத்தும் விரைவிற் கடந்து மேதனியின்
பாலாய் எங்கள் பிரான்பதங்கள் பணிந்து பணியாற் படர்செந்தி
ஏலா சின்ற நடுக்குண்டத் திடையே புகலும் எறிகடல்வாய்
ஆலா லம்பந் துதித்ததென அவுணர் கோமா னுர்த்தெழுந்தான்.

சிவபெருமான் காட்சியளித்து வரம் வழங்குதல்

அரந்தைதனை இகந்தஇரு துணைவர்களும் பாங்கருற
அவுணர் சேனை
பரந்துபல வாழ்த்தெடுப்பச் சூரபன்மன் திகழ்வேலை
படியும் வானும்
நிரந்தபுனற் கங்கைதனை வருவித்து மறையவன்போல்
நின்ற எம்மான்
கரந்துதனை உணர்கின்ற உருவினோடு தோன்றினனால்
ககனமீதே.

29

நாரிபா கமும்இமையா முக்கண் ணுந் திருப்புயங்கள்
நான்குமாகி
மூரிமால் விடைமேல்கொண் டெம்பெருமான் மேவுதலும்
முன்னி நோக்கிப்
பாரின்மீ மிசைவிழ்ந்து பணிந்தெழுந்து பலமுறையும்
பரவிப் போற்றச்
சூரன் ஆராதபெரு மகிழ்சிறந்து துணைவரொடுந்
தொழுது நின்றான்.

30

'மண்டனக்கா யிரகோடி அண்டங்க ளுளவாகும்
மற்ற வற்றுள்
அண்டமோ ராயிரத்தெட் டுகநூற்றெட் டாள்க' என
அருளால் நல்கி,
எண்டொகைபெற் றிடுகின்ற அவ்வண்டப் பரப்பெங்கும்
ஏகம் வண்ணம்
திண்டிதல்பெற் றிடுகின்ற இந்திரஞா லமதென்னுந்
தேரும் நல்கி.

31

தேவர் யாவருஞ் சென்று தொழப்படு
மூவ ராகி மொழிந்திடு நுங்களைத்
தாவி லாதநம் சத்தியொன் றேயலால்
ஏவர் வெல்பவர் என்று விளம்பிமேல்.

32

ஈறு ருத இரதமுந் தன்பெயர்
கூறு தெய்வப் படையுங் கொடுத்திடா
வேறு வேறு மிக அருள் செய்துமேல்
ஆறு சேர்சடை ஆண்டகை ஏகினான்.

33

சூரபதுமன் அவ்விடம்விட்டுச் செல்லல்

கண்ண கன்புயக் காவலன் தானைகள்
மண்ணும் வானமும் மாதிர எலலையுந்
தண்ண றச்செலத் தம்பியர் தம்மொடும்
எண்ணி வேள்வி இருங்களம் நீங்கினான்.

34

காசிபரிடம் செல்ல, அவர், 'சுக்கிரரிடம் செல்க' என்றமையால்,
அங்ஙனம் சென்றபோழுது, சுக்கிரன் மாயாவாதத்தை
உபதேசித்துப் பின்னர்க் கூறுதல்

'இந்திரன் என்போன் வானோர்க் கிறையவன் அவனே நென்னல்
அந்தமில் அவுணர் தங்கள் ஆருயிர் கொண்டான் அன்னான்
உய்ந்தனன் போகா வண்ணம் ஒல்லையில் அவனைப் பற்றி
மைந்துறு நிகளஞ் சேர்த்தி வன்சிறை புரிதி மாதோ.

35

வண்டுழாய் மிலைச்சுஞ் சென்னி மால்விடைப் பாகன் தந்த
அண்டமா யிரமே லெட்டும் அனிகமோ டின்னே ஏகிக்
கண்டுகண் டவண்நீ செய்யுங் கடன்முறை இறைமை யாற்றி
எண்டிசை புகழ மீண்டே ஈண்டுவிற் றிருத்தி' என்றான்.

36

[பின்பு அண்டங்களின் இயல்பை அவன் விரித்து விளக்கக்
கேட்ட சூரபதுமன், திக்கு விசயம் செய்து திக்குப் பாலகர்களை
வென்று, மால் அயன் என்பவர்களை நண்பர்களாகக் கொண்
டான்.]

சூரன் பொன்னுலகம் செல்லல்

ஆழியங் கிரியின் காரும் அகலிட வரைப்பு முற்றச்
சூழுற நாடிப் போந்து தொல்லிரு விசம்பின் ஏகித்
தாழுறு நிலையிற் செல்லுந் தபன்னே முதலோர் யாரும்
வாழியென் றுசி கூற வானுயர் துறக்கம் புக்கான்.

37

இந்திரன் குயில் உருக்கொண்டு ஓடுதல்

இம்முறை வாசவன் எண்ணி யேயெழீஇக்
கொம்மென மனையுடன் குயில் உருக்கொடே
விம்முறு பிழையன் விண்ணிற் போயினான்
தெம்முனை அவுணர்கள் தேடிக் காண்கிலார்.

38

சூரன் பிற அண்டங்களில் சென்று மீளுதல்

ஏனை அண்டங்க ளினல்லாம் எம்பிரான் கணமாய் உள்ளோ
ரானவர் அருளிற் போகி அகிலமும் நாடி அங்கண்
வானவர் தம்மை வென்று வளமெலாங் கவர்ந்து தன்பால்
தானவர் பலரை அங்கண் தன்னர சளிப்ப உய்த்தான்.

39

[எங்கும் தனது வெற்றியை நாட்டிய சூரன், சுக்கிரன்
ஆசியைப் பெற்று, அவன் சொற்படி அசுரேசனோடு அளவளாவி
மண்ணுலகில் மீள, மாயோன் முதல் யாவரும் அவனை எதிர்
கொண்டனர்.]

சூரன் நகர் அமைத்தல்

இன்னவையும் ஏனவையும் எண்ணிமனத் தால் அருளித்
தன்னிகரில் அவுணர்பிரான் சயத்தோடு பெருந்தலைமை
மன்னவரு தலின்விர மகேந்திரமே யாமென்றே
அந்நகருக் கோர்நாமம் அணிபெறுத்தி அளித்தனனே.

40

மாண்டகுழிர் கெழுவிர மகேந்திரமீவ் வாறுதவி
ஆண்டதுபோல் அகன்பரப்பில் ஆசுரம்என் றெருநகரம்
நீண்டவட கடல்நடுவண் நிருதர்புகழ்ந் திடுமாற்றால்
காண்டகைய சியமுகக் காவலற்கு நல்கினனே.

41

பகரு சின்ற அப் பாற்படும் எல்லையில்
தகுவர் போற்றிடுந் தாரகற் காகவே
மகிழ்வின் நீரோடு மாயா புரம்என
நகர மொன்றை அணிபெற நல்கினான்.

42

சூரன் பட்டாபீடேகம்

மற்றல் விர மகேந்திரம் நண்ணியே
உற்று நாடி அவ் வும்பர்தங் கம்மியன்
கற்ற விஞ்சை வியந்து களிப்புநீஇக்
கொற்ற நீடுதன் கோயிலை நண்ணினான்.

43

வந்து சீய மணித்தவி சேறினன் ;
அந்த எல்லையில் அச்சுதற் காமெனும்
இந்தி ரத்திரு மாமுடி ஏந்தியே
சுந்த ரத்தொடு நான்முகன் சூட்டினான்.

44

அன்ன வேலை அமரர் முனிவர்கள்
பொன்ன வாநறும் போது கரங்கொடே
மன்னர் மன்னன் மணிமுடி யின்மிசை
மூன்னி வாழ்த்தி முறைமுறை விசினார்.

45

[குரபதுமன் அரசுகட்டில் ஏறித் தேவரை ஏவல்கொண்டு
ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஆளலானான்.]

குரபதுமனாதியர் புதல்வரைப் பெறுதல்

அதுபொழு த்வுணர் கோமான் ஆற்றிய தவத்தின் சீரால்
பதுமகோ மனையென் றோதும் பாவைதன் உதரம் போந்து
புதுமதிக் குழவி யேபோல் பொற்பொடு பொலிந்து முன்னம்
மதலையங் கொருவன் வந்தான் ; மறவிக்கு மறவி போல்வான்.

பானுகோபன் ஆற்றல்

பார்த்திடு கின்ற மைந்தன் பன்மணித் தொட்டில் நீன்றும்
சீர்த்தெழுந் தண்டம் பாய்ந்து செங்கதிர்ச் செல்வற் பற்றிக்
கார்த்திடு புயங்கள் கவ்வும் படித்தெனக் கரத்திற் கொண்டு
பேர்த்துமோர் இறையில் வந்தான் ; தவத்தினும் பெரிதொன்
[றுண்டோ. 47]

பிற மைந்தர்கள் நோற்றம்

பரிசீ யின்பகை யாமிவற் பெற்றதின் பரிவால்
நிருதர் காவலன் அங்கிமா முகத்தனை. நிறஞ்சேர்
இரணி யன்றனை. வச்சிர வாகுவை எழிலார்
மருவு லாங்குமற் பதுமகோ மனாதர மகிழ்ந்தான்.

48

மைத்த கூர்விழி ஏனைய தேவியர் மகிழ்வால்
உய்த்து நல்கிடச் குரனும் வெய்யவன் ஒருங்கே
பத்து தூறுள மும்மைசேர் பாலரைப் பயந்தான் ;
இத்தி றத்தவர் தம்முடன் அங்கண்வீற் றிருந்தான்.

49

சீற்றம் உற்றிடு சிங்க முகன்கணே
தோற்றி னான் அதி சூரன் என் றோர்மகன் ;
வீற்று நூற்றுவர் மேவினர் ; அன்னவர்
ஆற்றல் யாவர் அறைந்திட வல்லரே.

50

அந்த நாளில் அவன்றன் இளவலாந்
தந்தி மாமுகத் தாரகன் தன்னிடை
முந்து செய்தவ மொய்ம்பினோர் மாமகன்
வந்து தோன்றினன் வாண்கதிர்ப் பிள்ளைபோல்.

51

ஆமி வன்அசு ரேந்திரன் என்றவற்
கேம மான குரவன் இசைப்பஅந்
நாமம் எய்தி நலம்பெறு காணையாய்க்
காமன் என்னக் கவின்றனன் யாக்கையே.

52

[குயில் உருக்கொண்டு ஓடிய இந்திரன், இந்திராணியுடன், சிகாழியில் மூங்கில் உருவத்துடன் இருந்து, நந்தவனம் வைத்துச் சிவபெருமானைப் பூசித்தான். நந்தவனம் மழை இல்லாமல் வாடியபொழுது நாரதர் சொற்படி இந்திரன்விநாயகரைவழிபட, விநாயகர், கீரவுஞ்சனை மலையாகச்சபித்து, விநாயகையைப் பாதலத்தில் வீழ்த்தி, அசமுகி துருவாச முனிவரை வலிதிற் புல்லிப் பெற்ற 'வில்வன், வாதி' என்னும் இரு அசுரரை மாய்த்த பாவம் தீரக் கொங்குநாட்டில் தங்கிச் சிவபூசைசெய்திருந்த அகத்தியர துகமண்டலத்தில் இருந்த காவிரி நீரையைக் காகமாய்ச் சேன்று கவிழ்க்க, அது பெருகிவந்து நந்தவனத்தைத் தழைக்கச் செய்தது. அகத்தியர் கொங்குநாடு விட்டுப்பாண்டிநாடு சென்று, திருக்குற்றலத்தில் வைனாவ மதத்தினர் தம்மை இகழ்ந்ததைப் பொருமல் திருமால் உருவத்தைச் சிவவிங்கமாகச் செய்து சென்று பொதியமலையில் தங்கினார். இந்திரன் பின்பு தேவர்கள் குறையை நீக்க வேண்டி இந்திராணியைச் சிகாழியில் ஐயனாகிய மகாசாத்தாவிடம் அடைக்கலமாகவைத்துச் சென்றான்.]

இந்திராணி தவம் செய்திருத்தல்

நீங்காதுறை தனிநாயகன் நெடுமாலயன் உணரா
ஓங்காரமு தற்பண்ணவன் உறையுங்கிரி செல்லப்
பாங்காயணங் கிளர்போற்றிடப் பயில்காழிவ னத்திற்
பூங்காவனந் தனிலேசசி இருந்தேதவம் புரிந்தான்.

53

அசமுசி அங்கு, ' துன்முகி ' என்பவளுடன் வருதல்

மாலுற்றிட வாழ்குரபன் மாவின்கிளை முழுதும்
மூலத்தொடு முடிவித்திடு முறையுழ்வினை யென்னச்
குலத்தினை யேந்தித்தனி தொடர்துன்முகி யுடனே
ஆலத்தின சூருவாமென ஆங்குற்றனள் அன்றே.

54

அவள் இந்திரானியைச் சூரபதுமனிடம் கொண்டுபோகமுயலுதல்

' இத்தேமொழி தனை இந்திரன் ஈண்டேதனி யாக
வைத்தேகினன் ; இவள் தன்னை வருந்தாதளித் திடஓர்
புத்தேளிரும் இலர் ; இங்கிது பொழுதாம்அவன் புகழுன்
கொத்தேமலர்க்குமூலாள் தனைக்கொடுபோவன் ' என்றடைவாள்.

வெய்யள் அவ்வயி ராணி மென்கரங்
கையிற் பற்றியே கடிதின் ஈர்த்துராய்
மொய்யிற் போயினாள் : முரண்து லாதவள்,
ஐய கோ,என அரற்றல் மேயினாள்.

55

இந்திரானி புலம்பல்

' பையரா அமளி யானும் பரம்பொருள் முதலும் நல்கும்
ஐயனே ஓலம் ! விண்ணோர்க் காதியே ஓலம் ! செண்டார்
கையனே ஓலம் ! எங்கள் கடவுளே ஓலம் ! மெய்யர்
மெய்யனே ஓலம் ! தொட்சீர் வீரனே ஓலம் ! ஓலம் !!

57

அவன் புலம்பல் கேட்டு மகாகாளர் வருதல்

ஐய்யெனச் சரிஇவ் வாற்றால் ஒலிட அதுகேட் ' டெங்கள்
ஐயனைக் குறித்துக் கூவி அரற்றுவாள் போலும், என்னா '
மையினைத் தடுத்துச் சிந்து மருத்தென வந்தான் என்ப
வெய்யரிற் பெரிதும் வெய்யோன் வீரமா காளன் என்போன், 58

மகாகாளர் அசமுசி கையையும், துன்முகி கையையும் துணித்தல்

போகலும் அதனை ஐயன்பொருளில் தலைவன் பாரா,
' ஏகுதி போலும் நில் ' என் றெய்தியே உடைவாள் வாங்கிச்
சேகுறு மனத்தாள் கூந்தல் செங்கையாற் பற்றி ஈர்த்துத்
தோகையைத் தொட்ட கையைத் துணித்ததன் விண்ணோர்

[துள்ள. 59

அயமுகி வீழ்த லோடும் அழுங்கியே அயலின் நின்ற
வயமிசு துன்மு கத்து மங்கைதன் கரத்தில் ஒன்றைச்
செயிரறு சசியை நீயுந் தீண்டினை போலும் என்னாத்
துயல்வரு தொடையல் வீரன் துணித்தனன் சோரி பொங்க. 60

அசமுகி புலம்பல்

திரைந்தெழு குடிஞைபோல் சூருதி சென்றிடக்
கரந்துமி படுதலுங் கவன்று வீழ்ந்தனள்
வருந்தினள் அரற்றினள் மறிமு கத்தினாள்
விரிந்திடு கனலுடை வேலை போன்றுளாள். 61

அசமுகி சூளுரை

உங்கள் தம்மையான் சிறைபடுத் தேனளின் உலகம்
எங்கும் ஆள்கின்ற சூரபன் மாஎனும் இறைவன்
தங்கை யன்றியான் ; எனதுரந் தனில்எழுந் தனவும்
கொங்கை யன்றியான் ; பேடியே குறிக்கொள்ளன் றகன்றான். 62

இந்தீரன் இந்திரானியுடன் அவ்விடம்விட்டு

மேருமலையை அடைதல்

சுடர்ப்பெ ருங்குலி சத்திறை சூழ்ந்தனன் தணியா
அடுத்த மங்கையை உடன்கொடே விரைந்தவண் அகன்று
புடைக்கண் வந்திடுங் கடவுளர் தம்மொடும் புராரி
எடுத்த வார்சிலைப் பொற்றையிற் கரந்தனன் இருந்தான். 63

அசமுகி சூரன்முன் வீழ்ந்து அழுதல்

காவல்புரிந் துலகாநும் அண்ணாவோ ! அண்ணாவோ !
கரம்அற் றேன்காண் !
ஏவரெனக் குறவாவர் ! ஊனமுற்றோர் இருப்பதவும்
இழுக்கே அன்றோ !
ஆவிதனை விடுவேன்நான் ! அதற்குமுனம் என்மானம்
அடுவ தையோ !
பாவியொரு பெண்பிறந்த பயனிதுவோ ! விதிக்கென்பாற்
பகைமற் றுண்டோ ! 64

என்று பற்பல உரைத்தனள் ஆவலித் திரங்கிப்
பின்றொ டர்ந்திடு துன்முகி தன்னொடும் பெயரா,
மன்றின் மேவரு குரபன் மாவெனும் வலியோன்
பொன்ற டங்கழல் முன்னரே வீழ்ந்துபோய்ப் புரண்டாள். 65

‘அசமுகி கையைத் துணித்தவன் முதலியோரைக் கொண்டு வருக’
எனச் சூரன் பாணுகோபனை விடுத்தல்

ஈதி யால்விடை தமிழனுக் கென்றுநின் றிரப்பத்
தாதை யாகிய அவுணர்கோன் முனிவினைத் தணிந்து
போதி மைந்தநின் படையொடும் ஆங்கெனப் புகல
ஆத வன்பகை அழித்தென் றுவகையை அடைந்தான். 66

[சூரன் பிரமனைக்கொண்டு வெட்டுண்டவர் கைகளை மீள
உண்டாக்குவித்துத் துன்முகியை, ‘உங்கள் கையை வெட்டி
னோரைக் காட்டி வருக’ எனப் பாணுகோபனுடன் அனுப்பிவிட்டு,
‘இச் செயலைப் பார்த்திருந்தும் ஏன் வாளா இருந்தீர்’ எனச்
சூரியன் முதலிய கோள்கள் பலரையும் சூரன் பல தண்டனைக்கு
உள்ளாக்கினான்.]

பிரமன் சொற்படி சூரன், தண்டிக்கப்பட்டவரை விடுத்தல்

எறிதரு கழற்காற் சூரன் இத்திறம் பல்தண் டங்கள்
முறையினிற் செய்து சீய முழுமணித் தவிசில் தீர்ந்து
விறல்கெழும் இளையர் செல்ல விடைகொடுத் தயனை நோக்கி
மறைமுனி போதி யென்ன மற்றவன் இளைய சொற்றான். 67

மன்னவர் மன்ன கேண்போ வான்கதிர் உடுக்கள் ஏனோர்
இந்நில மடந்தை வேலைக் கிறையவர் யாரும் என்றும்
உன்னுடைப் பணியில் நிற்பர்; உலகவர் இன்றி யாகா;
அன்னவர் பிழையுட் கொள்ளேல் அருஞ்சிறை விடுத்தி என்றான்.

வன்றனை உற்றோர் தம்மை மன்னவர் மன்னன் பாரா
என்றும் பணியில் நிற்பர் இந்திர னெடுசேர் கல்லீர்
சென்றிடும் நுங்கள் தொன்மை செய்திட என்ன அன்னோர்
நன்றிது புரிதும் என்னு நயமொழி புகன்று போனார். 69

துன்முரி சொல்வழிப் பாணுகோபன் சீகாழியை அடைதல்

என்னலும், 'குமர கேண்மோ; எம்கரந் துணித்தோர் வீரன்
மன்னினன், சசியும் உற்றான், மதுமலர்ப் பொதும்ப ரொன்றில்;
அன்னதும் இஃதே' என்றோர் அணிவிரல் சுட்டிக் காட்டப்
பன்னிரு பெயர்ச்சி காழிப் பழமரக் காவிற் சேர்ந்தான். 70

அங்கு ஒருவரும் இல்லாமையால் அவன் சுவர்க்கலோகம்
செல்லல்

தேசுறும் இரவி தன்னைச் செயிர்த்திடு சிறுவன் தானைத்
தாசிமுன் சென்று காலைத் தொலைத்துவெள் ளிடைய தாக்க,
வாசவன் மனையைக் கூர்வான் வயவனை நாடிக் காணான்;
காசினி யாண்டுந் தேர்ந்து காமர்பொன் னுலகிற் போனான். 71

பாணுகோபன் இந்திரன் மகன் சயந்தனைப் பற்றிச் செல்லுதல்

ஆர்த்த தானவத் தலைவர்கள் சயந்தனை அயலே
போர்த்த தாமெனச் சுற்றினர்; பற்றினர்; புவிமேல்
கூர்த்த வாலையிற் றரவினம் யாவையுங் குழி இப்போய்ச்
சீர்த்த எல்லையில் இரவியைக் கரந்திடுந் திறம்போல். 72

பொன்னுலகைத் தீக்கிரை யாக்கல்

தொழிலிது புரிந்த காலைச் சூர்மகன் தனது மாடே
தழியகா வலரை நோக்கிச் 'சயந்தனும் இவரும் அல்லால்
ஒழியசின் றோரை எல்லாம் ஒல்லையில் தருதிர்; பின்னர்
அழியஇம் முதூர் செந்தி அரசனுக் களித்திர்' என்றான். 73

பாணுகோபன் தன் தந்தையிடம் கூறல்

தண்டுளி நறவ மாலைத் தாதைதான் வணங்கி, 'எந்தாய்,
கண்டிலன் சசிமைய; வாணோர் காவலன் தனையுங் காணான்;
அண்டரைச் சயந்தன் தன்னை யாரையுங் கொண்டு சென்றேன்;
விண்டோடர் துறக்க முற்றும் வெங்கனல் கொளுவி என்றான்.

தூரன் அசமுதி கண்முன் அமரர்கள் உறுப்புக்களை வெட்டுவித்தல்

இரலைமான் தொகுதி தன்மேல் இருஞ்சிறை வீடு பெற்ற
உருகெழு புலியாய்ந் தொப்ப ஒப்பிலா அரசன் சொல்லால்

விரைவுடன் அவுணர் பல்லோர் விண்ணவர் தம்பால் மேவித்
துருவையின் முகத்தி காணத் துண்ணெனத் துணிக்கல் உற்றார்.

கரத்தினைத் தானைத் தோனைக் கன்னமு லத்தைக் கல்லென்
றரற்றுறு கண்டந் தன்னை அணி கெழு தண்டந் தன்னைச்
சிரத்தினைத் துணிப்ப அன்னோர் சிறியரோ செய்த நோன்பின்
உரத்தினில் அவைக ளெல்லாம் உடனுடன் பொருந்த லுற்ற. 76

அமரர் கிறைப்படல்

கண்டனன் முனிர் ' தின் னோரைக் காலமொன் றுனும் வீடா
எண்டரு நிரயம் போலும் இருஞ்சிறை இடுதிர் ' என்றே
திண்டிறல் அசுரர் கேட்பச் செப்பலும் சயந்தன் றன்னை
அண்டரைப் பிடர்தொட் டுந்தி ஆங்ஙனங் கொண்டு போனார்.

காடு போந்தனன் இந்திரன் ; பொன்னகர் கரிந்து
பாடு சேர்ந்தது ; சயந்தனுஞ் சிறையிடைப் பட்டான் ;
நாடில் விண்பதச் செய்கையி ; தெம்பிரான் நல்கும்
வீட தேயலால் துன்பறும் ஆக்கம்வே றுண்டோ. 78

தேவகுரு முருகப்பெருமானை வேண்டுதல்

பொன்னகர் இறுதி செய்து புதல்வனை அமர ரோடு
துன்னருஞ் சிறையுட் சேர்த்தித் துயர்ப்பெருங் கடலுள் வீட்டி
மன்னிய வெறுக்கை வவ்வி மனையோடு கரப்பச் செய்தும்
இன்னமும் அவுணர் கோமான் இந்திரம் கலக்கண் சூழும். 79

ஐந்தியல் அங்கஞ் சூரம் கயன்புகன் றுழல்வான் ; நாளும்
இந்திரை கேள்வன் போர்செய் தெஞ்சினன் ; எவர்க்கும் மேலாய்,
முந்திய சிவன் அன் னோற்கு முதல்வராய் அளித்தான் ; பின்னர்
வந்தடல் புரியான் ; நீயே மறநிறை கோறல் வேண்டும. 80

ஆவதோர் சூரன் றன்னை அவன்றுனை வோரை மைந்தர்
ஏவர்கள் தமையும் அட்டே எழில்பெ று சயந்த னோடு
தேவர்தஞ் சிறையை நீக்கித் திசைமுகன் மகவா னாதிக்
காவலர் பதங்கள் நல்கிக் காத்தருள் எம்மை யென்றான். 81

3. மகேந்திர காண்டம்

முருகக் கடவுள் துதி

விரிஞ்சன்மால் தேவ ராலும் வெவற்கரும் விறலோ னாகிப்
பெருஞ்சுரர் பதமும் வேத ஒழுக்கமும் பிறவும் மாற்றி,
அருஞ்சிறை அவர்க்குச் செய்த அவுணர்கோன் ஆவி கொள்வான்,
பரஞ்சுடர் உருவாய் வந்த குமரனைப் டணிதல் செய்வாம். 1

முருகப் பெருமான் துதுவிட நினைத்தல்

வடித்தசெங் கதிர்வேல் அண்ணல் மாலயன் மகவா னாகி
அடுத்தபண் ணவரை நோக்கி, 'அவுணர்தங் கிளையை யெல்லாம்
முடித்திடப் பெயர்தும் நாளை; முன்னம்ஓர் தூதன் றன்னை
விடுத்தனம் உணர்தல் வேண்டும்வெய்யசூர் கருத்தை' என்றான்.

விரமன், 'விரவாகுவே துது செல்லத் தக்கவர்' என்றல்

மெல்லென உலவைக் கோனும் விரமா மகேந்திரத்திற்
செல்லரி தெனக்கும் அற்றே; செய்பணி நெறியால் அன்றி;
ஒல்லியில் அங்கண் ஏகி ஒன்னலர்க் கடந்து மீள
வல்லவன் இனைய வீர வாகுவே ஆதும் என்றான். 3

முருகப் பெருமான் விரவாகுவைத் துது விடுத்தல்

சதுர்முகன் இனைய வாற்றால் சண்முகன் உளத்துக் கிற்பக்
கதுமென உரைத்த லோடும் கருணைசெய் தழகி தென்னு,
மதுமலர்த் தொடையல் வீர வாகுவின் வதனம் நோக்கி,
முதிர்ந்தரும் உவகை தன்னால் இத்திறம் மொழிய லுற்றான். 4

'மயேந்திர மூதூர் ஏகி வல்லை அமலன் நல்கும்
சயேந்திர ஞாலத் தேரோன் தனையடுத் தொருநால் தந்தக்
கயேந்திரன் மதலை வானோர் காப்பைவிட் டறத்தா றுன்னி
நயேந்திர வளத்தி னோடும் உறைகென நலிற் றன்றே. 5

அம்மொழி மறுத்து ளானேல் அவுணரின் கிளையை யெல்லாம்
இம்மென முடித்து நின்னை எகிகவேற் கிரையா நல்கத்
தெழுமுனை கொண்டு நாளைச் செல் லுதும் யாழை ஈது
மெய்மைய தென்று கூறி மீள் 'கென விரன் சொல்வான். 6

‘வெந்திறல் அவுணர் ஈண்டும் வீரமா மகேந்திரத்திற்
சுந்தரத் திருவின் வைகுஞ் குரபன் மாவின் முன்போய்
எந்தைநீ அருளிற் றெல்லாம் இசைத்தவன் உள்ளம் நாடி
வந்திடு கின்றேன்’ என்னு வணங்கியே தொழுது போனான். 7

இந்திரன் தனித்துச் சென்று வீரவாகுவிடம் கூறுதல்

கூர்ந்திடு குலிசத் தண்ணல் குமரவேள் ஒற்றன் தன்பின்
பேர்ந்தனன் சென்று, ‘வீர, பெருந்திறற் குரன் மூதூர்
சார்ந்தனை சிறையில் வானோர் சயந்தனோ டிருந்தார் அங்கட்
சேர்ந்தனை தேற்றிப் பின் உன் செயலினை முடித்தி’ என்றான். 8

வீரவாகு கந்தமாதனம் செல்லல்

அலங்கலந் திரைகொள் நேமி அகன்கரை மருங்கின் மேரு
விலங்கலின் உயர்ந்த கந்த மாதன வெற்புத் தன்னில்
பொலங்குவ டுச்சி மீது பொள்ளென இவர்த லுற்றான்,
கலன்கலன் கலனென் றம்பொற் கழலமர் கழல்கள் ஆர்ப்ப. 9

பொன்பொலி அலங்கல் தோளான் பொருப்பின்மேற் பொருவி
[லாத
கொன்பெரு வடிவுங் கொண்டு குலாய்நிமிர்கொள்கைசெவ்வேள்
முன்பொரு ஞான்று மேரு முடியில்வந் தமரர்க் கெல்லார்
தன்பெரு வடிவங் காட்டி நின்றதோர் தன்மை யாமால். 10

ஆவதோர் காலை எந்தை ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க!
மூவிரு வதனம் வாழ்க! முழுதருள் விழிகள் வாழ்க!
தூவுடை நெடுவேல் வாழ்க! தொல்படை பிறவும் வாழ்க!
தேவர்கள் தேவன் சேயோன் திருவடி வாழ்க! என்றான். 11

அவ்வகை நிகழச் செவ்வேள் ஆரருள் அதனைப் பெற்று
மொய்வரை மீது நின்றோன் முழுதுல களந்து சேண்போம்
இவ்வுரு வோடு செல்லின் இறந்திடும் உலகம் ஈது
செவ்விதன் றென்னு வேண்டுந் திருவடி வமைந்தான் அன்றே.

கிரிமிசை நின்ற அண்ணல் கிளர்ந்துவான் எழுந்து சென்னிக்
குருமணி மகுடம் அண்ட கோளகை புடைப்ப வீரன்
உருகெழு சிற்றம் சிம்புள் உருவுகொண் டேகிற் றென்ன
வரைபுரை மாட வீர மகேந்திரம் முன்னிப் போந்தான். 13

பொலங்கழல் வீர வாகு புணரிமேல் இவ்வா றேறி
அலங்கலந் திண்டோள் வெஞ்சூர் அணிகநர் வடாது பாலின்
விவங்கலில் வீரன் யாளி வியன்முகத் தவுணன் போற்றும்
இலங்கையர் தொல்லை முதுர் அணித் தெனும் எல்லை சென்றான்.

[குரன் ஆணையால் இலங்கையைக் காக்கும் யாளிமுகன்
வீரமகேந்திரம் சென்றிருந்தமையால், அவன் மகன் அதீவீரன்
இருந்தான். முன்னே, வீரவாகு 'வீரரீங்கன்' என்னும் காவல
னைத் தமது வாளால் வெட்டி வீழ்த்தி, இலங்கையின் நடுச்
சிகரத்தில் பாய்ந்தபோது, இலங்கை கடலுள் ஆழ்ந்தது. பின்பு
அதீவீரன் எதிர்க்க அவனையும் அவ்வாறு கொன்று, வீரமகேந்
திரம் அடைந்து, ஆயிரம் யானைமுகமும், மூவாயிரம் கையும்
உடைய 'கயறுகள்' என்னும் கீழ்த்திசைக் காவலனைக் கொன்று,
நகருள் நுண்ணிய வடிவுடன் சென்று, வீரமகேந்திரத்தின்
வளங்களையும். அங்கு உள்ள பானுகோபன் முதலிய குரன்
மக்கள், தருமகோபன் முதலிய அமைச்சர் முதலியோரது இடங்
களையும் கண்டு, அமரர் இருக்கும் சிறைச் சாலையை அடைந்
தார்.]

சயந்தன் புலம்பல்

பரஞ்சுடர் நெடுங்களை படுத்த பாயலில்
வருஞ்சசி அனையதோர் வானு தற்சசி
தருஞ்சிறு குமரனுஞ் சயந்தன் அவ்விடை
அருஞ்சிறை இருந்தனன் அமரர் தம்மொடும்.

15

ஐந்தரு நீழலை நினைக்கும்; ஆய்மலர்
தந்தமென் பள்ளியை உன்னும்; தானெனப்
புந்திகொள் மங்கையர் புணர்ப்பை யுட்கொளும்;
இந்திரப் பெருவளம் எண்ணிச் சோருமே.

16

'துப்புறம் சடையினுள் குரற் கீறிலா
அப்பெரு வரத்தினை அளிக்க லால்அவன்
மெய்ப்பட விளிகிலன்; வீடுஞ் செய்கிலன்;
எப்பொழு திச்சிறை தீரும்' என்றிடும்.

17

துறந்ததோ பேரறம்! தொலையுந் தீம்பவஞ்
சிறந்ததோ! மாதவப் பயனுந் தேய்ந்ததோ!
குறைந்ததோ நன்னெறி! கூடிற் றோகலி!
இறந்ததோ மறை! சிவன் இல்லை யோஎனும்.

18

இத்திறம் அளப்பில எண்ணி எண்ணியே
மெய்த்துயர் உழந்துவெய் துயிர்த்து விம்மியே
அத்தலை ஈற்றிய அமரர் யாவரும்
தத்தமில் இரங்குறச் சயந்தன் வைகினான்.

19

மாதே சூழ்வார் தம்மொடு மைந்தன் சிறைபுக்கான் ;
காதே போனான் இந்திரன் ; ஏனோர் கவலுற்றார் ;
பாதே விண்ணோர் தம்பதம் ; முக்கட் பரன்நல்கும்
வீடே அல்லால் துன்பறும் ஆக்கம் வேறுண்டோ.

20

அத்தகைய காவல் அவுணர் அவர்க்கணித்தாய்
மொய்த் தொருசார் ஈண்டி முறைநீங் கலர்காப்ப
எய்த்த அமரருடன் இந்திரன்சேய் பண்ணவருள்
உத்தமனாங் கண்ணுதலை உன்னிப் புலம்புறுவான்.

21

கங்கை முடித்தாய் ! கறைமிடற்றாய் ! கண்ணுதலாய் !
திங்கள் புனைந்தாய் ! சிவனே சிவனே ! என்
றிங்கு ினதடியேம் எல்லேங் களும்அரற்றல்
நங்க ஞாயிர்க்குயிராம் நாயகர் கேட்டிலையோ !

22

நாரா யணனும்அந்த நான்முகனும் நாடரிய
பேராதி யான பெருமான் உயிர்க்கெல்லாம்
ஆராயின் றீயன்றி யாரே துணையாவார் !
வாராய் தமிழேன் உயிரளிக்க வாராயே.

23

என்று பற்பல இரங்கியே விடஞ்செறிந் தென்னச்
சென்று சென்றிடர் முருகு உணர்வெலாஞ் சிதைப்ப
ஒன்றும் ஓர்கிலன் ; மயங்கினன் ; உயிர்கரந் துலையப்
பொன்றி னார்களின் மறிந்தனன் இந்திரன் புதல்வன்.

24

சயந்தன் கனவில் முருகப் பெருமான் தோன்றுதல்

இனிய சீறடிக் குமரனீர் செந்திவர் திமையோர்
வினைகொள் கம்பலை அகற்றுவான் இருந்திடும் விமலன்,
தனது ணர்ச்சியின் றுகியே அவசமாஞ் சயந்தன்
கனவின் முன்னுற வந்தனன் அருள்புரி கருத்தால்.

25

வீறு கேதனம், வச்சிரம், அங்குசம், விசிகம்,
மாறி லாதவேல், அபயமே வலம்; இடம் வரதம்,
ஏறு பங்கயம், மணி மழுத், தண்டு, வில் இசைந்த
ஆறி ரண்டுகை அறுமுகங் கொண்டுவேள் அடைந்தான். 26

சயந்தன் வினாத்தல்

தொண்ட னேன்படும் இடுக்களை நாடியே தொலைப்பான்
கொண்ட பேரருள் நீர்மையிற் போந்தனை; குறிக்கின்
விண்டும் அல்லை; அப் பிரமனும் அல்லை; மே லாகும்
அண்டர் நாதனும் அல்லை; நீ ஏவர்? மற் றருளே. 27

முருகப்பெருமான் அருளிச்செய்தல்

என்ற காலையில் அறுமுகப் பண்ணவன் யாம்அக்
கொன்றை வேணியின் மலைச்சிய பரஞ்சுடர் குமரன்
உன்றன் அல்லலும் இரக்கமும் மையலும் உணர்ந்து
சென்ற னம்மெனக் கூறியே பின்னருஞ் செப்பும். 28

நுந்தை தன்குறை நுங்குறை யாவையும் நுவன்று
வந்து நந்தமை வேண்டலும் வரம்பில்சே னையொடும்
இந்த ஞாலத்தின் எய்தியே கிரவுஞ்சம் என்னும்
அந்த வேற்பையும் தாரகன் தன்னையும் அட்டாம். 29

செல்லும் இப்பகல் கழிந்தபின் நாளையே செந்தி
மல்ல லம்பதி நீங்கிஇந் நகர்க்கயல் வைகச்
சொல்லும் ஐந்திரு வைகலின் அவுணர்தந் தொகையும்
அல்லல் ஆற்றிய குரனும் முடிந்திட அடுத்தும். 30

இந்நகர் குறுகயாம் ஏய தூதுவன்
நின்னையும் சுரரையும் நேர்ந்து கண்ணுறிஇ
நன்னயங் கூறியே நடப்ப உய்க்குதுய்;
அன்னதுங் காண்கென அருளிப் போயினான். 31

அணைய கால அயர்ந்திடு வானுளோர்
கனவு தோறும் கடிதுசென் றிந்திரன்
தனய னுக்குமுன் சாற்றிய வாறுசொற்
றிணைய லீரென ஏகினன் எம்பிரான். 32

வீரவாகு சிறைச்சாலை சென்று சயந்தனுக்குக் கூறுதல்

தாமந்தரும் மொய்ம்புடை வீரன் சயந்தன் விண்ணோர்
ஏமந்தரு வன்சிறைச் சூழலுள் ஏக லோடும்
தூமந்திகழ் மெய்யுடைக் காவலர் துப்பு நீங்கி
மாமந் திரமாம் வலைப்பட்டு மயங்கல் உற்றார்.

33

ஏமான் தவுணர் சிறுகாலையின் இன்னல் செய்ய
நாமான் டனர்போல் அவசத்தின் அணுகு மெல்லை
மாமான் படைய அருள்செய்தநம் வள்ளல் தூதன்
ஆமாம் இவனென் றகங்கொண்டனர் ஆர்வ முற்றார்.

34

முறையுணர் கேள்வி வீரன் மொழிசுவான் முதல்வன் தந்த
அறுமுக ஐயன் தன்பின் அடுத்துளேன் ; அவன் தூ தானேன் ;
விறல்கெழு நந்தி பாலேன் ; வீரவா கென்போர் ; நுங்கள்
சிறைவிடும் பொருட்டுச் சூர்முன் செப்புவான் வந்தேன் என்றான்.

என்றலும் மகிழ்ச்சி எய்தி இந்திரன் மதலை யாங்கள்
வன்றனைப் படுமுன் போனார் மற்றெமைப் பயந்தோர் அன்னோர்
அன்றுதொட் டின்று காறும் ஆற்றிய செயலும் அற்றால்
ஒன்றிய பயனும் யாவும் உரைமதி பெரியோ யென்றான்.

36

வீரனங் கதனைக் கேளா விண்ணவர் கோமான் தொன்னுள்
ஆரணங் குடனே காழி யடைந்ததே எழுவா யாகச்
சீரலை வாயில் அந்நாட் சென்றிடு காறு முள்ள
காரிய நிகழ்ச்சி யெல்லாங் கடிதினீற் கழறி னானே.

37

ஈரிரண் டிருமுன் றுகும் இரும்பக லிடையே எங்கோன்
ஆரிருஞ் சமர மூட்டி அவுணர்தம் அனிகந் தன்னைச்
குரோடு முடித்து நும்மைத் துயர்ச்சிறைத் தொடர்ச்சி நீக்கிப்
பேரிருஞ் சிறப்பு நல்கும் பிறஒன்று நினையல் மன்னே.

38

என்றிவை பலவும் வீரன் இமையவர் சூழாத்தி னோடும்
குன்றெறி பகைஞன் மைந்தன் உணர்தரக் கூற லோடும்
நன்றென உவகை பூத்து, 'நாமவேல் நம்பி ஆற்ற
வென்றிபெற் றிடுக' என்று வீற்றுவீற் றுசி சொற்றார்.

39

எண்டகும் ஆசி கூறி இந்திரன் மனது மைந்தன்
அண்டரொ டங்கை கூப்பி, ' அளியரேம் தன்மை யெல்லாம்
கண்டனை ; தாதை கேட்பக் கழறுதி ; இவண் டீ உள்ளங்
கொண்டது முடிக்கப் போதி குரைகழற் குமர ' என்னுன். 40

பின்பு சூரனது மாளிகைமேல் இருந்து நோக்கல்

மடந்தையொ டிரிந்திடும் வாச வன்மகள்
அடைந்திடு சிறைக்களம் அகன்று வானெறி
நடந்தனன் அவுணர்கோன் நண்ணு கோன்நகர்
இடந்தரு கிடங்கரை இகந்து போயினான். 41

சூளிகை மிமிசை துன்னுபு சூரன்
மாளிகை உள்ளவ ளந்தனை யெல்லாம்
மீளரி தாவீழி யோடுள மேவ
ஆளரி நேர்தரும் ஆண்டகை கண்டான். 42

கண்டதொ ரண்ணல் கடுந்திறல் வெஞ்சூர்
திண்டிறல் வாளரி சென்னிகொள் பிடத்
தெண்டகும் ஆனை இயற்றிய செம்பொன்
மண்டபம் வைகுறும் வண்மை தெரிந்தான். 43

மெய்ச்சோதி தங்கு சிறுகொள்ளி தன்னை
விரகின்மை கொண்ட குருகார்
கச்சோத மென்று கருதிக் குடம்பை
தனினுய்த்து மாண்ட கதைபோல்
அச்சோ எனப்பல் இமையோரை ஈண்டு
சிறைவைத்த பாலம் அதனால்
இச்சூர பன்மன் முடிவெய்தும் நானை
இதனுக்கொர் ஐய மிலையே. 44

மன்னுந் திறத்தின் அமர்சூர பன்மன்
மாமக்கள் சுற்றம் நகரம்
உன்னும் படிக்கும் அரிதான செல்வ
முடன்றனை ஈறு படுமேல்,
முன்னென் பவர்க்கு முன்னாகும் ஆறு
முகன்நல்கு முத்தி யலதேல்
என்னுண்டு நாளும் வினைசெய் துழன்ற
இவன் ஆ ருயிர்க்கு நிலையே. 45

வீரவாகு சூரன் அவையில் செல்லுதல்

என்றித் திறங்கள் அருளோடு பன்னி
 எழில்கொண்ட வேர மிசையே
 துன்றுற்ற வீரன் வளனோ டிருந்த
 சூரன்முன் ஏகல் துணியாக்
 குன்றத்தி னின்றும் இவரெல்லே போன்று
 குமரேசன் எந்தை அடிகள்
 ஒன்றக் கருத்தி னிடையொகாண் டெழுந்து
 நடைகொண் டவைக்கண் உறுவான்.

46

அறுமுகன் விடுத்த ஆசனத்திருத்தல்

ஓற்றை மேருவில் உடையதோர் பரம்பொருள் உதவுங்
 கொற்ற வேலுடைப் புங்கவன் தூதெனக் கூறி
 இற்றை இப்பகல் அவுணர்கோன் கீழியான் எளிவாய்
 நின்றல் எம்பிரான் பெருமையின் இழிபென நினைந்தான்.

47

இனைய துன்னியே அறுமுகப் பண்ணவன் இருதாள்
 நினையும் எல்லையில், ஆங்கவன் அருளினால், நிசியில்
 தினக ரத்தொகை ஆயிர கோடிசேர்ந் தென்னக்
 கனக மாமணித் தவிசொன்று போந்தது கடிதின்.

48

அதனைக் கண்ட சூரன் சீற்றம் கொண்டு கூறல்

அனைய வான்தவி சவுணன்னேர் இருத்தலும், அதுகண்
 டெனது நாயகன் விடுத்தனன் போலுடென் றெண்ணி
 மனம கிழ்ச்சியால் அறுமுகப் பிராணடி வழுத்தி
 வினையம் நாடுவான் இருந்தனன் ஆங்கதன் மிசையே.

49

அறிவர் மேலவன் தவிசில்விற் றிருத்தலும் அவுணர்க்
 கிறைவன் ஆங்கது நோக்கியே எயிற்றணி கறித்துக்
 கறுவி பேரகைத் தூரப்பிமெய் வியர்ப்பெழக் கண்கள்
 பொறிசொ ரிந்திடப் புகைஉமிழ்ந் தினையன புகல்வான்.

50

‘ உரைசெய் இந்நகர் மகளிருஞ் செய்வர் ; ஊன் முற்றாக்
 கருவி னுள்ளுறு குழவியுஞ் செய்திடும் ; கருத்தில்
 வரைக ளுஞ்செயும் ; மாக்களுஞ் செய்யும் ; மற்ற ததனால்,
 அரிய தன்றரோ பேதைநீ புரிந்திடும் ஆடல்.

51

பின்பு அவன், 'நீ யார்' என வினாதுல்

ஏனாற் றுரெலாம் வழத்திய அவுணரும் யாமும்
காணக் காட்டினை நீயறி விஞ்சையைக்; கண்டாம்;
பூணித் தாயென வருமுனக் கித்துணைப் பொழுது
பாணித் தாவியை அளித்தனன் அன்னது பரிசே. 52

வாச வன்கரந் தோடினன்; பிறர்இது மதியார்;
கேச வன்இது நினைகிலன்; மறைகளின் கிழவோன்
ஆசி கூறியே திரிந்திடும்; அவர்க்கெலாம் முதலாம்
ஈசன் என்னிடை வருகிலன்; யாரை? ' என்றான். 53

விரவாகு தூது சென்ற செய்தியைக் கூறல்

'தாரகப் பெயர் இளவலைத் தடவரை தன்னை
ஓரி றைக்குமுன் படுத்தவேல் அறுமுகத் தொருவன்
சூரெ னப்படு நின்னிடைத் தமிழனைத் தூதாப்
பேர ருட்டிறத் துய்த்தனன்' என்றனன் பெரியோன். 54

'சைய மேற்படு வளத்தொடு நீயும்நின் தமரும்
உய்ய வேண்டுமேல், அமரர்தஞ் சிறையினை ஒழித்து,
வைய மேல்அறத் தியல்புளி வாழி; மற் றிதனைச்
செய்ய லாய்எனின் ஈங்குவந் தடுவனால் திண்ணம். 55

சூரன் சினந்து கூறல்

என்று மற்றிவை யாவையும் வரைபக எறிந்தோன்
உன்ற னக்கறை கென்றனன்; ஈங்குநீ உட்பர்
வன்ற னைச்சிறை நீக்கியே அறத்தின் இவ் வளத்தை
நன்று தய்த்தனை நெடிதுநீ வாழ்' கென நவின்றான். 56

மறம கன்றிடா விரனிங் கிணையன வகுத்தே
அறையும் வாசகங் கேட்டலும் வெகுளிமு ளாகத்தன்,
பொறிஉ மிழ்ந்திடு கண்ணினன், புகையுமிழ் உயிர்ப்பன்,
எறியும் அங்கையன், இறத்திடம் முறவலன் இசைப்பான். 57

மேலை ஆயிரத் தொட்டெனும் அண்டமும் வென்றே
ஏலு கின்றதோர் தனியிறை யாகிய எனக்குக்
கோல வால்எயி நின்னமுந் தோன்றிலாக் குதலைப்
பால னேகொலாம் இணையன புந்திகள் பகர்வான். 58

நடைகொள் தார்முடி அவுணர் தங் குலத்தினை நலித்து
வறுமை செய்தனர் கடவுளர் ; அவர்திரு மாற்றிக்
குறிய ஏவலுங் கொண்டனன் ; ஒழுக்கமுங் கொன்றேன் ;
சிறையும் வைத்தனன் ; எங்குடித் தமர்முறை செய்தேன். 59

தப்பல் செய்திடு மகபதி முதலினோர் தமையும்
இப்ப திக்கணை கொணர்ந்தனன் சிறைசெய இருந்தேன் ;
கைப்பு குஞ்சிறை விடுவனோ? விடுகிலன் கண்டாய் ;
ஒப்ப ருந்திறல் குரன்என் றொருபெய ருடையேன். 60

மின்னு வச்சிரப் படிவமும் வேறுபல் வரமும்
முன்னொர் ஞான்றுதன் தாதைஎந் களித்திடு முறையைப்
பின்னர் யாவரே பெயர்ப்பவர் ? பெருஞ்சமர் இயற்றி
என்னை ஆற்றலால் வென்றிடு நீர்மையோர் எவரே. 61

ஓதி என்பல ; அமரரை விடுகிலன் ; உணர்ச்சி
ஏது மில்லதோர் மகவுதன் புன்மொழி ஏற்றுப்
பேதை ஆதலின் ஒற்றனாய் வந்தனே ; பிழைத்துப்
போதி நின்னுயிர் தந்தனன் யான்எனப் புகன்றான். 62

வீரவாகு முருகன் பெருமையை விளக்கல்

அகில மாள்பவன் இங்கிவை மொழிதலும், ஐயன்
வெகுளி வெங்கனல் சிந்திட உளஞ்சுட வெகுண்டு
புகையும் அங்கியும் உயிர்ப்புற மயிர்ப்புறம் பொடிப்ப
நகையும் வந்திடச் சிவந்திட விழியிவை நவில்வான். 63

உய்ய லாவதோர் பரிசினை உணர்வுறு துழலுங்
கைய, கேண்மதி ; கட்செவி மதியொடு கலந்த
செய்ய வார்சடைப் பரம்பொருள் திருநுதல் விழிசேர்
ஐயன் மேதக வுணர்ந்திலை பாலனென் றறைந்தாய். 64

மானு டத்தரைத் தேவென்பர் வானகத் தவரை
ஏனை முத்தொழி லவரென்பர் இருவர்தங் களையும்
நானி லத்திவிற் பரம்பொருள் இவரென நவில்வார்
ஆன சொற்றிறம் முகமனே ; சரதமற் றன்றால். 65

ஆய புல்லிய புகழ்ச்சிபோற் கொள்ளலை அறிவோர்
தேய மாவது யார்க்குமெட் டாதது தெளியில்
தூய வீடுபே றருளுவ துபரிடத் துணிவாம்
வாய்மை யாவது புகலுவன் கேளென வகுப்பான்.

66

ஈச னேஅவன் ஆடலால் மதலையா யினன்காண் ;
ஆசி லாஅவன் அறுமுகத் துண்மையால் அறிநீ ;
பேசில் ஆங்கவன் பரனோடு பேதகன் அல்லன் ;
தேச லாஅகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்.

67

தாம ரைக்கணன் முதலிய பண்ணவர் தமக்கும்
ஏழு றப்படு மறைக்கெலாம் ஆதிபெற் றியலும்
ஓமெ னப்படுங் குடிலையே ஒப்பிலா முருகன்
மாமு கத்துளொன் றுமவன் தன்மையார் வகுப்பார்.

68

முக்கண் மூர்த்தியும் ஆங்கவன் ; முண்டகா சனனும்
சக்க ரப்படை அண்ணலும் ஆங்கவன் தானே ;
திக்குப் பாலருங் கதிர்களும் முனிவருஞ் சிறப்பின்
மிக்க தேவரும் ஆங்கவன் யாவர்க்கும் மேலோன்.

69

சிறுவன் போலுறும் சூரவனே போலுறும் ; திணையில்
குறியன் போலுறும் ; நெடியவ னாகியுங் குறுகும் ;
நெறியின் இன்னணம் வேறுபல் லுருக்கொடு நிலவும் ;
அறிவர் நாடருங் கந்தவேள் ஆடலார் அறிவார்.

70

அன்று கந்தவேள் அமைந்ததோர் பெருவடி வதனுள்
ஒன்று ரோமத்தின் இருந்ததற் காற்றிடா துனதாய்த்
தன்றும் ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டமார் தொகையும்
இன்று நீயது தெரிகிலை சிறுவனென் றிசைத்தாய்.

71

அளப்ப ருங்குணத் தாதியாம் எம்பிரான் அமரர்
தலைப்ப டஞ்சிறை மாற்றவுஞ் சதுர்முகன் முதலோர்
கொளப்ப டுந்தயர் அகற்றவுங் கொடியரை யறுத்து
வளப்ப டும்பரி கலகெலாம் போற்றவும் வந்தான்.

72

உறுதி இன்னமொன் றுரைக்குவம் ; நீயும்உன் கிளையும்
இறுதி இன்றியே எஞ்சதல் வேண்டுமேல், இமையோர்
சிறைவி டுக்குதி ; இகலினைத் தவிருதி ; செவ்வேள்
அறைக முற்றுணை அரணமென் றுன்னியே அமர்ந்தி.

73

என்றிவை பலப்பல இகப்பில்பெரு மாயைக்
குன்றெறி படைக்குரிகில் கொள்கைய தியம்பப்
புன்றொழில் படைத்துடைய பூரியன் உணர்ந்தே
கன்றினன் உயிர்த்தினைய கட்டுரைசெய் கின்றான்.

74

சூரன் முர்க்க உரை

கூரெயி நெழாதகுழ விச்சிறுவன் உய்த்த
சாரென நினைந்துனது தன்னுயிர் விடுத்தேன்
பேரலை அவன்பெருமை பின்னுமொழி கின்றாய்
வீரமும் உரைக்குதியென் வெய்யசின முன்னாய்.

75

சேண்புரம தாகியமர் தேவாச்சிறை தன்னை
வீண்படு கனாவினும் விடுக்கரினை கில்லேன் ;
ஏண்பல பகர்ந்தனை எனக்கெதிர் இருந்தே
காண்பன தெலாமொரு கணத்திலினி யென்றான்.

76

கொற்றமிகு சூரனிலை கூறி அயல் நின்ற
அற்றமறு மானவருள் ஆயிரரை நோக்கி
ஒற்றுமைசெய் தோனாயிர் ஒறுத்தல்பழி வல்லே
பற்றியிவ னைச்சிறை படுத்திடுதி ரென்றான்.

77

வீரவாகு தன்னைப் பிடிக்க வந்தவரை அழித்தல்

மிடற்றசூவர் சூழ்வரலும் வீரனெழுந் தன்னோர்
முடிச்சிகை ஓராயிரமும் மொய்ம்பினொரு கையால்
பிடித்தவுணர் மன்னன்அமர் பேரவை நிலத்தின்
அடித்தனன் நொடிப்பில்அவர் ஆவிமுழு துண்டான்.

78

வீரவாகு அவ்விடம் வீட்டு நீங்கல்

எந்தைமெடு வேல்உனை இனித்தடிதல் திண்ணம்
மந்தமுறு முன்னம்உன தைம்புலனும் வெஃக
வந்தபல சூப்புரவும் வல்லைபெரி தார்ந்தே
புந்திதெளி வாய்அமர்தி ; போந்திடுவ னென்றான்.

79

சீம்மாசனம் மறைதல்

சீயவிறல் அண்ணலிவை செப்பியகல் காலு
ஆயவன் இருந்திடும் அரித்தவீசு தானும்
மீயுறவெ முத்துவீசும் பிறறலையின் ஏகி
மாயையென ஒல்லையின் மறைத்துபடர்ந் தன்றே.

80

விரவாகு, 'சதமுகன்' என்பவனை அழித்தல்

கந்தெனப்படு மொய்ப்புடை வெய்யகூர் கட்டுரை முறை போற்றி
வந்தெ திர்த்திடு சதமுகத் தவுணனை மிதித்திடும் அறமைந்தன்
அந்த கப்பெயர் அசுரனை யாற்றல்பெற் றமர்முய லகன் றன்னைத்
தந்தியைப்பதம் ஒன்றுகொண் டன்றிய தாதைபோல்

[திகழ்கின்றான். 81

நாறு சென்னியும் இடறி யாங்கொரு நொடிவரைப் பின்முன்
[அவுணனை
ஈறு செய்தனன் அதுமு டித்தபின் எல்லை யில்சின மெய்தியே
ஆறு மாமுக வள் எல் வாய்மைஇகழ்ந்து ளான் அவையத்தைமுன்
ஈறு செய்துபின் அடுவன் இந்நக ரத்தை யென்று நினைந்தனன்.

கடரும் வேற்படைத் தொல்கும ரேசன
தடிகள் முன்னி அருளுடன் ஆண்டகை
படிய ளாந்திடு பண்ணவ னாமென
நெடிய பேருருக் கொண்டுநீன் றுனரோ.

83

காவலாளர் வதை

மாவு லாவரும் மன்னவன் கோயிலுட்
காவ லாளர்இக் காவையைக் கண்ணுறிது
ஓவி தோர்வஞ்சன் உற்றனன் ஈண்டெனாக்
கூவி ளித்தனர் தத்தமிற் கூடினார்.

84

குமரி மாமதிற் கோயிலுட் போற்றியே
அமரி யோர்கொ ரைம்பது வெள்ளத்தர்
திமிர மேனியர் தியுரு கண்ணினர்
சுமரி யற்றத் தலைத்தலை மண்டினார்.

85

மிதித்தனன் கொதித்தனன் விடுத்திலன் படுத்தனன்
சதைத்தனன் புதைத்தனன் தகர்த்தனன் துகைத்தனன்
உதைத்தனன் குதித்தனன் உருட்டினன் புரட்டினன்
சிதைத்தனன் செகுத்தனன் செருக்கினன் தருக்கினன். 86

இன்னபான்மை வீற்றுவீற்றின் அவுணர்தாணை யாவையுஞ்
சின்னபின்ன மாகியே சிதைந்துவீழ்ந் துலந்திட
உன்னுகின்ற முன்னமட் டுலம்பினான் சிலம்பினின்
மன்னன்மங்கை நூபுரத்தின் வந்தவீர வாகுவே. 87

ஆசுறும் அவுண வெள்ளம் ஐம்பது முடித்தோன் ஐஞ்ஞா
ரோசனை அளவை யான்றே ஓராயிர மும்ப ரேகித்
தேசுறு மேரு வென்னச் சிகரமோ ரிலக்கஞ் சூடி
வீசுபொன் சுடர நின்ற வேரமொன் றங்கட் கண்டான். 88

புறத்திருள் இரிய வையும் பொலஞ்சுடர்ப் பொன்செய் வேரந்
திறத்தியல் கோயில் முன்னஞ் சேர்ந்தது தன்னை வீரன்
பறித்தொரு கரத்தின் ஏந்திப் பதகனாஞ் சூர பன்மன்
அறத்தியல் இழுக்கி வையும் அவைக்களம் வீசி ஆர்த்தான். 89

மலரயன் மிசையுறு மாயற் புல்லுவான்
நிலமகள் கைகளை நீட்டி யென்னவான்
உலகெலாம் இகந்துமேல் ஓங்கு கோபுரம்
பலபல பறித்தனன் பாங்கர் ஒச்சினான். 90

கந்துக வியனிரை கரிகள் தேர்த்தொகை
பந்தியிற் சாலையிற் பயின்று நின்றன
அந்தமின் ருயின அள்ளி அள்ளியே
உந்தினன் திசைதொறும் உரற்றி வீழவே. 91

பூழியம் பொற்புயப் புனிதன் வெய்யசூர்
வாடி,று கோநகர் வளத்தை யின்னணம்
ஊழியின் மருத்தென உலாவி யட்டபின்
குழறு கிடங்கருந் தூர்த்திட் டானரோ. 92

அலைந்தது பரிதி ஓங்கல் அதிர்ந்தது மேருச் சையம்
குலைந்தது குழுங் குன்றம் குலுங்கிய அசலம் ஏழும்
கலைந்தது நாகர் வைப்பும் கலங்கிய கடலும் பாரும்
உலைந்தன உயிர்கண் முற்றும் ஓடின திசையின் யானை. 93

முடிந்திடல் அரிய சூரன் மொய்வளம் அவனார் முற்றுந்
தடிந்தெறி உருமே நென்னத் தண்ப்பற வீழ்த லோடும்
இடிந்தன மாட வீதி யாவையுங் கடிசா இற்ற
பொடிந்தன சிகரி யாதி புரிசைகள் மறிந்து மாண்ட.

94

மலிந்த சீர்த்தி மகேந்திர மாபுரம்
அலைந்து தொல்லைத் திருமுழு தற்றதால்
மெலிந்தி டும்படி விண்ணவர் தம்மெலாம்
நலிந்த வன்வளம் நன்றுறு மேகொலாம்.

95

சகத்திரவாகுகள் வதை

நாகர் தமக்கொர் நமன்றனை யன்னோர்
ஆகிய ஆயிரர் ஆயிர மொய்ம்பர்
வேகம தாகி விழுத்தகு வீர
வாகுவை எய்தி மடங்கலின் ஆர்த்தார்.

96

ஆர்த்திடும் ஓதை அகன்செவி செல்லத்
தார்த்தொகை தூங்கு தடம்புய வீரன்
பார்த்தனன் மூவெயில் பண்டெரி செய்த
தீர்த்தனை னச்சிறி தேநகை செய்தான்.

97

ஓட்டியம ராடிய ஓராயிரவர் தாமுங்
கெட்டிரிய மேருநிகர் கேழ்கிளர் புயத்தோன்
மட்டுநனை வார்சனை மரங்கொடு புடைத்தே
சட்டக மிறந்துபடு தன்மைபுரி குற்றான்.

98

வீந்தனர்க ளோர்சிலவர் வீழ்ந்துமிதி பட்டுத்
தேய்ந்தனர்க ளோர்சிலவர் செய்யகுடர் சிந்திச்
சாய்ந்தனர்க ளோர்சிலவர் தங்குருதி ஆற்றுள்
தோய்ந்தனர்க ளோர்சிலவர் துடித்தனர்கள் சில்லோர்.

99

இணைய பற்பல நிகழ்ந்திட இணையிலா ஒருவன்
நிணையின் வேலையில் ஆயிரம் புயமுடைத் திறலோர்
அணைவர் தம்மையும் பஹுணி படுத்திறன் அட்டுத்
தனிமை தன்னொடு நின்றான் அமாக்களந் தன்னில்.

100

வச்சிரவாகு (சூரன் மகன்) வதை

வண்டு லாந்தொடை வச்சிர வாகு தன்
தண்ட மோடு சமார்க்களஞ் சேர்தலும்
அண்டர் நாயகன் தூதுவன் அன்னவை
கண்டு நின்று கழறுதல் மேயினான்.

101

இந்திர ஞால வையத் திறைவனே அல்லன் ; மற்றை
மைந்தரில் ஒருவ னாகும் வருபவன் வருவான் றன்னை
முந்திய தானே யோடு முரணற முருக்கி வீட்டி
அந்திவான் புகுமுன் எந்தை அடிதொழப் போவன் என்றான்.102

ஆனதோர் காலையெம் மையன்வெஞ் சினமுற
மானினம் பலபல மருவியே செறிவுழி
மேனிவந் தேகியோர் வேங்கைபாய்ந் தடுதல்போல்
தானவப் படையினைத் தாக்குதல் மேயினான்.

103

வாக்கி னாற்சிலர் தம்முயிர் உண்டிடும் வன்கைத்
தாக்கி னாற்சிலர் தம்முயிர் உண்டிடுஞ் சமர்செய்
ஊக்கி னாற்சிலர் தம்முயிர் உண்டிடும் உலம்பு
நோக்கி னாற்சிலர் தம்முயிர் உண்டிடு நெய்தின்.

104

கொடிய வெஞ்சினந் திருநியே சூர்தரு குமரன்
கடிது போர்செய்வான் வருவது மேலேயோன் காண
முடிவி லாமகிழ் வெய்தியே முழுதுல களந்த
நெடிய மாலினும் நெடியன்மற் றிவனென நிமிர்ந்தான்.

105

ஏந்து கார்முகந் தனைமுரித் திடுதலும் எரியிற்
காந்து கண்ணுடை வச்சிர மொய்ப்பேனாற் கரத்தின்
வாய்ந்த வாள் கொடே எதிர்தலுந் தன்னுடை மருங்கின்
நாந்த கந்தனை உறைகழித் தறிவன்மேல் நடந்தான்.

106

நடந்து வச்சிர வாகுமுன் உய்த்திட நனிதோள்
அடைந்த வாளினை விலக்கியே அறிவரில் அறிவன்
கடந்து போர்வலி கொண்டதன் வாளினுற் கடிது
தடிந்து வீட்டினன் அவுணர்கோன் நாந்தகத் தடக்கை.

107

செய்ய தோர்கரந் துணிபடத் தீயவன் செறுத்தோர்
கையி ருந்திடு தண்டினை எறிதலுங் கண்டு
மையில் கேள்வியன் துணிபடுத் தவுணர்கோன் மதலை
ஐயி ரண்டவாந் தலையையும் வா ளினால் அறுத்தான்.

108

சூரியன் மறைவு

துஞ்சினன் வச்சிரத் தோளன் : கண்டிது
நெஞ்சகம் மகிழ்ந்திவண் நிற்ப னேயெனின்
வெஞ்சின அவுணர்கோன் வினவில் திமையென்
றஞ்சினன் கரந்தென அருக்கன் போயினான்.

109

வீரவாகு மீளுதல்

திண்டிறல் அவுணர்கோன் சிறுவன் வீந்ததும்
மண்டமர் இயற்றிட வருநர் இன்மையும்
தண்டம துடைந்ததும் தபனன் மாய்ந்ததும்
கண்டனன் இனையன கருதல் மேயினான்.

110

அறந்தனை நினைகிலா தல்லல் செய்பவர்
உறைந்திடு நகரிதன் ஒற்றிற் போந்தயான்
சிறந்திடும் அறுமுகத் தேவ தேவனை
மறந்திட லாங்கொல்தும் மாலை காறுமே.

111

ஏவரும் வழத்திய எந்தை கந்தவேள்
பூவடி தணந்திடு புலம்பும் இவ்விடைத்
தேவர்கள் புன்மையுந் தீர வல்லையிற்
போவது துணி வெனப் புந்தி தேற்றினான்.

112

எஞ்சிய அவுணர்கள் யாரும் இவ்வகை
அஞ்சினர் இரிந்திட அழிந்து முன்னையாள்
துஞ்சிய ஆவணத் தொகை கடந் துராய்
விஞ்சிய மகேந்திரம் விடுத்து நீங்கினான்.

113

வழியில் இலங்கையில் யாளிமுகன் வதை

புடையகல் மகேந்திர புரத்தை நீத்தபின்
விடைபொரு வலியினான் விண்ணின் பாலெழி இ
முடுகினன் வழிக்கொடு முருகற் போற்றியே
வடதிசை இலங்கையின் வரைப்பு நண்ணினான்.

114

ஆயிர மாமுகன், அடுதோள்
ஒய்வில் இராயிர முடையோன்,
ஞாயிறு தன்மகன், நகரின்
வாயில்கள் அன்னதோர் வாயான்.

115

மீளில் சினத்ததி வேகக்
கோளரி யைத்தரு கொடியோன்
யாளி முகத்தவன் என்போன்
வாள்வய முற்றிடு வலியோன்.

116

பெருந்தகை யாங்கவன் பெயர்ந்த காடையின்
அருந்திறற் குரனை அடைந்து மீண்டுபின்
மருந்துறழ் தன்மகன் மாட்சி தேர்வுறிஇ
இருந்தனன் வருந்தியே இலங்கை தன்னிடை.

117

நங்கடன் முறையினை நடாத்து மைந்தனை
இங்கடல் செய்தனை இனைய காப்பொரிஇ
அங்கடற் போந்தனை அழிவு செய்தனை
வெங்கடல் கடந்தனை மீடி யேகொலாம்.

118

ஒல்லொலி அளக்கரை உகண்டு நிற்கினிச்
செல்லுதல் அரிதியான் செருவின் நேர்ந்தனன்
கொல்லுவன் பெருவயங் கொள்வன் நீயிவண்
வல்லது புரிமதி மதியிலாய் என்றான்.

119

அடித்த கைகளை அங்கை ஒன்றினால்
பிடித்து மேலவன் பெருங்கை வாளினால்
உடைத்த சோரிநீர் உகுத்து வீழ்த்திறை
துடித்தி டும்படி துண்டம் ஆக்கினான்.

120

ஆயி ரங்கரம் அறலும் மற்றுள
ஆயி ரங்கரம் அவைகள் நீட்டியே
ஆயி ரங்கிரி அவைப றித்தனன்
ஆயி ரங்கனான் ஆடல் கொண்டுளான்.

121

பொற்றை யாவையும் பூழி ஆகியே
அற்ற காடையில் ஐயன் தூதுவன்
மற்றை ஆயிரம் வான்க ரத்தையுங்
கொற்ற வாங்கோடே குறைத்து வீட்டினான்.

122

இழைக்கும் எல்லையின் எய்துங் கூற்றினை
அழைக்கு மாறென ஆர்த்துத் தானவன்
தழைக்கு மொய்ம்பினான் தன்னைப் பற்றுவான்
புழைக்கை முற்றவும் பொள்ளென் றுய்த்தனன்.

123

உய்த்த காலையின் ஒருதன் வாளினால்
எய்த்த வன்மைசேர் யாளி மாமுகன்
பத்து நூறெனப் பட்ட சென்னியுங்
கொத்தொ டேவழிக் குறைத்திட் டானரோ.

124

விரவாகு திருச்செந்திலை அடைதல்

இந்தி ரத்திரு இலங்கை நீங்கியே
அந்தி ரைக்கடல் அழுவம் வாவியே
கந்த மாதனங் கவின்ற வேலைசேர்
செந்தி மாநகர் சென்று புக்கனன்.

125

அமைவில் பாரிடத் தனிக வேந்தரும்
தமர்க ளாயினோர் தாமும் சூழ்வர
விமல னாகியே வீற்றி ருந்திடுங்
குமர நாயகன் கோயில் மேவினான்.

126

விரவாகு முருகப் பெருமானை வணங்கிச் சென்றுவந்த செய்தியை அறிவித்தல்

உள்ளம் என்புடன் உருகத் தூயநீர்
வெள்ளங் கண்ணுற விதிர்ப்பு மேவரப்
பொள்ளை எப்புரம் பொடிப்பச் சூரடும்
வள்ளல் சேவடி வணங்கி னானரோ.

127

வீரன் கூறுவான் விமல நின்மொழி
சூரன் முன்புபாய்ச் சொல்ல விண்ணுளோர்
ஆரி ருஞ்சிறை அதனை வீடலே
காரி யம்மெனக் கருத்திற் கொண்டிலன்.

128

கெடல ருஞ்சுரர் கிளையை வெஞ்சிறை
விடுகி லேனென வெகுண்டு கூறினான் ;
அடிகள் அன்னதால் ஆண்டு நீங்கியே
கடிது வந்தனன் கருமம் தென்றான். 129

முருகன், ' உனது செய்தியைச் சொற்றிலை ; சொல் ' என்றல்
என்ற காலையின் யாண்டு மாகியே
நின்று முற்றொருங் குணர்ந்த நீர்மையான்
உன்றன் செய்கையுள் ஒன்றுஞ் சொற்றிலை
நன்று மற்றது நவிறியால் என்றான். 130

வீரவாகு ஒருசொல்லில் அதனை முடித்தல்
தொடக்க முற்றுவாழ் சூரன் மாநகர்
அடுத்த காலையின் அகன்ற வேலையிற்
தடுத்து னோரையின் சரண வன்மையால்
படுத்து வந்தனன் பான்மையி தென்றான். 131

முருகப் பெருமான் அருளுரைகள்
அருந்தி றற்புயன் அணைய செப்பலும்
இருந்த கந்தவேள் இகலி னோர்களால்
வருந்தி னாய்கொலோ மன்ற என்றுதன்
திருந்து பேரருள் செய்தல் மேயினான். 132

வீத லேயவன் விதிய தாதலின்
தீதில் விண்ணவர் சிறைவி டோமென
ஓதி னான் அவன் உயர்வு நீக்குவான்
போதும் நானை யாம்எனப்பு கன்றனன். 133

வீரவாகு இந்திரனைத் தேற்றல்
ஆனவத்துணை ஆடல் மொய்ப்பினான்
தான அப்பதிச் சயந்தன் உற்றதம்
ஏனைச் செய்கையும் எடுத்துக் கூறியே
வான வார்க்கிறை மனத்தைத் தேற்றினான். 134

[சூரன், வேரோர் அண்டத்துப் பிரமனை அழைத்து அழிந்த
நகரத்தை முன்போல ஆக்குவித்தான்.]

சூரன், இளைய மைந்தன் அழிவிற்கு இரங்கல்

ஈரைஞ் சென்னிசேர் இளைய காண்முனை
வீரஞ் சிந்தியே விளிந்த வாற்றினைச்
சூரன் கேட்டலுந் துளங்கித் துன்பெனும்
வாரி யுள்ளுற மயங்கி வீழ்ந்தனன்.

135

சூரன், அவைகூட்டி ஆராய்தல்

ஓற்றர்சொல் வினவி மன்னன் ஒருதனி இளவல் தன்னை
அற்றமில் கேள்வி சான்ற அமைச்சரை மைந்தர் தம்மைச்
சுற்றமொ டமைந்த தானைத் தொல்பெருந் தலைமை யோரை
மற்றொரு கணத்தின் முன்னர் மரபொடு கொணரு வித்தான்.

[அமைச்சர்களும், மைந்தர்களும் முருகப்பெருமானை இகழ்ந்தும், சூரனையும், தங்களையும் புகழ்ந்துமே பேசி, 'முருகனை எளிதில் வெல்வோம்' என்றனர்.]

சீங்கமுகாசூரன் அறிவுரை

என்னு மாற்றங்கள் எரிமுக முடையவன் இசைப்ப
அன்ன வன்றனை விலக்கியே கரதலம் அமைத்துச்
சென்னி ஆயிரம் பெற்றுள சிங்கமா முகத்தேதான்
மன்னர் மன்னனை நோக்கியே வகுத்துரை செய்வான்.

137

மந்தி ரத்தரும் தானையந் தலைவரும் மகாரும்
தந்த மக்கியல் வன்மையே சாற்றிய தல்லால்
இந்தி ரப்பெருந் திருவுறும் உன்றனக் கியன்ற
புந்தி சொற்றிலர் இம்மொழி கேளெனப் புகல்வான்.

138

பேறு தந்திடு பிஞ்ஞகன் பெருந்திரு வுடனீர்
நூறு தன்னுடன் எட்டுகம் இருமென நுவன்றான்
கூறு கின்றதோர் காலமுங் குறுகிய ததனைத்
தேறு கின்றிலை விதிவலி யாவரே திரந்தார்.

139

எத்தி றத்தரும் நுங்களை வெல்கிலர் ; எமது
சத்தி வென்றிடும் என்றனன் கண்ணுதல் தலைவன்
அத்தி றத்தினால் அல்லவோ அறுமுகக் குமரன்
உய்த்த செய்யவேல் உண்டது தாரகன் உயிரை.

140

அமரர் தம்பெருஞ் சிறையினை நீக்குதி யாயின்
குமர நாயகன் ஈண்டுபோ ராற்றிடக் குறியான்
நமது குற்றமும் சிந்தையிற் கொள்ளலன் நானே
இமையொடுங்குமுன் கயிலையின் மீண்டிடும் எந்தாய். 141

சிட்ட ராகியே அமர்தரும் இமையவர் சிறையை
விட்டி டாதுநீ யிருத்தியேல் மேவலர் புரங்கள்
கட்ட கண்ணுதல் குமரன்நம் குலமெலாந் தொலைப
அட்டு, நின்னையும் முடித்திடும் சரதம்என் றறைந்தான். 142

சூரன் சீற்றம்

தடுத்து மற்றிவை உரைத்தலும் வெய்யசூர் தடக்கை
புடைத்து வெய்துயிர்த் துரப்பியே நகைநிலாப் பொடிப்பக்
கடித்து மெல்லிதழ் அதுக்கிமெய் பொறித்திடக் கனன்று
புடித்த னித்தலை துளக்கியே இன்னன மொழிவான். 143

எல்லை நாள்வரை இழைத்ததும் எம்பெருஞ் சத்தி
வெல்லு நுங்களை என்றதும் கண்ணுதல் வீமலன்
சொல்ல யான்முன்பு கேட்டிலன் ; வஞ்சமும் சூழ்வும்
வல்லை வல்லைகொல் எம்பிரீ புதிதொன்று வகுத்தாய். 144

நூற்றின் மேலுமோ ரெட்டுக நுவலருந் திருவின்
வீற்றி ருந்தர சியற்றுதிர் என்னினும் மேளுள்
ஆற்றி னைச்சடை வைத்தவன் கொடுத்திடும் அழியாப்
பேற்றை யாவரே விலக்குவார் அதுபிழை படுமோ. 145

ஆகி நாயகன் எம்பெருஞ் சத்தியே அல்லால்
ஏறி லார்வெலார் என்னினும் சத்தியும். இறையும்
பேத மோ? வரங் கொடுத்தவன் அடுமென்கை பிழையே
ஓத லாவதோர் வழக்கமே உண்மைய தன்றால். 146

வேறு பாடுறா வச்சிரப் படிவமும் மிடலும்
ஈறி லாததோர் ஆயுளும் பெற்றிடும் என்னை
ஊறு தான்செயக் கூடுறா தொருவர்க்கு மென்றால்
மாறு போர்செய்து பாலனோ எனைஅட வல்லான். 147

சிங்கமுகன் இறைவன் பெருமை இயம்பல்

என்று மற்றிவை சூரபன் மாகிசைத் திடலுந்
துன்று பஹலைச் சீயமா முகமுடைத் துணைவன்
நன்று நன்றென வினவியே இன்னமும் நானிங்
கொன்று கூறுவன் முனியலை கேட்டியென் றுரைப்பான். 148

பெறல ருந்திரு வுடையநீ அறத்தினைப் பேணி
முறைபு ரிந்திடா தாற்றலால் அமரரை முனிந்து
சிறையில் வைத்தனை அதுகண்டு நின்வலி சிந்தி
இறுதி செய்திட உன்னினன் யாவார்க்கும் ஈசன். 149

வரம ளித்தயாம் அழிப்பது முறையன்று, வரத்தால்
பெருமை பெற்றுள சூரனை அடுவது பிறர்க்கும்
அரிதெ னப்பரன் உன்னியே தன்னுரு வாகும்
ஒரும கற்கொடு முடித்துமென் றுன்னினன் உளத்தில், 150

அருவு மாகுவன் உருவமு மாகுவன் அருவும்
உருவு மில்லதோர் தன்மையும் ஆகுவன் ஊழின்
கருமம் ஆகுவன் நிமித்தமு மாகுவன் கண்டாய்
பரமன் ஆடலை யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார் ! 151

வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்கும் காணலன் ; புதியரில் புதியன் ;
முதக் கார்க்குமு தக்கவன் ; முடிவிற்கு முடிவாய்
ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன். 152

ஞானந் தான்உரு வாகிய நாயகன் இயல்பை
யானும் நீயுமாய் இசைத்துமென் றுலஃ தெளிதோ !
மோனம் தீர்கலா முனிவருந் தேற்றிலர் முழுதும் ;
தானுங் காண்கிலன் இன்னமும் தன்பெருந் தலைமை, 153

தத்தம் மாற்றங்கள் நிறுவிய சமயிகள் பலரும்
கத்து புன்சொலை வினவினர் அவன்செயல் காணார் ;
சுத்த வாதன முதலிய தந்திரத் தொகுதி
உய்த்து ணர்ந்திடு நீரரே ஒருசிறி துணர்வார். 154

ஞால முள்ளதோர் பரம்பொருள் நாமெனப் புகலும்
மாலும் வேதனும் மாயையாம் வரம்பினுட் பட்டார் ;
மூல மாகிய தத்துவம் முழுவதும் கடந்து
மேலு யர்ந்திடு தனிமுதல் அவன் அன்றி வேறார் ! 155

இன்ன தன்மைசேர் முதல்வனைச் சிறுவனென் றிகழ்ந்து
பன்னு கின்றனை ; அவுணர்தங் கிடையெலாம் படுத்து
நின்னை யுந்தடிந் திடுவன்னார் இமைப்பினில் ; நிரப்புந்
தன்ன ருட்டிதங் காட்டுவான் வந்தனன் சமர்மேல். 156

மேலும் சில கூறல்

வச்சி ரத்தனி யாக்கைபெற் றனமென மதித்தாய் ;
இச்சி ரத்தையை விடுமதி ; இருவினைக் கீடா
அச்செ டுத்திடும் உயிர்கள்மாய்ந் திடுமென அறிஞர்
நிச்ச யித்தனர் ; முடிவுறு திருத்திகொல் றீயே ! 157

அழிவில் மெய்வரம் பெற்றனம் என்றனை ; அதற்கு
மொழித ரும்பொருள் கேள்மதி ; முச்சகற் தன்னுட்
கெழிய மன்னுயிர் போற்சில வைகலிற் கெடாது
கழிபெ ரும்பகல் இருந்திடும் பான்மையே கண்டாய். 158

அச்ச தன்அயன் அமரரா கியபெயர் அவர்க்கு
நிச்ச யம்படு முகமனே யானபோல், நினது
வச்சி ரத்தனி யாக்கையும், அழிவிலா வரமும்
முச்ச கந்தொழிப் பல்லுகம் இருத்தலாய் முடியும். 159

கெடுதல் இல்லதோர் வளனொடு றீயும்நின் கிடையும்
படுத லீன்றியே வாழ்தியென் றின்னன பகர்ந்தேன் ;
இடுதல் கொண்டிடு சிறையிடைத் தேவரை யின்னே
விடுதல் செய்குதி யென்றனன் அறிஞரின் மிக்கான். 160

சூரன் சிங்கமுகனை இகழ்தல்

இன்ன பான்மையான் மடங்கலம் பெருமுகத் திளவல்
சொன்ன வாசகம் வினவியே மணிமுடி துளக்கிக்
கன்ன முடுசெங் கனல்செறித் தாலெனக் கனன்று
முன்னை யாகியோன் பின்னருஞ் சிற்சில மொழிவான். 161

காற்றிற் றள்ளுண்டு, நெருப்பினிற் குடுண்டு, கங்கை
ஆற்றில் தாக்குண்டு, சரவணம் புக்கலை யுண்டு,
வேற்றுப் பேர்முலை உண்டழு தேவினை யாடும்
நேற்றைப் பாலனை யோபரம் பொருளென நினைந்தாய். 162

உரைப்ப தென்னினி ஒருவயிற் றென்னுடன் உதித்துப்
பெருக்க முற்றனை; நங்குலப் பகைஞரைப் பெரிது
நெருக்கல் இன்றியே அவர்கள் பாற் பட்டனை; நீயே
இருக்க மற்றொரு தெவ்வரும் வேண்டுமோ எனக்கே 163

பத்துக் கொண்டநூ றுடையதோர் சென்னியும், பலவாங்
கொத்துக் கொண்டமர் தோள்களும், கரங்களின் குழுவும்
எத்துக் காற்றினை? வன்மையும், வீரமும் இழந்தாய்;
பித்துக் கொண்டவர் தம்மினும் பேதைமை பிடித்தாய். 164

தானவர் வழிமுறை தன்னை விட்டனை;
வானவர் போன்றனை; வன்மை சிந்தினை;
மேனிகழ் திட்பமும் விறலும் மாண்டனை;
மோனமொ டருந்தவ முயலப் போதிநீ. 165

பூதரைத் தலைவரைப் புராரி மைந்தனை
ஏதிலர் யாரையும் யான்வென் றேகுவன்;
நீதளர் வெய்திடல்; நினது மாநகர்
போதுதி என்றனன் புலனில் புந்தியான். 166

சிங்கமுகன் சிந்தனை

ஆவது விதியெனின் அனைத்தும் ஆயிடும்;
போவது விதியெனின் எவையும் போகுமால்;
தேவருக் காயினுந் திர்க்கத் தக்கதோ!
ஏவரும் அறியொணு ஈசற் கல்லதே. 167

மன்னவர் மன்னவன் வள்ளல் வேலினால்
இன்னினி இறந்திடும்; இதுவும் கோக்கியே
பின்னுமிங் கிருந்திடல் பிழைய தா துமால்;
முன்னுற முடிவதே முறைய தாமென. 168

சிங்கமுகன் வணங்கிக் கூறுதல்

சிந்தனை செய்திடு சிங்க மாமுகன்
தந்தையை நிகர்வரு தம்முன் தாள் தொழா
வந்தனை செய்தனன் மன்ன சீறிடேல்
புந்தியி லேன்பிழை பொறுத்தல் வேண்டுமால்.

169

ஒல்லென முருகவேள் உனது மாநகர்
செல்லினும் ஏகலை செருவுக் கன்னது
சொல்லினை விடுத்தியோர் தூதன் தன்னை; யான்
வல்லையின் அமர்செய வருகின்றேன் என்றான்.

170

சூரன் மகிழ்ச்சி

என்றலும் அவுணருக் கிறைவன் ஈங்கிது
நன்றென விடையது நல்கத் தாழ்ந்துபோய்த்
தன்றிரு மாநகர் சார்ந்து வைகினான்
வன்றிறல் உடையதோர் மடங்கற் பேரினான்.

171

ஆகச் செய்யுள் 576

4. யுத்த காண்டம்

முருகக் கடவுள் துதி

நாரணன் என்னும் தேவும், நான்முகத் தவனும், முக்கட்
பூரணன் தானு மாகிப் புவிபடைத் தளித்து மாற்றி
ஆரண முடிவுந் தேரு அநாதியாய் உயிர்கட் கெல்லாம்
காரண னுய மேலோன் கழலிணை கருத்துள் வைப்பாம். 1

சூரிய உதயம்

திண்ணிய அவுணர் தம்மைச் செற்றிட இன்னே செவ்வேற்
பண்ணவன் ஏகும்; எல்லா அமரரும் பாங்கிற் செல்வர்;
துண்ணென யானும் ஏகா தொழிவது சூழ்வன் மென்னு
எண்ணிவந் திடுவான் போல இரவிவந் துதயஞ் செய்தான். 2

படை எழுச்சி

ஏயெனப் பகரும் முன்னம் இவ்வகை எவருஞ் செவ்வேற்
சேயினைச் சூழ்த லோடுஞ் செய்கைமற் றதனைக் காணாஉ
மாயிருட் பரவை ஞாலம் வரைக்குலம் பனிப்ப ஆர்த்திட்
டாயிரத் திரட்டி வெள்ளத் தனிகமும் எழுந்த அன்றே. 3

மடங்கலை உறழும் மொய்ம்பின் மாபெரும் பூத வெள்ளந்
தடங்கழல் கலிப்பத் தாளிற் சலசல ஒலிப்ப மாறா
நெடுந்திரை அலமந் துள்ள நேயியங் கடலே ஆறு
நடந்தன பொறையாற் ருது சேடனும் நடுக்கம் உற்றான். 4

படிதவிர் பூத வெள்ளம் படர்தலும் பரட்டின் காறாக்
கடலள வமைந்த தன்றே கனல்விழிச் சுறவு சின்னை
கெடலருந் திமிங்கி லாதி கீடம்போல் உலவா நின்ற
அடியுறை பரலே போன்ற அதற்படு கிரிகள் முற்றும். 5

தந்திரப் பூத வெள்ளந் தடங்கட லாற்றிற் சார
வெந்திறல் துணைவர் யாரும் விரிஞ்சனும் மாலும் மந்தை
இந்திரத் தலைவன் தானும் இமையவர் பலருஞ் சூழ
அந்தரத் தாற்றிற் சென்றான் அறுமுகன் அணித்திண் தேர்மேல்.

இவ்வகை அயில்வேல் அண்ணல் இராயிரம் பூத வெள்ளம்
கவ்வையின் அமைந்து செல்லக் கணை கடல் வரைப்பின் ஏகி
எவ்வம தடைந்த தொல்லை இலங்கையங் குவடு நீங்கி
மைவரை புரைசூர் மேவு மகேந்திர புரமுன் போந்தான். 7

ஏமகூடத்து இருத்தல்

ஒன்பதோடி லக்கவீரர் ஒங்கலாளர் அறுவர்கள்
அன்புசெய்து போற்றிச் செய்ய அறுமுகேசன் அமரர்கள்
முன்புசெய் பணித்திறம் முறைப்படப் புரிந்திட 8
இன்பினோடும் ஏமகூட எழிலிருக்கை வைகினான்.

முருகக் கடவுள் ஏமகூடம் வந்தமையை நாரதர் சூரனுக்கு அறிவித்தல்

ஏகநா யகனும் ஐயன் இவ்விடை இருந்த எல்லை
நாகர்மேல் அளிவைத் துள்ள நாரதன் அவற்றை நாடி
மாகரீள் புரிசை சூழ்ந்த மகேந்திர புரத்திற் சென்று
போகமார் உலகின் மேலாம் புரவலன் கோயில் புக்கான். 9

ஆங்கனம் பாடி வீடொன் றுற்றுவீத் தனிகம் யாவும்
பாங்குற இருந்தான் செவ்வேள் பார்த்தனன் அனைய வெல்லாம்
சங்கிது சிகழ்ந்த வண்ணம் என்றலும் அவுணர் கோமான்
தீங்கன லென்னச் சீறி நகைத்தீவை செப்ப லுற்றான். 10

முதல்நாள் பாணுகோபன் போர்

கோதை வேலுடைக் குமரன் தாற்றலும் கொற்றப்
புடர் ஆற்றலும் ஏனையர் ஆற்றலும் போர்செய்
தூதன் ஆற்றலுந் தொலைக்குவன், துண்ணென நீவிர்
ஆத வன்தனிப் பகைஞனைக் கொணர் தீர் என் றறைந்தான். 11

அக்க னாத்தினில் இரவியம் பகைஞன் ஓர் அணித்தேர்
புக்கொ ராயிர கோடிவி திகளொர் இப் புடையில்
தொக்க வீரரிற் கண்டொர் வயின்வயின் தொழப்போய்
மிக்க தாதைதன் திருநகர் அடைந்தான் விரைவின். 12

தேரின் நின்றிழிந் தண்ணலங் கோயிலுட் சென்று
 குர பன்மனை அனுகியே அவனடி தொழுது
 வீர வீரரீ எனை இவண் விளித்ததென் னென்ன
 வாரி ருங்கழல் மன்னவன் இன்னன வகுப்பான்,

13

குரன் பாணுகோபனை விடுத்தல்

அந்தண் மாமுகில் உயர்த்தவன் வேண்டலும் அமலன்
 தந்த கந்தனைச் சாரதத் தலைவர்க ளோடு
 நந்த மைப்பொர விடுத்தனன் ஆதலின் நானும்
 மைந்த நிற்கொடு வென்றிபெற் றிருந்திடல் வழக்கே.

14

என்றிவை குர்முதல் இசைப்பக் கேட்டலும்
 பொன்றிகழ் தடம்புயம் பொருப்பிற் சேட்செல
 ஒன்றிய குமிழ்வடி வுடலம் போர்த்திட
 நின்றிடு திருடகன் இவையி கழ்த்துவான்.

15

கந்தனை விறல்கொடே அவுன்றன் கட்படு
 செந்திரு மார்பனைத் திசைமு கத்தனை
 இந்திரக் கள்வனை இமைப்பில் பற்றிமுன்
 தந்திடு கின்றனன் தகுவ செய்தியால்.

16

பாணுகோபன் விடைபெற்றுச் செல்லல்

என்றிவை கூறியே இறைஞ்ச மைந்தரீ
 சென்றனை வருதியால் திறலி னோடெனா
 நன்றென விடைகொடு நடந்து நன்கமை
 பொன்றிகழ் தனதுதேர் புகுந்து போயினான்.

17

பாணுகோபன் வருகையை நாரதர் அறிவிக்க, முருகப்பெருமான்
 விடுத்தவண்ணம் விரவாகு போர்க்குச் செல்லுதல்

குமரன் நல்குவிடை கொண்டு படர்ந்தே
 விமல வாலுணர்வின் மேதகு வீரன்
 சிமைய மேருநிகர் திண்சிலை ஒன்றை
 அமரர் கோன்புகழ் அங்கை பிடித்தான்.

18

அருத்தி யிற்படரும் ஆயிர வெள்ளக்
கிருத்தி மத்தவர் கிளர்ந்தடு தீப்போல்
உருத்து வேலையின் ஒலித்துயர் ஊழி
மருத்தின் வன்மைகொடு வந்திடு கின்றார்.

19

பான்மை இன்னன படைப்புற எண்ணில்
சேனை வெள்ளமொடு திண்டிறல் வாசு
தூந லம்தவறு சூருறை மூதூர்
வானு லாம்புரிசை மாடுற வந்தான்

20

இருபடைகளும் போர் புரிதல்

மற்றிவை அவுணர்கோன் மதலை கேட்டலுங்
கற்றையங் கதிர்மணிக் கடகக் கையினை
எற்றினன் முறுவல்செய் தெயிறு தீபுகச்
செற்றமொ டுயிர்த்திவை செப்பல் மேயினான்.

21

கரையறு தானவர் தாமுங் காய்கனல்
புரைதரு சூர்விழிப் பூத வீரரும்
ஒருவரின் ஒருவர்போர் உடன்று சேறலான்
இருவகை அனிகமும் இகலின் ஏற்றவே.

22

கரங்கொடு பெரும்படைக் கலங்கள் யாவையும்
பரங்கொடு வீசிய பதகர் உட்கிட
மரங்கொடும் எழுக்கொடும் வரைகொ டுந்தம
துரங்கொடும் வீசினர் உலைவில் பூதரே.

23

செறிந்து நேர்ந்து செருச்செயும் எல்லையின்
இறந்த தானவர் எண்ணிலர் ஆவிபோய்த்
தறிந்த தானுந் தலையுங் கழலுமாய்
மறிந்த சாரத ரும்வரம் பில்லையால்.

24

[பூதப் படைகளில் சிங்கன், சண்டன், மது, தண்டகன்
உக்கிரன், தண்டி, பிளகி, கபாலி. அண்டலோசனன், நிரஞ்
சனன், உருத்திரன், அகண்டன், மற்றுள்ள இலக்கர், நவவீரருள்
எண்மர் தங்கள் ஆற்றல் முழுதும் காட்டிப் பெரும்போர் புரிந்து
இளைத்தனர்.]

விரவாகு பாணுகோபன்மேற் செல்லுதல்

வாகை மொய்ப்புடை மேலையோன் மாலயன் தனக்கெட்டா
ஏக நாயகன் திருமகன் தாளினை இனிதுன்னி
ஓகை யால்நனி வழுத்தியே போர்த்தொழில் உளங்கொண்டு
சேகு நெஞ்சடைப் பாணுகோ பன்முனஞ் செலலுற்றான். 25

இருவரும் போர் புரிதல்

வஞ்ச னேவினை மாற்றியே எம்பிரான் மதலை
செஞ்ச வாளிநா றுயிர கோடிகள் செலுத்தக்
கஞ்ச மாமகள் உயிர்த்திடு திருமகன் கணிப்பில்
புஞ்ச வாரகனை இறுதிநாள் முகிலெனப் பொழிந்தான். 26

பாரி வட்டமும் மாதிர வட்டமும் பரவை
வாரி வட்டமும் நேமியின் வட்டமும் மலிவான்
மூரி வட்டமும் அகண்டத்தின் வட்டமும் முடுகிச்
சாரி வட்டமாய்த் திரிவன அனையவர் தடந்தேர். 27

பாணுகோபன் அவசமாதல்

விட்ட வாளிகள் குர்மகள் அவயவம் விரவிப்
பட்டு முழங்கலும் அவசமாய்த் தளர்ந்தனன் பாணி
நெட்டி ருஞ்சலை ஊற்றமாய வறியனாய் நின்றான்
தொட்ட தெண்கயத் தூறியேல் எழுந்தது சோரி. 28

விரவாகுவின் கணைகள் அருணர் படையை மாய்த்தல்

உரந் துணிக்கும்; கவசமிடும் உரந்துணிக்கும்; புயந்துணிக்கும்
ஒன்ன லார்தம
கரந்துணிக்கும்; அடல்புரிமோ கரந்துணிக்கும்; கழல்துணிக்கும்;
கணிச்சி கைத்தோ
மரந்துணிக்கும்; குனித்தகொடு மரந்துணிக்கும்; வாய்துணிக்கும்;
மவுலி தாங்குஞ்
சிரந்துணிக்கும்; எறிந்தடும்வச் சிரந்துணிக்கும் உரவோன்றன்
செங்கை வாளி. 29

புரண்டன வயவர் யாக்கை; பொழிந்தன குருதித் தாரை;
உருண்டன மான்தேர் ஆழி; உலவின பலவுங் கூளி;
திரண்டன குணங்கர் சுட்டம்; செறிந்தன சேனம் பிள்ளை;
இருண்டன திசைகள் முற்றும்; இரிந்தன ஒழிந்த தானை. 30

பானுகோபன் அவசம் நீங்கித் தன்படை அழிந்ததைக் காணுதல்

அங்கது போழ்து தன்னின் அயர்வுயிர்த் துணர்வு தோன்றச்
செங்கதி ரோணைச் சிறுஞ் சேவகன் சுற்றும் நோக்கிச்
சங்கையின் நிமிர்ந்த கொள்கைத் தன்பெருஞ் சேனை காணான்
கங்கமுங் கழுகும் ஆர்க்குங் களேபரச் சூழல் கண்டான். 31

பானுகோபன் சூளுரை

கன்னலொன் றளவை தன்னில் கந்தவேள் ஒற்றன் யாக்கை
சின்னபின் னங்க ளாகச் செய்குவன் செய்தி டேனேல்
பின்னுயிர் வாழ்க்கை வேண்டேன் யான்பிறந் தேனும்ல்லேன்
என்னொரு சிலையும் யானும் எரியிடைப் புகுவ னென்றான். 32

மீட்டும் இருவர் போர்

அற்றது தெரிந்து தியோன் ஆயிரம் விசிகந் தூண்டி
மற்றவை விலக்கிப் பின்னும் வாளியோர் அயுதந் தொட்டுக்
கொற்றவன் தேரும் பாகுங் குரகதக் குழுவு மாயச்
செற்றனன் அதனை நோக்கிச் சேனாளார் அலக்கண் உற்றார்.

வில்லொடும் வீர வாகு வேறொரு தேர்மேற் பாய்ந்து
வல்லிதின் நூற்று நூறு வாளிகள் துரந்து வெய்யோன்
சில்லியந் தேரும் மாவும் வலவனும் சிலையும் வீழப்
பல்லிருந் துண்டஞ் செய்தான் விண்ணவர் பண்ணை ஆர்ப்ப. 34

பூங்கழல் மிழற்ற வேறோர் பொன்னவாந் தேரின் மீப்போய்
ஆங்கொரு சாயம் பற்றி அவுணன்றன் செவியின் காறும்
வாங்கினன் ஏழு நூறு வச்சிரப் பகழி பூட்டி
ஓங்கலம் புயத்து வீரன் உரத்திடைப் புகுஉய்த் தார்த்தான். 35

ஆகத்திற் பகழி பாய அறுமுகன் தூதன் முன்னஞ்
சோகத்தை உணர்கி லாந்தான் துயரத்தின் சுவையுங் கண்டு
மாகத்தில் இரவி கன்னை வன்சிற பிணித்தோன் சென்னி
காகத்ததுக் கிடுவன் னானா லவகுண்டனன் காலன் போல்வான்.

கறுத்திடு வீரன் ஈரோழ் கங்கைத் திரங்கள் ஏவி
அறுத்தனன் சிலைமடப் பினனா ஆயிரம் பகழி தூண்டி
நொறிப்பரி இரதந் கன்னை நூறினன நூறு கோலால்
மறுத்தெதிர் பொருக தியோன் மருமத்தை வாயில் செய்தான். 36

வருந்திலன் அதற்கு மைந்தன் வயினுறும் இரத மொன்றின்
விரைந்துடன் புகலும் வீரன் விசிகமா யிரத்தைத் தூண்டி
உரந்திறந் திட்ட வாற்றால் ஒச்சியே புறத்தில் தூங்கும்
அரந்திகழ் பகழித் தூணி துணிபட அறுத்தான் அன்றே. 38

பானுகோபன் மோகக்கணை விடுதல்

தூவுறு பகழி தூர்க்குந் தூணியேற் றிடலும் நேமிக்
காவலன் தனயன் அம்மா கார்முக விஞ்சை தன்னால்
மேவலன் வென்றி கோடல் அந்தெனா வினய முன்னித்
தேவர்தே வுதவு மோகப் படையினைச் செங்கை கொண்டான்.

சிந்தனை கவரும் மோகத் தீப்படை அவுணன் செங்கை
வந்திட அணைய போழ்தின மனத்தினால் வழிபா டாற்றி
வெந்திறல் அனிகத் தோடு மேவலன் தன்னை எய்திப்
புந்தியை அழித்து வீட்டி வருகெனப் புகன்று விட்டான். 40

அந்தத் திறல்வெம் படையாற் றலுடன்
வந்துற் றுழிமே லவன்மற் றிதுதான்
எந்தப் படையால் அழிவெய் துமெனச்
சிந்தித் தன்னவே நெருஞ்சய் கையிலான். 41

ஒன்ற முதலோன் இவையுன் னுதலும்
அன்ற லம்வருந் திறன மெனவே
சென்றார் உணர்வுஞ் சிதைவித் ததுபோர்
வென்றார் புகழ்மோ கவிடன் படையே 42

மோகக் கணையால் விரவாகு திகைத்து நிற்க, மற்றையோர்
மயங்கி விழ்தல்

இலக்கத் துடன்எண் மருஞ் ணையரும்
அலக்கத் துடன்விழ்ந் தனர்மாற் றலநர்
கலக்குற் றிடுகா னைகருத் தமிழா
நிலக்கட் படுகந் தெனநின் றனனால். 43

[முருகப் பெருமான் இஃது அறிந்து அமோகக் கணையை
விடுக்க, அது சென்று மோகக் கணையை அழித்து மீண்டது.
யாவரும் தெளிவுற்றனர்.]

வீரவாகு தேவர் பாசுபதக் கணையை எடுத்தல்

ஆங்குற் றிடுகா லைஅடுந் திறலின்
பாங்குற் றிடுமொய்ம் புபடைத் துடையோன்
நீங்கற் கருமா னமும்நீள் சினமும்
ஓங்குற் றெழஇன் னதையுன் னினனே. 44

அந்நே ரலன்ஈண் டொரடற் படையால்
முன்னே மயல்செய் தமுரண் தொலைய
இன்னே அடுவேன் எனஎண் ணமுருக்
கொன்னே அரன்மாப் படைகொண் டனனே. 45

பானுகோபன் ஒளிந்து ஓடுதல்

இம்மெனச் சூர்மகன் இவற்றை நோக்குற
விம்மிதம் எய்தினன் வீர மொய்ம்புடைச்
செம்மலை எதிர்ந்திலன் செருக்கு நீத்தனன்
கைம்மிகு தயரினன் கருதல் மேயினான். 46

எடுத்தனன் மாற்றலன் இறைவன் மாப்படை
தொடுத்திடு வான்எனில் தன்னி என்னுயிர்
படுத்திடும் யானது பரித்து வந்திலன்
விடுத்துடன் அப்படை விலக்கும் வண்ணமே. 47

வென்றிடல் அரிதினி வீர வாகுவைச்
சென்றனன் முதுநகர்த் தெய்வ தப்படை
மன்றவுந் தந்திவன் வன்மை மாற்றுவன்
என்றிடல் பழுதென நெஞ்சில் உன்னினான். 48

அயன்மகன் மதலைசேய் அருவ மாகியே
வியன்மிகு தனதுதேர் விடுத்து விண்ணெழீஇப்
பயனறு முகிலெனப் படர்ந்து வல்லையின்
நயனுறு கடிமதில் நகருட் போயினான். 49

சூரிய அத்தமனம்

முற்றிய தமர் இனி முயல்வ தில்லையால்
செற்றலன் ஓடி என் திரும்பும் வீரனும்
நிற்றிலன் இனியென நினைந்து நீங்குவான்
உறறன னுமென இரவி ஓடினான். 50

வீரவாகு முதலியோர் மீட்சி

இத்துணை வேலையில் இலக்கத் தெண்மராம்
மெய்த்துணை யார்களும் வெய்ய பூதரும்
அத்துணைப் படைகளும் அயலிற் சென்றிட
மொய்த்துணை விறலுடை மொய்ப்பன் மீண்டனன். 51

பானுகோபன் ஓடிவந்தது அறிந்து சூரன் வெகுண்டுரைத்தல்
மாற்றலார் தமையட வலியில னாகியே
ஊற்றமா மைந்தன்வந் துற்றசொற் கேட்குமூன்
தீற்றமாய் எரிவிழி சிதறவே வெய்துயிர்த்
தாற்றவும் முறுவலித் தரசன் ஓன் றுரைசெய்வான். 52

மைந்தரும் துணைவரும் மருவுபல் சுற்றமும்
தந்திரத் தலைவருஞ் சமரினுக் கேகலர்
நந்தலில் படையொடு நாளைநான் சென்றுபின்
கந்தனைத் திறல்கொடே கடிதில்மீண் டிடுவனல். 53

போதிர்இப் பொழுதெனப் புகறலும் பணிகுறத்
தூதுவர் போயினார் சூரனும் அவுணர்கோன்
ஏதிலார் தம்மைவென் றிசைபுனைந் திடுதல்மேற்
காதலாய் வைகினான் யாவதங் கருதலான். 54

இரண்டாம் நாள் சூரபதுமன் போர்

சூரிய உதயம்

கங்குல்போந் திடுதலுங் கணபணப் பன்னகம்
நுங்குரு தகலவே நோற்றமால் ஏந்திடுஞ்
சங்கமாய் மதிசெலச் சக்கரப் படையெனத்
தூங்கமோ டெழுதல்போல் தோன்றினன் பரிதியே. 55

சூரன் படையொடு போர்க்களம் புகுதல்

நினைதல் உற்றுழி உளத்திடைப் பெருஞ்சினம் நீட
இனிஅ மர்த்தொழிற் கியாரையும் விடுக்கிலன் யானே
அனிக மோடுபோய் மாற்றலர் வன்மையை அழித்துப்
புனைவன் வாகையென் றுன்னினான் அழிவிலாப் புகழோன். 56

கடந்திகழ் கரிதேர் பாய்மாக்க கலந்திடத் தானை வீரர்
படர்ந்திடு கின்ற காலைப் பருமணி வயிரத் தேர்மேல்
அடைந்திடும் அவுணர் மன்னர் அளக்கரில் வடவை சுற்ற
விடந்தனி நடந்த தென்ன விண்ணவர் மருளச் சென்றான். 57

அதனை இந்திரன் அறிவிக்க, முருகப் பெருமான் படையொடு
போர்க்களம் அடைதல்

மொய்ம்மலி படைத்தலைவர் முந்தியுறு தானை
இம்முறையி னாலொழுக ஈசனாள் மைந்தன்
செம்மணிவில் வீசியமர் தேரினிடை ஏகப்
பொம்மலுறு தானவர்கள் போர்முனை அடைந்தான். 58

இருபடைகளின் போர்

வளைந்திடு காலையில் வயவெம் பூதர்கள்
கிளர்ந்தனர் ; தெழித்தனர் ; கெழுவு தானவர்
தளந்தனை அடர்த்தனர் ; அவருந் தாக்கினார் ;
விளைந்தது பெருஞ்சமர் ; விண்ட தண்டமே. 59

[போரில் படைத் தலைவர்களாய் வந்தவர்களில் சிங்கமுகன்
மகன் அநீசுரனை உக்கிரன் என்பவன் கொன்றான். தாரகன்
மகன் அசுரேந்திரனை வீரவாகு கொன்றார். மற்றும் அவுணப்
படைகளும் அழிந்தன.]

சூரபதுமன் சீற்றம்

மக்க ளாயினர் இருவரும் இறந்ததும் மலைந்து
பக்க மேயின தானைகள் ிறந்ததும் பாராத்
தொக்க பேரழல் உலகட எழுந்ததோற் றம்போல்
மிக்க சீற்றமேற் கொண்டனன் அண்டங்கள் வென்றான். 60

அவனது நாண் ஒலி

வாணி போற்றிடு சயமகள் வீரமா மடந்தை
நீணி லைப்பட ஏறுசோ பானத்தின் நெறிபோல்
பூண ளாவிய பொன்னவாஞ் சிலைதனிற் புணர்த்த
நாணின் ஓதையைக் காட்டினன் அணிவிரல் நகத்தால். 61

யாண்டு மாகியே இரிந்தனர் அல்லதிந் நிலத்தில்
வீண்டு ளார்சிலர் ; பதைத்துநின் றூர்சிலர் ; வீழ்ந்து
மாண்டு ளார்சிலர் ; மயக்கமுற் றூர்சிலர் ; மற்றும்
ஆண்டு பன்னிரண் டொழிந்தில தவுணன்வில் அரவம். 62

பூதர்கள் போர்

சூரன் வீற்பெரு முழக்கினைக் கேட்டலுந் துளங்கிப்
பாரி டத்தொகை அழிதர அன்னது பார்த்துப்
போரி யற்படைத் தலைவர்நூற் றெண்மரும் புகுந்து
மாரி யிற்பொழிந் திட்டனர் வரைகளும் மரமும். 63

[வீரவாகு தவிர யாவரும் சூரன்முன் நிற்கமாட்டாது
தொலைந்தனர்.]

வீரவாகு, சூரபதுமன் போர்

அரிகள் அச்சுறும் வீரவா குப்பெயர் அறிஞன்
இரதம் ஊர்ந்துவந் தேற்றலும் ஆங்கவன் எழில்சேர்
உருவ நோக்குரு ஒற்றனும் இவனென உன்னிப்
பெரிது வெஞ்சினம் எய்தியே அவுணர்கோன் பேசும். 64

எமது வீரமா மகேந்திரஞ் சாடிஎண் ணில்லாத்
தமரை அட்டனை; தாணைகள் அளப்பில தடிந்தாய்;
குமரர் தங்கனைக் கொன்றனை; நின்னுயிர் கொண்டே
அமரின் ஆற்றலை இன்றோடே முடிக்குவன் அம்மா! 65

பற்று பட்டிமை பயிற்றியே அமைச்சரிற் பன்னி
ஒற்ற னாகியே இன்னும்வந் தாயெனின் உய்தி;
மற்ற தேகடன் வார்சிலை பிடித்தனை, மாண்டாய்;
இற்றை வைகலோ நின்னுயிர்க் கிழைத்தநாள் என்றான். 66

தூதும் ஆகுவன்; அமைச்சனும் ஆகுவன்; துன்றார்
மீது வெஞ்சமர் ஆற்றுவன்; இன்னமும் வேலோன்
ஓதி டும்பணி யாவையும் செய்குவன்; உலகில்
ஏதும் வல்லன்யான்; வேண்டுபோர் புரிதியால் என்றான். 67

[வீரவாகு கணைகளும், தேவாத்திரங்களும் விட, சூரன் எதிர்க்கணை விடாமல் சிரித்துக்கொண்டு நின்றான்; அவையாவும் சூரன் உடம்பில் பட்டுத் துகளாய் உதிர்ந்தன.]

இதைக்கண்டு வீரவாகு வியத்தல்

மீளுற்றவை இரியுஞ்செயல் விழிதியுற நோக்கி
நீளுற்றிடு திறல்மொய்ம்பினன் நிமலன்வர முன்னிக்
கோளுற்றிடு பெருவிம்மிதங் கொண்டுற்றிட அண்டம்
ஆளுற்றிடும அவுணர்க்கிறை நகைசெய்திவை அறைவான். 68

சூரன் கூறுதல்

முத்தேவரின் முதலாகிய மூவாமுதல் வரத்தால்
எத்தேவர்கள் படையுய்க்கினும் எனைவெல்கில; எந்தப்
புத்தேள்படை விடினும்தெழிர் பொரவேஒரு படையும்
உய்த்தேதடை வீனைசெய்கிலன்; அவற்றின்வலி உணர்வேன். 69

வீல்வன்மைகொள் சரவன்மையும் விண்ணோர்படைக் கலத்தின்
பல்வன்மையும் பிறவாகிய படைவன்மையும் இயல்பாம்
தொல்வன்மையுங் கண்டேஉனைத் தொலைவில்படை ஒன்றால்
கொல்வன் எனக் காலந்தொரி கூற்றா மென நின்றேன். 70

வீரவாகு பாசுபதக் கணை விடல்

என்னு அசு ரன்செப்பலும் இகையோன் இனி ஒன்றால்
ஒன்னர்களில் தலைவன்வலி உணர்வேனென உன்னாத்
தொன்னுள் எயில் மூன்றட்டருள் தூயோன்படைக் கலத்தை
மன்னாரருள் புரிசிந்தனை வழிபாட்டொடு விடுத்தான். 71

சூரனும் அருனை விடுதல்

உறுகின்றதொர் படைநோக்கினன் உரமுற்றெனக் குடைந்தே
இறுகின்றதொர் படைமற்றல ஈசன்படை ஈதால்
பெறுகின்ற அப்படையாலீது பிறைசெய்குவல் என்னுச்
செறுகின்றதொ ரவுணர்க்கிறை சிவன்தொல்படை எடுத்தான்.

இரண்டும் போர் புரிந்து மீளுதல்

ஊறேற்றிடு தன்சிந்தையின் உறுபூசனை நிரப்பி
ஆறேற்றிடு சடிலத்தவன் அடல்மாப்படை தொடுப்ப
ஈறேற்றிடு மொய்ப்பன்விடு நிமலப்படை எதிர்போய்
மாதேற்றமர் புரிந்திட்டது வையத்தவர் வெருவ. 73

காண்டகு நுதல்விழிக் கடவுள் மாப்படை
ஆண்டவை இரண்டும்நின் ரூடல் ஆற்றியே
மாண்டிடும் உலகென வானம் போற்றிட
மீண்டன ஒல்லையில் விட்டு ளோர்கள் பால். 74

வீரவாகு முச்ச்சையாதல்

இற்றுழி அவுணர்கள் இறைவன் மாலயன்
மற்றுள கடவுளர் வலியுங் கொள்வதோர்
கற்றையங் கதிர்மணிக் கதையொன் றோச்சினுன்
வெற்றிகொண் டுலவிய வீர வாகுமேல். 75

மேக்குயர் பெருஞ்சின வீர வாகுவின்
மாக்களர் அகலமேல் வயிர மாக்கதை
தாக்கலும் விண்டது தாரைச் செம்புணர்
தேக்கிய நதிகளில் நிரைத்துச் சென்றதே. 76

ஆழ்ந்திடு சோரியன் அவுணன் தண்டினால்
போழ்ந்திடு மார்பினன் புகையும் நெஞ்சினன்
தாழ்ந்திடும் விறலினன் தளரும் யாக்கையன்
வீழ்ந்தனன் அமரர்கள் வெருவி யோடவே. 77

முருகப்பெருமான் போருக்கு எழுந்தருளியதைச் சூரன் காணுதல்

ஆயது காலை தன்னில் அவுணர்கோன் அநந்த கோடி
ஞாயிறு திரண்டொன் றுகி ஞாலமேல் இருளை ஓட்டிச்
சேயுயர் விசுபை நீங்கிச் செருநிலத் துற்ற தென்னத்
தூயதோர் குமரன் போரில் தோன்றிய தோற்றங் கண்டான்.

முண்டகம் மலர்ந்த தன்ன முவிரு முகமுங் கண்ணுங்
குண்டல நிரையுஞ் செம்பொன் மவுலியுங் கோல மார்பும்
எண்டரு கரம் ராரும் இலங்கெழிற் படைகள் யாவுந்
தண்டையுஞ் சிலம்பும் ஆர்க்குஞ் சரணமுந் தெரியக் கண்டான்.

சூரேனும் அவுணர் கோமான் தொல்லைநாள் நோற்ற வாறும்
பாரிடை முடிவின் ருகிப் பல்லுகம் இருந்த வாறும்
ஆரணம் அறிதல் தேற்ற ஆறுமா முகத்தெம் மையன்
பேரெழில் உருவம் நோக்கிப் பெரும்பயன் கோடற் கேயோ. 80

எஞ்சலில் அவுணர் செம்மல் இங்ஙனம் அமர தாற்றித்
துஞ்சில்என்! தொலைவுற் றுல்என்! தூயவா லறிவின் மிக்கோர்
நெஞ்சினும் அளத்தற் கோண்ணு ரிருமலக் குமர மூர்த்தி
செஞ்சுடர் வடிவங் கண்டு தீவினை நீங்கி உய்ந்தான். 81

பூவுல கண்ட மெல்லாம் புரந்திடுஞ் சூரன் தன்னைத்
தீவினை யாளன் என்றே செப்புவர்; சிறப்பின் மிக்க
மூவீரு முகத்து வள்ளல் முன்னர்வந் தெய்தப் பெற்றான்;
ஆவிவன் தவத்திற் கன்றி அறத்திற்கும் முதல்வன் அன்றே. !

இன்னமும் முனிவர் தேவர் யாவரும் இனையன் என்றே
உன்னருந் தலைமைத் தாகும் ஒருதனிக் குமரன் தன்னைத்
தன்னிரு விழியாற் கண்டான் தானவர்க் கிறைவன் என்றால்,
அன்னவன் தவத்தின் பேற்றை ஆரறிந் துரைக்கற் பாலார்! 83

பொருசமர் விளைப்பான் போலப் பொருக்கெனப் போந்து சூரன்
இருவிழி தன்னிற் காண்பான் எளிதுதன் வடிவங் காட்டி
அருளது புரிந்தான் என்னின் ஆதியங் குமரன் பாயத்
திருவினை யாடல் யார்க்குந் தெரிகில போலு மன்றே. 84

சூரன் கூறுதல்

சிந்தையால் அறிதற் கொண்ணுத் திருவுரு விழியாற் கண்டு
முந்துதான் நின்ற சூரன் முழுதல கடுவான் நின்?ருன்
மைந்தனும் இவனென் றன்னி மனத்தினில் வெகுளி தூண்டக்
கந்தவேள் தன்னை நோக்கி இனையன சமுதல் உற்றான். 85

முந்தை நான்வலி இல்லதோர் அடுக்கலும் முன்யான்
தந்த செல்வத்தின் மயங்கிய தாரகா சுரனும்
புந்தி நீங்கிய அவன்படைத் தலைவரும் போல
மைந்த என்னையும் நினைந்தனை போலுநின் மனத்தில். 86

கமல மேலுறை பகவனும் மாயனுங் ககனத்
தமரர் செம்மலும் மாதிரக் கிழவரும் அழுங்கச்
சிமைய மங்கையும் இரங்குற என்னொரு சிலையால்
இமையொ டுங்குமுன் நின்வலி அழிக்குவன் என்றான். 87

முருகன் கூறுதல்

சூரனென் றுரைபெற் றுள்ள தொல்லையோன் இனைய தன்மை
வீரமுந் திறலுஞ் சீரும் வெகுளியுங் கொண்டு செப்ப
ஆரருள் உருவாய் நின்ற ஆசியங் குமரன் கேளா
மூரலுஞ் சிறிது தோன்ற இத்திறம் மொழிய லுற்றான். 88

வெற்றியும் உடையம் ஆற்றல் மிகுதியும் உடையம் மேன்மை
பற்றியும் உடையம் எண்ணில் படைகளும் உடையம் வீயாப்
பெற்றியும் உடையம் தாளைப் பெருங்கடல் உடையம் என்று
மற்றினி அகந்தை கொள்ளேல்; மாற்றுதும் வல்லை மன்னோ. 89

வரமிகு சிறப்பி னேமை மழவிளங் குமரன் கொல்லோ
பொருதுவென் றிடுவான் வல்லன் என்றுநின் புந்தி கொண்டாய்;
பெரிதுநீ மடவை மாதோ! பிரான்தனி கெற்றி நாட்டத்
தொருசிறு பொறியே அன்றோ உலகெலாம் அடுவ தம்மா. 90

[சூரன் கணைமழை பொழிய, பெருமான் அவைகளையெல்
லாம் அறுத்து அவன் வில்லை முரித்தான். பின்னும் விட்ட
படைக்கலங்களையெல்லாம் அழித்து, குடையை வெட்டி, முடியை
வீழ்த்தி, சக்கரம் ஒன்றினால் அவனுடன் வந்த படைகள் அனைத்
தையும் ஒரு நொடியில் அழித்தான்.]

சூரன் தவியுதல்

இனைய வெல்லையில் எம்பிரான் எரிகதிர்ப் பரிதி
முனையில் வந்தடல் செய்ததை உணர்ந்திலன் முன்குழ்
கணையி ருங்கடற் படையெலாம் பட்டவா கண்டு
மனம ருண்டொரு தமியனாய் நின்றான் வலியோன். 91

சூரன் வியப்பு

நீண்ட தன்னொரு வேற்படை உய்த்துநீக் கினனோ!
பாண்ட ரங்கம தியற்றுவான் படையின்வீட்டினனோ!
மாண்டு போகான் றொருமொழி தன்னின்மாற் றினனோ!
ஈண்டு தாணையை முடித்ததெவ் வாறிவ நென்றான். 92

தேரி முந்தனன் சிலையதும் இழந்தனன் திறல்சேர்
பேரி முந்தனன் தானைகள் இழந்தனன் பெரும்பூண்
ஏரி முந்தனன் மவுலியுங் கவிகையும் இழந்தான்
பாரி முந்திடு மன்னர்போல் நின்றனன் படிமேல்.

93

[சூரன் பிரமாத்திரம், நாராயணத்திரங்களைவிட, அவை
களை முருகன் வேல் விழுங்கிவிட்டது.

சூரன் பாசுபதக் கணைவிட, முருகன் அதனை கையில்
வாங்கிக்கொள்ளுதல்

எந்தைதன் மாப்படை ஈதென ஐயன்
சிந்தை புரிந்தொரு செங்கையை நீட்டி
வந்திடும் அப்படை பற்றினன் மாதோ
தந்தவன் வாங்கிய தன்மைய தென்ன.

94

பின்னரும் சூரன் வியத்தல்

பெற்ற முயர்த்த பெருந்தகை நாமக்
கொற்ற நெடும்படை யைக்கும ரேசன்
பற்றியொர் பாணி பரித்தனன் நின்றான்
மற்றது கண்டனன் மாயவன் மைந்தன்.

95

விட்ட விட்டதோர் படைக்கெலாம் வேறுவே றென்று
தொட்டி லான்அத னுலது மாற்றுதல் துணியான்
கிடும் எல்லையில் அவையெலாங் கவர்ந்தனன் கேடில்
அட்ட மூர்த்திசேய் என்பது காட்டினன் அம்மா.

96

என்னோ டேபொரற் கிவனலால் வேறிலை இனையோன்
தன்னோ டேபொரற் கியானலா திலையிது சரதம்
அன்ன பான்மையின் எனக்குநே ராம்இவன் அலது
பின்னை யாருளர் தமிழனுக் குவமையாப் பேச.

97

மான வேற்படை வன்மையும் வற்றொழில் வலியும்
ஏனை யாயுத வன்மையுங் கண்டனன் ; இனிமேல்
பானல் வாய்மைந்தன் செய்வது பார்ப்பன்என் றுன்னி
மோன மாகியே நின்றனன் அவுணர்கள் முதல்வன்.

98

முருகப் பெருமான் தூரனுக்கு அறவுரை கூறுதல்

பொருளின் நீர்மையால் புனைகலன் மாற்றலிற் புவிமேல்
இருளின் நீர்மையாய்த் தோன்றினேன் அற்புத மெய்தி
மருளின் நீர்மையால் நின்றது நோக்கியே வள்ளல்
அருளின் நீர்மையால் இனையன மாற்றங்கள் அறைவான். 99

இந்தி ரன் தனி மதலையை இமையவர் தம்மை
அந்த மில்பகல் சிறையிடைப் படுத்தனை; அதற்கா
முந்தொர் ஒற்றனை விடுத்தனம்; ஆங்கவன் மொழியுஞ்
சிந்தை கொள்கிலை; விடுத்திலை அமரர்தஞ் சிறையும். 100

நெடிய தாரகற் செற்றவேல் இருந்தது நின்னை
அடுதல் இங்கொரு பொருளுமன் றரிதுமற் றன்றால்
படையி ழந்திடு நின்னுயிர் உண்டிடில் பழியாய்
முடியு மென்றுதாழ்க் கின்றனம் தருமத்தின் மூறையால். 101

பன்னு கின்றதென் பற்பல விண்ணுளோர் பலரும்
துன்னு தொல்சிறை விடுத்தியேல் உன்னுயிர் தொலையேம்;
அன்ன தன்மையை மறுத்திடின் ஒல்லையாம் அடுதும்;
என்னை கொல்லுன தெண்ணங்கள் உரைத்தியால் என்றான். 102

தூரன் யாதும் கூருது மறைந்து போதல்

வேறு வேறுநின் நுலகெலாம் அளிப்பது வெஃகி
ஆறுமாழுகம் பன்னிரு செங்கைகொண் டருள்வோன்
ஊறு சேர்அவு ணன்றனக் கினையன உரைப்ப
மாறொர் வாசகஞ் சொற்றிலன்; உளத்திவை மதிப்பான். 103

வேற்று நீர்த்தடங் கொள்வதை அன்றிவெள் ளங்கள்
ஊற்று நீர்ப்பெரும் புனாரியைக் கொள்வதற் குறுமோ
ஏற்ற தானையைப் படைகளைத் தொலைப்பதே அன்றி
மாற்று மோஎன தமிழுரு வரத்தையும் மைந்தன். 104

என்று பற்பல சூழ்ச்சிகள் மனத்திடை எண்ணி
ஒன்றொர் மாயையின் மந்திரந் தன்னையுள் ளுறுத்தி
நின்ற மன்னவன் ஒல்லையின் மறைந்தவண் நீங்கிப்
பொன்றி கழந்திடும் மகேந்திரக் கோயிலுட் போனான். 105

சூரிய அத்தமனம்

ஈண்டு தானவர் இலக்கம்பென் ளத்தரும் இன்னே
மாண்டு போயினர் அணையரை மலிகதிர்க் கரத்தால்
திண்டி வான்மையிற் குறைந்தனன் என்றுசெஞ் சுடரோன்
ஆண்டு மூழ்குவான் புக்கென அளக்கரை அடைந்தான். 106

[சூரன் மறைந்ததை அறிந்து பூதர்கள் அவன் நகரிற்
புகுந்து அதிகோரன் என்னும் காவலனைக் கொன்று நகரத்தை
அழித்து மீண்டனர்.]

தந்தையது நிலைமையைப் பாணுகோபன் அறிந்து, அவனிடம்
சென்று கூறுதல்

ஆனதொ ரெல்லையில் அரசன் போர்செயப்
போனதும் பொருததும் புறந்தந் தோமென
மாநகர் அதனிடை வறியன் வந்ததும்
பாணுவின் பகைஞனுக் கொற்றர் பன்னினார். 107

மணிசிறை இசுலியே மாறு வில்லுமிழ்
இணையறு சினகரம் எய்திச் சேக்கைமேல்
தணிவறு சூழ்ச்சியோ டமர்ந்த தாதைதன்
தணையடி வணங்கியே தொழுது கூறுவான். 108

ஞாயிறு வந்தபின் நண்ண லார்மிசைப்
போயமர் இயற்றிடப் புறத்திற் சென்றனன்
ஆயதன் முன்னரே அனிகந் தன்னுடன்
ஏயென ஏகினை எந்தை நீயென்றார். 109

சென்றது கிடந்திடச் சிறியன் என்னினும்
ஒன்றிவண் மொழிகுவன் உள்ளங் கோடியால்
இன்றிர வகன்றபின் ஏகி யாரையும்
வென்றிகொண் டேருவன் விடுத்தி யால்எனை. 110

என்பது கேட்டலும் எவ்வுல கிற்குந்
துன்பு புரிந்திடு சூரபன் மாவாம
முன்பன் மகிழ்ந்து முகத்தெதிர் சிற்குந்
தன்புதல் வறிகிது சாற்றுதல் உற்றான். 111

பன்னிரு செங்கை படைத்துள சேயோன்
தன்னொ டெதிர்த்து சமர்த்தொழில் செய்வார்
என்னல தில்லை இவன்சிறி யோனென்
றுன்னலை வன்மையின் ஒப்பில னேகாண். 112

ஓற்றென வந்துநம் மூர்அலை வித்துப்
பற்றலர் நீடு படைக்கிறை யாகுங்
கொற்ற வளைத்தனி கூவி மலைந்து
செற்றனை ஏகுதி சேனையொ டென்றான். 113

சூரிய உதயம்

கங்குலென் றுரைபெறு கடவுட் கற்புடை
நங்கையை மேவுவான் நயப்பு மேற்கொளா
அங்கவ னைத்தொடர்ந் தணுகு வானெனச்
செங்கதிர் அண்ணல்கீழ்த் திசையில் எய்தினான். 114

மூன்றும் நான் பாணுகோபன் போர்

பாணுகோபன் மாயையை நினைத்தல்

இரவிவந் துற்றுழி எழுந்த சூர்மகன்
மரபுளி நாட்கடன் வழாமல் ஆற்றியே
செருவீனில் உடைந்திடு சிறுமை சிந்தியாப்
பொருவரு மாயையைப் போற்றல் மேயினான். 115

மாயை தோன்றி

மாயாத்திரம் ஒன்றை உண்டாக்கித் தருதல்

நின்றமர் இயற்றியே நென்னல் என்றனை
வென்றான் ஏகிய வீர வாகுவை
இன்றனி கத்தொடும் ஈறு செய்திட
ஒன்றொரு படையினை உதவு வாய்என்றான். 116

அடல்வலி பிழைத்திடும் அவுணன் சொற்றன
கெடலரும் மாயவள் கேட்டுத் தன்னொரு
படையினை விதித்தவன் பாணி நல்கியே
கடிதீனில் ஒருமொழி கழறல் மேயினான். 117

மற்றிது விடுத்தியால் மறையில் கந்தவேள்
ஒற்றனைப் பிறர்தமை உணர்வை வீட்டியே
சுற்றிடும் ; வாயுவின் தொழிலுஞ் செய்யுமால் ;
இற்றையிற் சயம்உன தேகு வாய்என்றாள்.

118

பானுகோபன் போர்க்களம் செல்லல்

இன்ன தன்மை இயன்றிடத் தானைகள்
துன்னு பாங்கரிற் சூழ்ந்து படர்ந்திட
மன்னன் மமகன் மாநகர் நீங்கியே
பொன்ன வாம்புரி சைப்புறம் போயினான்.

119

முருகப் பெருமான் அருள்பெற்று வீரவாகு எதிர்த்தல்

துணையு ளார்களுஞ் சுற்றமுள் ளார்களுங்
கணவர் தங்களிற் காவலர் யாவரும்
அணிகொள் தேர்புக ஆடலந் தோளினை
இணையி லாத்தன் இரதத்தி லேறினான்.

120

கணநாதர்கள் போர்

இலக்க வீரரும் எண்மரும் அத்துணை
விலக்கில் வில்லுமிழ் வெங்கணை மாரிதூய்
ஒலிக்கொள் சூறையின் ஒல்லையிற் சுற்றியே
கலக்க னார்கள் அவுணக் கடலினை.

121

பானுகோபன், வீரவாகு போர்

பாரிடர்கள் சேனையிடை பானுவைமு னிந்தோன்
சேருதலும் ஆங்கது தெரிந்துநிறல் வாகு
சாருறு பெருந்தணவர் தம்மொடு விரைந்தே
கேரெதிர் புகுந்தொரு நெடுஞ்சிலை எடுத்தான்.

122

ஐயன்விடு வெஞ்சரமும் ஆகவனும் அஞ்சும்
வெய்யன்விடு வெஞ்சரமும் மேவியெதிர் கவ்வி
மொய்யுடை அ ராவினமு னிந்திகவி வெம்போர்
செய்வதென மாறுகொடு சிந்துவன தம்மில்.

123

[இருவரும் தேவாத்திரங்களை ஒன்றுக்கொன்று மாருக விடுத்துத் தடுத்துப் பின் இருவரும் பாசுபதக் கணையை விட, அவையிரண்டும் போர் செய்து, விட்டவரிடம் சென்றன. வீரவாகு தேவரது தேவாத்திரங்களால் அவுணப் படைகள் தொலைந்தன.]

பானுகோபன் துயரம்

பாங்கரின் இபங்கள் காணான் ; பாய்பரித் தொகுதி காணான் ;
தாங்கெழில் தேர்கள் காணான் ; தானவப் படையுங் காணான் ;
ஆங்கவை முடியத் தானே ஆயின தன்மை கண்டான் ;
ஏங்கினன் அவுணன் மைந்தன் ; இரங்கிமற் றினைய சொல்வான் -

பானுகோபன் மாயத்தால் மறைதல்

மாயத்தான் எய்தும் நிற்கின் மலைவதுஞ் செயலன் றென்ன
மாயத்தான் அருவங் கொண்டு வல்விரைந் தெழுந்து சென்று
காயத்தான் ஆகி நிற்பக் கைதவன் வெருவித் தோன்றாக்
காயத்தான் உடைந்தான் என்றே ஆர்த்தன கணங்களெல்லாம்.

சூரியன் மறைதல்

விடலைவின் னெழுந்த காலை மேவலர் தொகையை எல்லாம்
முடிவுசெய் கென்று வஞ்ச முரட்படை அவுணன் தூண்டின்
அடுமது நமையும் என்னு அதற்குமுன் அளக்கர் ஆற்றைக்
கடிதிநிற் கடந்தான் போலக் கதிரவன் கரந்து போனான். 126

வீரவாகு முதலியோர் மீள நினைத்தல்

வந்தெதிர் அவுணர் தானை மாண்டன ; தமியன் நின்றான் ;
சிந்தினன் கரந்து போனான் ; இனிவருந் திறலோர் இல்லை ;
அந்தியும் அனுமிற றம்மா ; அனிகமும் யாமும் மீண்டு
கந்தனை இறைஞ்சிக் காலை வருவதே கடமைத் தென்றார். 127

பானுகோபன் துழ்ச்சி

இனிய தன் துணைவர் இன்னன கூற
வினவி னென்முருக வேள் அடி காணாம்
நினைவு கொண்டிட லும் விண்ணிடை நின்ற
தினகரன் பகைஞன் இன்ன தெரிந்தான்.

4. யுத்த காண்டம்

117

இன்று நென்னலின் இரிந்துளன் என்றால்
வென்றி மன்னனை வெகுண்டு துறக்கும் ;
துன்று பல்கதி ரினைச்சுளி தொல்சீர்
பொன்றும் ; எந்தைபுக முந்தொலை வாமால்.

129

ஏயெனச் செறநர் ஈண்டுழி நண்ணி
ஆய தொல்லுணர் வனைத்தையும் வீட்டி
வீயும் ஈற்றினை வினைத்திடு கின்ற
மாய மாப்படை விடுத்திடல் மாட்சி.

130

மாயை தந்த மாயாத்திரத்தை விடுதல்

என்று சிந்தைதனில் இன்னன உன்னி
அன்று மாயவள் அளித்திடு கின்ற
வன்றிறற் படையை வல்லை எடுத்தே
புன்றொழிற் குரிசில் பூசனை செய்தான்.

131

நெறிகொள் முப்புலனில் நெஞ்சினில் யாரும்
அறிவரும் பரிசின் அண்டலர் தம்பாற்
குறுகிமெய் யுணர்வு கொண்டுகிர் மாற்றி
எறிபுனற் கடலுள் என்று விடுத்தான்.

132

மாயாத்திரம் அனைவரையும் மயக்கி எடுத்துச் செல்லுதல்

விடுதலுங் கொடிய வெம்படை தான்வந்
தடையும் வண்ணம்அறி தற்கரி தாகிக்
கடிது பாரிடை கலந்து கணத்தின்
படையை எய்தியது பாவம தென்ன.

133

இருங்க ணத்தரை யிலக்கரை ஒள்வாள்
மருங்கு சேர்த்திய வயத்துணை வோரை
நெருங்கு தார்ப்புய நெருந்திற் லோனை
ஒருங்கு சூழ்ந்தனார் வொழித்தது மன்னே.

134

வெள்ளமா யிரம தென்னும் வியனுரை படைத்த பூத
மள்ளரைத் தலைவர் தம்மை வயங்கெழு தனையி னோரை
நள்ளலர்க் கடந்த துப்பின் நம்பியை உம்பர் ஆற்றால்
பொள்ளென எடுத்து மாயப் படைக்கலம் போயிற் றம்மா. 135

அனைவரையும் நன்னீர்க் கடலில் வைத்திருத்தல்

போயது சூரன் மைந்தன் புந்தியிற் கதிமேற் கொண்டு
மாயிரு நேமி ஆறும் வல்கையில் தப்பி அப்பால்
தூயதெண் புனலாய் ஆன்ற தொல்கடல் அழுவம் நண்ணி
ஆயவர் தொகையை இட்டே அகன்றிடா தோம்பிற் றன்றே.

பானுகோபன் மகிழ்ந்து தனது வெற்றியைத்
தந்தையிடம் கூறுதல்

அண்டருங் களிப்பின் மேலோன் அவ்விடை அகன்று வல்லே
விண்டொடர் நெறியிற் சென்று வியன்மகேந் திரத்தின் எய்தி
எண்டிசை உலகம் போற்ற இறைபுரி தாதை தன்னைக்
கண்டனன் இறைஞ்சி நின்றங் கிணையன கழற லுற்றான். 137

இன்றியான் சென்று பல்வே றிருஞ்சமர் இயற்றிப் பின்னர்
வன்றொழில் புரிந்தவீர வாகுவை அவன்பா லோரை
அன்றியும் பூத வெள்ள மாயிரந் தன்னை யெல்லாம்
வென்றுயிர் குடித்தி யாக்கை வியன்புனற் கடலுள் உய்த்தேன்.

சிறிதும்நீ கவலை கொள்ளேல் ; சேனையும் யானும் ஏகி
மறிகடல் எறியுங் கால்போல் வளைந்து பா சறையைச் சிந்தி
அறமுகன் தனையும் வென்றே, அரியய னோடும் விண்ணோர்
இறைவனைப் பற்றி நாளை ஈண்டுத்தந் திடுவன் என்றான். 139

சூரன் மகிழ்ச்சி உரை

என்னும் வேலையில் எழுந்தன உவகை ; யாப் புடைய
பொன்னின் அங்கதம் மூட்டற நிமிர்ந்தன புயங்கள் ;
மின்னு மாமணிக் கடகங்கள் நெரிந்து வீழ்கின்ற ;
தன்னு மாமயிர் பொடித்தன ; முறுவல் தோன்றியதே. 140

முன்னம் நீசொற்ற தன்மையே மூவுரு முகத்தோன்
தன்னை வென்றுவெஞ் சாரதப் படையினைத் தடிந்து
பின்னர் நின்றிடும் அமரரைச் சிறையிடைப் பிணித்தே
என்னு டைப்பகை முடிக்குதி காலையே என்றான். 141

என்ன அன்னது செய்குவன் அத்தான் றிசைப்ப
மன்னர் மன்னவன் சமரிடை நொந்தனை மைந்த
பொன்னு லாயநின் திருமனைக் கேகெனப் புகலப்
பன்னெ டுங்கதிர் மாற்றலன் விடைகொண்டு படர்ந்தான். 142

நிகழ்ச்சியைத் தேவர்கள் விண்ணப்பிக்க, முருகப் பெருமான்
வேலினை ஏவல்

கங்கை அன்னதோர் வாழிதா கியபுனற் கடற்போய்
அங்கண் வைகிய மாயமாப் படையினை அழித்து
வெங்கண் வீரர்மால் அகற்றியே அனையவர் விரைவில்
இங்கு வந்திடத் தந்தநீ செல்கென இசைத்தான். 143

வேலாயுதம் சென்று அனைவரையும் மீட்டல்

செய்ய வேற்படை ஆயிடை புகுதலுந் தெரிந்து
வெய்ய மாயவள் படைக்கலம் ஆற்றவும் வெருவி
மையல் விரரை நீங்கியே தொலைந்துபோய் மறிந்து
மொய்யி முந்தது தன்செயல் இழந்தது முடிந்தே. 144

புழையுறும் எயிற்றுப் பாந்தள் பொள்ளெனச் செயிர்த்துக்
அழல்படுவிட மீச் செல்ல அலமந்து வியர்த்து மாழ்கிக் [கான்ற
கழிதயி லடைந்தோர் வல்லோன் காட்சியால் அதுமிண் டேக
எழுவது போல அன்னோர் யாவரும் எழுத லுற்றார். 145

வீரவாகு வீரமகேந்திரம் வருதல்

முன்னுறச் செவ்வேல் ஏக மூவிரு முகத்து வள்ளல்
தன்னடிக் கமல முன்னித் தரங்கநீர் உவரி வைப்பின்
மின்னெனக் கடிது போந்து விறன்மிகு தடந்தோள் அண்ணல்
தொன்னிலைத் திருவின் மேவுஞ் குரன்மு தூரைக் கண்டான்.

வீரவாகு குளுரை

வெஞ்சமர் க் காற்றல் இன்றி வெருவிப்போய் விண்ணின் நின்று
உஞ்சனை புரிந்து நம்மை மாயத்தால் வென்று மீண்டும்
உஞ்சனன் இருந்த கள்வன் உயிர்குடித் தன்றி ஐயன்
செஞ்சரண் அதனைக் காணச் செல்லுவ தில்லை யானே. 147

நன்னகர் அழிப்பன் இன்று ; நண்ணலன் மதலை நேரின்
அன்னவன் தனையும் யானே அடுவனால் ; அடுகி லேனேற்
பின்னுயிர் வாழ்க்கைவேண்டேன்யான்பிறந்தேனும் அல்லேன்.
என்னொரு சிலையும் யானும் எரியிடைப் புகுவன் என்றான். 148

வீரவாகு, படைகளுடன் இரவில் சூரன் நகருள் புகுதல்

ஆரியன் தனது மாற்றம் அனைவரும் வியந்து செல்ல
ஓரிமை யொடுங்கும் முன்னம் உவரியின் நடுவ னான
வீரமா மகேந்தி ரத்தின் மேற்றிசை வாயில் போந்தான்
பாரிடக் கணங்கள் ஆர்த்த பரவைகள் அழிந்த தேபோல். 149

[படைகள் இட்ட தீ நகரத்தை அழிக்கச் சூரன் ஊழிக்கால
மேகங்களை விடுத்துப் பெருமழை பொழிவித்தான், அதனை
வீரவாகு தேவர் வடவைக் களற் களை விடுத்து மாற்றினார்.]

நகர் அழிவு கேட்டுச் சூரன் போருக்கு எழ, 'இரணியன்'

என்னும் மகன் கூறுதல்

தேவரை நாம்சிறை செய்த தன்மையால்
ஆவது பாவமே ஆக்கம் வேறிலை
யாவையும் உணர்ந்திடும் இறைவ திண்ணமே
போவது நம்முயிர் திருவும் பொன்றுமால். 150

கரங்கள் பன் றிரண்டு கொண்ட கடவுள்வந் தெதிர்க்கின் நந்தம்
வரங்களும் படைகள் யாவும் மாயையுந் திறலுஞ் சீரும்
உரங்களுந் திருவு மெல்லாம் ஊழிநா யகன்முன் னுற்ற
புரங்களும் அவுண ரும்போற் பூழிபட் டழிந்தி டாவோ. 151

பணிந்துழி அமல மூர்த்தி பலவும்நாம் புரிந்த தீமை
தணிந்தருள் செய்து தானுந் தணப்பிலா வரங்கள் நல்கி
அணிந்ததன் தானே யோடும் அகலுமால் ; உய்தும் யாமும் ;
தணிந்திது புகுந்தேன் ; நதே துணிவென மதலை சொற்றான்.

சூரன் வெகுண்டு கூறுதல்

பரிந்துதனக் குறுதியிவை தெருட்டுதலும் அதுகேளாப்
பகுவாய் கால
விரிந்தபுகைப் படலிகைபோய்த் திசையனைத்தும் விழுங்கியிட
வெகுளி மூளக்

கரிந்ததன தடல்வியர்ப்ப உயிர்ப்புவர இதழ்தடிப்பக்
கண்கள் சேப்ப
எரிந்துமனம் பதைபதைப்ப உருமெனக்கை எறிந்துநகைத்
தினைய சொல்வான்.

153

தூவுடைய நெடுஞ்சுடர் வேல் ஒருசிறுவன் ஆற்றலையும்
தூதாய் வந்த
மேவலன்தன் வலியினையும் யான்செய்யப் படுவனவும்
விளம்பா நின்றாய்
ஏவருனக் கிதுபுகன்றார் புகன்றாரை உணர்வேனேல்
இன்னே அன்னேர்
ஆவிதனைக் களைந்திடுவேன் ஆங்கவர்தொல் குலங்களெலாம்
அடுவன் யானே.

154

ஆற்றல் விட்டனை ; குலமுறை பிழைத்தனை ; அரசின்
ஏற்றம் நீங்கினை ; ஒன்னலர்க் கஞ்சினை இசைத்தாய் ;
மாற்றம் ஒன்றினி உரைத்தியேல் உன்றனை வல்லே
கூற்று வன்புரத் தேற்றுவன் யானெனக் கொடுத்தான்.

155

சூரன் வெகுளி கண்டு இரணியன் போர்க்கு வருதல்

அறந்த லைப்படும் இரணியன் அனிகநால் வகையும்
புறந்த லைப்படத் துயரமும் தலைப்படப் போந்து
மறந்த லைப்படு பூகர்கள் ஆர்ப்பொலி வழங்கும்
பறந்த லைக்களம் புக்களன் அமரர் மெய் பணிப்ப.

156

வீரவாகு எறித்தல்

வீரர் எண்மரை இலக்கரை வியன்கணத் தவரைப்
பாரி டங்களை நால்வகைப் படும்வகை பகுத்தே
ஈரி ரண்டுமா திரத்தினும் சென்றிட ஏவிச்
சூரன் மாமகன் வருதிசைப் படர்ந்தான் தோன்றல்.

157

இரணியன் பலரை வென்று, நீலன் என்பவனையும் மாயையால்
மருட்டிப் பின் வீரவாகுவால் இளைத்து எண்ணிடல்

வேறு பின்னரும் மேதகு சூர்மகன்
ஏறு தேர்க ளியாவையும் செல்லுமுன்
நாறு நாறு களைகளின் நூறியே
ஈறு செய்தலும் ஏங்கியி தெண்ணினான்.

158

இந்த வேலை இடர்ப்படு மென்றனக்
கந்த மெய்திய தன்னவ னுலையிர்
சிந்தும் என்னொடு தீர்வது வேரஇனித்
தந்தை யாரும் இறத்தல் சரதமே.

159

இற்ற காலை இருங்கடன் செய்திட
மாற்றி யாவரும் இல்லைஇம் மாநகர்ச்
சுற்ற மானவ ருந்தொலைந் தாரினி
உற்று னோரும் இறப்பரி துண்மையே.

160

ஆவ தன்னிஎன் னுருயிர் போற்றியே
போவ தேகடன் என்று பொருக்கெனத்
தாவி வான்முகில் தன்னிடைப் போயொரு
தேவு மந்திரம் சிந்தையில் உன்னினான்.

161

இரணியன் மறைந்து கடலில் மீன் உருவாய் ஒளித்தல்

உன்ன லோடும் உருவரு வாதலும்
தன்னை யாரும் தெரிவருந் தன்மையால்
பொன்னு லாய புணரியுட் போயினான்
மின்னு தண்கடர் மீனரு வாகியே.

162

நான்காம் நாள் உதயம்

ஆய காலையில் ஆடகன் செய்திடு
மாயை யாமெனக் கங்குலும் மாய்ந்திடத்
தூய போதகத் தொல்படை தோன்றல்போல்
சேயி ருங்கதிர்ச் செல்வன்வந் தெய்தினான்.

163

‘அக்கினிமுகன்’ என்னும் மற்றொரு மகன் போர்க்கு வருதல்

ஆன காலையில் அங்கி முகாசுரன்
மான மெற்கொண்டு மாற்றலர் யாரையும்
யானோர் கன்னல்முன் ஈறுசெய் வேனெனஞ்ச்
சேனை தன்னொடுஞ் சென்றிடல் மேயினான்.

164

[அவனை வீரபுரந்தரன் எதிர்த்துச் சோர்வடைய, மற்றைய
எழுவரும் எதிர்த்துப் போர் புரிந்தனர்.]

அக்கினிமுகன் பாசுபதக் கணையால் அவர்களைக் கொல்லல்

சுலபதி படைகளைத் தடிந்து வாய்மடுத்த
துலகுளோர் வெருவர ஊழி யான்படை
வலியுட னேகிஏழ் வயவர் தம்மையும்
மெலிவுசெய் துயிர்கொடு மீண்டு போயதே.

165

வீரவாகு எதிர்த்தல்

வீரமொய்ம் புடையவன் வெருவ லீரெனப்
பாரிடக் கணங்களைப் பாணி யால் அமைத்
தோரிறை முன்னரே ஒருதன் தேரொடும்
ஆரமல் முகத்தன்முன் அணுகப் போயினான்.

166

அவரது கணைமாரியால் சோர்ந்த அக்கினிமுகன் தான் வழிபடும்
நகர்க் காளியை நினைத்தல்

மொழிபட்டிடு திறல்மாற்றலர் முனை வெஞ்செருத் தனில்யான்
அழிபட்டிடி வ்ருவாய்என அந்நாட்சிறு காலைப்
பழிபட்டிடும் வெறியாட்டினைப் பயின்றேபலி யூட்டி
வழிபட்டதன் நகர்க்காளியை மனத்தின்மிசை நினைத்தான்.

[அவளது கடும்போரை வென்றது கண்டு வீரவாகுவின்
தேர்மேல் பாய்ந்தாள்.]

வீரவாகு அவளை அடித்து அவசமாக்குதல்

இடித்தென உரட்டினன் ; எண்கை தன்னையும்
ஒடித்தன னுமென ஒருகை யாலுறப்
பிடித்தனன் ; மற்றொரு பெருங்கை யால்உரத்
தடித்தனன் ; காளிவீழ்ம் தவச மாயினான்.

168

காளி வீரவாகுவை வாழ்த்தி நீங்குதல்

அடையலர் தம்மைவென் றாறு மாமுகம்
உடையவன் கருணைபெற் றுகை மேவுதி
நெடிதுபல் லாழியும் நீடி வாழ்தியால்
கடைமுறை இவையெலாங் காண்டி நீயென்றாள்.

169

இத்திறம் யோகினி இசைத்து வெஞ்சமர்
வித்தகன் விடைகொடு மீண்டு கோளரிச்
சித்திர வெருத்தமேற் சேர்ந்து தொல்படை
மொய்த்திடப் போயினள் முந்து வந்துழி

170

[காளி நீங்கியது கண்ட அக்கினிமுகன் கணைமழை
பொழிந்தபின், பிரமாத்திரத்தை விட்டான்.]

அவனை வீரவாகு கொல்லல்

அத்தகைமை நோக்கினன் அயன்படையை யானும்
உய்த்திடி என் எனக்குவரும் ஊதியம்என் என்னாச்
சித்தமுறு பூசனை செலுத்திவிறல் வீர
பத்திர நெடும்படை ஓர் பாணிகொடு விட்டான்.

171

அன்ன மிசை யோன்படை அழிந்திடலும் வீரன்
தன்னது நெடும்படை தடுப்பில்வகை யேசி
வன்னிமுகன் ஆவிகொடு மாமுடிகள் தள்ளி
மின்னுவென வீரனிடை மீண்டுபடர்ந் தன்றே.

172

[அக்கினிமுகன் மடிந்தபின், அவன் சேனையும் அழிந்தது.]

வீரவாகு தன் தம்பியர் எழுவர் இறந்ததை அறிதல்

புண்டர நிறணி புனிதன் பாங்கரின்
மிண்டினர் இவரெலாம்; மேவி நின்றலும்
எண்டகும் இனையவர் எழுவர் தம்மையுங்
கண்டிலன்; கவன்றனன் கழறல் மேயினான்.

173

ஓசனை நூறு நீங்கி ஒலிகழல் வீரன் எய்தப்
பாசிலை வடத்தின் பாங்கே பரிவுடைத் தம்பி மார்கள்
காய்வின அங்கி செங்கண் கான்றிடக் களேவ ரத்து
வாசமென் பள்ளி மீது மாய்த்தனர் கிடப்பக் கண்டான்.

174

கூற்றுவனுக்கு அம்பில் எழுதி விடுத்தல்

வேலுடைத்தனி நாயகற் றினையவன் விடுத்தேன்
காலநாடுறு கூற்றவ நென்பவன் காண்க;
கோல வெஞ்சிலைத் துணைவர்தம் ஆருயிர் கொண்டாய்;
வாலி தோஇது? விடுக்குதி கடி தென வரைந்தான்.

175

கூற்றுவன் அஞ்சிக் கயிலை சென்று அவர்களை எழுச்செய்தல்

அயில்கெ டுங்கணைப் பாசுரத் தகலம துணர்ந்து
துயரு முந்தஞ்சி ஈண்டிலர் இளையவன் துணை வர்
பயில எங்ஙனஞ் சென்றன ரோவெனப் பார்த்தான் ;
கயிலை யேகியே இருப்பதா உணர்ச்சியிற் கண்டான். 176

தொழுது மற்றவர் முன்னுற மறலிபோய்த் துன்னி
முழுது ணர்ந்துளீர், நுங்களை நாடுவான் முன்னோன் ;
அழகி தென்றிவண் இருப்பதென் என்னையும் அயிர்ப்பான் ;
எழுவீ ருங்கடி தெழுவீர்இப் பூதரோ டென்றான். 177

என்ற காலையின் எழுவரும் எழுந்திரு மருங்கும்
நின்ற பூதர்கள் யாவரும் போந்திட நீங்கி
ஒன்றொர் மாத்திரை ஓடுங்குழுன் அவுணர்கோன் உறையும்
மன்றல மாநகர் அடுகளம் புக்கனர் மன்னோ. 178

இன்ன வேலையின் எழுவரும் பதைபதைத் தெழுந்து
முன்ன வன்றன தடிக்கம லங்களை முறையால்
சென்னி தாழ்வுற வணங்கினர் செங்கையால் எடுத்தப்
பொன்னின் மார்புறப் புல்லினன் எல்லைதீர் புகழோன். 179

முவாயிரவர் சூரன் மக்கள் போர்க்கு வகுதல்

முவா யிரர்தா னைகள்முந் துசெல
ஏவா மெனவெம் மைகொடே குதலும்
தேவா நவர்கண் டனர்சின் தைவெரீ இ
ஆவா என அஞ் சியழுங் கினரே. 180

அவர்களது ஆற்றலால் பூதர் உடைவது கண்டு கணத்தவர் பலர்
எதிர்த்தல்

விசயன், சயன், இடபன், கர வீரன் அதி கோரன்.
அசலன் அதி குணன், வாமனன் அனந்தன், அக ளங்கன்,
வசையில்புகழ் அனகன்சூது வலி, மாருதன், வருணன்.
சசிகண்டகன் முதலாயிரர் சமரின்றலை புகுந்தார். 181

விசயன் போர்

கரதலத் தெடுத்திடு கார்மு கந்தனை
விரைவொடு கோட்டியே விசயன் என்பவன்
ஒருதனி மாருதத் தோடிச் சூழ்வுறுச்
சரமழை பொழிந்தனன் அவுணர் தங்கள்மேல்.

182

அறுத்த தலைகள் முனைத்தல்

கையொடு சென்னியும் கழலும் மார்பமும்
கொய்யுமுன் தொன்மைபோல் கூட மைந்தர்கள்
ஒய்யென எழுந்தனர் உலகில் தேர்வுறில்
செய்யுறு தவத்தினும் சிறப்புண் டாங்கொலோ!

183

கண்டனன் விசயனாங் காளை; ஆவிபோய்த்
தண்டம தாகியே தஞ்சி னார்எழிஇ
மண்டமர் புரிவது மனத்தின் வீம்மிதம்
கொண்டனன்; பொருதிறல் குறைந்து நின்றனன்.

184

விசயன் முருகனை நினைத்தல்

அண்ணலங் குமரனை அகத்துட் கொண்டுழி
எண்ணிய எண்ணியாங் கெவர்க் தும் நல்குவோன்
விண்ணிடை ஒல்லையின் விசய நென்பவன்
கண்ணிடைத் தோன்றியே கழறல் மேயினான்.

185

பெருமான் வயிரவாத்திரம் அருளுதல்

கேளிது விசய ஒன்றார் கிளையினை முடிப்பான் உன்னத்
தானொடு முடியுங் கையும் தடிந்தனை தடிந்த தெல்லாம்
மீளவும் தோன்றிற் றன்றே மேவலர் பெற்ற தோராய்
நீளமர் வயமின் ருகி சின்றனை தளரேல் நெஞ்சம்.

186

என்றிவை உரைத்து வள்ளல் இம்பரை அளித்தோன் சென்னி
ஒன்றினை வாங்கி ஏனோர் உளமயல் அகற்றும் எந்தை
வென்றிகொள் படையை நல்கி விசயனாக் களித்து மேவார்
பொன்றிட இதனை இன்னே விடுகெனப் புகன்று போனான்.

187

முவாயிரஞ் உன்மத்தன் மாயாத்திரம்விட, விசயன்
வயிரவாத்திரத்தை விடுத்து முவாயிரவரை அழித்தல்

மாய வன் படையை முன்னம் விடுத்தலும் வள்ளல் நோக்கித்
தியுமிழ் கின்ற காரி திண்படை செலுத்தச் சென்று
பாயிரஞ் பரந்து நேரும் படையினைத் தடிந்து முப்பால்
ஆயிரர் தமையுஞ் சுற்றி அடல் செய்து மீண்ட தன்றே. 188

சூரியன் அத்தமித்தல்

அன்னதோ ரெல்லை மைந்தர் அனைவரும் முடிந்த தோரா
மன்னவன் இசைமை நீங்கி மாயிரந் தவிசில் தப்பி
இன்னலின் மறிந்த தென்ன இரவியங் கடவுள் மேல்பால்
பொன்னெடுங் கிரியின் எய்தி ஒளியிலன் புணரி வீழ்ந்தான்.

‘தருமகோபன்’ என்னும் அமைச்சன் போருக்கு வருதல்

எண்ணிலா வெள்ள மாவும் இபங்களும் இவுளித் தேரும்
வெண்ணிலா எயிற்றுச் செங்கண் வீரரும் படையிற் சுற்றப்
புண்ணுலா முகத்துப் பேழ்வாய்ப் புண்டரீ கத்தை ஊர்ந்தே
அண்ணல்மா நகரம் நீங்கிப் போயினன் அறத்தை நீத்தோன்.

[அவனது போராலும், அவன் ஏறிவந்த ‘புண்டரீகம்’ என்
னும் திசையானையின் போராலும் பூதர்கள் உடைய, வீரபுரந்
தரன் அவசமானான்.]

வீரவாகு எதிர்த்தல்

எதிரி லாமையால் யாரும் அஞ்சவே
அதிரு கோன்கடல் ஆடல் மொய்ப்பனை
மதியில் தானவன் மழைகள் மிள்குமுச்
சிதறி யென்னத்திச் சிந்த நோக்கினான். 191

அவர் அவன் ஏறிவந்த யானையைத் தூக்கி வானில் எறிதல்

வையந்தன தீருதலும் வறிதேயயல் பாயா
மெய்யங்கைய தொன்றாலவன் மேல்வந்திடும் வேழக்
கையங்குறப் பற்றாக்கடங் கலுமுங்கவுண் மோதி
ஒய்யென்றெடுத் தப்பாடையின் உலகம்புக உய்த்தான். 19

தருமகோபன் மடிதல்

முளாஉருத் ததைகின்றழி முதலற்றிடு தருப்போல்
வாளாபுவி மிசைவீழ்தலும் வயமிக்கவன் ஒருகால்
தாளால் உதைத் தனன், அத்துணை தருமப்பகை வீழ்ந்தான் ;
கேளாகிய அவுணப்படை கெட்டோடிய தன்றே. 193

புண்டரீகம் வணங்கிப் போதல்

திதுகொள் பவத்தின் நீரால் அவுணர்தஞ் சிறையிற் புக்கேன் ;
மாதவஞ் செய்தேன் கொல்லோ மற்றுனை எதிரப் பெற்றேன் ;
ஆதலின் உய்ந்தேன் என்றன் ஆசையை அளிக்கு மாற்றாற்
போதுவன் தமியன் என்று தொழுதது புண்டரீகம். 194

ஐந்தாம் நாள் பானுகோபன் வதம்

சூரிய உதயம்

எள்ளல் செய்தேனைப் பற்றியே சிறையகத் திட்ட
கள்வன் இப்பகல் முடிந்திடும் அன்னது காண்பான்
பொள்ளெ னப்படர் வேன்னைப் புந்திகொண்டவன்போல்
ஒள்ள முற்கதிர் வீசியே இரவிவந் துதித்தான். 195

[விரவாகு முதலியோர் போரினால் நிகழ்ந்தவைகளைத்
தூதுவர் பானுகோபனுக்குச் சொல்லினர்.]

பானுகோபன் சென்று சூரபதுமனுக்கு அறிவுரை கூறுதல்

சொற்ற வாசகம் வினவலுஞ் சூரியன் பகைஞன்
இற்ற வேகொலாம் நம்பெரும் வாழ்க்கையென் றிரங்கிச்
செற்ற மோடுதன் பெநிரெதிர் மலைத்திடச் செங்கேழ்ப்
பொற்றையன்னதன் இருக்கையை ஒருவினன் போந்தான். 196

போந்து கோமகர் அணுகியே துன்பொடு புணர்ந்த
வேந்தன் மாமலர் அடிகளை உச்சியின் மிசைச்சி
ஆந்த ரங்கமாம் அளியொடு முந்தநின் றவுணர்
ஏந்தல் இம்மொழி கேண்மியா நன்கென இசைப்பான். 197

ஆற்றல் மைந்தரை இழந்தனை ; நால்வகை அனிகத்
தேற்றம் அற்றனை ; என்னுடன் ஒருவன் இருந்தாய் ;
மேற்றி கழந்தனின் குலத்தினை வேரொடு விட்டக்
கூற்றம் வந்ததும் உணர்கிலை ; இகலைமேற் கொண்டாய். 193

வெஞ்ச மஞ்செய வல்லவர் கிடைத்திடின் மிகவும்
நெஞ்ச கந்தளிர்ப் பெய்துவன் ; நேரலர் சமருக்
கஞ்சி னேன் என்று கருதலை ; அரசர் இன்னும்
உஞ்ச வைகுதி யோ எனும் ஆசையால் உரைத்தேன். 199

உறுதி ஒன்றினி மொழிகுவன் ; பொன்னகர் உள்ளார்
சிறைவி டுக்குதி ; நம்மிடைச் செற்றம் தகற்றி
அறுமு கத்தவன் வந்துழி மீண்டிடும் ; அதற்பின்
இறுதி யில்பகல் நிலைக்கும்நின் பெருவளம் என்றான். 200

சூரன் சினந்து கூறல்

வெடபு தொல்கதிர் வெகுண்டவன் உரைத்தசொல் வினவித்
தும்பை யந்தொடை மிலைச்சிய மணிமுடி துளக்கி
மொய்ப்பும் ஆகமுங் குலுங்கிட முறுவலித் துயிர்த்து
நம்பி மந்திரச் சூழ்ச்சிகள் றுலென நவில்வான். 201

இறந்திட வரினும் அல்லால் இடுக்கணை றுறினுந் தம்பால்
பிறந்திடு மானந் தன்னை விடுவரோ பெரிய ரானோர்
சிறந்திடும் இரண்டு நாளைச் செல்வத்தை விரும்பி யானும்
துறந்திடேன் பிடித்த கொள்கை ; சூரனென் றொருபேர்
[பெற்றேன். 202

அஞ்சினை போலும் மைந்த அரியனின் இருக்கை போகித்
துஞ்சதி ; துஞ்ச வில்லா வரத்தினேன் தொலைவ திலலை ;
நெஞ்சிடை இரங்கி யாதும் நினையலை ; நேர லார்மேல்
வெஞ்சமர் புரியப் போவேன் என்றனன் வெகுளி மேலான். 203

பானுகோபன் பணிவுரை கூறிச் செல்லல்

இவ்வகை தாதை கூற இரவிதன் பகைஞன் கேளா
உய்வகை இல்லை போலும் ! உணர்ந்திலன் உரைத்த தொன்றும் ;
மெய்வகை விதியை யாரே வென்றவர் ; வினையிற் கேற்ற
செய்வகை செய்வேன் என்னுச் சிந்தைசெய் தினைய சொல்வான்.

அத்தநீ வெகுளல்; நம்மூர் அலைத்திடுங் கணங்கள் தம்மை
வித்தக வன்மை சான்ற விற்றற்புய னேனும் அட்டுன்
சித்தமும் மகிழு மாறு செய்குவன் விடுத்தி யென்னாக்
கைத்தலம் முகிழ்த்துத் தீயோன் கழலினை பணிதல் செய்தான்.

பணிந்திடு கின்ற காலைப் பதுமைதன் கேள்வன் செற்றந்
தணிந்தனன்; உவகை பெற்றான்; தனயநின் உள்ளம் போர்மேல்
துணிந்தது போலும் நன்றால்; தன்னலார் தம்மை வெல்வான்
அணிந்திடு தானே யோடும் அகலுதி ஐய என்னுன். 206

தேரிடைப் புகுந்து நின்றோன் இப்பெருஞ் சேனை வெள்ளம்
பாரிடைக் கொண்டு நின்ற புணரியிற் பாங்கர் சூழச்
சூரிடைக் கொண்ட அன்புந் துயரமும் உளத்தை யுண்ணப்
போருடைத் திசையை நோக்கிப் பொள்ளெனப் போதல்
[உற்றான். 207

இருபடைகளும் கைகலத்தல்

பொங்கு வன்மைகொள் பூதரும்
வெங்கொ டுந்தொழில் வினையரும்
இங்கிவ் வாறெதிர் ஏற்றிடா,
அங்கண் வெஞ்சமர் ஆற்றினார். 208

பானுகோபன் கணையால் பூதர்கள் சோர்த்தமை கண்டு வீரவாகு பானுகோபன் முன் செல்லல்

மலைக்கு லக்கொடி வாமத்தன் மைந்தராம்
இலக்க வீரருள் ஏனைய மைந்தருள்
தலைக்கண் நின்ற சயங்கெழு மொய்ம்பினான்
விலக்கில் தேரொடும் வெய்தென ஏகினான். 209

[பானுகோபன் விட்ட கணைகள். தேவாத்திரங்கள் எல்லா
வற்றிற்கும் வீரவாகு எதிர்க்கணை விட்டு அழித்தார்.]

பானுகோபன் சூழ்ச்சி

தொட்ட தொட்ட படைகள் தொலைவு
விட்ட னன்படை; மேல்இனி யாவையும்
அட்டு நல்கும்; அரன்படை சூண்டுநின்,
ஒட்ட லன்கரத் துண்டது கண்டதே. 210

ஆத லாலியான் அப்படை தூண்டிடல்
ஊதி யத்தை யுடைத்தன்று ; மாயையால்
ஏதி லானே இனியடல் செய்வதே
நீதி யென்று நினைந்தனன் நேரலன்.

211

விஞ்சை மாய வியன்முது மந்திரம்
நெஞ்ச மீது நெறிப்பட எண்ணியே
செஞ்ச டர்க்கதி ரைச்சிறை செய்திடு
வஞ்ச மைந்தன் மறைந்தனன் தேரோடும்.

212

வீரவாகு ஞானத்திரத்தால் பானுகோபன் மாயையைப் போக்கல்
ஒன்றொரு மாயை தன்னால் உய்ந்துமுன் வென்று போனான் ;
இன்றும தன்னி னானே ! இனிஅது முடிக்க வற்றே !
நன்றிது நன்றி தம்மா ! நான் இவன் தன்னை இன்னே
கொன்றிடு கிற்பேன் என்னாக் குறித்தனன் குமரன் பின்னோன்.

ஈதுதன் புந்தி தேற்றி ஈங்கிவன் குழ்ச்சி மாய்ந்து
போதரு கின்ற வாறு புரிகுவன் விரைவின் என்னுச்
சேதனங் கொண்ட துப்பின் தெய்வதப் படையைப் போற்றி
மேதகு வழிபா டாற்றி அவுணனைக் குறித்து விட்டான். 214

பொருவருந் திறலோன் விட்ட போதகப் படையே பானுள்
இருளினே இரியல் செய்யும் இரவிபோற் சேற லோடும்
விரைவொடு விஞ்சை மாயம் விளிந்தது ; வேந்தன் மைந்தன்
ஒருபெருந் தேருந் தானு மாகியே உம்பர் நின்றான். 215

வீரவாகுவும் விண்ணிற் செல்லுதல்

அவ்வழி வீர மொய்ம்பன் அந்தர வழிக்கண் நின்ற
மைவழி சிந்தை மைந்தன் மாண்பினை நோக்கி வஞ்ச,
எவ்வழி இனிக் போதி; யான் இவண் அடுவன் என்னாக்
கைவழி வரிவில் வாங்கித் தேரோடுங் ககனஞ் சென்றான். 216

விண்ணிலே இருவரும் கடும்போர் புரியும்பொழுது
சூரியன் மறைதல்

புரந்தனை அட்ட செல்வன் புதல்வனும் அவுணன் சேயும்
விரைந்தெதிர் மலைந்த காலை முறைமுறை வெகுண்டு விட்ட
வரந்தெறு பகழி மாரி அகிலமும் விரவிச் செல்லக்
கரந்தனன் இரவி; திங்கள் கலைஞங் குறைந்த வன்றே. 217

[பின்னும் நிகழ்ந்த பெரும் போரில் வீரவாகு பானுகோபன் கிரீடத்தைத் தள்ளி, வில்லை முரிக்க, பிரமன் கொடுத்த வேல் ஒன்றைப் பானுகோபன் ஏவினான்; அதனை வீரவாகு சிவன் கொடுத்த வாளால் வெட்டி எறிந்தார்.]

பானுகோபனும் வான் எடுத்தல்

கருமு கிற்புரை மேனியன் கரத்தில்வான் பற்றி
வீரவு மின்னுவின கொடியென விதிர்த்துமுன் வீசி
உருமி டிக்குலத் தாவலங் கொட்டியார்த் துருத்துச்
செருமு யற்சியாற் சீரிளங் கோவினமுன் சென்றான். 218

விண்ணிலே வாட்போர்

அங்க வெல்லையில் வீரவா குப்பெயர் அறிஞன்
திங்கள் சூடிய உலகடுந் தாதையிற் சிறித்
துங்க மிக்கதன் வாளுரீஇக் கறங்கெனச் சுற்றி
எங்கண் ஏகுதி என்றுபோய் அவுணனை எதிர்த்தான். 219

இன்ன தன்மையில் இருவரும் வாளமர் இயற்றி
மன்னு காலையில் சூர்மகன் விஞ்சையின் வலியால்
தன்னை நேரிலா இளையவன் தடக்கைவான் அகற்றி
அன்ன வந்திருத் தோள்மிசை எறிந்தனன் அன்றே. 220

வீரவாகு பானுகோபன் வலத்தோனை வெட்டுதல்

அன்ன காலையில் இளையவன் அறுமுகத் தமலன்
பொன்னின் சேவடி புந்தியில் உண்ணியே புகழ்ந்து
மின்னு வானதன் வாட்படை வீசியே விரைந்து
துன்ன லன்வலத் தோளினே வலியொடு துணித்தான். 221

துணித்த காலையில் வலதுகை தன்னொடு தொடர்ந்த
பணித்த னிச்சுடர் வாளினே இடக்கையால் பறித்து
மணித்த சும்புகொள் மொய்ம்புடை அவுணர்கோன் மற்றும்
தணிப்ப நஞ்சினந் தன்னை முயன்றனன் சமரே. 222

பின் இடத்தோனை வெட்டித் தலையை அறுத்தல்

திய வந்தனி முயற்சியை நோக்கியே திறலோன்
தூய வாள் கொடே அன்னவன் இடக்கையைத் துணிப்ப
மாயை தொல்படை விடுத்திடு வேனோன மதித்தான்
ஆய காலையில் அறிஞனும் அவந்தலை அறுத்தான். 223

பானுகோபன் உடல் கண்ட துண்டமாய் நிலத்தில் விழுதல்

வாளில் அங்கவன் அடுதலுஞ் சென்னியும் வரைநேர்
தோளும் யாக்கையும் வீழ்ந்தன; சூரியன் பகைஞன்
நாளு லந்தன்ன; அவனுயிர் வெளவியே நடுவன்
ஆளி மொய்ம்பனை வழத்தியே தென்புலத் தடைந்தான். 224

வீரவாகு வெற்றி

சூரன் மாமகன் முடிந்தது முனிவருஞ் சுரரும்
ஆரும் நோக்கியே ஆடினர்; பாடினர்; ஆர்த்தார்;
வீர வீரன்நீ யாமென இளவலை வியந்து
மாரி யாமென அவன் மிசைப் பொழிந்தனர் மலர்கள். 225

நுவல ருந்திறல் சூர்மகன் பட்டது நோக்கி
அவலம் எய்தியே அழிந்திடு பூதர்கள் ஆர்த்துத்
தவல ருந்திறல் வீரனை வழத்தினர் தனது
கவலை நீங்கியே களித்தனன் செங்கதிர்க் கடவுள் 226

அன்ன காலையில் வீரவா சூப்பெயர் அறிஞன்
தன்னு ளஞ்சிறந் தகலிரு விசும்பினைத் தணவா
இந்நி லத்திடை வந்துதன் துணைவர்தம் மினத்தைத்
துன்னி யாங்கவர் புகழ்ந்திட இனையன சொல்வான். 227

வீரவாகு சூன் முடித்து முருகனை வணங்குதல்

ஆன தொல்பெரு மாயையால் நம்மைமுன் அலைத்த
பானு கோபனை அட்டனம்; பகர்ந்தகு ன்றவு
தானு முற்றிய தால்; இனி எம்பிரான் தன்முன்
சேனை தன்னொடு மேவுதும்; செல்லுதி ரென்றான். 228

சோதி நீடிய பாசறை புதுந்திடு தூயோன்
பூதர் தம்மொடுந் துணைவர்கள் தம்மொடும் போந்து
காத லாகியே அறுமுகத் தையனைக் கண்டு
பாத பங்கயந் தன்னிடைப் பன்முறை பணிந்தான். 229

முருகப் பெருமான், 'வேண்டும் வரம் கேள்' எனல்

பரிந்து பன் முறை வணங்கிய எழுதலும் பகவன்
தெரிந்து நோக்கி நீ சூர்மக னோடுபோர் செய்து
வருந்தி ஆங்கவற் செற்றனை ஆதலின் மகிழ்ந்தாம்;
விரைந்து கேண்மதி நல்குதும் வேண்டுவ உதன்றான். 230

வீரவாகு வரம் வேண்டுதல்

என்று மூவிரு முகமுடைப் பண்ணவன் இயம்ப
நின்று போற்றிடும் இனையவன் எம்பிரான் நினை
அன்றி யான்செய்த செயலிலை; ஆயினும் அடியேற்
கொன்று மற்றிவண் அருளிய வேண்டுமென் றுரைப்பான். 231

கோலம் நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்;
மேலை இந்திரன் அரசினைக் கனவினும் வெஃகேன்;
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்;
சால நிற்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் தமிழேன். 232

வரம் பெறுதல்

அந்த நல்வரம் முத்தியின் அரியதொன் றதனைச்
சிந்தை செய்திடு தவத்தரும் பெறுகிலர் சிறியேன்
உய்ந்தி டும்வகை அருள்செய வேண்டுமென் றுரைப்ப
எந்தை கந்தவேள் உனக்கது புரிந்தனம் என்றான். 233

சூரன் புலம்பல்

தாழ்ந்தவர் மொழிந்திடு தன்மை கேட்டலுஞ்
குழந்திடு திருவுடைச் சூரன் என்பவன்
ஆழ்ந்திடு தயார்க்கடல் அழுந்தி ஓவென
வீழ்ந்தனன்; புரண்டான்; உயிர்ப்பு வீங்கினான். 234

மைந்தவோ என்றன் மதகளிசீற வல்வினையேன்
சிந்தையா சிந்தை தெவிட்டாத தெள்ளமுதோ
தந்தையா தந்தைக்குத் தந்தையிலான் கொன்றானோ
எந்தையோ நினை இதற்கோ வளர்த்தனனோ. 235

ஒன்றார் சிறையைவிடின் உய்வுண்டாம் என்றுமுனஞ்
சொன்னாய் அதுவும் இகழ்ந்தன்னைத் தோற்றனனால்;
என்னும் இனியதனை எண்ணுவ தியாவருக்கும்
தன்னால்வா ராத வினையுளதோ தக்கோனே. 236

நன்றி தலசமார்க்கு நண்ணுவது நண்ணலர்மேல்
என்றிர மாகஇசைத் தாய்;யான் ஏகாமல்
சென்றி எனவே செலுத்தியுனைப் போக்கினனால்
ஒன்றிங் குளதோ பிழையுள் மிசையா. 237

என்னு இரங்கி இறைவன் வருந்துதலும்
அன்னான் உழையில் அவுணர் சிலரோடித்
தன்னார் களத்தில் துணிவுற்ற சீர்மதலை
பொன்னார் உடலங் கொடுபுலம்பிப் போந்தனரால். 238

மகனது உடல் துண்டுகளைச் சூன் கண்டு அரற்றுதல்

அண்டர் தம்மை அருஞ்சிறை விட்டியே
தண்ட கஞ்செய் தனிக்குடை மன்னவன்
துண்ட மாகிய தோன்றல்தன் யாக்கையைக்
கண்ட ரற்றிக் கலுழ்ந்து கலங்கினான். 232

சிரத்தை மார்பினைச் செங்கையைத் தொன்மைபோல்
பொருத்தி நோக்கிப் புரளுமென் புந்தியை
வருத்தும் ஆகுலம் மற்றது கண்டுநீ
இருத்தி யோடயி ரேஇன்னும் என்றிடும். 240

தாய் பதுமகோமனை புலம்பல்

மன்னர் மன்னவன் மற்றிது பான்மையால்
இன்னல் எய்தி இரங்கலும் அச்செயல்
கன்னி மாநகர்க் காப்பினுள் வையிய
அன்னை கேட்டனள் ஆகுலம் எய்தினாள். 241

இுத்தி ரைக்கு நிகர்வரும் ஏந்திழை
அந்த மில்லாத ராயிழை மாறொடு
முந்தி யேகி முடிந்து துணிந்திடு
மைந்தன் மிமிசை விழ்ந்து மயங்கினாள். 242

சூரன், மகன் உடலைக் காக்கக் கட்டளையிடல்

அன்னது காலை தன்னில் அவுணர்கோன் இரக்கம் நீங்கிப்
பன்னருஞ் சிறப்பின்மிக்க பதுமையே முதலோர் தம்மைத்
தொன்விலை இருக்கை உய்த்துத் துண்ணெனச் சிற்றங் கொண்டு
தன்னுழைத் தொழுது நின்ற தானவர்க் கிதனைச் சொல்வான்.

மாற்றலர் தொகையை யெல்லாம் வல்லையில் இன்றே செற்றுச்
சிற்றமாய்க் குருதி வீட்டித் திமகம் ஒன்றை ஆற்றி
ஈற்றுறு மைந்தன் தன்னை எழுப்புவன் இந்த மெய்யை
வீற்றெரு சாரின் இட்டு விடாதுபோற் றிடுதி ரென்றான். 244

அன்னது பலருங் கேளா அழகிதென் றெடுத்து மைந்தன்
பொன்னுடல் ஒருசார் உய்த்துப் போற்றினர் போற்ற லோடும்
மன்னவன் வெகுண்டு நந்தம் மாற்றலர் தொகையை யெல்லாம்
என்னினை யோனுக் கூணு அளிப்பனென் றெண்ணங்
[கொண்டான். 245]

சிங்கமுகனை அழைக்கத் துதரை ஏவல்

தும்பையஞ் சுழியல் வேய்ந்த சூர்முதல் இவ்வா றுன்னிச்
செம்புன லொழுகு பைங்கண் தூதரில் சிலரை நோக்கி
அம்புதி வடாது பாங்கர் ஆசுரத் தரசு செய்யும்
எம்பியை வல்லை ஓடிக் கொணருதிர் ஈண்டை என்றான். 246

ஆறும் நாள் சிங்கமுகாசுரன் வதம்

துதுவர் சிங்கமுகனைக் காணுதல்

என்னலும் ஒற்றர் கேளா இறைவனை இறைஞ்சி ஏகி
உன்னுறு நினைப்பின் முந்தி உத்தரத் தளக்கர் நண்ணி
மன்னகர் புகுந்த நெள்ளல் கடந்தமந் திரத்துட் புக்குச்
சென்னிஆ யிரங்கொண் டுள்ள சிங்கமா முகவற் கண்டார் 247

சிங்கமுகன் விடுவுதல்

களித்தனர் மகிழ்ந்து தூதர் கான்முறை வணங்கி நிற்ப
அவித்திடும் அரசின் வைகும் அரிமுகன் ; வந்த தென்னை ?
கிளத்திடு வீர்கள் என்னக் கேடிலா அவுணர் மேலோன்
விளித்தனன் ஐய நினை விடைந்தனை வருக வென்றார். 248

தூதர், நிகழ்ந்தன கூறுதல்

நுமடியை வரையொடு நுதிக்கொள் வேலினால்
அம்புவி வரைப்பில்வந் தட்ட கந்தவேள்
நம்பதி முன்னவன் ககர்வந் தெய்தினான்
செப்பது மன்முதல் தேவர் சூழவே.

249

வந்திடும் எல்லையோய் மலைந்து பைப்பயப்
புந்திக்கொள் அமைச்சருஞ் சிறுரும் பொன்றினார்;
உய்ந்தனன் இரணியன் உததி ஓடினான்;
எந்தை அங் கிருந்தனன்; புதுமை ஈதென்றார்.

250

சிங்கமுகன் சினந்து செல்லல்

தொழுந்துணைக் கையுடைத் தூதர் இன்னணம்
மொழிந்தது வினவலும் முனிவும் மானமும்
அழுந்திடு துயரமும் ஆகம் போழ்ந்திட,
எழுந்தனன் அவுணரோ டேகல் மேயினான்.

251

சூரனை வணங்கல்

அரசியல் புரிந்திடும் அவையை நண்ணிய
முரணுறு சிங்கமா முகத்தன் முன்னவன்
திருவடி மலர்களில் சென்னி தீண்டுறப்
பரிவொடு வணங்கினன் தொழுத பாணியான்.

252

சிங்கமுகன் விதியின் வலிமை கூறி விடை பெறுதல்

மூலமும் முடிவுமில் லாத மூர்த்தியைப்
பாலனென் றெண்ணினை; படுவ தோர்ந்திலை;
ஆலம தானதே ஐய என்மொழி;
மேலையின் விதியையார் வெல்லும் நீரினார்.

253

கந்தனும் ஒருவனைக் கடக்கப் பெற்றறிதின்
வந்துனைக் காண்பனல்; மற்ற தில்லையேல்
அந்திம தடைவரால் ஆரும்; ஐயநீ
புந்தியின் நினைந்தன புரிதியா லென்றான்.

254

சிங்கமுகன் திருநீறிட்டுச் சிறத்தல்

படிதவிர் பருப்பதம் பத்து நூற்றினின்
முடிதொறும் இளம்பிறை முகைத்த வாறுபோல்
நெடுமைகொள் அரிமுகன் நெற்றி தோறும்வெண்
பொடிதனை அணிந்தனன் புனித மாயினான்.

255

சிங்கமுகன் வருகையைக் கண்ட வானவர் அச்சம் கொள்ளல்

சேரலர் ஆவிகொள் சியமு கத்தோன்
பேரனி கத்தொடு பேர்ந்திடல் காணாஉ
வாரிச மேலவன் வாசவன் வானோர்
ஆரும்வெ ரீஇயினர் அச்சம் அடைந்தார்.

2 6

அவர்கள் முருகப் பெருமானிடம் தெரிவித்தல்

ஆவதொர் பாசறை ஆலய வைப்பில்
தேவர்கள் ஈண்டுறு சிற்சபை தன்னில்
மேவரு வேற்படை விண்ணவன் முன்போய்ப்
பூவடி தாழ்ந்து புகன்றிடு கின்றார்.

257

ஆயிர மான அகன்றலை கொண்டான்
ஆயிரம் ஆயிரம் அங்கை படைத்தான்
ஆயிர மேற்படும் அண்டமும் வென்றான்
ஆயிரம் யோசனை யாவுயர் மெய்யான்.

258

துங்கம நாகிய சூர்தனை யானோன்
அங்கவ னிற்பெரி தாற்றல் படைத்தோன்
நங்கள் இனங்களை நாளும் நவீந்தோன்
சிங்கமு காசுர னாகிய தீயோன்.

259

அந்தமி லாஅனி கக்கடல் குழ
வெந்திற லோடு வியன்சமர் ஆற்ற
வந்தான் ; மற்றவன் மன்னுயிர் மாற்றி
எந்தை அளித்தருள் எங்களை யென்றார்.

260

வீரவாகு தமக்கு விடை தரும்படி கேட்டுச் செல்லுதல்

ஆரும்வி யப்புறும் ஆயிர வெள்ளம்
பாரிடர் தானே படைக்கிறை யானோர்
சாருறு கேளீர்கள் தன்னொடு செல்ல
வீரன் அடைந்தனன் வெஞ்சமர் எல்லை.

261

இருபடைகளும் பொருதல்

அந்த வேலையின் முருகவேள் தானையோர் அணுகி
முந்து வெஞ்சமர் முயன்றனர் ; அதுகண்டு முனிந்து
சுந்த ரந்திகழ் சிங்கமா முகன்படைத் தொல்லோர்
தந்தி தேர்பரி யணியொடும் போர்செயச் சார்ந்தார்.

262

[கணத் தலைவரில் சிங்கன் தசமுகாசுரனைக் கொன்றான் :
அந்நகன் பல அசுரரை அழித்தான் ; நவ வீரரில் வீரமார்த்தாண்டனல்
துன்முகன் ஓடி ஒளிந்தான். இவ்வாறு அசுரப்படை கலங்
கிற்று]

சிங்கமுகாசுரன் சினந்து பூதரை அணுகல்

அந்நேர் காண ஆளரி மாமுக அடல்வெய்யோன்
இன்னே நந்தந் தானைகள் எல்லாம் இரிவாகும்
பின்னே நின்ற லாவதெ னென்னுப் பெயர்குற்றே
முன்னே சென்றான் ; பூதரை நோக்கி முனிசினுன்.

263

பூதர்கள் பொழிந்த மலைகள் துகளாதல்

துன்னற் பட்ட குன்றெவை யுஞ்சூர் தணையானோன்
மின்னற் பட்ட மெய்யிடை பட்டி வெற்பின்கட்
பன்னற் பட்ட தாமென வீழ்கின் றதபாரா
இன்னற் பட்டார் பூதர்கள் ; வானோர் ஏங்குற்றார்.

264

சீலம் புக்க பாரிடர் வெம்போர் செயல்கா னூஉக்
கோலம் புக்க தேரிடை நின்றான் குப்புற்று
ஞாலம் புக்கான் பூதர்கள் தம்மை நலிதற்கோர்
ஆலம் புக்கா லென்ன நடந்தான் அடல்செய்வான்

265

சிங்கமுகன் தனது இரண்டாயிரம் கைகளாலும் பூதரைக்
கண்டபடி அள்ளி வீசுதல்

பார்மேல் எற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மைப்; பகைவிண்ணோர்
ஊர்மேல் எற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மை; உயர்பானுத்
தேர்மேல் எற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மைத்; திரைசேர்முந்
நீர்மேல் எற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மை; நெடிதோச்சும்.

256

புண்டரி கன்கட் சிலவரை வீசும்; பொருசெங்கைத்
தண்டத ரன்கட் சிலவரை வீசும்; சதவேள்வி
அண்டம தன்கட் சிலவரை வீசும்; அகிலஞ்குழ்
எண்டிசை யின்கட் சிலவரை வீசும்; இகல்பேசும்.

257

[சிங்கமுகன் செயலால் பூதர் கை முரிந்து, கால் முரிந்து,
மார்பு ஒடிந்து, தலை அறுந்து சிதறுண்டனர். அதைக் கண்டு
அக்ஷிக் கண்ணன், சுமாலி, தண்டி என்பவர்கள் முறையே எதிர்த்
துச் சிங்கமுகனால் நன்கு புடைக்கப்பட்டனர். அவர்களில் தண்டி
சிங்முகனுடைய இரண்டாயிரம் தோள்களிலும் மரக்கிளையில்
பாயும் குரங்குபோல மாறிமாறிப் பாய்ந்து மிதித்துத் துவைக்கச்
சிங்கமுகன் ஈமொய்ப்பதாக நினைத்துத் தட்டி வீழ்த்தினான்.]

இலக்கத்தெண்மர்கள் தங்கள் தேர்களைச் செலுத்திவந்து போர்
செய்ய, சிங்கமுகன் அவர்களது தேர்களைக் கையால்
எடுத்து வீசுதல்

எடுத்தனன் சிலவர் தேரை எறிந்தனன்; ஒன்றோ டொன்றின்
அடித்தனன் சிலவர் தேரை; அள்ளினன் அங்கை தன்னால்
ஒடித்தனன் சிலவர் தேரை; உதைத்தனன் சிலவர் தேரைப்;
பொடித்தனன் சிலவர் தேரைப்; புதைத்தனன் சிலவர் தேரை.

வீரவாகு போர்

இத்திறம் மடங்கல் வீரன் அடுத்தலும் இலக்கத் தெண்மர்
தத்தம் துயிரே தாங்கித் தனுவொடு படைகள் மானம்
மெய்த்திறல் சிந்திச் சாய்ந்தார்; மேவலன் தேர்மேற் புக்கான்;
அத்தலை நீன்ற வீர வாகுமற் றதனைக் கண்டான்.

269

மலைகளை அறுக்கும், வேலை வாள்களை அறுக்கும், செங்கைச்
சிலைகளை அறுக்கும், வெய்யோர் திண்டிற் கொண்ட தோளின்
நிலைகளை அறுக்கும், மார்பின் நிரைகளை அறுக்கும், கோடி-
தலைகளை அறுக்கும் அம்மா இனையவன் சரம தொன்றே 270

சிங்கமுகன் மக்கள் நூற்றுவரை வீரவாகு கொல்லல்

இவ்வகை அவுணர் தானே இறந்திட வீர வாகு
அவ்வயின் நின்று சென்றாங் கடுதலும் அதனைக் கண்டார்
தெவ்வரை முருக்கும் வைவேற் சீயமா முகத்தன் மைந்தர்
ஐவரை வெல்லும் ஆற்றல் ஐம்பதிற் றிருவர் என்பார். 271

காட்புடைச் சிலையின் விஞ்சை கற்றதே அன்றி, எம்போல்
வாட்படை பயின்றி லாய்கொல் வல்லையேல், அப்போர் செய்யச்
சேட்படை யன்றி எம்முன் சேர்தியால் வீர என்னுத்
தோட்புடை கொட்டி ஆர்த்தார் கூற்றனுந் துளக்கம் எய்த.

வார்ந்திடு கழற்கால் வீரன் வாங்கொடு வரலும் நோக்கித்
தீர்ந்தனன் ஆவி இன்னே செகுக்கலாம் இவனை யென்னுக்
கூர்ந்திடு நாந்த கங்கள் தனித்தனி கொண்டு சென்று
நேர்ந்தனர் உளைந்து கொண்டார் மதியைக்குழ் நிகைய ஒப்பார்.

உளைந்தனர், வீரன் தோளின் மார்பினிற் கரத்தின் மொய்ம்பிற்
களந்தனிற் சென்னி தன்னிற் கருதினா இலக்கம் நாடிக்
கிளர்ந்திடு நாந்த கத்தாற் கிட்டினர் எறித லோடும்
உளந்தளர் வில்லோன் மேனிக் குற்றில சிறிதும் ஊறு. 274

ஊறிலாத் தன்மை நோக்கி உவனையாம் பற்றி மெல்லக்
கோறலே கரும மென்னுக் குழுவொடும் அவனைப் புல்லச்
சிறிதுன்; தன்வா னோச்சிச் சிறிதும்மெய் தெரியா வண்மை
நூறினான் கொல்லோ என்ன நூற்றுவர் தமையும் அட்டான்.

சிங்கமுகன் துயர்

அட்டிடு கின்ற வீரன் அமரர்கள் வழத்த மீண்டு
தட்டுடை நெடுந்தேர் புக்கான்; தன்மனக் கிளிய மைந்தர்
பட்டிடு தன்மை நோக்கிப் பாடுறும் அவுணர் கோமான்
மட்டறு துயரின் மூழ்கி மானத்தால் இரக்க முற்றான். 276

கோளுண்ட அரிமான் துப்பின் குமரரை ஒருவன் கொண்ட
வாளுண்ட தென்று நெஞ்சம் வசையுண்டு வருந்த மன்னோ
தாளுண்டு பரித்து நிற்கத் தலைகளுண் டெண்ணி லாத
தோளுண்டு கரங்க ளுண்டு சுமக்கலாம் போலு மன்றே. 277

சிங்கமுகன் வீரவாகு போர்

என்னஇத் திறங்கள் பன்னி எரியுமெய் விதிர்ப்பச் சீறித்
தன்னுறு தடந்தேர் உய்க்குஞ் சாரதி தன்னை நோக்கிக்
கொன்னுனை அயில்வாட் செங்கைக் குமரர்தங் குழுவைக்
[கொன்றான்
முன்னுறக் கடவு கென்ன நன்றிது முதல்வ என்றான். 278

நூற்றியற் குமரரை நொய்திற் கொன்றநின்
ஆற்றலைக் கெடுக்குவன் ஆவி வாங்கியே
கூற்றுவற் குண்டியாக் கொடுப்பன் மெய்யினைப்
பாற்றினுக் குதவுவன் பாலன் காணவே. 279

என்பதை அரிமுகன் இயம்ப எம்பிரான்
நன்பெருந் தூதுவன் நகைசெய் தங்கையின்
மன்பெருஞ் சிலையினை வணக்கி வாளியோர்
ஒன்பதொ டொன்பதை உரத்தில் தூண்டினான், 280

[வீரவாகு விட்ட கணைகள் யாவும் சிங்கமுகன்மேல் பட்ட
வுடன் பொடியாயின. அவன் விட்ட குலம் வீரவாகுவின்
ஆயிரக்கணக்கான அம்புகளைப் பொடியாக்கி வருவதைக் கண்டு
சிவன் கொடுத்த வாளால் துண்டித்து, வீரவாகு பாசுபதம்
விடச் சிங்கமுகனும் அதனையே விடுத்தான். இரண்டும் சிறிது
நேரம் போர் புரிந்து மீண்டன. பின்பு சிங்கமுகன் கணைமழை
பொழிய, வீரவாகு அவைகளை அறுத்துத் தள்ளி, சிங்கமுகனது
சாரதியையும், தேரையும், வில்லையும் அழித்தார்.]

சிங்கமுகன் மாயா பாசம் விடுதல்

தீயா ருக்கோ ரெல்லைய தானான் திறல்மேலான்
தூயா ருக்கே இன்னல்பு ரிந்தான் தொலைகில்லான்
தாயாய் முந்தே தம்மை அளித்தான் தருமின்ற
மாயா பாசந் தன்னையெ டுத்தான் மறமிக்கான். 281

ஓட்டிப் போர்செய் மாற்றவர் தம்மை யொருபாலாற்
கட்டிக் கொள்ளா ஆருயிர் உண்டு கடிதேகிக்
கிட்டித் தொல்லை ஞாயிறு தோன்றுங் கிரியுய்த்து
விட்டுப் பேரா தாண்டுறை கென்னு வீசற்றான்.

282

மாயா பாசம் அனைவரையும் கட்டிச் சென்று உதய சிரியில்
வைத்தல்

ஆற்றான் மற்றிவ் வாறுதெ ரிந்தே அதுதீர்ப்பான்
மாற்றா கின்ற தொல்படை தன்னை வாங்காமுன்
கூற்றாய் நின்றோன் வீசிய பாசங் குழுவோடும்
காற்றாய் வந்திங் கியாவரை யுங்கட் டியதன்றே.

383

கதிபடர் கின்ற காலிற் கருத்தினிற் கடிதின் ஏகித்
துதியுறு திருவின் கேள்வன் துயில்புரி கடலில் துஞ்சும்
உதயமால் வரையின் எய்தி உயிர்ப்பிலா துறங்கு கின்ற
மதவலி வீரர் தம்மை வைத்துடன் இருந்த தன்றே.

284

விழுமிய பூதர் யாரும் வீரரும் விளிந்து வெய்யோன்
எழுதரும் உதயம் புக்கா ரென்பது தெரிந்து நோக்கிக்
குழுவொடு பொருது ளாரைக் கொன்றுயிர் குடித்தேன் வல்லே
அழகிதென் னாற்றல் என்றான் அமரரை அலக்கண் கண்டான்.

பூதர் யாவரும் போயினமையால் சிங்கமுகன் முருகனைத் தேடிக்
கொக்கரித்தல்

ஓடினான் கொல்லோ! போர்க்கென் றுற்றதும் இலையோ! எங்குந்
தேடினான் காண்கி லேனால்! யாண்டையான் சிறுவன்? அம்மா!
சாடினான் சாடி னானென் றுரைப்பது சழக்கோ! தம்பி
வீடினான் அல்ல னோன் றண்டங்கள் வெடிக்க ஆர்த்தான். 286

முருகப் பெருமான் போர்க்குப் புறப்படுதல்

இந்திரன் கவரி சாய்ப்ப, இமையவர் வட்டம் வீசச்,
சந்திரன் தபனன் என்போர் தண்ணிழற் கவிப்புத் தாங்க,
அந்தகன் உடைவாள் பற்ற, இயக்கர்கோன் அடைப்பை

[கொள்ளச்.

சிந்துநீர் அரசன் செம்பொற் படியகம் ஏந்தச் சென்றான். 287

மூவர்கள் முதல்வன் வந்தான் ! முக்கணன் குமரன் வந்தான் !
மேவலர் மடங்கல் வந்தான் ! வேற்படை வீரன் வந்தான் !
ஏவருந் தெரிதல் தேற்று திருந்திடும் ஒருவன் வந்தான் !
தேவர்கள் தேவன் வந்தான் ! என்றன சின்ன மெல்லாம். 288

ஆசறு பூதர் சூழ அமரர்வாழ்த் தெடுப்ப ஐயன்
பாசறைக் களத்தை நீங்கிப் பறந்தலை நிலத்தின் எல்லை
வீசறு மருத்தம் மின்னும் வெள்குற நொடிப்பிற் செல்லக்
கேசுரி முகத்தி னானுங் கிளர்படை யோடு நேர்ந்தான். 289

முருகப் பெருமானைக் கண்ட சிங்கமுகன் மண்ணும் விண்ணும்
ஒன்றும்படி ஒரு பேருருவம் கொள்ளல்

ஆயிர முடியின் மௌலி அண்டத்தின் முகட்டை நக்கப்
பாயிருங் கரங்கள் அண்டப் பாங்கரை அலைப்பப் பாருட்
போயின பதங்கள் அண்டத் தடியினைப் பூழை செய்ய
மாயையால் இனைய வாறோர் வடிவுகொண் டார்த்து வந்தான்.

முருகனுடன் வந்த ஆயிர வெள்ளம் பூதங்களையும் பேருருக்
கொண்ட சிங்கமுகன் தன் கணக்கற்ற கைகளால்
அள்ளி வீழுங்கல்

ஆயிர கோடியொ ரங்கையி னாகப்
போயின பாணிகள் பூதரை அள்ளச்
சீய முகங்கெழு செம்மல் அகன்பேழ்
வாய்களில் இட்டு விழுங்கினன் மன்னோ. 291

விழுங்கப்பட்ட பூதர்கள் வெளிவர முயன்றும் இயலாமை

களித்தவன் மடியுறு கணவர் ஆயிடைக்
கினைத்தனர் ; கைகளிற் படையிற் கிறினர் ;
துனைத்தனர் ; கெடாமையின் தொல்லை வன்மைபோய்
இனைத்தனர் ஒருசிலர், யாது செய்வரால்! 292

[இதுபொழுது தூதர்கள் ஓடிச் சிங்கமுகன் செயல் அனைத்தையும் குரபதுமனுக்குச் சொல்ல, அவன் அகம் மிக மகிழ்ந்து. மேலும் பெரும் படைகளை அனுப்பிவிட்டுத் தம்பிதன் போரை மேல்மாடத்தில் இருந்து காண்பானுமினான்.]

தாவிழ் தார்முடித் தம்பி கொண்டதோர்
மேதகு வடிவமும் தமிழன் வேள் உறப்
பூதர்கள் உண்டியாய்ப் போன தன்மையும்
காதலின் அபுணர்கோன் கண்ணின் நோக்கினான். 293

முருகப் பெருமான் தனியாய்ப் போருக்கு வர, சிங்கமுகன்
வீனாவுதல்

கண்ணுதல் முதல்வன் மைந்த, கழறுவன் ஒன்று கேண்மோ!
எண்ணலர் வலியை மாற்றல் இறைடவர் கடனே; அற்றால்,
விண்ணவர் தமைத்தண் டித்தோம்; அவர்க்குளும் அல்லை;
[வேறொர்
நண்ணலன் எமருக் கல்லை; நடந்ததென் அமருக் கென்றான்.

முருகன் வீடை

உறைதரும் அளியன் தன்னை வலியவன் ஒறுக்கின் நாடி
முறைகெழு தண்டம் ஆற்றி அண்டங்கள் முழுவதுக்கும்
இறையினைப் புரிதும்; அற்றால் நீவீர்கள் இமையோர்க் கிட்ட
சிறையினை அகற்ற வந்தேம்; செருவுமத் திறத்துக் கென்றான்.

சிங்கமுகன் இகழ்ரை

எங்கள்நா யகமா யுள்ள இறையவன் இனைய கூறச்,
சிங்கமா முகத்து வீரன் உருமிடி தினைத்த தொப்ப
அங்கையோ டங்கை தாக்கி அண்டமுங் குலுங்க நக்குப்
பொங்குவெஞ் சிற்ற மேலான் இங்கிவை புகலல் உற்றான். 296

ஈங்கெமர் தமையும் வென்றாய்! இமையவர் சிறையும் இன்றே
நீங்கின ராவர்! நீயும் நீக்குதி போலும் போலும்!
நாங்களும் அளியர் தாடே! நன்றுநின் சூழ்வே! ஆற்றல்
ஓங்கிய துனது மாட்டே! உண்மையி தன்றி யுண்டோ! 297

இந்திர குமரன் தன்னை இமையவர் குழுவை வாரி
வெந்தனை மூழ்கு வித்து வீட்டிய சிறையை நீக்கல்
சந்திர மௌலி அண்ணல் தன்னினும் முடியா தென்றால்,
மைந்தன் ஒருவன் கொல்லோ முடித்திட வல்லை மன்னே.

முருகப் பெருமான் சிங்கமுகன் மார்பு பிளக்க அம்பெய்தல்

என்றசொல் இறுக்கு முன்னம் இராறுதோ ளுடைய வள்ளல்
கன்றிவன் கொண்ட தென்னு நகைசெய்து சிலையிற் பூட்டி
ஒன்றொரு வயிர வாளி ஒல்லெனத் துரப்பத் தீயோன்
போன்றிகழ் மருமம் புக்குப் புறத்தூர் இப் போய தன்றே. 299

பிளந்த வாயிலால் உள்ளிருந்த பூதகணங்கள் வெளிவருதல்

கற்றையங் கதிர்வேல் அண்ணல் காமரு பகழி பாய
மற்றவன் புறனும் மார்பும் வாயில்க ளாத லோடும்
அற்றது நோக்கித் தீயோன் அகட்டுறை கணங்கள் முற்றும்
புற்றெழு சிதலை யென்ன அந்நெறி துருவிப் போந்த 300

பூதங்கள் வரும் வழியைச் சிங்கமுகன் தனது கைகளால்
அடைத்தல்

உய்குறு கணத்தின் தானை உந்தியை ஒருவி வாளி
செய்குறு வாயில் நீங்கித் தெழிப்போடு புறத்திற் போக
மைகிளர் புந்தி வெய்யோன் மற்றது கண்டு சிறிக்
கைகொடு நெறியை மாற்றிக் கந்தன்மேல் ஒருதண் டுய்த்தான்.

அண்டம்வின் டதகொல் என்ன அணிமணித் தொகுதி ஆர்ப்பத்
தண்டம்வந் திடுத லோடுந் தன்னிகர் இல்லா அண்ணல்
கண்டனன் இமைப்பில் நான்கு கண்தொடக் கதையைச் சிந்தி
ஒண்டிறற் குரன் பின்னோன் நெற்றிபுக் கொளித்த அன்றே.

முருகப் பெருமான் எய்த கணை நெற்றியில் கைக்க,
சிங்கமுகன் நினைவிழந்து கைசோர்தல்

ஒளித்திடு கின்ற காலு உருகெழு மடங்கற் பேரோன்
கனித்திடல் ஒருவி மேலைக் கடுஞ்சினக் கோட்புச் சிந்தித்
தெளித்திடும் உணர்வும் இன்றிச் செய்யகொல் செலுத்து மன்னன்
அளித்திட லொழிந்த காலத் துலகம்போல் அமுங்கி நின்றான்.

பேர்ந்திடும் உணர்வொடும் பீரில் துன்பொடும்
 சேர்ந்திடும் அரிமுகத் தீயன் நின்றழி
 வார்ந்திடு குருதிதோய் வாயில் மூடு கை
 சோர்ந்தன அருள்வரத் தொலைந்த மாயைபோல்.

304

பூதங்கள் யாவும் வெளியே வருதல்

அதந்தவீரர் தொழுகினோன் ஆகந் தன்னிடைத்
 திறந்திடு நெறிகளால் சிறையின் வைப்பொரீ இப்
 பறந்திடு புள்ளெனப் படர்ந்து கந்தவேள்
 புறந்தனில் வந்தன பூதம் யாவுமே.

305

முருகன் ஒரு கணையால் உதயகிரியில் இருந்தவர்களை வருவித்தல்

அன்னதொரு காலை அறுமா முகக்கடவுள்
 தன்னிகரி லாத தனக்கினையோர் தங்களையும்
 தன்னலுறு பூதத் தொகையோர்கள் யாவரையும்
 உன்னியவர் தம்பால் ஓளுகோல் தொடுத்தனனே.

306

உந்தும் பகழி உததி பலகடந்து
 முந்துங் கதிருதயம் முன்னுற்ற மொய்ப்பர்தமைப்
 பந்தம் கொடுஞ்ஞந்த பாசவலை சிந்திடலுங்
 கந்தன் தனதருளாற் கண்டதயில்வார் போல்எழுந்தார்.

307

என்று திகழ்வெற்பை இகந்தேழ் கடல்நீங்கிச்
 சென்று கடிது செருகிலத்திற் சேனையொடு
 நீன்ற குமரன் நெடுந்தாள் முனமுய்த்துத்
 துன்று கணைபொறிந்த தூணியிடைப் புக்கதுவே.

308

வந்தவர்க்கிடம் முருகன் அருள் உரை

தொக்கீர் அவுணன் தொடுமாயைச் சூழ்வலையில்
 புக்கீர் புலர்ந்தீர் புலன் அழிந்தீர் யாப்புறவும்
 தக்கீர் உதயந் தனிப்புருந்தீர் இவ்வாறு
 மிக்கீரும் நொந்தீர்கள் போலும் மிகஎன்றான்.

309

முந்தை உணர்வு முடிந்தால் என் னோயிர்போய்
அந்த நிரயத் தழுந்தி அயர்ந்தால் என்
வெந்துயரம் மூழ்கி வினைப்பிறவி புக்கால் என்
எந்தை அருளுண்டேல் எமக்கென் குறையென்றார்.

310

சிங்கமுகன் தெளிவு பெறுவதற்குள் முருகன் கணைமழையால்
அவுணர்ச்சேனை முழுதும் மாண்டொழியச் சிங்கமுகன் தனியனாதல்

கங்க முற்றன ; கொடிபிற வுற்றன ; கவந்த
சங்க முற்றன ; குணங்களும் உற்றன ; தகுவர்
அங்கம் இற்றன ; கரிபரி இரதமிற் றனவால் ;
சிங்க மாமுகன் ஒருவனும் நின் றனன் தேர்மேல்.

311

தெளிவு பெற்றபின் அவன் சொரிந்த கணை மழையைத் தடுத்து
இயமவிடம் பெற்ற பாசத்தையும் அறுக்க, முருகனைக்
கைகளால் பற்ற வருதல்

நாணற் றதுகண் டனன்நா னுறுவான்
ஏனுற் றிடுசே யைஇரா யிரமாம்
பாணித் தொகையைக் கொடுபற் றிடுவான்
பேணிச் சினமோ டுபெயர்ந் தனனே.

312

பற்ற வந்த கைகள் அனைத்தையும் முருகன் வெட்டி வீழ்த்தல்

சிங்கத் திறலோன் வருசெய் கைதனை
எங்கட் கிணறநோக் கியிரா யிரமாம்
வெங்கட் கணையா யினவிட் டவுணன்
அங்கைத் தொகையா வும்அறுத் தனனே.

313

அவை மீளவும் மூளைத்தல்

கொற்றங் கேழுவுற் றருகன் கணையால்
செற்றந் திகழ்ஆ ளர்செய் யகரம்
அற்றம் புவிவி ருருள்அங் கைநிரை
முற்றும் புதிதா கமுளைத் தனவே

314

முருகன் மீண்டும் ஆயிரந் தலைகளையும், இரண்டாயிரம்
கைகளையும் வெட்டுதல்

ஓரா யிரம்வா ளிகளாய்த் தவுணன்
ஓரா யிரநீண் முடியொல் லையரு
ஈரா யிரம்வெஞ் சரம்ஏ விஅவன்
ஈரா யிரமொய்ம் பும்இறுத் தனனால்.

315

சிங்கமுகன் கூறுதல்

உளைக்குங் கணைதன் ளியுகம் பலநீ
களைக்குந் தலைமொய்ம் புகெடுத் திடினும்
முளைக்கின் றதலான் முடிவுற் றிடுமோ
இளைக்கின் றனைநீ கொல்எனைப் பொருவாய்.

316

மாண்டே வர்தமைப் புரிவன் சிறைபேராய்
ஆண்டே வருகின் றதும்ஆற் றலுளேன்
ஈண்டே அழிகின் றதமில் லையிவண்
மீண்டே குதிரின் னுயிர்விட் டனனால்.

317

முருகப் பெருமான் மறுமாற்றம்

என்னலும் அதனை ஓரா எம்பிரான் குமரன் சொல்வான்
உன்னுயிர் இழைத்த எல்லை யொழிந்தது ; கூற்றும் வந்து
பின்னுற நின்றான் என்நீ பிதற்றுதி உணர்வி லாதாய் ;
முன்னொந் கணத்தில் நின்னை முடிக்குவன் காண்டி யென்றான்.

பின்னும் முருகன் விளையாட்டாக ஆயிரத்தெட்டு முறை சிங்க
முகனது தலைகளையும், கைகளையும் அறுத்துப் பல திசைகளிலும்
போய்விழச் செய்தல்

அத்திறங் காணா ஈதோ ராடலா உன்னி நூற்றுப்
பத்துடன் எட்டின் காரும் பரஞ்சுடர் உருவாய் நின்றான்
மொய்த்திடு பகழி மாரி முறைமுறை தரந்து மொய்ம்பன்
கைத்தலஞ் சென்னி முற்றுங் கண்டதூண் டங்கள் செய்தான்.

திசைகளிற் போகும்; நேமித் திறங்களிற் போகும்; வெற்பின்
மிசைகளிற் போகும்; பாரின் மீதினிற் போகும்; மாந்தர்
நசைகளிற் போகும்; விரண்ணோர் நாட்டிடைப் போகும், சிங்கன்
இசைகளிற் போகும் எங்கும் இற்றிடு சிரமும் கையுள். 320

இறுதியில் ஒரு தலையையும், இரண்டு கைகளையும் நிறுத்தி,
மற்றவைகளை வெட்டி எறிதல்

அரண்டருங் கழலான் இவ்வா றறுத்தலும் அவுணர் கோமான்
முரண்டகு சிரமுந் தோளும் பின்னரும் முளைப்ப நோக்கித்
திரண்டபல் கணைக ளோச்சிச் சென்னியில் ஒன்றும் கையில்
இரண்டுமே நிறுவிப் பின்னர் யாவையுந் தடிந்தான் அன்றே.

வெட்டியவை முளைக்கத் தொடங்கிய பொழுது, முருகப்பெருமான்
உங்காரம் செய்து நிறுத்தல்

நாற்றிசை முகத்தி னானும் நாகரும் பிறரும் உட்கச்
சீற்றம் துளன்போல் ஐயன் சிறிதவண் உரப்ப லோடும்
மாற்றல னாகி நீன்ற மடங்கல்மா முகத்தன் தன்பால்
தோற்றிடு சிரமுந் தோளூந் துளங்கிமிண் டொளித்த அன்றே.

வெட்டப்பட்டவை முளையாதது கண்டு, சிங்கமுகன் அவமானம்
எய்துதல்

குன்றினை எறிந்த வைவேற் குமரவேள் கணையால் இற்ற
தன்றலை பாணி தோன்றாத் தன்மையை அவுணன் பாரா
ஒன்றற முந்து பன்னாள் உணர்ந்திடு விஞ்சை முற்றும்
மன்றிடை அயர்த்தோ னென்ன மானமுற் றழுங்கி நின்றான்.

முருகப் பெருமான் சிங்கமுகனிடம் தனது வன்மையை
வலியுறுத்தல்

அங்கது கண்டு செவ்வேள் அருள்புரி கின்றான், நந்தம்
வெங்கணை பலவுஞ் சென்று வீட்டிய தையும் உர்தன்
செங்கையுந் தோன்றிற் றில்லை; எழுகெனச் செப்பு கைய,
இங்குநீ பட்ட பின்கொல் முளைத்திட இருந்த தென்றான். 321

சிங்கமுகன், 'ஒரு தலையும், இரண்டு கைகளுமே போதும்'
என்று சொல்விப் போர்புரிதல்

இருதலை அயில்வேல் அண்ணல் இற்றன சிரந்தோள் என்றே
கருதலை; என்பே ராற்றல் கடவுளர் யாருந் தேர்வர்;
ஒருதலை இருகை கொண்டே உலகெலாந் தொலைப்டன் என்னும்
பொருதலை உன்னி ஆங்கோர் பொருப்பினைப் பறித்து விட்டான்.

வீட்டிடு பிறங்கல் தன்னை விரிஞ்சனுக் காசான் காணா உ
நெட்டிலை வாளி ஒன்றால் நிறுசெய் திடுத லோடும்
பட்டது தெரிந்து மாய்வோன் அமரிடைப் பாணியோடும்
இட்டிடு தண்டம் ஒன்றை எடுத்துநின் றிதனைச் சொற்றான். 328

வேலினால் எறியு மாறும், வெஞ்சிலை வளைய வாங்கிக்
கோலினால் விடுத்த தொன்றைக் குறைத்திடு மாறும் அல்லால்,
பாலநீ படைகள் வேறு பயின்றதொன் றிலைகொல் என்னு
மூலகா ரணமாய் நின்ற முதல்வன்மேற்கதையைத் தொட்டான்.

முருகப் பெருமான் சிங்கமுகன் உயிரைக் கொள்ள வச்சிரத்தை
ஏவுதல்

வெஞ்சின அவுணன் சொற்ற தன்மையும் விடுத்த தண்டும்
செஞ்சுடர் மேனி வள்ளல் சிந்தையின் மதித்து நோக்கிக்
கஞ்சம தனைய ஓர்கைக் காமரு குலிசந் தன்னை
வஞ்சகன் உயிருண் டொல்லை வருகென விடுத்தான் மன்னே.

சிங்கமுகன் வரும்

விடுத்திடு குலிசம் ஏகி விரைந்தெதிர் தண்டந் தன்னைப்
பொடித்தது போலும் என்னப் பூழிசெய் தடுக்கல் செல்லும்
இடித்தொகை மென்ன மார்பத் தெய்தியே அவுணன் ஆவி
குடித்தது; புறத்துச் செந்நீர் கொப்பளித் தேகிற் றன்றே. 329

தூண்டா விடு குலிசந் தண்ணென் றகல்மாப்பம்
நீண்டாவி கொண்டு கிழித்துவெரிந் சென்றிடலும்
வீண்டான்; பதைபதைத்தான்; வீழ்குருதி நீரலைப்ப
மாண்டான்; கிடந்தான் மடங்கல்முக வெய்யோனே. 330

வச்சிரம் மீண்டு முருகப் பெருமானை அடைதல்

அங்கப் பொழுதில் அடற்குவிசம் வான் போகிக்
கங்கைப் புனல் ஆழ்ந்து காமரூபந் தாதாடிச்
சங்கத் தவர்க்குள் தலையாந் தமிழ்ப்புலவன்
செங்கைக் குள் வந்து சிறப்புற் றிருந்துளதால்.

331

தேவிகள் மகிழ்ச்சி

பார்த்தார்தார் நீர் மைதனைப் பங்கயத்த னாறிவிண்ணோர்
ஆர்த்தார் ; முறுவலித்தார் ; ஆடினார் ; பாடிமலர்
தூர்த்தார் ; மகிழ்ந்தார் ; தொழுதார் ; எங் கோன்புடையில்
போர்த்தார் ; வணக்கம் புரிந்தார் ; புகழ்ந்திட்டார்.

332

முருகப் பெருமான் யாவரோடும் பாசறைக்கு மீளல்

என்னு யகன் அவ் விமையோர்கள் எல்லோர்க்குந்
தன்னு ரருள்செய்து சாரதவெள் ளத்தினொடும்
மின்னார் புகர் அயிலவேல் வீரரொடு மீண்டனனூல்
பொன்னு டெனவே புனைந்தபொலன் பாசறையில்.

333

நிகழ்ந்தவற்றைத் தானே கண்டும், துதுவர் சொல்லைக் கேட்டும்
சூரபதுமன் மேல்மாடத்திலிருந்து வீழ்ந்து துயரக் கடலில்
முழ்கிப் புலம்பல்

என்னையோ என்றன் இளவலோ தாரகற்கு
முன்னையோ சிங்க முகத்தவோ தானவர்கள்
அன்னையோ என்ன அருள் புரியும் ஆண்டகையோ
உன்னையோ தூதர் விளிந்தனையென் றோதியதே.

334

பொற்றைக் கயலிருந்த பூட்கைமுகன் துஞ்சியபின்
ஓற்றைப் புயம்போய் உளந்தளர்ந்து வைகினென்யான் ;
இற்றைப் பகல்நீ இறந்தாய் ; அரிமுகனே !
மற்றைப் புயமும் இழந்தேன் ; வறியேனே.

335

என்னத் தனதண்டம் எங்குஞ் செவிடுபடத்
தன்னத் தனியோன் அரற்றும்ஒலி தாம்மேளா
நன்னத் தவனும் நளினத் தினிலுதித்த
அன்னத் தவனும் மகத்தவனும் ஆர்த்தனரே.

336

இத்தன்மை மன்னன் இரங்கித் தெளிந்தெழுந்தே
உத்துங்க மிக்க ஒருதன் தவிசேறி
நித்தன் குமரனுடன் நேர்போய்ச் சமர்இயற்றச்
சித்தந் தனிலே நினைந்துசினஞ் செய்தனனே.

337

ஏழாம் நாள் சூரபதுமன் போர்

சூரபதுமன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் உள்ள படைகட்குத்
தூது விடுத்தல்

கொற்ற வேற்படை பரித்திடும் ஆயிர கோடி
ஒற்றர் தங்களை நோக்கியே சூரனும் உரவோன்
மற்றென் ஆட்சியாம் அண்டங்கள் எங்கணும் வைகிச்
சுற்று தானைபைத் தம்மினோ கடிதெனச் சொன்னான்.

338

படைகள் வந்தமையை ஒற்றர்கள் அறிவித்தல்

ஆன காடையில் ஒற்றர்போய்ச் சூரனை யடைந்து
பாசல் மெல்லடி கைதொழு தையநீ படைத்த
சேனை வந்தயல் நின்றன தூசிமுற் சென்று
வானு லாவுபேர் அண்டத்தை நெருக்கின மன்னோ.

339

சூரன் புறப்பாடு

என்னும் எல்லையில் நன்றென அவுணர்கோன் எழுந்து
தன்ன தாகிய உறையுள் போய்த் தடம்புன லாடித்
தூன்னும் ஐவகை உணவுடன் அறுசுவை தொடர்ந்த
அன்னம் உண்டனன் ; நஞ்சுகொல் மருந்துகொல் அதவே, 340

நீற ணிந்தனன் நெற்றி ; மெய்ந் நிறைவிரை களபச்
சேற ணிந்தனன் ; பூந்தொடை பங்கியிற் செறித்தான் ;
மாறில் பொற்சுடர்க் கையுடன் அணிகலன் மாற்றி
வேறு வேறுதன் கினியன புனைந்தனன் விரைவில்.

341

சூரபதுமன் தேர்ப் பெருமை

வாட்டு கேசரி எழுபதி னாயிரம், வயமாக்
கூட்டம் அங்கண்ணார் எழுபதி னாயிரம், கூளி
ஈட்ட மாகிய தெழுபதி னாயிரம் ஈர்ப்பப்
பூட்டி நன்குறப் பண்ணினார் ஆங்கொரு பொலன்தேர்.

342

அகரர் வாழ்த்து

அனைய தாகிய தேரினை வலவர்கொண் டணைந்து
 தினக ரன்தனை வெகுண்டவன் தாதைமுன் செலுத்தத்
 துனைய மற்றதில் இவர்தனன் ; இவர்தலுந் தொழுது
 புனைதி வாகையென் றவுணர்கள் பூமழை பொழிந்தார். 343

முருகப் பேருமான் வருகை

மாறிலா அருக்கன் நாப்பண் வைகிய பரம னேபோல்
 ஆறுமா முகத்து வள்ளல் அலங்குளைப் புரவி மான்தேர்
 ஏறினான் ; வீர வாகு இலக்கரோ டெண்ம ராகும்
 பாறுலாங் குருதி வேலார் பாங்கராய்ப் பரசி வந்தார். 344

இராயிர வெள்ள மாகும் எண்டொகைப் பூதர் யாரும்
 மராமரம் பிறங்கல் ஈட்டம் வரம்பறு படைகள் பற்றி
 விராவினர் சூழ்ந்து சென்றார் விரிஞ்சனே முதலோர் யாரும்
 பராவொடு புடையின் நின்று பனிமலர் மாரி தூர்த்தார். 345

பூத வெள்ளங்கள் அகரர் சேனையைக் கண்டு மனவலி இழத்தல்

ஆங்கது காலை தன்னில் ஆறிரு தடந்தோள் ஐயன்
 பாங்குறு பூதர் யாரும் பாரொடு திசையும் வாலும்
 நீங்குத லின்றிச் சூழும் நேரலன் படையை நோக்கி
 ஏங்கினர் தொல்லை வன்மை இழந்தனர் இனைய சொற்றார். 346

கணத் தலைவர்களும், வீரவாகு உள்ளிட்ட நவவிரகும் அவ்வாருதல்

அங்கிமா முகத்தி னுன்போல் அடைந்தனர் பல்லோர் ; யாளித்
 துங்கமா முகத்தி னுன்போல் தோன்றினர் டல்லோர் ; சூழி
 வெங்கைமா முகத்தி னுன்போல் மேயினர் பல்லோர் ; மேலாஞ்
 சிங்கமா முகத்தி னுன்போல் திகழ்ந்தனர் டல்லோர் ; அன்றே.

மதுவொடு கைட பன்போல் வந்தனர் பல்லோர் ; யாருந்
 துதியுறு புகழ்ச்சுந் தோப சுந்தரிற் செறிந்தோர் பல்லோர் ;
 அதிர்கழற் சலந்த ரன்போல் ஆர்த்தனர் பல்லோர் ; ஆற்ற
 முதிர்சின மகிடன் போல மொய்த்தனர் பல்லோர் அம்பா ! 348

ஓரண்டத் தவுணர் போரால் உலைந்தயாம் ஒருங்கே யெல்லாப்
பேரண்டத் தோருந் தாக்கிற் பிழைப்புறு பரிசும் உண்டோ!
காரண்ட அளக்கர் சாடி க் கனவரை எறியுங் கால்கள்
ஏரண்டச் சூழல் புக்கால் அவைபின்னும் இருக்க வற்றோ ! 349

ஒருவரே எம்மை எல்லாம் உரப்பியே துரப்பர் ; பின்னை
இருவரே சென்று தாக்கின் யார்இவண் உய்ய வல்லார்!
தருவரே யனைய துப்பிற் சூழறும் அவுணர் யாரும்
பொருவரே என்னில், நேர்போய்ப் பூசல்ஆர் தொடங்கற் பாலார்!

நீடுறு திசையும் வானும் நிலனும்வெள் ளிடைய தின்றிப்
பாடுற வளைந்து கொண்டார் பற்றலர் ; அதனால் யாமும்
ஓடியும் உய்ய லாகா ; ஒல்லுமா றவரைத் தாக்கி
வீடுதல் உறுதி யென்றே விளம்பிமேற் சேற லுற்றார். 351

மற்றது காலை தன்னில் மாபெரும் பூத சேனைக்
கொற்றவர் பலரும் ஏனை வீரர்தங் குழுவே னோரும்
வெற்றிகொள் மொய்ப்பன் தானும் மிடைந்துசூழ் படையை
[நோக்கி
இற்றன கொல்லோ நந்தம் வன்மையென் நெண்ண முற்றார்.

இந்திரன் மனமுடைதல்

அண்டர்கள் முதல்வன் தானும் அமரரும் அகிலம் எஞ்சுந்
தண்டுத லின்றிச் சூழந் தானவர் அனிக மெல்லாங்
கண்டனர் தளங்கி அஞ்சிக் கவன்றனர் அவருட் காரி
வண்டுள வலங்கற் சென்னி வானவற் கிணைய சொல்வான். 353

ஆண்டுக முருகன் தன்மேல் ஆயிர இருநா லண்டத்
திண்டிய தானை யெல்லாம் இறுத்தன ; இவற்றி னோடு
மூண்டமர் இயற்றி வெல்ல ஊழிநாள் முடியும் என்றால்,
மாண்டிடு கின்ற தெங்ஙன் அவுணர்கள் மன்னன் மன்னோ. 354

அடுதிறல் வலிமேற் றள்ள அவுணராம் பானுட் கங்குல்
விடிவதும் அமரர் தங்கள் வெஞ்சிறை வீடு மாறும்
நெடியதொல் வெறுக்கை தன்னை நீங்கிய நமது துன்பம்
முடிவதும் இல்லை கொல்லோ? மொழிந்தருள் முதல்வ என்றான்.

திருமால் இந்திரனைத் தேற்றுதல்

காலமாய்க் காலம் இன்றிக் கருமமாய்க் கரும மின்றிக்
கோலமாய்க் கோலம் இன்றிக் குணங்களாய்க் குணங்கள் இன்றி
ஞாலமாய் ஞாலம் இன்றி அநாதியாய் நங்கட் கெல்லாம்
மூலமாய் இருந்த வள்ளல் முவிரு முகங்கொண் டுற்றான். 356

குன்றுதொ றுடல் செய்யுங் குமரவேள் மேரு வென்னும்
பொன்றிகழ் வெற்றின் வந்து புவனங்கள் முழுதும் அங்கட்
சென்றுறை உயிர்கள் முற்றுந் தேவருந் தன்பாற் காட்டி
அன் றொரு வடிவங் கொண்ட தயர்த்தியோ அறிந்த நீதான். 357

சூரனே முதலோர் தம்மை இமைப்பினில் தொலைக்க உன்னின்
மூரலால் அடுவன் ; கொண்ட முனிவினால் அடுவன் ; வாய்மைச்
சீரினால் அடுவன் ; நாட்டச் செய்கையால் அடுவன் என்றால்,
நேரிலா முதல்வன் வன்மை யாவரே நிகழ்த்தற் பாலார். 358

தய்யதோர் குமர னேபோல் தோன்றிய முதல்வன் சூழ்ந்த
வெய்யதா னவரை யெல்லாம் விரைந்துடன் அறுத்து நீக்கிக்
கையில்வேல் அதனாற் சூரன் ஆற்றலுங் கடக்கும் ; யாதும்
ஐயுறேல் காண்டி யென்றான் அறிதூயில் அமர்ந்த பெம்மான்.

இரு படைகளும் கைகலத்தல்

அன்ன தன்மைகண் டறு முகன் முறுவல்செய் தடுபோர்
உன்னி யேகலும் வானமும் வையமும் ஒன்றாத்
தன்னு தாளவப் பெருங்கடல் ஆர்த்தயர் தொடங்க
முன்ன மேகிய பாரிடர் யாவரும் முரிந்தார். 360

கனாத் தலைவர்களும், இலக்கரும், எண்மரும், வீரவாகும் சிறிது
பொழு தில் இளைத்து மீளுதல்

முரிந்த காலையில் பூதரின் முதல்வர்கள் முரட்போர்
புரிந்து சாய்ந்தனர் ; இலக்கரோ டெண்மரும் பொருதே
இரிந்து நீங்கினர் ; இன்னதோர் தன்மைகள் எல்லாம்
தெரிந்து திண்டிறல் மொய்ம்பினோன் சிலைகொடு சேர்ந்தான்.

சேர்பு தன்சிலை வாங்கியே சரமழை சிதறி
நேர்பு குந்திடும் அவுணர்கள் நெடுந்தலை புயங்கள்
மார்பு வெங்கரங் கழலடி வரைகளாய் வீழ
சர்பு நின்மடர் இயற்றினன் சிறுவரை இகலி.

362

மாக மேல்நிமிர் ஆயிர கோடிமா கடலுள்
நாக மொன்றுசென் றலைத்தென நண்ணலர் எதிர்போய்
ஆக வம்புரிந் துலப்புறத் தன்மைகண் டமுங்கி
ஏக நாயகன் தனதுபால் வந்தனன் இளவல்.

363

முருகப் பெருமான், ஓர் இமைகொட்டுமுன் எங்கும் கணையாகப்
பொழிந்து யாவரும் வியக்க அகரச் சேனை முழுவதையும்
அழித்தல்

மாசறு மறைகளின் மறையதனை
மலைமுனி யுணர்வகை யருள்புரியுந்
தேசிக முதலவன் வரிசிலையிற்
செறிமுகில் உறைவகை சிதறுவபோல்
ஆசகம் அளவில கட வீனனால்
அடல்கெழும் அவுணர்கள் புடைவளையும்
காசினி அகலமும் விரிகடலும்
ககனமும் மிடைவன கணையெனவே.

364

அடைந்தனர் விம்மிதம்; ஆங்கவுணர்,
மிடைந்தது நோக்கினர்; வேற்படையோள்
தடிந்தது காண்கிலர்; தாரணிமேற்
கிடந்தது கண்டனர் கேசரரே.

365

ஆனதொ ரெல்லையில் அண்ட நிறைந்த
சேனைகள் வீழ்ந்தன செம்மல் சரத்தால்;
ஊனுயிர் பூதமொ ழிந்தன, முக்கண்
வானவன் முரவின் மாய்ந்திடு மாபோல்.

366

[இவ் வண்டத்துச் சேனையை அழித்தவுடன், வேரோர்
அண்டத்துச் சேனை வர, அதனையும் முருகன் அவ்வாறு அழித்
தான்.]

மற்றோர் அண்டத்திலின்றும் வருவதை யறிந்து கணைமாரியால்
அண்டத்தின் வாயிலை முருகன் அடைத்தல்

அறுத்து வெம்முனைத் தாணையை ஆண்டுசெல் லனிகம்
மறித்தும் வந்துவந் தடைதரும் இவனென மனத்துட்
குறித்து வெங்கணை மாரியால் அண்டகோ ளகையின்
நெறித்த ரும்பெரு வாயிலை யடைத்தனன் மீமலன். 367

சூரபதுமன் முருகனோடு வீரவார்த்தை பேசல்

ஆகும் எல்லையின் ஒல்லையின் அடுகளத் தடைந்த
சேகு நெஞ்சுடைச் சூரன்இத் திறமெலாந் தெரிந்து
மாக நீடுந் தாணையை அலைத்தமாற் றலனை
நாகர் தம்மொடு முடிக்குவன் யானென நவின்ருன். 368

மாற்றம் இத்திறம் இசைத்திடும் அவுணர்கோன் மனத்தில்
சீற்ற முண்டிட அமர்வினை குறித்தனன் திகரிக்
காற்றின் ஒல்லைவந் தேற்றலும் மருத்தவன் கடவிப்
போற்று தேர்பிசை முருகனுஞ் சென்றெதிர் புதந்தான், 369

சிறந்த வான்மதி மலைச்சினோன் அருள்புரி செயலால்
இறந்தி டேனியான்; என்றுமிப் பெற்றியாய் இருப்பேன்;
மறந்தும் என்னோடு பொருதிலர் தேவரும்; மலைந்தே
இறந்து ளார்பலர்; உணர்ந்தலை போலுநீ இதுவே. 370

உடைப்பெ ரும்படை செறுத்தனை; பாலனை றன்னை
விடுப்ப நிலையால் வெறிநது கொடுக்கினும்; விரைவில்
படுப்பன் வானவர் தொகையுடன்; பாரிடர் தமையும்
கெடுப்பன் என்றனன் தன்பெருங் கிளையுடன் கெடுவான். 371

முருகப் பேருமான் மறுமொழி

வெம்பு ரைத்தொழிற் கொருவனாக் கயவநீ வெறிதே
வம்பு ரைத்தனை; ஆவதொன் றில்லை; சின் மாற்பஞ்
செம்பு ரைப்பட யாம்பிடு கின்றதோர் திறவாய்
அம்பு ரைத்திடு மாறனக் கென்றனன் அமலன். 372

முருகன் செயலால் மனவலி பெற்ற பூதர் மீண்டு வந்து சூரன்
கணையால் மெலிந்து ஓடிவிட, வீரவாகு சிறிது போர் இயற்றல்

புரந்த விற்செறி கதையினார் புலம்புகொள் மனத்தார்
உரந்த ளர்ந்துளார் வில்வலி இழந்துளார் ஒருங்கே
இரிந்து நீங்கினர் இலக்கரோ டெண்மரும் ; இளவல்
திருந்த லன்தடந் தேர்மிசைப் பாய்ந்தனன் சினத்தால். 373

பாய்ந்து திண்டிறல் மொய்ம்பினான் பரமன்முன் னளித்த
நாந்த கந்தனை யுரி இக்கொடு நண்ணலர்க் கிறைவன்
ஏந்து வில்லினைத் துணித்தனன் ; துணித்தலும் எரிபோல்
காய்ந்து வெய்யவன் புடைத்தனன் உரத்திலுர் கரத்தால். 374

அங்கை கொண்டுசூர் ஒருபுடை புடைத்தலும் அகலம்
பொங்கு சோணிதம் அலைத்திட வாகையம் புயத்துச்
சிங்கம் வீழ்ந்தயர் வுற்றிடத் தூதனைச் செஞத்தல்
இங்கெ னக்கடா தென்றெடுத்தும்பரின் எறிந்தான். 375

எறிந்த காலையில் விண்ணிடைப் படர்ந்திடும் ஏந்தல்
அறிந்து மீண்டுசென் றுறுமா முகன்புடை அடைந்தான் ;
தறிந்து போகிய சிலையினைத் தரைமிசை யிட்டுச்
சிறந்த தேர்த்தனு எடுத்தனன் தீயரில் தீயோன். 376

பின்பு முருகனும், சூரனும் எதிரீதீன்று பொருதல்

ஐயன்விடு வாளிகளை அவ்வசுரன் நீக்கும் ;
வெய்யன்விடு வாளிகளை வேள்கடி தறுக்கும் ;
எய்யுந்நெடு வெம்பகழி இற்றவைகள் சிந்தி
வையமிசை போகியன வானமணித் தென்ன. 377

வீரமகள்தன் ஐயப்பாடு

தார்கெழுவு வேற்படை தடக்கையுடை யோனும்
சூரனும் இவாறமர் இயற்றுகொழில் காணு
வீரமட மானுளம் வியந்திவர் தமக்குள்
ஆரிடை நடத்தும்என ஐயமொடு நின்றாள். 378

சூரன் முருகன் தேர்க்கொடியை அறுத்தல்

நீடுசமர் இன்னணம் நிகழ்ச்சியுறும் எல்லை
மேடமிசை ஊர்பரன் விடுத்தகளை எல்லாம்
ஈடுபட நூறி அவன் ஏறிவரு மான்தேர்
ஆடுறு பதாகையை அறுத்துவிரைந் தார்த்தான்.

379

கொடியை அறுத்து வெற்றிச் சங்கு முழக்கல்

ஆர்த்துவிறல் வால்வளையை அம்பவள வாயில்
சேர்த்தி இசைத் தான், தனது சீர்த்தியிசைத் தென்ன ;
மூர்த்தமது தாழ்க்கிலன்; முனிந்துகளை பின்னுந்
தூர்த்தமுரு கன்றனது தோற்றம்மறைத் திட்டான்.

380

முருகன் சூரனது தேர்க் கொடியை அறுத்தல்

மறைத்தபக ழித்தொகையை வாளிமழை தன்னாற்
குறைத்தவுணன் ஊர்ந்திடு கொடிஞ்சிறெடு மான்தேர்
விறற்கொடி தனைக்கொடிய வெஞ்சரமொர் ஏழால்
அறுத்துமுரு கன்பரவை ஆழ்கடலின் இட்டான்.

381

அது கண்டு, 'பானுகம்பன்' என்னும் கணத்தலைவன் தனது
ஆயிரம் வாயில் ஆயிரம் சங்குகளை வைத்து ஊதுதல்

கானு கம்படு கந்துகத் தேருடைப்
பானு கம்பன் பனிமதி ஆயிரம்
மானு கம்பவை வாய்வைத் திசைத்தலும்
தானு கம்பல தங்கிற்றல் வோசையே.

382

தேவர்கள் கட்டளைப்படி அக்நிநேவன் முருகன் தேர்மேல்
ரேவற் கொடியாய் நின்று முழங்கல்

ஏவ லோடும் எரிதழற் பண்ணவன்
வாவு குக்குட மாண்கொடி யாகியே
தேவதேவன் திருநெடுந் தேர்மிசை
மேவி ஆர்த்தனன் அண்டம் வெடிபட.

383

[அக்கினி முதலிய தேவர்கள் சிறிதும் அச்சம் இன்றித் தன் முன் ஆரவாரிப்பது கண்ட சூரன் சினம் மிகுந்து, 'முன்னே தேவர்களை ஒழித்துப் பின்பு முருகனை ஒழிப்பேன்' என்று தனது தேரை விண்மேற் செலுத்தித் தேவர்கள்மீது கணைகளைப் பொழிந்தான். அதனால், முருகப் பெருமானும் தனது தேரை விண்மேற் செலுத்தக் கட்டளையிட்டான்.]

இருவர் தேரும் எங்கும் திரிதல்

பாதல மூழ்குவ பாரிடை சூழ்குவ,
மாதிர மோடுவ, வாரிதி சேர்குவ,
பூதர மேவுவ, பூமல ரோன்நகர்
மீதினும் ஏகுவ, மீளுவ தேர்களே.

384

முருகப் பெருமான் சூரனது தேரை அழித்தலும், அவன் நிலத்திற்
குதித்தலும்

இத்திறந் திரிந்த செவ்வேள் இடைதெரிந் தேழொ டேழு
பொத்திரந் தன்னைத் தூண்டிப் புகழுறும் அவுணர் செம்மல்
சித்திரத் தேரும் மாவின் தோகுதியுஞ் சிந்தி நீக்கக்
கைத்தனு வோடுந் தீயோன் கதுமெனப் புவிக்கண் உற்றான்.

சிறிது போர் புரிந்த பின்னர்ச் சூரன் மாயைகள் செய்தல்

இம்பரின் மகிந்த சூரன் இம்மென அருக்கொண் டேகி
அம்பரத் திடையே தோன்ற அன்னது குமரன் காணு
உம்பரிற் சென்று தாக்க ஓரிறை எதிர்த்து நின்று
நம்பியொ டாடல் செய்வான் நவிலரு மாயை சூழ்வான். 386

மாயையால் சூரன் கடலிலும், பாதலத்திலும், மகாமேரு மலையிலும், திருமால் முதலியோர் உலகிலும் ஓட, முருகனும் அங்கெல்லாம் சென்றமையால், சூரன் இந்திர ஞாலத் தேர்மேல் ஏறிப் போர் புரிதல்

கந்துக விசய பான்தேர் இற்றலுங் கடுங்கோல் மன்னன்
இந்திர ஞாலம் என்னும் எறும்மணித் தடந்தேர் தன்னைச்
சிந்தனை செய்த லோடுஞ் சேண்டிளர் செலவிற் ருதி
வந்திட அதன்மேல் ஏறி வல்லிபோர் புரிதல் உற்றான். 387

சூன் விண்ணில் சென்று முருகன் அடைத்திருந்த அண்டத்து
வாயிலைத் திறந்து சேனைகளை அழைத்தல்

காவலன் அண்ட வாயிற் கணைகளின் கபாடம் நீக்கி
மாவொடு களிறுந் தேரும் வயவரும் வரம்பின் ருகி
ஓவரு நெறியின் அப்பால் உற்றதன் தானை தன்னைக்
கூவினன் வருக என்று குவவுத்தோள் கொட்டி ஆர்த்தான்.

வேறு இரண்டு அண்டத்தினின்றும் வந்து சூழ்ந்த சேனைகளில்
ஒன்றைக் கோபப் பார்வையாலும், மற்றொன்றை முச்சினாலும்
அழித்தல்

அடலையின் நலத்தை வீட்டி அரும்பெறல் ஆக்கஞ் சிந்தி
அடலையின் உணர்வின் ருகும் அவுணர்கோன் தானை முற்றும்
அடலையின் நெடுவேல் அண்ணல் அழலெழ விழித்த லோடும்
அடலையின் உருவாய் அண்டத் தொல்லுரு அழித்த மன்றோ.

முற்படும் அனிக முற்றும் முடிதலும் முடித லின்றி
எற்படும் அண்டத் தப்பால் ஈண்டிய பதாகி னிக்குள்
பிற்பட அளப்பில் சேனை பெயர்ந்துமற் றிண்டை துன்னிச்
சிற்பரன் குமரன் தன்பாற் படைமுறை சிதறிச் சூழ்ந்த. 390

பரப்பொடு மிடைந்த தானைப் பரவையை நோக்கி ஐயன்
நெருப்புமிற் தன்மைத் தென்ன நெட்டுயிர்ப் பனிலம் உந்தி
உரப்பினன் சிறிதே; அற்றால் உம்பரில் குவிந்த பூனைப்
பொருப்பிடை அழல்புக் கென்னப் பூழியாய் உலகம் போர்த்த.

பின்னும் பின்னும் அண்டங்கள் பலவற்றிலிருந்து சேனைகள்
வருவதைக் கண்டு முருகப் பேருமான் பரசு முதலிய தம் படை
கள் ஐந்தை விட்டு சூரனுக்குரிய அண்டங்கள் பலவற்றிலும்
உள்ள அசுரர்களை அழித்தல்

நிருத்தமிழ் மதுரை தன்னிற் சிவன்பொருள் நிறுக்கு மாற்றால்
உருத்திர சரும னாகி உற்றிடு சிமலன் வெம்போர்
அருத்திகொள் கணிச்சி, குலம், ஆழி, தண், டெழுவ தாகும்
சுரத்தினிற் படைகள் தன்மை நோக்கியே சுழற லுற்றான். 392

வென்றியம் படைகாள் கேண்மோ விரைந்துடன் தழுவியம்பாற்
சென்றிடும் அனிகத் தன்னைச் சென்னெறி பெருமல் அப்பால்
நின்றிடு படையை எல்லாம் நீவிர்பல் லுருக்கொண் டேகிக்
கொன்றிவண் வருநி ரென்று கூறிமற் றிவற்றைத் தொட்டான்.

தூயதோர் குமரற் சூழ்ந்த படையைமுன் தொலைத்து வீட்டி
ஏயின படைஓர் ஐந்தும் இம்பரே ஓழிய நின்ற
ஆயிரத் தோரேழ் அண்டத் தகலமுன் சென்று சென்றாங்
கோய்வற எழுந்த தானை முழுதும்ட் டுலவு கின்ற. 394

எல்லா அண்டங்களில் இருந்த சேனைகளையும் இமைக்கும்முன்
அழித்ததைக் கண்ட சூரபதுமன் வெருண்டு, சிவபிரான் கொடுத்த
சக்கரத்தை முருகன்மேல் ஏவுதல்

சாற்றிஇத் தன்மை தன்னைத் தானவர்க் கரசன் முன்னங்
கூற்றுகிர் குடித்த நோன்றாட் பண்ணவன் கொடுப்பக்கொண்ட
மாற்றருந் திகிரி தன்னை வாங்கினன் வழிபட் டேத்திக்
காற்றினுங் கடிது செல்லக் கந்தவேள் மீது விட்டான். 395

முருகன் அதனைக் கையால் வாங்கிக் கொள்ளுதல்

வீட்டிடு திகிரி யாரும் வெருக்கொள விரைந்து சென்று
கிட்டிய காலைச் செவ்வேள் கிளர்ந்ததோர் பாணி நீட்டி
வட்டனை நேமி தன்னை வருதியால் என்று பற்ற
ஓட்டலன் அதனை நோக்கி உளந்தளர்ந் தயிர்த்து நின்றான். 396

சூன் அளவிலா உருவங்கொண்டு கனை பொழிதல்

உண்ணிலா மாயை வல்ல ஓநதனித் தேர்மேல் நின்றோன்
எண்ணிலா உருவங் கொண்டே இருங்கனை மாரி தூர்ப்பத்
தெண்ணிலா மௌலி அண்ணல் உதவிய செம்மல் நோக்கி
நண்ணலான் ஓருவன் மாயம் நன்றுநன் றென்று நக்கான். 397

முருகப் பெருமான் சூனத்திரத்தை விடுத்து சூன் மாயத்தை
ஒழித்தல்

சிறுநகை செய்து மேலாஞ் சேதனப் பகழி பூட்டி
அறுமுகன் அவுணர் செம்மல் ஆற்றிடு மாயம் முற்றும்
இறைதனில் முடித்தி யென்றே ஏவலும் விரைவின் ஏகி
முறைநெறி பிழைத்தோன் மாயம் முற்றொருங் கட்ட தன்றே.

மாயை ஒழிந்து தனித்து நின்ற சூரன் வேரூர் அண்டத்தில்
பாய்தல்

தூர்த்தலுந் தேருந் தானுந் துண்ணெனக் கரந்து சூரன்
பேர்த்திடு மண்ட கூடப் பித்திகை வாயி லெய்தி
ஆர்த்தறை கூவிப் புக்காங் கப்புறத் தண்டஞ் செல்லத்
தீர்த்தனும் அதனை நோக்கித் தியனைத் தொடர்ந்து போனான்.

சூரன் செல்லும் பல்வேறு அண்டங்களிலும் முருகப் பெருமான்
தொடர்ந்து சென்று அமர் இயற்றல்

இந்நிலை அவுணர் கோமான் இருசிலத் தண்ட முற்றும்
மின்னெனப் படர்ந்து தோன்றி வெய்யபோர் விளைத்து நின்று
பின்னருங் கரந்த செல்லப் பிரானும்அவ் வண்டந் தோறும்
துன்னலன் றனைவி டாது தொடர்ந்தமர் இயற்றிப் போனான்.

நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் ஏக்கம் உறுதல்

ஆய காலை அயன்முதல் தேவர்கள்
நேயம் மிக்க சூரவரை நீங்கிய
சேயி னோர்களில் தேம்பித் திருமுகள்
நாய கன்றனை நோக்கி நவிலுவார்.

401

மாக மேல்நிமிர் மற்றையன் டத்தினுஞ்
சேகு லாவிய சிந்தையன் தன்னுடன்
ஏகி னுன்னயன் என்னினித் தான்விளை
வாகு மோவென்றும் அஞ்சதும் ஏழையேம்.

402

திருமால் தேற்றுதல்

என்ற காலை யிலங்கெழிற் பூவைபோல்
நின்ற மாயவன் நீள்மல ரோன்முதல்
துன்றும் வானவர் குழகை நோக்கியே
ஒன்றும் அன்போ டுளப்பட ஒதுவான்.

403

ஐயம் எய்தலிர் ஆயிர கோடி அண் டத்தும்
வெய்யன் ஏடுனுந் தொடர்ந்துபோய் வெஞ்சமர் இயற்றிச்
செய்ய வேலவன் தூரந்துவந் திடுந்தினைத் துணையில்
கையின் கெல்லபோற் காட்டுவன் நீயிருங் காண்டர்.

404

வேந்தி றற்சமர் ஆற்றியே அவுணர்கோன் மீட்டும்
இந்த வண்டத்து மகேந்திர வரைப்பில்வர் திறுத்தான் ;
முந்து நீழலை விடாதுசெல் வோரென முனிந்து
கந்த னுந்தொடர்ந் தவனொடு போந்தனன் கடிது.

405

சூரன் கவலை கொள்ளல்

பின்னுறு துணைவர் மைந்தர் பேரியல் அமைச்சர் ஏனோர்
முன்னுற முடிந்தார் ; இன்று முடிவுறுத் தானே முற்றும்
பன்னிரு கரத்து மைந்தன் படுத்தனன் ; தமிய னானேன் ;
என்னிவண் செய்வ தென்னு உயிர்த்தனன் எண்ண மிக்கான்.

[கவலை கொண்டு மாயையை நினைக்க, அவள் தோன்றிச்
சூரன் நிலைமைக்கு வருந்தி, ' இறந்தவர்களை எழுப்ப, எழுகடற்கு
அப்பால் உள்ள அமுத மந்தர மலையைக் கொணர்க ' எனச்
சொல்லிச் சென்றாள்,]

சூரன் இந்திரஞாலத் தேரை விடுத்துச் சிங்கத்தின்மேல் ஏறுதல்

ஆவகை உவகை கொள்ளா, ' அமுதமந் தரங்கொண் டேக
ஏவரை விடுத்தும் ' என்றே இறைப்பொழு தவுணர் தங்கள்
காவலன் முன்னி, மாயக் கடுமுரண் தேரின் நீங்கித்
தேவியல் அரிமான் ஏற்றுத் திறலுடை எருத்தம் புக்கான். 407

இந்திர ஞாலத் தேரை மந்தரங் கொணரக் கட்டளை இடல்

இந்திர ஞாலந் தன்னை இறையவன் விளித்து, ' நீயென்
புந்தியின் விரைந்து சென்று புறக்கடல் மருங்கின் மேவி
அந்தம தடைந்தோர்க் காவி அளித்திடும் அமுதங் கொண்ட
மந்தர கிரியைக் கீண்டு மற்றிவண் கொணர்இ ' என்றான். 408

அஃது அங்ஙனமே கொண்டு வருதல்

விழுமிய மாய மான்தேர் வினவியோர் கணத்தின் முன்னம்
எழுகட லினுக்கும் அப்பால் இருந்திடு கடலின் சார்போய்
அழிவுறு தங்கண் நின்ற அமுதமந் தரத்தைக் கொண்டு
வழிபடர் கதியின் மீண்டு மகேந்திரம் புக்க தன்றே.

409

இறந்தவர் அனைவரும் எழுதல்

அக்காலையில் இரதந்தரும் அமுதத்தனி வரையின்
மெய்க்கால்வர அந்நாள்வரை வெம்பூசல் இயற்றி
மைக்காலன்மெய் யுயிருண்டிட மறியும்படை முழுதும்
தொக்காலம தெழுந்தாலெனத் துண் ணென் றெழுந்தனவே. 410

எழுந்தான்வயப் புலிமாழகன்; இரவிப்பகை எழுந்தான்;
எழுந்தான்எரி முகவெய்யவன்; இளமைந்தனும் எழுந்தான்;
எழுந்தான்அறத் தினைக்காய்பவன்; இருபாலரும் எழுந்தார்;
எழுந்தார்ஒரு முவாயிரர்; ஏனோர்களும் எழுந்தார்.

தேவர்கள் அலறித் துடித்து வேற்றுருக்கோண்டு ஓடுதல்

வஞ்சனிதந்திடு மைந்தன் இவ் வாற்றால்
நெஞ்ச மகிழ்ந்தவண் நின்றிடு காலே
நஞ்சம் எழுந்திடு நாள் கொலி தென்றே
அஞ்சி நடுங்கினர் அண்டர்கள் எல்லாம். 412

கிள்ளி புரு, மயில், கேழ்களர் அன்னா,
பிள்ளை மணிக்குயில், பேரிசை ஆந்தை,
கள்ளாணும் வண்டு, கரண்டம தாதிப்
புள்ளுரு வங்கொடு வானவர் போனார். 413

முருகப் பெருமான் பாகபதாத்திரத்தால் எழுந்தோர் அனைவரை
யும் அறித்து, மந்தர மனையையும் துகளாக்கல்

விறலு டைப்பரி ருணையும் வெய்யவர் தொகையும்
கொறிலு டைக்கத கொண்டுதும் வுற்றது நோக்கி
அறமு கததனிப் பண்ணாவன் உயிர்த்தொகை அனைத்தும்
இறுதியைப்புரி கடவுள்மாப் படையினை எடுத்தான். 414

அங்கை யிற்கொடு சிந்தையால் வழிபடல் ஆற்றிச்
சிங்க மாமுகன் ஆதியாம் அவனார்தன் திறத்தைச்
சங்கை இன்றியே நின்றிடு தானைகள் தம்மை
இங்கு வல்லையில் அடுதியால் எனவிடுத்திட்டான். 415

முந்து வெய்யசூர்ப் பரிசனத் தொகையெலாம் முருக்கி
இந்தி ரப்பெரு ஞாலமாந் தேர்மிசை இருந்த
மந்த ரப்பெருங் கிரியினைத் துகளெழ மாய்த்துக்
கந்த வேள்புடை மீண்டது சிவன்படைக் கலமே.

416

சூரன் வருந்தல்

தன்மை அங்கவை யாவையுங் கண்டனன் தளர்ந்தான் ;
வன்மை நீங்கினன் ; கவன்றனன் ; இரங்கிமெய் மறந்தான் ;
புன்மை யாயினன் ; உயிர்த்தனன் ; செயிர்த்தனன் : புலந்தான் ;
தொன்மை போலவே தமிழ்த்தனன் துணையிலாச் சூரன்.

417

இந்திர ஞாலத் தேரை, முருகன்பால் உள்ள படைகளை எல்லாம்
அண்டத்து உச்சியிற் கொண்டுபோக ஏவுதல்

அனைய தன்மையின் நின்றிடும் அவுணர்கோன் ஆற்றச்
சினம தெய்தியென் படையெலாஞ் சிதைத்தபா லனையுந்
தனிமை செய்து ின் வெல்வன்என் றுளங்கொடு தழற்கண்
முனைவன் நல்கிய தேரினை நோக்கியே மொழிவான்.

418

கொச்ச கத்தியற் குதலைவரய் மதலைபாற் குழியு
வச்சி ரத்தெயி றுடையவெம் பூதரை வயின்குழ்
கைச்சி லைத்திறல் வீரரைக் கவர்ந்துபோய் அண்டத்
துச்சி யிற்கொடு வைத்தனை இருத்தியென் றுரைத்தான்.

419

கையர் தன்மையிற் கடற்படை முழுவதுங் கவர்ந்து
மையல் சிந்தையிற் செய்துதன் வயினிடைத் தாங்கி
ஒய்யெ னச்சென்று மூதண்ட கோளகை யுழிப்பீபாய்
வெய்ய வன்பணி ஆற்றி ஆண் டிருந்தது வியன்தேர்.

420

முருகப் பெருமான் ஓர் அம்பினால் இந்திர ஞாலத்தேரோடு அனைவரையும் வருவித்தல்

கண்டு சிறிஓர் கார்முகம் வாங்கியே கடிதோர்
திண்டி றற்களை பூட்டினம் சேனையைப் பற்றி
அண்ட கோளகை புக்குறும் அடுமுரண் தேரைக்
கொண்டு வல்லையின் வருகென விடுத்தனன் குமரன்.

421

வெந்திறல் நெடுங்கணை மீண்டு ஞாலமேல்
இந்திர ஞாலமாம் இரதத் தைக்கொடு
கொந்தவிழ் மாலவேற் குமரன் தன்முனம்
வந்தது வானவர் வழத்தி ஆர்ப்படுவ.

422

இந்திர ஞாலத் தேரை முருகன் சூரன்பால் செல்லாது தன்னிடமே
நிற்கச் செய்தல்

தொல்லையில் வரம்பெறு சூரன் தன்புடை
செல்லலை ; ஆங்கவன் முடிகை திண்ணமால் ;
மல்லலந் திருவுடை மாயத் தேரை நீ
நில்இவண் என்றனன் நிகரில் ஆணையான்.

423

ஆண்டது வினவுறு அவுணர் கோன்புடை
மீண்டிடல் அஞ்சியே மேலை வன்மைபோய்
மாண்டிடல் பிறப்பிலான் மதலை மாடுறப்
பாண்டிலந் தேரது பணியின் நின்றதே.

424

சூரன் சினந்து தான் ஊரும் சிங்கத்தை முருகவேள் தேர்க்குதிரை
களின் அருகில் செலுத்தித் துன்புறுத்தியபின் சிவபெருமான்
கொடுத்த சூலத்தை முருகன்மேல் விடுத்தல்

அன்னது பொழுது தன்னில் அரிமிசைச் சென்ற சூரன்
தன்னுடை வலங்கை கொண்ட தனிப்பெருஞ் சூலந் தன்னைப்
பன்னிரு தடந்தோள் கொண்ட பகவன்மேற் றிரித்து வீச
மின்னென நிலவு கான்று விண்வழிப் படர்ந்த தன்றே.

425

முருகப் பெருமான் தனது வச்சிரத்தை விடுத்து அடக்கிக்
கொணர்தல்

ஆண்டது கால தன்னில் அறுமுகத் தையன் கையில்
சூண்டிய குலிசத்தோடு சூலமும் வருத லோடும்
காண்டகும் அமரர் எல்லாம் கரதலம் உச்சி கூப்பி
சுண்டிவன் தன்னை அட்டே எமையளித் திடுதி யென்றார்.

426

சூரன் ஊர்ந்த சிங்கத்தை முருகன் வீழ்த்தல்

என்னலும் எந்தை கேளா இராயிரம் பகழி பூட்டி
ஒன்னலன் ஊர்ந்து செல்லும் ஒருபெரு மடங்கல் ஏற்றின்
சென்னியில் அழுத்த லோடுஞ் சேண்கிளர்ந் தரற்றி வீழ்ந்து
தன்னுயிர் ஒல்லை வீந்து தரையிடைப் பட்ட தன்றே.

427

சூரன் சினந்து சக்கரவாளப் பறவையாய் வருதல்

என்றிவை மனத்தி லுன்னி இணையறு மாயை நீரால்
நின்றுள அவுணர் செம்மல் நேமியம் புள்ளே போல
ஒன்றொரு வடிவ மெய்தி ஒலிதிரைக் கடலின் ஆர்த்துத்
தன் துணைச் சிறகர் பெற்ற தனிப்பெருங் கிரிபோ லுற்றான். 428

கேடகைகள் எல்லை முற்றும் படர்ந்திடும்; விராவி மேவு
ஞாலம் தகலம் முற்றும் படர்ந்திடும்; நாகர் வைகும்
வாலிய உலக முற்றும் படர்ந்திடும்; வந்து பூத
சாலம தெறிந்து கவ்வித் தலைத்தலை மடங்கிச் செல்லும். 429

முருகன், இந்திரனை நோக்க, அவன் மயிலாய் வருதல்

சூரன்மற் றினைய வாற்றால் சுலாய்க்கொடு திரித லோடும்
பூரணன் அதனைக் காண்பு புள்ளெனப் பெயர்வான் தன்னைத்
தேரொடுந் தொடர்ந்து கோறல் பழியெனச் சிந்தை செய்து
வாரணம் உயர்த்தோன் தன்னை நோக்கினன் வாணோர் தம்முள்.

இந்திரன் அணைய காலை எம்பிரான் குறிப்பும் தன்மேல்
அந்தமில் அருள்வைத் துள்ள தன்மையும் அறிந்து நோக்கிச்
சுந்தர நெடுங்கட் பீலித் தோகைமா மயிலாய்த் தோன்றி
வந்தனன் குமரற் போற்றி மரகத மலைபோல் நின்றான். 431

இந்திரன் ஆர்வ மொழி

ஐயகேள் : அமர ரெல்லாம் வழிபட அளியன் தன்பால்
செய்யபே ரருளை வைத்தாய்; ஆதலின் சிறுமை தீர்ந்தேன் ;
உய்யலாம் நெறியுங் கண்டேன் ; உன்னடி பரிக்கப் பெற்றேன் ;
பொய்யுலா மாய வாழ்க்கைப் புன்மையும் அகல்வன் மன்னோ

முருகப் பெருமான் மயில் ஊர்தல்

ஆறுமா முகத்தெம் அண்ணல் அசன்போல் அகவி ஆர்க்கும்
மாறிலா மயூர மென்னும் வயப்பரி தனைந டாத்தி
ஈறுசேர் பொழுதிற் சூழும் எரியினை அடுவான் முன்னிச்
சூறமா ருதஞ்சென் நென்ன அவுணனைத் தொடர்ந்து
[சூழ்ந்தான். 433]

பறவை உருவில் நிற்கும் பகைவர் இருவரும் எதிர்ப்பட்டுப்
போர் புரிதல்

நிறங்கிளர் டசலைத் துண்ட நீட்டியே யாக்கை முற்றும்
மறங்கொடு கிண்டு செந்நீர் வாய்ப்படக் கவ்வி வாங்கிப்
புறங்கிளர் சிறைகள் தம்மாற் புடைத்துவெங் காலில் தாக்கிப்
பிறங்குபுள் ஞருவ மாணோர் இவ்வகை பெரும்போர் செய்தார்.

சக்கரவாளப் பறவையாய் நிற்கும் சூரன், மயிலாய் நிற்கும்
இந்திரனைப் பல இடங்களில் குத்தி இன்னலுக்குள்ளாக்க,
முருகப் பேருமான், எண்ணற்ற கணைகளை ஏவல்

அச்செயல் முருகன் காணா ஆரழல் என்ன நக்குக்
கைச்சிலை யதனை வாங்கிக் கடுந்தொழில் அவுணர் மன்னன்
உச்சியின் முகத்திற் காலில் உரத்தினில் சிறைகள் தம்பில்
வச்சிர நெடுங்கண் வாளி வரம்பில தொடுத்து விட்டான். 435

விட்டிடு கின்ற வாளி வெய்யவன் அங்க மெங்கும்
பட்டிடு கின்ற காலைப் பதைபதைத் துதறிச் சிந்தி
எட்டுளா திசையும் வானும் இருங்கடல் உலக மெங்குங்
கட்டமல் சிந்திச் சிறிக் கறங்கெனத் திரியா நின்றான். 436

பறவை வடிவத்தோடே சூரன் பல உலகங்கட்கும் ஓட, முருகனும்
மயில்மேல் அவனைத் தொடர்ந்து சென்று போர் புரிதல்

திரிந்திடு கின்ற காலைச் செஞ்சுடர்த் தனிவேல் அண்ணல்
புரந்தரன் உருவாய் நின்ற பொறிமயில் நடாத்தி யேகி
அரந்தெறு கணைகள் தூண்டி அகிலமும் அவுணன் தன்னைத்
தூரந்தமர் இழைக்க லுற்றான் விண்ணாவர் தொழுது போற்ற.

பல இடங்களில் ஓடி இளைத்த சூரன் முருகப் பேருமான் வில்லை
மூக்கினால் கடித்துத் துண்டிக்க வருதல்

அத்ததும் எல்லை தன்னின் அவுணர்கள் எவர்க்கும் மேலோன்
எய்த்தளம் மேலிந்து சால இடருந் திரக்க மெய்தி
மெய்த்தழ லென்னச் சிறி வேற்படை கொண்ட செம்மல்
கைத்தலத் திருந்த வில்லைக் கறிப்பது கருதி வந்தான். 438

முருகப் பெருமான் வாளாயுத்தால் சக்கரவாளப் பறவையை
வெட்டி வீழ்த்தல்

வருவது நிமலன் காணு மலர்க்கரம் ஒன்றில் வையும்
ஒருதனி ஒள்வாள் வீசி ஒன்னலன் பறவை யாக்கை
இருதுணி யாகி வீழ எறிந்தனன் ; எறித லோடும்
அரியயன் முதலாம் தேவர் அனைவரும் ஆடல் கொண்டார். 439

[பறவை உரு ஒழிந்த சூரன் நிலமுதல் பூதங்களின் உரு
வாய் வந்து போர்செய்தான் ; முருகப் பெருமான் அவைகளையும்
அழித்தான் ; இவ்வாறு சூரபதுமன் போர் நான்கு நாள்
நிகழ்ந்தது.]

ஐந்தாம் நாள் (போர் தொடங்கிய பத்தாம் நாள்) சூரன் பலப்
பல உருவாய் வந்து போர் செய்தல்

இன்ன தன்மையில் ஈரிரு நாள்வரைத்
தன்ன லன்தொலை யாதமர் ஆற்றியே
பின்னும் மாயையின் பெற்றியைப் புந்தியுள்
உன்னி யேபல் லுருக்கொடு தோன்றினான். 440

அவைகளை ஒன்றுக்கு ஏழுருவாகும்படி முருகப் பெருமான்
கணைகளை விடுத்து அழித்தல்

விட்டிடு சிலிழு கங்கள் விரைந்துபோய் வெகுளி வீங்கி
ஒட்டலன் கொண்ட ஒவ்வொன் றருவினுக் கெழுமை யாகி
எட்டுள புலமும் வானும் இருநில வரைப்பும் ஈண்டி
அட்டடல் பெற்ற அம்மா அனையவன் மாயந் தன்னை. 441

சூரன் தனது மாயைகள் அனைத்தையும் விடுத்துத் தனியனாய்
இளைத்து நிற்க, முருகப் பெருமான் மொழிதல்

உடல்சின மோடு சூரன் ஒருவனாய் அங்கண் நின்றான் ;
அடல்வலி கொண்ட லாளி அந்தர நெறியான் மிண்டு
புடையுறு சரங்க ளோடு பொள்ளெனத் தூணி புக்க
சுடர்செருந் தனியே லண்ணல் அவன்முகம் நோக்கிச்சொல்வான் .

வெம்புய லீடையில் தோன்றி விளிந்திடு மின்னு வென்ன
இம்பரில் எமது முன்னம் எல்லையில் உருவங் கொண்டாய் ;
அம்பினில் அவற்றை யெல்லாம் அட்டனம் அழிவி லாத
நம்பெரு வடிவம் கொள்வம் நன்றுகண் டிடுதி யென்றான். 443

முருகப் பெருமான் சூரபதுமனுக்குத் தனது வீசுவருபம் காட்டியருளல்

கூறிமற் றினைய தன்மை குரைகடல் உலகந் திக்கு
மாறிலாப் புவனம் அண்டம் வானவர் உயிர்கள் யாவும்
ஆறுமா முகத்து வள்ளல் மேனியில் அமைந்த தன்றி
வேறிலை என்ன ஆங்கோர் வியன்பெரு வடிவம் கொண்டான்.

சூரனுக்கு முருகன் சிறிது நல்லறிவைத் தருதல்

இறுதியும் முதலும் இல்லா இப்பெரு வடிவந் தன்னைக்
கறைவிடம் உறமுஞ் சூரன் கண்டுவிம் மிதத்தின் நிற்ப
அறிவரும் உணர்தல் தேற்ற ஆறுமா முகத்து வள்ளல்
சிறிதுநல் லுணர்ச்சி நல்க, இனையன செப்ப லுற்றான். 445

சூரன் மனம் உருகிக் கூறல்

கோலமா மஞ்ஞா தன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலனென் நிரூந்தேன் அந்நான் பரிசுவையுணர்ந்தி லேன்யான்;
மாலயன் தனக்கும், ஏனை வானவர் தமக்கும், யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்திஇம் மூர்த்தி அன்றோ. 446

ஓற்றென முன்னம் வந்தோன் ஒருதனி வேலோன் தன்னைப்
பற்றிக லன்றி நின்ற பராபர முதல்வன் என்றே
சொற்றனன்; சொற்ற எல்லாந் துணிபெனக் கொண்டி லேனாள் ;
இற்றைஇப் பொழுதில் ஈசன் இவனெனுந் தன்மை கண்டேன்.

சீர்க்கும் ரேசன் கொண்ட திருப்பெரு வடிவந் தன்னில்
ஏர்க்குறம் ஒளியுஞ் சீரும், இளமையும், எழிலும் எல்லாம்
ஆர்க்குள வுலகில் அம்மா ! அற்புதத் தோடும் பல்கால்
பார்க்கினுந் தெவிட்டிற் நில்லை இன்னுமென் பார்வை தானும்.

நேரில் னாகி ஈண்டே நின்றிடும் முதல்வன் நீடும்
பேருரு வதனை நோக்கிப் பெரிதும் அச் சுறுவ தல்லால்,
ஆரிது நின்று காண்பார் அமரரில் ! அழிவி லாத
சீரிய வரங்கொண் டுள்ளேன் ஆசலின் தெரிகின் றேனால். 449

ஆயிர கோடி காமர் அழகெலாந் திரண்டொன் ருகி
மேயின எனினுஞ் செவ்வேள் விமலமாம் சரணந் தன்னில்
தூயநல் லெழிலுக் காற்றா தென்றிடிந் இனைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார். 450

அண்ணலார் குமரன் மேனி அடிமுதல் முடியின் காறும்
எண்ணிலா ஊழி காலம் எத்திறம் நோக்கி னாலும்,
கண்ணினால் அடங்கா தன்னிற் கருத்தினால் அடங்கா தென்பால்
நண்ணினான் அமருக் கென்னை அருளென நாட்ட லாமே. 451

திருகிய வெகுளி முற்றுந் தீர்ந்தன ; செருவின் ஊக்கம்
அருகிய துரோமம் புள்ளி ஆயின ; விழியில் தூநீர்
பெருகிய திவன்பால் அன்பு பிறந்தன ; தமிழேற் குள்ளம்
உருகிய தென்பு தானும் உலேமெழு காகும் அன்றே. 452

போயின அகந்தை ; போதம் புழுந்தன ; வலத்த தான
தூயதோர் தோளுங் கண்ணுந் துடித்தன ; புவன மெங்கும்
மேயின பொருள்கள் முற்றும் வெளிப்படு கின்ற விண்ணோர்
நாயகன் வடிவம் கண்டேன் ; நற்றவப் பயன்ஈ தன்றே. 453

சூழுதல் வேண்டும் தாள்கள் ; தொழுதிடல் வேண்டும் அங்கை ;
தாழுதல் வேண்டும் சென்னி ; துதித்திடல் வேண்டும் தாலு ;
ஆழுதல் வேண்டுந் தீமை அகன்றுநான் இவற்கா ளாகி
வாழுதல் வேண்டும் ; நெஞ்சம் தடுத்தது மானம் ஒன்றே. 454

ஏடவீழ் அலங்கல் மார்பன் என்னுடன் இந்தான் காறும்
நீடிய இகற்போர் ஆற்றி நீங்கலான் னெற தெல்லாம
ஆடலின் இயற்கை யென்றே அறிந்தான் ; அஃதான் றன்னான்
சாடிய வேண்டு மென்னின் யாரது தாங்கற் பாலார். 455

ஏதமில் அமரர் தம்மை யான்சிறை செய்த தெல்லாந்
தீதென உரைத்தார் பல்லோர் ; அனைதன் செயற்கை யாலே
வேதமும் அயனும் ஏனை விண்ணவர் பலருங் காணு
நாதலிங் கணுகப் பெற்றேன் ; நன்றதே யான தன்றே. 456

முருகன் பின்பு முன்னைய உருவாசிச் சூரனுக்குத் தந்த அறிவையும் மாற்றுதல்

என்ன இத் தகைய பன்னி நின்றலும் எவர்க்கும் மேலோன்
உன்னருந் தகைத்தாய் நின்ற ஒருபெருந் தோற்றம் நீத்து
மின்னிவர் கலாபம் ஊர்ந்த வியனுருக் கொண்டு நண்ணித்
துன்னலன் போத மாற்றித் தொன்மைபோ லாகச் செய்தான்.

சூரன் முன்போலச் சினந்து கூறல்

சேயுரு வமைந்த கள்வன் செருவினை இழைக்க லாற்றான்
மாயையி னொன்று காட்டி எனை இவன் மையல் செய்தான் ;
ஆயது தடைத்தேன் என்றால் ஆரெனக் கொப்புண் டென்றும்
காயம தமிழி லாதேன் கருத்தழி கின்ற துண்டோ. 458

குன்றினை எறிந்த வேற்கைக் குமரனை டமர தாற்றி
வென்றிடு கின்றேன் மெல்ல ; மேலது நிற்க ; இந்த
வன் நிறற் சமரை மூட்டி நின்றவா னவரை யெல்லாம்
தின்றுயிர் குடித்து முன்னென் சினஞ்சிறி தகல்வன் என்றான்.

சூரன் பெரியதோர் இருளை உண்டாக்கி, அதலிடையே அனேகந்
தலைகளும், அனேகங் கைகளும் கொண்ட உருவமாய்த் தேவரை
அள்ளி உண்ண வாவிற் சென்றதை அறிந்த தேவர் முருகப்
பெருமானை நோக்கி ஓலமிட்டு வேண்டுகல்

நண்ணினர்க் கினியாய் ஓலம் ! ஞானநாயகனே ஓலம் !
பண்ணவர்க் கிறையே ஓலம் ! பரஞ்சடர் முதலே ஓலம் !
எண்ணுதற் கரியாய் ஓலம் ! யாவையும் படைத்தாய் ஓலம் !
கண்ணுதற் பெருமான் நல்குங் கடவுளே ஓலம் ! ஓலம் ! 460

கங்குலின் எழுந்த கார்போல் கணையிருள் மறைவின் ஏறி
நுங்கிய செல்வான் சூரன் ஓடவும் தோன்மையிலேவம்
எங்கினி உய்வம் ஐய இறைபுரீ தாழ்க்கல் கண்டாய்
அங்கவன் உயிரை உண்டெம் ஆவியை யருளு கென்றார். 461

தேற்றலை போலும்சுது நிறிதுரீ பாணிப் பாயேல்,
ஆற்றலின் மறைந்து நின்றே அகிலமுந் தானே உண்ணும் ;
மாற்றலன் ஆவி தன்னை வாங்குதி வல்லை யென்றாய்
போற்றினன் முதல்வன் தன்னை மயூரமாய்க் கொண்ட புத்தேன்.

முருகப் பெருமான் 'சூரன் உருவப் பிளந்து வருக' என
வேலினை ஏவுதல்

அங்கவர் மொழியும் வெய்யோன் ஆற்றலுந் தெரிந்து செவ்வேள்
செங்கைய தொன்றில் வைகுந் திருநெடு வேலை நோக்கி,
'இங்கிவன் ஆகம் போழ்ந்தே ஏகுதி இமைப்பின்' என்னுத்
துங்கம துடைய சீர்த்திச் சூரன்மேற் செல்லத் தொட்டான்.

வேல் செல்லும் காட்சி

ஏயென முருகன் தொட்ட இருதலை படைத்த ஞாங்கர்
ஆயிரகோடி என்னும் அருக்கரில் நிகழ்ந்து தோன்றித்
தியழற் சிகழி கான்று சென்றிட அவுணன் கொண்ட
மாயிருள் உருவம் முற்றும் வல்விரைந் தகன்ற தன்றே 464

வேல் வருவதை அறிந்து சூரன் கடல் நடுவில் மாமரமாதல்

அன்னவன் தனது மாயம் அழிந்ததும், ஐயன் வைவேல்
முன்னுறு மாறு நோக்கி; முடிவிலா வரத்தி னேனை
என்னிவட் செய்யும் அம்மா இவன்விடும் எல்கம் என்னு
உன்னின் முறுவல் எய்தி உருசெழு சிற்றங் கொண்டான்.

வாரிதி வளாகந் தன்னை மாநிர வரைப்பை மீக்கிழ்ச்
சேருறு சிலயந் தன்னைத் திசைமுகன் முதலா வுள்ள
ஆருயி ரோடும் விட்டி அடுவன்மேல் இதனை என்னுச்
சூரனும் அவுணன் மற்றைத் தொடுகடல் நடுவண் ஆனான்.

வன்னியின் அலங்கல் கான்று, வான்தழை புகையின் நல்கிக்,
கொன்னென இணர்கள் ஈன்று, மரகதம் புரையக் காய்த்துச்,
செந்நிற மணிகள் என்னத் தீம்பழங் கொண்டு, கார்போல்
தன்னுபல் கவடு போக்கிச் சூதமாய் அவுணன் நின்றான். 467

வேல் மாமரத்தை வெட்டி வீழ்த்தல்

தெண்டிரை நடுவண் நின்ற தீயவன் செயலும் அன்னான்
கொண்டிடும் உருவும் உள்ளக் கொள்கையும் வலியுஞ் சீரும்
அண்டர்கள் எவர்க்கும் மேலாம் ஆதியம் பகவன் தொட்ட
விண்டொடர் தனிவேல் காணு வெஞ்சினம் விளைத்த தன்றே

தேயுவின் எடுத்த அண்டத் திறங்களும் பிறங்கு ஞாலத்
தாயிர கோடி அண்டத் தங்கியும் ஒன்றிற் றென்ன
மீயுயர்ந் தொழுகி ஆன்றோர் வெருவருந் தோற்றங் கொண்டு
நாயகன் தனது தெய்வப் படைக்கலம் நடந்த தன்றே. 469

விடம்பிடித் தமலன் செங்கண் வெங்கனல் உறுத்திப் பாணி
இடம்பிடித் திட்ட தியில் தோய்த்துமுன் இயற்றி யன்ன
உடம்பிடித் தெய்வம இவ்வா றுருகெழு செலவின் ஏகி
மடம்பிடித் திட்ட வெஞ்சூர் மாமுதல் தடிந்த தன்றே. 470

ஆடல்வேல் எறித லோடும் ஆமிர வடிவாய் அண்ட
கூடமும் அலைத்த கள்வன் அரற்றொடு குறைந்து வீழ்ந்தும்
வீடிலன் என்ப மன்றோ மேலைநாள் வரத்தின் என்றால்,
பீடுறு தவமே அன்றி வலியது பிறிதோன் றுண்டோ! 471

அழியா வரம் பெற்ற தூன் தனது உண்மை உருவத்துடன்
வாளை உருவிக்கொண்டு போருக்கு வருதல்

கிள்ளையின் வதனம் அன்ன கேழ்கிளர் பசங்காய் தூங்கித்
தள்ளரும் நிலைத்தாய் நின்ற மாஉருச் சாய்த லோடும்
உள்ளுறு சினைமிக் கொள்ள ஒல்லை தொல் லுருவம் எய்தி
வள்ளுறை யுடைவாள் வாங்கி மலைவது கருதி ஆர்த்தான். 472

வேற்படை அவன் உடலை இரண்டாகப் பிளந்துவிட்டுச் செல்லல்

செங்கநிர் அயில்வாள் கொண்டு செருமுயன் றுருமின் ஆர்த்தத்
துங்கமொ டெதிர்த்து சிறுஞ் சூருரங் கிழித்துப் பின்னும்
அங்கம திருகூ ருக்கி அலைகடல் வரைப்பில் வீட்டி
எங்கனும் மறைகள் ஆர்ப்ப எகிகப் வான் போயிற் றம்மா! 473

புங்கவர் வழத்திச் சிந்தும் பூமழை யிடையின் ஏகி
அங்கியின் வடிவம் நீங்கி அருளுருக் கொண்டு வான்தோய்
கங்கையிற் படிந்து மீண்டு கடவுளர் இடுக்கண் தீர்த்த
எங்கள்தம் பெருமான் செங்கை எய்திவீற் றிருந்த தவ்வேல்.

பிளக்கப்பட்ட இரு கூறுகளுள் ஒன்று சேவலும், மற்றொன்று
மயிலுமாய்ப் போருக்கு வருதல்

தாவடி நெடுவேல் மீளத் தற்பரன் வரத்தால் வீடா
மேவலன் எழுந்து மீட்டும் மெய்பகிர் இரண்டு கூறும்
சேவலும் மயிலு மாகிச் சினங்கொடு தேவர் சேனை
காவலன் தன்னை நாடி அமர்த்தொழில் கருதி வந்தான். 475

முருகப் பெருமான் சூரன் முடிவை யறித்து அருள்நோக்களித்து
ஆட்கொள்ளுதல்

மருள்கெழு புள்ளே போல வந்திடு சூரன் எந்தை
அருள்கெழு நாட்டஞ் சேர்த்த, ஆங்கவன் இகலை நீங்கித்
தெருள்கெழு மனத்த னாகி நின்றனன், சிறந்தார் நோக்கால்
இருள்கெழு கரும்பொன் செம்பொன் ஆகிய இயற்கையேபோவ்.

தீயவை புரிந்தா ரேனுங் குமரவேள் இருமுன் உற்றால்
தூயவ ராகி மேலைத் தொல்கதி யடைவர் என்னை
ஆயவும் வேண்டுங் கொல்லோ! அநுசமர் இந்நாட் செய்த
மாயையின் மகனும் அன்றோ வரம்பிலா அருள்பெற் றுய்ந்தான்!

சேவலைத் தேரின்மேல் கொடியாய் இருக்கப் பணித்தல்

அக்கணம் எம்பிரான் தன் அருளினால் உணர்வு சான்ற
குக்குட வருவை நோக்கிக். கடிதில்நீ கொடியே ஆகி,
மிக்குயர் நமது தேரின் மேலினை ஆர்த்தி என்னத்
தக்கதே பணியி தென்னு எழுந்தது தமிழ்து விண்மேல். 476

செந்நிறங் கெழி இய குட்டுச் சேவலங் கொடியொன் றாகி
முன்னுறு மனத்திற் செல்லும் முரண்டகு தடந்தேர் மிப்போய்
இந்நில வரைப்பின் அண்டம் இடிபட உருமே றுட்க
வன்னியும் வெருவ ஆர்த்து மற்றவண் உற்ற தன்றே. 479

மயிலை வாகனமாகக் கொண்டு எங்கும் செலுத்துதல்

சீர்திகழ் குமர மூர்த்தி செறிவிழி கொண்ட தொல்லை
ஊர்தியின் இருக்கை நீங்கி உணர்வுகொண் டொழுகி நின்ற
சூர்திகழ் மஞ்ஞை யேறிச் ' சுமக்குதி எம்மை ' என்னுப்
பார்திசை வானம் முற்றும் பரியென நடாத்த லுற்றான். 480

படத்தினின் உலகம் போற்றும் பணிக்கிறை பதைப்பப் பாங்கர்
அடுத்திடு புயங்கம்முற்றும் அலமர அவனி கேள்வன்
இட த்தமர் கின்ற பாம்பும் ஏங்குற விசும்பிற் செல்லும்
உடற்குறை அரவும் உட்க உலாயது கலாப மஞ்ஞை. 481

வெயில்விடும் அசந்த கோடி வெய்யவர் திரண்டொன் ருகிப்
புயல்தவழ் கடவுள் வானில் போந்திடு தன்மை யேபோல்
அயிலினை யுடைய செவ்வேள் மரகதத் தழகு சான்ற
மயிலிடை வைகி ஊர்ந்தான் மாகமுந் திசைகள் முற்றும். 482

பின் வீரமகேந்திரம் வந்து, அனைவிக்கும் அருள் புரிதல்

கேமிகள் ஏழும் ஒன்றாய் நிமிர்ந்தெழும் வடவை முற்றும்
தாமொரு வடிவாய் அங்கட் சார்ந்திடு நிலைமை யென்ன
மாமயில் உய்த்துச் சென்ற வாகைவேல் வீரன் மீண்டு
திடையகொள் அவுணன் மூதூர்ச் செருநிலத் தெல்லை புக்கான்.

புக்குள குமர மூர்த்தி பொறிமயில் உருவ மாயும்
குக்குட மாயும் நின்ற அமரரைக் குறித்து நோக்கி,
மிக்கநும் இயற்கை யாகி மேவுநிர் விரைவின் என்ன,
அக்கணம் அவருந்தொல்லை வடிவுகொண் டடியில் வீழ்ந்தார்.

வீசுறு சுடர்வேல் ஐயன் வெய்யசூர் முதலைச் சாடித்
தேசுறு மஞ்ஞை ஊர்ந்து வந்தது தெரிந்து போர்செய்
காசினி யிடையே நின்ற கணங்களும் வீரர் யாரும்
ஆசறும் இளவ லுஞ்சென் றடிதொழு தார்த்துச் சூழ்ந்தார். 485

தேவிகள் போற்றுதல்

நேரொரு சிறிதும் இல்லா நின்மலன் தனது வேலால்
குருடல் பிளந்தி யாணர் மஞ்ஞையில் தோன்று காலைப்
பாருல கயின்ற கண்ணன் பங்கயன் அமரர் கட்டுகோர்
ஆரமிர் தெய்திற் றென்ன அன்னது கண்டே ஆர்த்தார். 486

மாறுமுகங் கொண்டுபொரு வல்லவுணர் மாளாமல்
நூறும் உய்மீட்டும் நோதக் கனபுரியத்
தேறு முகமின்றித் திரிந்தேமை ஆளவன்றோ
ஆறு முகங்கொண்டே அவதரித்தாய் எம்பெருமான். 487

ஈண்டே எமருக் கிடர்செய் அவுணரெலாம்
மாண்டே விளியும் வகைபுரிந்து காத்தனையால் ;
வேண்டேம் இனியாதும் ; மேலாய சிங்கழற்கே
பூண்டேம் தொழும்பு ; புகழேம் பிறந்தமையே. 488

என்ன இயம்பி எவருமினி தேத்துதலுங்
கொன்னார் -யில்வேற் குமரன் அதுகேளா
அந்நா ரணன்விரிஞ்சன் ஆதியாம் வாணோர்க்குத்
தன்னு ரருளின் தலைமை புரிந்தனனே. 489

சூரபுமன் இறந்தமை கேட்டதும் பதுமகோமனை உயிர்வீடல்

காவல் மன்னவன் இறந்தனன் எனும்உரை கன்னத்துள்
மேவும் எல்லையில் அசனி ஏ றுண்டவெம் பணியேபோல்
தேவி யாகிய பதுமகே பனையெனுந் திருமங்கை
ஆவி நீங்கினள் ; தலையளி ஆகிய ததுவன்றோ ! 490

எவ்வெ வார்க்கும்மே லாகிய அவுணர்கோற் கில்லாகி
அவ்வி டத்துறை தணைவியர் வயிறலைத் தழுங்குற்று
வெவ்வ ழற்பெருங் குண்டமொன் றுக்கியே விளிவுற்ற
தெய்வ தப்புனை வன்மகள் யாக்கைமுன் செலைய்த்தார். 491

ஏனைய மனைவியர் தீப் பாய்தல்

மான்கி ளார்ந்தன அரிமதர் மழைக்கண்மெல் லியரெல்லாம்
வான்கி ளார்ந்தெழு சின்றதோர் மாபெருங் கனலுடே
கான்கி ளார்ந்திட மலர்தருந் தாமரைக் கானத்திற்
தேன்கி ளார்ந்துதம் மினத்தொடும் புகுந்தெனச் செல்லுற்றார்.

கடலில் மீனாடி ஒளிந்திருந்த. ' இரணியன் ' என்னும் மகள்
புலம்புதல்

இந்த வாறிவர் அங்கியுள் மாண்டனர் ; இதுநிற்கத்
தந்தை பட்டதும், சேவலும் மஞ்ஞையுந் தானாகிக்
கந்த வேள்புடை வந்ததும் கண்டனன் ; கலங்குற்றுப்
புந்தி நொந்துமின் றிரணியன் வானிடைப் புலம்புற்றான். 493

ஆழியான் வேதன் அமரர்க் கிறைமுதலோர்
வாழியா யென்று வழத்தியிட வையியரீ
பூழியார் மேனிப் புராரிசிறு வன்தேரில்
கோழியாய் நின்று விலாஒடியக் கூவுதியோ ! 494

ஓகையால் அண்டத் துயிர்களெலாம் வந்திறைஞ்சச்
சேகையாய் மல்குந் திருத்தாள் கொண் டுற்றிடுநீ
வாகையார் கின்ற வடிவேற் கரத்தோனைத்
தோகையாய் நின்று சுமக்குதியோ ! தோன்றாலோ ! 495

மேற்றான் வினையும்இஃ தென்றே வினயமுடன்
ஆற்றன் மொழிந்தேன் ; அதுசிறிதுங் கேட்டிலையே !
மாற்றான் எனவந்த மைந்தனுடன் போர்செய்தே
தோற்றயே ; அற்றல், மயிலாய்ச் சுமக்குதியோ ! 496

என்று கனகன் இரங்கி நெடுஞ் சேணில்
நின்று தளர்ந்து நெடிதுயிர்த்துப் பூதர்எனைத்
தின்று சினந்தீர்வர் தெரியில்எனச் சிந்தைசெய்து
துன்றுதிரை வேலையிடைத் தொன்மைபோற் புக்கனனே. 497

இரணியன் இறுதிக் கடன் ஆற்றல்

புக்க கனகன் புலர்ந்து புகரோன்பால்
அக்கணமே எய்தி அழிவுற்ற தந்தையர்க்கும்
தக்க துணைவர்க்கும் தாயர்க்கும் ஏனையர்க்கும்
மிக்க கடன்கள் விதிமுறையே செய்தனனே. 498

முருகப் பெருமான் அமர்களைச் சிறையினின்றும் மீட்டுவர வீரவாகுவை விடுத்தல்

மற்றது காலத்து மணிதூங் கியபசும்பொற்
பொற்றை புரையும் பொறிமஞ்ஞை மீதுவையும்
வேற்றி நெடுவேற்கை விமலன் விறலோனைப்
பற்றி நெடுநோக்கி இனைய பகர்கின்றான். 499

கேட்டி இதவிர கெடலுற்ற வெஞ்சூரன்
ஈட்டுதிரு வென்ன இருஞ்சிறையின் முன்வைப்ப
வாட்ட முறுசயந்தன் வாணோர் தமையெல்லாம்
மீட்டு வருதி எனவே விளம்பினான். 500

வீரவாகு சிறையிருந்த தேவர்களிடம் கூறுதல்

வம்மின்கள் வம்மின்கள் வானத்தீர் எல்லீரும் ;
நும்மை அயர்வித்த நொறில்பரித்தோர் வெஞ்சூரை
அம்ம அவுணர் அனிகத் துடன் எங்கோன்
இம்மெனவே வேலால் இதுபோழ் தெறிந்தனனே.

501

தேவர்கள் சிறை நீங்கி வந்து முருகப் பெருமானை வணங்கல்

என்றாங் கிசைப்ப இமையோர் அதுகளாப்
பொன்றாது முத்தி புகுந்தோர் எனமகிழ்ந்து
வன்றாள் மிசைப்பிணித்த வல்லிகளின் மூட்டறத்துச்
சென்றார் அவுணன் திருநகரம் நீங்கினரே.

502

நுணங்கு நாலுடை இளையவன் முன்செல நொய்தென்ன
அணங்கி னோருடன் சயந்தனுந் தேவரும் அவண்நீங்கிக்
குணங்கர் ஈண்டிய களத்திடை நணுகியே குமரன்தாள்
வணங்கி மும்முறை புகழ்ந்தனர் ; திகழ்ந்தனர் ; மகிழ்வற்றார்.

முருகப் பெருமான் தேவர்களுக்கு அருள் புரிதல்

குன்றெ றிந்தவன் அமரர்பாற் பேரருள் கொடுநாக்கி,
நன்றி இல்லவன் சிறையிடைப் பலபகல் நணுகுற்றீர் ;
துன்று பேரிடர் மூழ்கிவீர் ; ஈங்கினித் தூயரின்றி
என்றும் வாழ்குதிர் துறக்கமேல் வெறுக்கையில்

[இருந்தென்றான். 504

இந்திரன், தன் மகனையும், பிற தேவரையும் தழுவி இன்புறல்

கண்ட னன்தொழு மைந்தனைப் புல்லினன் ; களிப்புள்ளங்
கொண்ட னன் ; புறம் நீவினன் ; பல்லுகங் கொடியோன்செய்
ஓண்ட னைப்புருந் தெய்த்தனை போலும்என் றுரைசெய்யா
அண்டர் யாரையும் முறைமுறை தழீஇயினன் அமரேசன். 505

இறந்த பூத கணங்கள் பலவற்றையும் முருகப் பெருமான்
எழுப்புதல்

செற்ற மேததும் அவுணர் தங்காவலன் செருவத்தில்
அற்றை காறுமா விளிந்திடு பூகர்தம் அனிகங்கள்
முற்றும் ஆயிடை வரும்வகை முருகவேள் முன்னுற்றான் ;
மற்ற வெல்லையில் துஞ்சிய கணமெலாம் வந்துற்ற.

506

சூரன் நகரை அழிக்குமாறு வருணனுக்குக் கட்டளையிடல்

கருணை யங்கட லாகியோன் கணைகடற் றீறையாகும்
வருணன் மாமுக நோக்கியே வெய்யசூர் வைகுற்ற
முரணு றுந்திறல் மகேந்திர நகரினை முடிவெல்லைத்
தரணி யாமென உண்குதி ஒல்லையில் தடிந்தென்றான். 507

அவன் அங்ஙனமே செய்தல்

என்ற மாத்திரைச் சலபதி விழுமிதென் றிசைவுற்றுத்
துன்று பல்லுயிர் தம்மொடு மகேந்திரத் தொல்லுரை
அன்று வன்மைசேர் புணரியுள் அழுத் தினன் அவனிக்கீழ்
நின்று மாயவன் அநுவுல குண்டிடு செறியேபோல். 508

முருகப் பெருமான், அனைவருடனும் மீண்டு திருச்செந்தூரில்
எழுந்தருளல்

கலங்கல் கொண்டிடு மகேந்திர வரைப்பினைக் கடந்தேபின்
இலங்கை மாநகர் ஒருவியே அளக்கரை இகந்தேகி
நலங்கொள் சீநடைச் செந்தியில் தொல்லைமா நகரெய்தி
அலங்கல் அஞ்சுடர் மஞ்ஞைநின் றிழிந்தனன் அயில்வேலோன்.

தேவர் முருகனை வழிபடல்

எந்தையுமை தேர்ந்திட இயம்பிய குமார
தந்திர நெறிப்படி தவாதறு முகற்கு
முந்திய குடங்கர்முதல் முவகை யிடத்தும்
புந்திமகிழ் பூசனை புரிந்தனர் பரிந்தே. 510

மறுநாட் காலையில் முருகப் பெருமான் சிவபெருமானை வழிபடல்

அப்பொழு தவ்விடை அமரர் கம்பியன்
கைப்படு செய்கையாற் கந்த வேள்ஒரு
செப்படு நிகேதனஞ் செய்வித் தீசனை
வைப்புறு தாணுவில் வருவித் தானரோ. 511

முழுதொருங் குணர்ந்திடு முருகன் யாவரும்
தொழுதகும் இறைவன் நூல் தொடர்பு நாடியே
விழுமிய கண்ணுதல் விமலன் தான்மலர்
வழிபடல் புரிந்தனன் மனங்கொள் காதலால். 512

5. தேவ காண்டம்

முருகப் பெருமான் திருச்செந்தூரை விடுத்து அனைவருடனும்
திருப்பரங்குன்றை அடைதல்

இன்ன பண்பினுற் சிவனடி வழிபடல் இயற்றி
அந்நி லைக்கள நிற்கியே அமரர்கள் முனிவர்
தன்ன தானையந் தலைவர்கள் புடைதழி இச் சாரப்
பொன்னின் மஞ்ஞையின் எருத்தமேல் கொண்டனன் புனிதன். 1

இடனுறு குறிஞ்சியில் இனைய தன்மையால்
நடவைகொள் பெரும்படை நடுவண் ஏகியே
சுடர்பொழி வேலினுன் தூய கூடலின்
குடதிசை யமர்பரங் குன்றை எய்தினான். 2

தேவர்கள் முருகப் பெருமானை 'இங்கே இருந்தருள்க' என
வேண்ட முருகன் அருள் புரிதல்

என்றலும் முருகவேள் யாமும் இவ்வரைச்
சென்றிட நினைந்தனம் அதனைச் செப்பினிர்
நன்றும் தெண்ணமும் நமது சிந்தையும்
ஓன்றிய வேயென உவப்பிற் கூறினான். 3

முருகன் திருப்பரங்குன்றில் யாவரும் தொழ விற்புந்து, பராசர
முனிவர் மக்கள் அறுவருக்கும் ஞானோபதேசம் செய்திருத்தல்

சலம்புரி யும்பரா சரனே னும்முனி
குலம்புரி தவமெனுங் குமரர் தேர்வுறப்
புலம்புரி போதகப் பொருண்மை யாவையும்
நலம்புரி குமரவேள் நவீன்று வைகினான். 4

தெய்வயானையம்மை திருமணம்

இந் தீரன் தன் மகளை முருகனுக்கு மணம் செய்விக்க எண்ணுதல்

காயந்திடு தம்பகை கடந்து பொன்னகர்
வேந்தியல் முறையருள் வேற்கை வீரற்குக்
கூந்தலஞ் சிறுபுறக் குஞ்ச ரந்தனை
ஈந்திட மகபதி இதயத் தெண்ணினான். 5

[இந்திரன் தூதுவன் ஒருவனால் மேருவில் இருந்த மனைவியையும், மகனையும் வெள்ளையானையின்மேல் திருப்பரங்குன்றில் வருவித்தான்.]

பின்பு இந்திரன் முருகப் பெருமானை வணங்கி வேண்டுகல்

அப்போது வாணோர் குழுவோ டயிராணி கேள்வன்
செப்போது கொங்கை மகடுமணஞ் செப்பல் முன்னி
ஒப்போதும் நீர்மையிலதாம் ஒருவன் கழற்கே
கைப்போது தூவிப் பணிந்தேத்திக் கழறல் உற்றான். 6

கன்னின்ற மொய்ம்பின் அவுணக்கனை கட்டல் செய்தாய்;
இந்நின்ற தேவர் சிறைமீட்டனை; என்ற னக்கு
முன்னின்ற தொல்சீர் புரிந்தாய்; அது முற்றும் நாடிச்
செய்ந்நன்றி யாகச் சிறியேன்செயத் தக்க துண்டோ. 7

முத்தேதமி யேன்பெறு மங்கையிம் மொய்வ ரைக்கண்
வந்தே யமர்வாள் அவள்தன்னை வதுவை செய்து
கந்தே புரைநின் பெருந்தோளிற் கலத்தி யாங்கள்
உய்ந்தே பிறவிப் பயன்பெற்றனம் ஓங்க என்னான். 8

[முருகப் பெருமான் இந்திரனது வேண்டுகோட்டு இசைந்தருள, இந்திரன் மண்ணில் முசுருந்தன் முதலிய அரசர்கட்கும், விண்ணிலும் பாதலத்திலும் உள்ள தேவர் நாகர்கட்கும் விழாவை அறிவித்தான். முசுருந்தன் தன் குடிபடைகளோடு திருப்பரங்குன்று சென்று யாவரோடும் பொழில் விளையாட்டு, புனல் விளையாட்டு, உண்டாட்டு முதலியவைகளைச் செய்து மகிழ்ந்திருந்தான். மற்றும் பாதலத்திலும், விண்ணிலும் உள்ளார் பலரும் வர, யாவரும் இந்திரனால் வரவேற்கப்பட்டு மணச் சாலையை அடைந்திருந்தனர்.]

இந்திரன் பிரமனை முகூர்த்தம்கேட்டல்

மேலை வானவர்க் கிறையவன் விரிஞ்சனை நோக்கிச்
சாலை யாகிய தெவ்வெலாத் தேவருஞ் சார்ந்தார்
மாலை தாழ்முடி எம்பெரு முதல்வற்கு மணஞ்செய்
காலை நாடியே இஃதெனக் கழறுதி யென்னான். 9

பிரமன் முகூர்த்தம் கூறல்

அப்பு ரந்தரன் மொழிதனை அம்புயன் வினவிச்
செப்பு கின்றதென் அறுமுகப் பரன்மணஞ் செய்தற்
கெப்பெ ரும்பக லாயினும் இனியதே எனினும்,
ஒப்ப கன்றிடு முகூர்த்தம்இவ் வெல்லை என் றுரைத்தான். 10

பின்னர் யாவரும் சென்று அழைக்க, முருகன் திருமணச்சாலைக்கு
எழுந்தருளல்

இன்ன தன்மைகள் இயல எல்லைதீர்
பொன்னின் வீதிவாய்ப் போந்து புங்கவர்
மன்னன் ஆற்றிய மணத்தின் சாலையின்
முன்னர் வந்தனன் முடிவில் முன்னையோன். 11

முருகனை இந்திரானி வரவேற்றல்

ஏய மஞ்ஞை சின் றிழிந்து வேள்வி செய்
கோயில் முன்கடைக் குமரன் சேர்தலும்
ஆய போழ்தினில் அரம்பை மாரொடுந்
தூய தோர்ச்சி தொழுதங் கெய்தினான். 12

எதிர்பு குந்திடும் இந்தி ராணிதன்
புதிய தோர்ப்புப் பொழிந்த தீயபால்
நிதியின் கொள்கலம் நிரப்பி வந்துவேள்
பதயு கங்குளிற் பரிவொ டாட்டினான். 13

முருகப் பெருமான் மணமண்டபத்தில் அமர்தல்

பக்க மாய் அரி பங்கயன் ஆதியோர்
தொக்கு வந்திடத் தொன்மணி மண்டபம்
புக்கு நம்பி புரந்தரன் உய்த்திடு
மிக்க பீடத்தில் வீற்றிருந் தானரோ. 14

திருமணத்திற்கு இறைவனும் இறைவியும் எழுந்தருளல்

ஆன காலை அரியயன் நாடொணு
ஞான நாயகன் நங்கையும் தானும்ஓர்
மான மேல்கொண்டு மாயிருஞ் சாரதர்
சேனை சூழ்தரச் சேணிடைத் தோன்றினான். 15

முருகப்பெருமான் எழுந்து சேன்று அம்மை யப்பரை அழைத்து
வருதல்

அம்மை யும்தன தத்தனும் வந்தது
செம்மல் கண்டு சிறப்புடை ஓகையாய்
விம்மி தங்கொண்டு மேதகும் அன்பினால்
இம்மெ னக்கடி தேயெழுந் தானரோ. 16

உன்னற் கரிதா கியுயிர்க் குயிராய்
மன்னுற் றவனை மலைமங் கையுடன்
பொன்னிற் புனையும் புதுமன் றல்மனை
தன்னிற் குமரன் கொடுசார்ந் தனனால். 17

அம்மையும், அப்பனும் முருகனை எடுத்திணைத்து இருத்தல்

மங்கைஉமை யஞ்சிவனும் வள்ளல்தனை நோக்கி
இங்குவரு கென்றுபின் எடுத்தினிது புல்லித்
தங்கள் வயின் வைத்துநனி தண்ணளி புரிந்தார் ;
அங்கது தெரிந்துதொழு தம்புயன் இசைப்பான். 18

தெய்வயானையம்மை மணமண்டபம் அடைதல்

இன்ன வெல்லையில் இந்திரன் தெய்வதக்
கன்னி தன்னைக் கடிமணச் சாலையின்
முன்னர் உய்ப்ப முனிவரும் தேவரும்
அன்னை வாழியென் றே அடி போற்றினார். 19

உமையம்மை அவளை வரவேற்று மணமக்கள் இருவரையும்
ஆசனத்தமீத்தல்

திருத்த ருந்திறற் சேயையும் சேண் மிசை
அருத்தி பெற்ற அணங்கையும் முற்படும்
பெருத்த பொன்மணிப் பீடிகை மீமிசை
இருத்தி வைத்தனள் யாவையும் சுன்றுளார். 20

அதிக்கழல் ஈசனோ டம்மை இருந்தாங்
கெதிரெதிர் விட்பம் இலங்கிய வாபோல்
வதுவை யணிந்திடு மைந்தனும் மாதம்
கதிர்மணி தோய்கன கத்தவி சுற்றார். 21

இந்திரன் மகட் கொடுத்தல்

சொல்லரு நானெனு தோகை மடந்தை
நல்லதொர் கன்னல் நறும்புனல் உய்ப்ப
எல்லவ ரும்புகழ் இந்திரன் ஐயன்
மெல்லடி பற்றி விளக்கினன் அம்மா.

22

அன்னுழி இந்திரன் ஆறுமு கேசன்
தன்னொரு கையிடை தந்தியை நல்கி
நின்னடி யேன்இவண் நேர்ந்தனன் என்னுக்
கன்னல் உமிழ்ந்த கடிப்புனல் உய்த்தான்.

23

மருத்துவன் மாமறை மந்திர நீரால்
ஒருத்தி பொருட்டினில் ஒண்புனல் உய்ப்பக்
கரத்திடை ஏற்றன னால், கழல் சேர்ந்தார்க்
கருத்திகொள் முத்தியும் ஆக்கமும் ஈவோன்.

24

முருகப் பெருமான் தெய்வயானையம்மைக்கு மங்கலநாண்கூட்டல்

செங்கம லத்திறை சிந்தையின் ஆற்றி
அங்கையின் ஈந்திட ஆண்டகை கொண்ட
மங்கல நாணை மணிக்களம் ஆர்த்து
நங்கை முடிக்கொர் நறுந்தொடை சூழ்ந்தான்.

25

மணவிழாக் கண்டோர் முருகனை வணங்கல்

வார்த்தொகை சூழ்தரு மத்தளி தக்கை
பேர்த்த வலம்புரி பேரி கலித்த;
ஆர்த்தனர், வீரர் அருங்கண நாதர்
தீர்த்தனை வந்தனை செய்து களித்தார்.

26

பிரமன் வேள்விச் சடங்கியற்றல்

ஆயது போழ்தினில் அம்புய முற்றோன்
காயேரி தந்து கலப்பைகள் கூலித்
தூயம னாம்புரி தொன்முறை வேள்வி
நாயக ணைக்கொடு நன்றுசெய் வித்தான்.

27

முருகன் எரிவலம் செய்து, அம்மி மீதிப்பித்தல்

உலகநாள் காரணன் ஒண்ணுத லோடும்
வலமுறை யாக வயங்கனல் சூழ்ந்து
சிலையிடை அன்னவன் சேறடி தந்தான்
மலரயன் உச்சியின் மேலடி வைத்தான்.

28

அருந்ததி காட்டல்

மாலினி, காளிகள், மாமல ராட்டி,
பாலின் நிறத்தி பராயினர் சூழ்ச்
சாலினி மங்கலே தன்னொடு கண்டான்
வேலினின் மாவினை விழ எறிந்தோன்.

29

அம்மை யப்பரை வணங்கல்

இவ்வகை மன்றல் இயற்றிய பின்னைத்
தெய்வத மாதொடு செங்கதிர் வேலோன்
அவ்வை யொடத்தனை அன்பொடு சூழ்ந்து
செவ்விதின் மும்முறை சேவடி தாழ்ந்தான்.

30

அம்மை யப்பர் அருள்செய்து மறைதல்

அறமு கன்றனை அணங்கினை அனையுளோர் எவரும்
முறையில் வந்தனை செய்தலும் முழுதருள் புரிந்து
கறைவி ளங்கிய கண்டனாங் கவுரியங் கடிதின்
மறைத லுற்றனர் பரிசனத் தன்னொடு மன்றை.

31

முருகப் பெருமான் தெய்வயானையுடன் தனது கோயிலில் சேர்தல்

இனைய காலையில் அரியனைப் பிடரின் றிழியா
அனைவ ருந்தொழு துடன்வர ஆறமா முகத்தப்
புனித நாயகன் மங்கல இசையொடும் போந்து
தனது கோயிலுட் புக்கனன் இறைவியுற் தானும்.

32

இந்திரன் அனைவரையும் உபசரித்து அனுப்பல்

எல்லை யன்னதின் முககுந்த னாதியாம் இறைவர்
கல்ல கந்தரில் இழிந்துதஞ் சேனையின் கடலை
ஒல்லை கூடியே வேறுபல் புலன்கொறும் ஒருவித்
தொல்லை ஊர்புகுந் திருந்தனர் வீடுறந் தொடர்பால்,

33

சின்னான் சென்றபின்னர் முருகப் பெருமான் தேவரைக் குடியேற்ற
வேண்டித் தெய்வயானையுடன் தேர் ஏறிச் செல்லுதல்

ஆசுகன் உய்த்திடும் அம்பொன் தேர்மிசை
வாசவன் அருள்புரி மடந்தை தன்னுடன்
தேசுடை அறுமுகச் செம்மல் கண்ணுதல்
ஈசனுங் கவுரியும் என்ன எய்தினான்.

34

மால், அயன், இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவரும் தம் தம்
ஊர்திகளில் வர, இந்திரபுரி செல்லுதல்

அந்த ரத்தில் அமருல கந்தனைக்
கந்தன் அங்கொரு கன்னலின் நீங்கியே
இந்தி ரப்பெயர் எய்திய மாதுலன்
முந்தி ருந்த முதுநகர் மேவினான்.

35

அங்குப் பானுகோபனல் உண்டாகிய அழிவை நோக்குதல்

விண் டொடர் பொன்னகர் மேலைச் சூர்மகன்
நுண்டுகள் செய்திட நொய்தின் உற்றதும்
அண்டர்கள் இறையவன் அகங்கொள் வேட்கையுங்
கண்டனன் குமரவேள் கருணை யாழியான்.

36

முருகப் பெருமான் விசுவகர்மனை அழைத்து, 'இந்திரபுரியை
முன்போலவே செய்க' எனக் கட்டளையிட, அவன் அவ்வாறு
செய்தபின், இந்திரனுக்கு முடிசூட்டுவித்தல்

அக்க னாந்தனில் அண்டர்கள் யாவரும்
தொக்கு டன்வரத் தோகையன் னாளுடன்
செக்கர் மாமணித் தேரினுந் தீர்ந்தொராய்ப்
புக்கு மேயினன் பொன்புனை மன்றமே.

37

அன்னதோர் அளவை தன்னில் அறுமுகன் அலரிப் புத்தேள்
முன்வவர் தம்மை எல்லாம் முழுதருள் புரிந்து நோக்கி
இந்நகர் அரசு போற்ற இமையவர் இறைவற் கின்னே
பொன்னணி மலிவி தன்னைப் பொள்ளெனப் புனைதி ரென்றான்.

அரசியல் உரிமைத் தெல்லாம் ஆங்கவர் அழைத்துக் கங்கைத்
திரைசெறி தெண்ணீர் ஆட்டிச் செழுந்துகில் கலன்கள் சாந்தம்
விரைசெய்தார் புனைந்து சீய வியன்பெருந் தவிரின் ஏற்றி
வரிசையோ டிந்திரற்கு மணிமுடி சூட்டி னாரால். 39

சுடர்த்தனி மவுலி தன்னைச் சூட்ட லும் துறக்கத் தண்ணல்
அடித்தனை பணிந்தார் வானோர் அனைவரும்; ஆசி தன்னை
எடுத்தெடுத்தியம்ப லுற்றார் இருடிகள்; அரம்பை மாதர்
நடித்தனர்; விஞ்சை வேந்தர் நல்லியாழ் நவீன்றி சைத்தார். 40

இந்திரன் மனங்குளிர்ந்து முருகப் பெருமானை வணங்கி
வாழ்த்துதல்

இந்திரன் அனைய காலை எம்பிரான் முன்னர் ஏகி
வந்தனை புரிந்து போற்றி வளமலி துறக்க நாடு
முந்துள அரசுஞ் சீரும் முழுதொருங் களித்தி எந்தாய்
உய்ந்தனன் இதன்மேல் உண்டோ ஊதியம் ஒருவர்க் கேன்றான்.

முருகப் பெருமான் இந்திரனை அரசியற்ற அருளல்

என்றலும் அருள் செய் தண்ணால் இந்நகர் அரசு போற்றி
நன்றி வண் இருத்தி என்னு நாகர்க்கோன் தன்னை வைத்து
நின்றுள அமரர் தம்மை நிலைப்படும் இருக்கைக் கேவித்
தன்றுனை அணங்குந் தானுந் தன்பெருந் கோயில் போந்தான். 42

சின்னஞ் கழித்து முருகப் பெருமான் பிரமன் முதலியோர்க்கு
விடை கொடுத்துத் தான் தெய்வயானையம்மையுடன் கயிலையை
அடைதல்

பெருந்தகை அனைய காலைப் பிரமன்மால் முதலோர் யாரும்
விரைந்துதம் பதங்கள் லெல்ல விடைபுரிந் தங்கண் வானத்
திருந்தர சியற்ற விண்ணோர்க் கிறைவனை நிறுவித் தெய்வத்
திருந்திழை அணங்கி னோடுஞ் சென்றுதன் தேரிற் புக்கான். 43

தேரிடைப் புகுந்த ஐயன் திறலுடை மொய்ப்பன் பாகாய்ப்
பாரிடைச் சென்று முட்கோல் பற்றினன் பணியால் உய்ப்பப்
போருடைச் சிலைவல் லோரும் பூதர்தங் கடலுஞ் சுற்றக்
காருடைக் களத்துப்புத்தேன் கயிலைமால் வரையிற் போந்தான்.

முககப் பெருமான் அம்மை யப்பரை வணங்கிக் கந்தகிரியிற் சேர்தல்

போனதோர் காலை வையம் பொள்ளென இழிந்து முக்கண்
வானவன் தன்னை ஆயோ டிடிக்கை வணக்கஞ் செய்து
மேனதோர் கருணை யோடும் விடைபெற்றி விண்ணு ளோர்கள்
சேனையர் தலைவன் கந்தச் சிலம்பினிற் கோயில் புக்கான். 45

[சிலநாள் சென்றபொழுது இந்திரன், தானும் பிற தேவர்
களும் குரனறப்பட்ட இன்னலை நினைந்து சுவர்க்க பதவியில்
வெறுப்புக்கொண்டு, துறந்து செல்ல எண்ணினான்.]

இந்திரன் எண்ணத்தை யறிந்த தேவகுரு, உலகாயத மதத்தை
இந்திரன் உள்ளத்தில் ஏற்றுதல்

புன்றெழி லாகிய பொய்யும் வாய்மையாம்
ஒன்றொரு பெரும்பயன் உதவு மாயிடின
என்றனர்; சுரகுரு இந்தி ரன்பதம்
நின்றிட ஈதொரு நிகழ்ச்சி கூறுவான். 46

பெய்ம்மை உற்றிடு கானலைப் புனலென விரும்பிக்
கைம்மிசைக் கொண்ட அமிர் தினைக் கமருகுத் தாங்கு
மெய்ம்மை யிற்சிலர் உண்டெனும் வீடுபே றுன்னி
இபமை யிற்பயன் இழக்குதி நன்றுகின் எண்ணம். 47

[அதன்பின் தேவகுரு இன்ப நூலையும் இந்திரனுக்கு விரித்
தோதினார்.]

உலகாயத மதம், இன்பநூல் இவைகளைக் கேட்ட இந்திரன்
இன்பத்தில் வேணவா உடையனாய், விண்ணுகை ஆட்சியை
மகளிடம் விடுத்துத் தான் இந்திரானியுடன் இன்பம்
துய்த்திருத்தல்

திரைசெறி கடலெனத் தினைக்கும் இன்பநூல்
உரைசெய்து பொன்னவன் உவப் பிற்போந்திட
விரைசெறி தொங்கலான் மேலைப் பொன்னகர்
அரசினை மதலைபால் ஆக்கி னானரோ. 48

விண்ணுல காளுறும் வேந்தி யற்கையை
அண்ணலஞ் சயந்தனுக் கருளி இந்நிரன்
தண்ணுறு சசிமுகச் சசியைக் கூடியே
எண்ணரும் போகமுற் றினிது வைகினன்.

49

இந்நிரன் மகன் தான் அரசாளுங்கால் தேவகுருவை நாங்கள்
சூரனால் துன்பம் எய்தியதற்குக் காரணம் வினாது

அன்னதோர் நாளில் ஓர்நாள் அமரர்கோன் ஆணை போற்றிப்
பொன்னகர் செங்கோல் ஒச்சிப் புரந்திடு சயந்தன் என்போன்
தன்னயல் வந்து வைகுந் தாபதர் அமரர் தம்முள்
முன்னுறு கின்ற ஆசான் முகனெதிர் நோக்கிச் சொல்வான். 50

எந்தைகேள் மலரோன் ஆதி இயம்பிய அமரர் யாரும்
அந்தமில் முனிவர் யாரும் ஆற்றல்வெஞ் சூரன் தன்னால்
வெந்தயர் உழந்து தொல்லை மேன்மையும் இழந்து தாழ்
வந்தகா ரணமதென்கொல் என்றலும் மறையோன் சொல்வான்.

தேவகுரு அக் காரணத்தைக் கூறல்

விண்ணாவ ராயி னோர்க்கும் மேதகு முனிவர் யார்க்கும்
எண்ணமில் சூரன் தன்னால் எய்திய தீமை யெல்லாம்
நண்ணலர் புரமுன் றட்ட நாதனை அன்றித் தக்கன்
பண்ணிய மகத்திற் புக்க பாவத்தால் விளைந்த தென்றான். 52

சயந்தன் தக்கன் வரலாற்றை விரித்துரைக்க வேண்டுதல்

என்றலுஞ் சயந்தன் கேளா ஈதுகா ரணமேல் அந்தப்
புன்றொழில் தக்கன் வாழ்க்கை புரம்ளரி படுத்த தேவை
அன்றியே செய்த வேள்வி ஆயிடை நிகழ்ச்சி யாவும்
ஒன்றற உரைத்தல் வேண்டும் சிறியனேன் உணர்தற்கென்றான்.

6. துட்ச காண்டம்

முருகக் கடவுள் துதி

மாயையின் வலியோ னாகி மால்முத லோரை வென்றே
ஆயிரத் தோரெட் டண்டம் அரசசெய் துகநூற் றெட்டுக்
காயம தமிழின் றுகிக் கடவுளர்க் கலக்கண் செய்த
தியகூர் முதலைச் செற்ற குமரன்றாள் சென்னி வைப்பாம். 1

பிரமன் கொலுவிருத்தல்

உலகினுள் மேல தாகி ஓங்குபே டிரானியாய் வான்மேல்
தலைமைய தாகி வைகுஞ் சத்திய வுலகந் தன்னில்
புலனுணர் முனிவர் தேவர் புதல்வர்கள் புடையிற் போற்ற
மலரயன் தனது கோயில் மன்றில்வீற் றிருந்தான் அன்றே. 2

தக்கன், தந்தையை வினாது

இருந்திடு காலை வேதா யாவையும் அளிப்ப மேனாள்
தேரீந்தருள் பதினம ராகுஞ் சீர்கெழு குமரர் தம்முட்
பொருந்திய தக்கன் என்னும் புந்தியின் மேலோன் முன்செய்
அருந்தவ நெறியால் ஈதொன் றையனை வினவ லுற்றான். 3

தேவரின் முதல்வ ராகிச் சிற்றுணத் தலைவ ராகி
முவரில் உயர்ந்தோ ராகி முடிவிலா ஓருவ ராகி
ஓவற வுயிர்கள் தோறும் உயிரென உறைவீவா ராகி
மேவினர் தம்மைத் தேற விளம்புதி மேலோ யென்றான். 4

பிரமன் சிவபெருமானது பெருமைகளைக் கூறுதல்

என்றுதன் மைந்தன் இவ்வா றியம்பலும் மலரோன் கேளா
நன்றிது மொழிவன் கேட்டி. நாரணன் தானும் யானும்
அன்றமா இயற்றும் எல்லை அழலென எழுந்து வானில்
சென்றதோர் சிவனே யார்க்கும் மேலவன் தெளிவே என்னான். 5

தக்கனது ஐயம்

தருசெயல் வல்லோன் ஈது சாற்றலும் செயலோர் மூன்றின்
 இருசெயல் புரியும் நீவிர் ஏதில ராகப் பின்னர்
 ஒருசெயல் புரியும் ஈசன் உங்களுக் கிறைவ னாகி
 வருசெயல் என்னே சிந்தை மயக்கற வுரைத்தி யென்றான். 6

பிரமன் விடை கூறுதல்

பின்னுற முடிப்பான் தன்னைப் பிரானெனத் தேற்றுந் தன்மை
 என்னென வுரைத்தி மைந்த எங்களைச் சரரை ஏனைத்
 துன்னிய வுயிர்கள் தம்மைத் தொலைவுசெய் திடுவன் ஈற்றில்
 அன்னவன் என்னில் முன்னம் அளித்தவன் அவனே அன்றோ. 7

அந்தநாள் ஒருவ னாகி ஆருயிர்த் தொகையைத் தொன்னாள்
 வந்தவா றொடுங்கச் செய்து மன்னியே மீட்டும் அன்னை
 தந்தையாய் உயிர்கட் கேற்ற தனுமுதல் அளிக்கும் முக்கண்
 எந்தைதன் செய்கைமுற்றும் இனையதென் றிசைக்கற் பாற்றோ!

தக்கன் மீண்டும் வினா தல்

அவனிது புகற லோடும் அருள்மகன் இசைப்பான் மேலாஞ்
 சிவனருள் வேதம் பூதத் திறத்தையும் உயிர்க ளோடும்
 எவரையும் பிரம மென்றே இசைப்பதென் எனது நெஞ்சங்
 கவலுறு கின்ற தெந்தை கழறுதி கடிதின் என்றான். 9

பிரமன் விடை

என்னலுங் கமலத் தண்ண வியாவருந் தெரிதல் தேற்று
 உன்னரும் பெற்றி ஈதென் றுணர்தரக் கேட்டி ; அன்னாள்
 சொன்னதோர் மறைகள் தம்மில் துணிபுகேள் ; இறுதி யில்லா
 முன்னவற் காதல் உண்மை ; ஒழிந்தன முகம னுமால். 10

ஆதலால் ஈசன் அல்லா அனைவர்க்கும் உயிர்க்கும் ஐந்தாம்
 பூதமா னவைக்கும் ஏற்றம் புகலுதல் முகம னாகும் ;
 ஓதலாம் மேல தாக ஒநொருள் புகழ வேண்டின் ;
 வேதபா ரகரை அன்றோ யானென விளம்பு கின்றார். 11

யாதொரு பொருளை யாவர் இறைஞ்சினும் அதுபோய் முக்கண்
ஆதியை அடையும் அம்மா ! அங்கது போலத் தொல்லை
வேதம துரைக்க நின்ற வியன்புகழ் அனைத்தும் மேலாம்
நாதனை அணுகும் எல்லா நதிகளுங் கடல்சென் றென்ன. 12

அன்றியும் ஒன்று கேண்மோ அம்புய னாதி யாகி
நின்றவர் தம்மை யெல்லாம் நீக்கிஅச் சிவனென் றுள்ள
ஒன்றொரு முதல்வன் தானே உய்த்திடும் முத்தி வேண்டின்
என்றும்அஃ தியம்பிற் றென்னின் யாவரே தேவர் ஆவார் ! 13

பரசிவன் உணர்ச்சி யின்றிப் பல்லுயிர்த் தொகையும் என்றும்
விரவிய துயர்க்கி றெய்தி வீடுபே றடைதும் என்றல்
உருவமில் விசம்பின் தோலை உரித்தடுப் பதற்கொப் பென்றே
பெருமறை இயம்பிற் றென்னில் பின்னுமோர் சான்றும்
[உண்டோ! 14

காரெழில் புரையும் மேனிக் கண்ணனை என்னைப் பின்னை
ஆரையும் புகழும் வேதம் அரன்றனைத் துதித்த தேபோல்
ஒருரை விளம்பிற் றுண்டோ ! உரைத்தது முகமன் என்றே
பேருல கறிய முன்னும் பின்னரும் விலக்கிற் றன்றே. 15

நான்மறை தனில்லா பாகம் நாரம்ஆர் கடவுட் சென்னி
மேன்மைய தியம்பும் எம்மை விண்ணவர் தம்மை ஏனைப்
பான்மைகொள் பூதத் தன்னைப் பல்பொருள் தனையும் பாதி
தான்மொழிந் திடுமால் ; ஈது தவறல உணர்நி தக்கோய். 16

அவனருள் பெறுது முத்தி அடைந்தனர் இல்லை ; அல்லால்
அவனருள் இன்றி வாழும் அமரரும் யாரு மில்லை ;
அவனருள் எய்தின் எய்தா அரும்பொருள் இல்லை ; ஆனை
அவனல திறைவன் இல்லை ; அவனை யடைநி என்றான். 17

தக்கன் தவம் புரிதல்

தந்தை இவ்வகை உரைத்தலுங் கேட்டுணர் தக்கன்
முந்து வீடுசேர் நெறியினை முன்னலன் ; முக்கண்
எந்தை யால்அயன் முதலவர் தம்மினும் யான்றோற்
றந்த மில்வளம் பெறுவனென் றுன்னினன் அகத்துள். 18

ஈசன் நல்லருள் அன்னதோர் மானதம் என்னும்
வாச நீர்த்தடம் போகிலர் சாரிடை வைகி
வீசு கால்மழை ஆதபம் பணிபட மெலியாப்
பாசம் நீக்குந ராமென அருந்தவம் பயின்றான்.

19

சிவபெருமான் காட்சி யளித்தல்

அன்ன ஊர்திசேய் அன்னமா தவஞ்செயும் அதனை
மூன்னி நல்வளன் உதவுவான் மூரிவெள் ளேற்றில்
பொன்னின் மால்வரை வெள்ளியங் கிரிமிசைப் போந்தால்
என்ன வந்தனன் உமையுடன் எம்மையாள் இறைவன்.

20

தக்கன் வரம் வேண்டல்

ஆய தேவர் அவுணர்கள் யாரும்யான்
ஏய செய்கை இயற்றவும் எற்குநற்
சேயி னோர்களுஞ் சிற்றிடை மாதரும்
மாய்வில் கொள்கையில் மல்கவும் நல்குதி.

21

ஆதியாகி அனைத்தையும் ஈன்றநின்
பாதி யான பராபரை யான்பெறு
மாத ராக மறையவ னாகிநீ
காத லாகக் கடிமணஞ் செய்தியால்.

22

சிவபெருமான் வரம் ஈந்து செல்லல்

என்று தக்கன் இயம்பலும் இங்கிது
நன்று எனக்கது நல்கினம்; நன்னெறி
நின்றி யென்னில் நிலைக்கும்இச் சீரென
மன்று ளாடிய வானவன் போயினான்.

23

தக்கன் அரியனை ஏறுதல்

தன்பெருங் கோயில் எய்தித் தவமுனி வரர்வந் தேத்த
மன்பெருந் தன்மை கூறும் மடங்கலந் தவிசின் உடபர்
இன்புறு திருவி னோடும் இனிதுவீற் றிருந்தான் என்ப
பொன்புனை கிரியின் மீது பொலஞ்சுடர்க் கதிருந் றென்ன.

24

அவ்வகை முளரி அண்ணல் ஆதியாம் அமரர் தத்தஞ்
செய்வினை யாக வுன்னி வைகலுஞ் செறிந்து போற்ற
மெய்வகை உணராத் தக்கன் வியன்மதிக் குடையுங் கோலும்
எவ்வகை உலகுஞ் செல்ல இருந்தர சியற்றல் செய்தான், 25

தக்கன் மணங்கொள்ளுதல்

ஆங்கவன் தேவி யானாள் அருந்ததிக் கற்பின் மிக்காள்
வாங்கிய நுசப்பின் நல்லாள் மறைக்கொடி யெனும்நா மத்தாள்
பூங்கம லத்தப் புத்தேள் பொன்னடி தன்னில் வந்தாள்
ஒங்குதொல் லுலகுக் கெல்லாம் ஒருதனி முதல்வி யானாள், 26

மக்களைப்பெறுதல்

சேயிழை அவளொடு செறிந்து புல்லியே
மியுயர் கமலமேல் விரிஞ்சன் காதுலன்
மாயிரும் பணிபதி மணிகள் ஈன்றென
ஆயிர மைந்தரை அருளி னானரோ, 27

மக்களைத் தவத்தீற்கு விடுத்தல்

நல்லதோர் மானதம் நனுகி நீவீர்கள்
எல்லீரும் ஈசனை எண்ணி நோற்றிரீ இப்
பல்லுயி ருந்தரும் பரிசு பெற்றறிவண்
செல்லுதி ரால்எனச் செப்பி ஏவினான், 28

நாரதர் வருகை

நேரற இன்னணம் நெடிது நோற்புழி
நாரதன் என்பவன் நண்ணி ஆயிடை
வாரியுள் ஆற்றவும் வருந்து கிறிறரால்
காரியம் யாவது கழறு வீரன்றான், 29

அவரிடம் தக்கன் மக்கள் கூறுதல்

என்னலும் முனிவகேள் யாங்கள் நல்கிட
முன்னுற நல்குவான் முயன்று முக்கணை
தன்னடி உன்னியே தவத்தை ஆற்றுதும்
அன்னதும் எந்தைதன் ஆணையால் என்றார், 30

அவர்களை நாரதர் முத்தியடைவித்தல்

போற்று மைந்த ரைப்பெரும் புறந்தழிஇ அரன்புகழ்
சாற்றி வீடு வெஃகுறுந் தவத்தினோர்கள் நிலையினைத்
தேற்றி மந்தி ரங்களுஞ் செயற்கையும் புணர்த்தியே
மாற்றினன்தொல் லுணர்வுதன்னை மற்றொருண்மை உதவினான்.

தக்கன் பின்னும் மக்களைப் பெறுதல்

மிக்க மைந்தர் அவன் உரைத்த விதியினின்று வீடுபே
றெக்க லோடுமே யினார்கள் ஒருவரின்றி எற்கினி
மக்க ளின்றெனத் தெரீஇ வருத்தமுற்றி ருந்திடுந்
தக்கன் மற்றும் ஆயிரந் தவச்சிறுரை உதவினான்.

32

அவர்களும் அவ்வாறுதல்

பெற்ற மைந்தரைத் தழிஇப் பிறங்குகாமர் மீச்செல
அற்றமில் சிறப்பின் வேதம் அறிவுறுத்தி ஆதியாம்
நெற்றியங்க ணை உன்னி நீவிர்யாவும் நல்குவான்
நற்ற வஞ்செய் தனைதிர்மான தத்தடத்தில் என்னவே.

33

அன்றுநா ரதமுனி அவ ரெலாம் அவ்வழி
நின்றிடும் படிநிறிஇ நெற்கொள்வா னுலகமேல்
சென்றனன் பின்னரச் சிறுவரா யிரவரும்
ஒன்றுசிற் தனையினால் உயர்தவத் தொழுகினர்.

34

உயர்தவக் கிழமையில் ஒழுகியே யுற்றுளோர்
மயல்தொலைத் தருள்சுவன் மன்னுபே ரருளினால்
வியனெறிப் பாலதாம் வீடுபே ரெய்தினார்
அயன்மகற் கினிமைகூர் ஆயிரங் குமரரும்.

35

தக்கன் பெண்மக்களைப் பெறுதல்

மேனா ரதன்செய் புணர்ப்புன்னி வெகுண்டு தக்கன்
நோனாது சாபம் நுவன்றே நனிநோற்க மைந்தர்
ஆனாரை நல்கேன் மகப்பெற்ற தமையு மென்னு
மானார் தமையே புரியத்தன் மனம்வ லீத்தான்.

36

அவர்களைப் பலர்க்கு மணம்புரிவித்தல்

இருபதின் மேலும் மூவர் ஏந்திழை மாரை நல்கிப்
பெருமைகொள் தக்கன் தன்மன் பிருகுவே மரிசி யென்போன்
கருணை கொள்புலத்தி யன்அங் கிராப்புல கன்வ சிட்டன்
திரிவில்அத் திரிதி வேள்வி சர்ப்பித ராவுக் கீந்தான். 37

நாண்மீன்களைப் பெற்றுச் சந்திரனுக்குக் கொடுத்தல்

இன்னபல் கிளைகள் மல்க இருந்திடுந் தக்கன் பின்னர்த்
துன்னிய நாண்மீ னத்துள் தொகைபெறும் இருபா னேழு
கன்னியர் தம்மை நல்கிக் கடிமண விதியி னீரால்
தன்னிகர் இல்லாப் பொற்பின் தண்மதிக் கடவுட் கீந்தான். 38

ஈந்தபின் மதியை நோக்கி யார்க்குமோர் பெற்றித் தாக
வாய்ந்திடும் ஆர்வம் உய்த்து மருவுதி; சிலர்பால் அன்பில்
தோய்ந்தொரு சிலரை எள்ளிச் சுளிகிற்பாய் அல்லை என்னு
ஆய்ந்திவை புகன்று தேற்றி அணையரோ டேகச் செய்தான். 39

சந்திரனைத் தக்கன் சபித்தல்

இன்னணம் புணர்ச்சி போற்றி ஏகிய திங்கட் புத்தேள்
பன்னியர் அணையர் தம்மில் பழுதிலா ஆரல் தானும்
பின்னவன் தானும் ஆற்றப் பேரெழி லுடைய ராக
அன்னவர் திறத்து மேலாம் ஆர்வமோ டனுந் லுற்றான். 40

ஏணையர் தம்பால் சேரான் இருதவின் வேலை பூத்த
தேனியிர் சொல்லார் மாட்டுச் சேருறாக் கணவ ரேபோல்
வானிடை மதியப் புத்தேள் மறுத்தனன் திரியும் வேலை
ஆனதோர் பான்மை நோக்கி அவரெலாம் முனிந்து போனார். 41

போந்தனர் தக்கன் தன்பால் பொருமியே பொலம்பூட் கொங்கை
ஏந்திழை மாதர் தங்கள் கேள்வன தியற்கை கூறக்
காந்திய உளத்த னாகிக் கனன் றவன் கலைகள் எல்வாம்
தேய்ந்தில வாக என்று தீமொழிச் சாபஞ் செய்தான் 42

சந்திரன் பிரமனை அடைதல்

தாமரை என்னுந் தண்பூந் தவிசுடைத் திகழ்ந்த அண்ணல்
மாமல ரடியின் வீழா மாதுலன் வெகுண்டு சொற்ற
தீமொழி யுணர்ந்தி உன்றன் சேயினைத் தெருட்டித் தீயேன்
தோமுறு கவலை மாற்றித் துடைத்திஇச் சாப மென்றான். 43

அவன், 'சிவபிரானை அடைக' என்றல்

அன்னது மொழிந்த திங்கட் கம்புயன் மொழிவான் ஈண்டுத்
தன்னுள நெறிப்பால் அன்றிச் சார்பிலன் தக்கன் என்பான்
என்னுரை இறையுங் கொள்ளான்; யான்அவன் மாட்டுஞ்
[செல்லேன்;
முன்னுளன் அல்லன் யார்க்கும் முதல்வனே யாகி நின்றான். 44

ஆதலின் ஈண்டுநின் றுதி நாயகன்
காதலின் மேயஅக் கயிலை யுற்றவன்
பாதமிங் கரணோனப் பற்றி வல்லையின்
பேதுறல் ஒழிமதி பெருந்தண் மாமதி. 45

சந்திரன் சிவபிரானை அடைதல்

என்றலும் அயன்பதத் திறைஞ்சி எம்மீரான்
நன்றிவை புகன்றனை ஞான மூர்த்திபால்
சென்றடை வேனெனச் செப்பி வெள்ளியங்
குன்றினை அணைந்து பொற்கோயில் மேயினான். 46

தன்றிறல் தக்கன்முன் வழங்கு திச்சொலால்
சூன்றிருங் கலையெலார் தொலைந்து போந்திட
ஒன்றிவண் இருந்ததால்; உதுவுந் தேய்ந்திடும்;
இன்றினி வீனையினேன் யாது செய்வதே. 47

சிவபிரான் சந்திரனுக்கு அருள்புரிதல்

எஞ்சிய இக்கலை இருக்கத் தேய்தரு
விஞ்சிய கலையெலா மேவ நல்குதி;
தஞ்சம்நின் வலதலை என்னத் தண்மதி
அஞ்சலை என்றனன் அருளின் ஆழியான். 48

தீர்ந்தன அன்றியே திங்கள் தன்னிடை
ஆர்ந்திடு கலையினை அங்கை யாற்கொளா
வார்ந்திடு சடைமிசை வயங்கச் சேர்த்தினுன் ;
சார்ந்தில தவ்வழித் தக்கன் சாபமே.

49

நின்ன தொல்கலை ஐந்துமூப் பகலிடை நிரம்பிப்
பின்னர் அவ்வழித் தேய்ந்துவந் தோர்கலை பிரியா
தின்ன பான்மையே நிகழுமெக் காலமு மென்றான்
முன்னை ஆவீதோ நிருந்தெலாம் இயற்றிய முதல்வன்.

50

செக்கர் வானமேற் கிளர்ந்தெழு திங்களின் செயலை
ஒக்க நாடிய சிந்தையார் தூதினால் உணர்ந்து
தக்க னென்பவன் கனன்றியான் உரைத்தசா பத்தை
நக்க னேனொலார் தடுக்கவல் லானென நகைத்தான்.

51

கமல மூர்த்தியுங் கண்ணனுங் காண்கிலா
அமல மேனியை அன்பினர் காணுற
நிமல மாகிய நீங்கிய லாயமேல்
விமல நாயகன் வீற்றிருந் தானிரா.

52

சிவபிரான் ஆணையின்வழி உமை தக்கன் மகளாதல்

இசைத்த வாசகம் உணர்தலும் இறையுரத் தழுந்தத்
தசைத்த பூண்முலை உமையவள் அன்னவன் சரணின்
மிசைத்தன் வார்குழல் தைவர வணங்கியே விடைபெற்
றசைத்த சிந்தையள் நீங்கினள் உலகுநோற் றதனால்.

53

ஆதி தேவனை ஒருவியே புடவியில் அணுகி
ஓத வேலையை மாறுகொள் காளிந்தி யுழிப்போய்
வேத மூலநேர் வால்வளை உருக்கொடு விளங்கி
ஏத மில்லதோர் பதுமரீ டத்தின்மேல் இருந்தாள்.

54

போனதொர் தக்கன் என்போன் புரைதவீர் புனற்கா ளிந்தித்
தூநதி யிடைபோய் மூழ்கித் துண்ணென வரலும் ஓர்பால்
தேனிமீர் கமல மொன்றிற் சிவனிடத் திருந்த தெய்வ
வானிமீர் பணிலம் வைக மற்றவன் அதுகண் ணுற்றான்.

55

கண்ணுறுவான் நனிமகிழ்ந்தே கையிணையுய்த்
 தெடுத்திடுங்காற் காமர் பெற்ற
 பெண்ணுருவத் தொரு குழவி யாதலும்விம்
 மிதப்பட்டுப் பிறைதாழ் வேணி
 அண்ணலருள் புரிவரத்தாற் கவுரியே
 நம்புதல்வி யானாள் என்னு
 உண்ணிகழ்பே ருணர்ச்சியினுற் காணுற்றுத்
 தேவர்குழாம் ஒருவிப் போனான்.

56

அந்நதியின் பால்முன்னர் அவன்பணியாற்
 சசிமுதலாம் அணங்கி னோர்கள்
 தன்னினராய் வாழ்த்தெடுப்பத் துவன்றுபெருங்
 கிளைஞரோடுந் தூநீ ராடி
 மன்னுமகன் கரைஅணுகி மறையிசைகேட்
 டமர்வேத வல்லி யென்னும்
 பன்னிதனை யெய்தியவள் கரத்தளித்தான்
 உலகின்ற பாவை தன்னை.

57

கொண்டுதன தில்லில் குறுகியபின் வேதவல்லி
 மண்டுபெருங் காதலொடு மகண்மையா வளர்த்தனளால்
 அண்டமள வில்லனவும் அலகிலா உயிர்த்தொகையும்
 பண்டுதன துந்தியினுல் படைத்தருளும் பராபரையை.

58

வளருமதிக் குழவியென மாநிலமேல் தவழ்தலொடுந்
 தளருநடை பயில்கின்ற தாளுமுடன் தப்பியபின்
 முகையெயிறுள் ளெழுபோத முகைத்ததெனத் தோன்றுதலும்
 அளவிலுயிர் முழுதின்றாள் ஐந்தாண்டு நிரம்பினளால்.

59

உமை தவம்புரிதல்

இந்நிலைசேர் முதுகுரவர் ஏவலினுல் சிலதியராங்
 கன்னியர்கள் குழ்ப்பாதக் கடிமாடம் போந்தமையாள்
 சென்னிநதி புனைந்தபிரான் திருநாமம் உள்ளுறுத்தி
 நன்னியமந் தலைசின்ரு நாளுநனி கோற்கின்றாள்.

60

சிவபெருமான் திருவிளையாட்டு

ஈண்டுறு மடவார் குழ இம்முறை இருத்த லோடும்
ஆண்டுபன் னிரண்டு சென்ற அம்பிகைக் கணைய காலை
வேண்டிய வேண்டி யாங்கு விரதருக் குதவும் வண்மை
பூண்டிடு பரமன் அன்னாள் புரிந்திடு தவத்தைக் கண்டான். 61

கண்டு மற்றவளை ஆளக் கருதியே கயிலை யென்னும்
விண்டினை இகந்து முந்நூல் வியன்கிழி தருப்பை யார்த்த
தண்டுகைக் கொண்டு வேதத் தலைநெறி ஒழுக்கம் பூண்ட
முண்டவே தியனில் தோன்றி முக்கண் எம் பெருமான் வந்தான்.

எனக்கிசை கின்ற தொன்றை இசைத்தியே என்னின் இன்னே
நினக்கது கூடும் இங்ஙன் நினைத்ததென் மொழிதி என்ன
உனைக்கடி மணத்தின் எய்த உற்றனன் அதுவே நீஎன்
தனக்கருள் புரியு மாறு தடுத்தெதிர் மொழியல் என்றான். 63

போதி போதி என்று தானொர் புடையின் ஏக உவகையாய்
மாது நின்றன் அன்பும் உள்ள வன்மை தானும் நன்றென
ஆதி தேவன் ஏனையோர்கள் அறிவு ருத வகைஅவள்
காதல் நீடு தனதுதொல் கவின்கொள் மேனி காட்டினான். 64

உன்ன ருட்கண் எய்தமேல் உணர்ச்சி யெய்தி நிற்பன்யான்
பின்னொர் பெற்றி இல்லையாற் பிழைத்த துண்டு தணிநீர்
என்னும்நற் றவத்தி தன்னை இனிதின் எந்தை கண்ணுறிஇ
நின்னி யற்கை நன்று நன்று நீது ளங்கல் என்றான். 65

உமையம்மை திருமணம் பற்றித் தக்கன் நினைத்தல்

சிலதி யர்க்குள் விரைவிரைந்து சிலவர் சென்று தக்கனென்
றுலகு ரைக்கும் ஒருவன் வைகும் உறையுள் நண்ணி உன்மகள்
நிலைமை ஈது கேளெனா நிகழ்ந்த யாவும் முறையினால்
வலிது கூற மற்றவன் மனத்தி லோர்தல் உற்றனன். 66

போத நீடு புந்தியால் புலப்ப டத்தெ ரிந்துழி
ஆதி யந்த மின்றிரின்ற அண்ணல் வந்த தாகலும்
ஏதி லாம கிழ்ச்சிபெற் றெழுந்து துள்ளி யான்பெறு
மாதை அங்கவற் களிப்பன் வதுவை ஆற்றி என்றான். 67

தக்கன் வேண்டியபடி சிவபெருமான் எழுந்தருளல்

தையலர் மங்கலத் தன்மை நோக்கியே
வையகம் உதவிய மங்கை தன்னுடன்
ஐயனும் உறையுளின் அடைந்து தானொரு
செய்யப்பொற் பீடமேற் சிறப்பின் வைகினான்.

F8

தக்கன் மகிட்டுக் கொடுத்தல்

சிற்கன வடிவினன் செங்கை யுள் உமை
நற்கரம் நல்குபு நன்று போற்றுகி
நிற்கிவள் தன்னையான் நேர்ந்த னன்னாப்
பொற்கர கந்தரு புனலொ டந்தனன்.

69

சிவபெருமான் மறைதல்

அன்னாழி உருவமும் அருவும் ஆவியும்
முன்னுறும் உணர்வுமாய் உலகம் யாவிற்கும்
நன்னயம் புணர்த்தியே நண்ணு நாயகன்
தன்னுரு ஒளித்தனன் அருளின் தன்மையால்.

70

தக்கன் சினம்

நோக்குற் றனைய பான்மைதனை நொய்தில் தக்கன் நனிகனன்று
திக்கட் கறங்க வெய்துயிர்த்துச் செம்பொற்கடகக் கைபுடைத்து
மூக்கிற் கரந்தொட் டகம்புழுங்க முறுவல் செய்து முடிதுளக்கி
ஆக்கத் தொடியாம் புரிவதவை ஆற்ற அழகி தாமென்றான். 71

ஆயிற் றிதே அவனியற்கை அறிந்தேன் இந்நாள் யானென்று
தியுற் றெனவே உளம்பெதும்பித் திருமால் முதலாந் தேவர்

[தமைப்]

போயுற் றிடுநும் புரத்தென்று போக விடுத்துப் புனிதன்செய்
மாயத் தினையே உன்னிஉன்னி வதிந்தான் செற்றம் பொதிந்

[தானே. 72]

சிவபெருமான் அம்மையை அறைத்துச் செல்லல்

பொன்னார் மேவிக் கவுரிமுனைப் பொலன்மா ளிகையிற்

[போந்துலப்பின்]

மின்னார் செறிந்த பண்ணையுடன் மேவி அங்கண் வீற்றிருந்து
பன்னாள் ஈசன் தனையெய்தப் பரிந்து நோற்கப் பண்ணவனோர்
நன்னாள் அதனில் தாபதன்போல் நடந்தான் அவள்தன்

[இடந்தானே. 73]

பற்றொடு சென்று பராய்த்தொழும் எஃகைப்
பெற்றம் அதன்மிசைப் பெண்ணிட மன்றி
மற்றுள தொல்வடி வத்தொடு நித்தன்
உற்றனன் அவ்விடை ஒண்டொடி காண.

74

பன்முறை வீழ்ந்து பணிந்து பராவி
என்முனம் முந்தை இகந்தனை இன்றிப்
புன்மையை நீக்குதி போந்தனை கொல்லோ
சின்மய என்மெதிர் சென்றுரை செய்தாள்

75

அம்முறை செப்பும் அணங்கு தனைக்கூய்
மைம்மலி கண்டன் மலர்க்கரம் ஓச்சித்
தெம்முனை சாடுறு சீர்விடை மேற்கொண்
டிம்மென வேதன் இடத்தினில் வைத்தான்.

76

நீல்விட மேயினன் நேரிழை யோடும்
பால்விடை ஊர்ந்து படர்ந்தனன் வெள்ளி
மால்வரை ஏகினன் ; மற்றவள் பாங்கர்
வேல்விழி மாதர் விரைந்தது கண்டார்.

77

தக்கன் மனம்புழுங்கல்

பாங்கியர் இன்ன பகர்ந்தன கேளாத்
திங்கனல் மீமிசை தீயதொர் தூரெய்
ஆங்குபெய் தென்ன அளப்பில செற்றந்
தாங்கி யுயிர்ப்பொடு தக்கன் இருந்தான்.

78

தேவிகள் தக்கனுக்கு அறிவுரை கூறல்

வேதா முதலோர் இதுதன்னை விதியின் நாடித்
திதான தக்கன்றனை மேவியின் செய்த வத்தின்
மாதா னவன்ச சிவனோடு மறத்தி போலாம்
ஏதா முனது நிலைக்கம்ம இனைய தொன்றே.

79

முன்னின் றவர்கூ றியபான்மை முறையின் நாடி
என்னிங் கியான்செய் கடனென்ன இறைவி யோடும்
பொன்னஞ் சடையோன் றனைக்கண்டனை போதி என்ன
மன்னுங் கயிலை வரையே கமனம் வலித்தான்.

80

தக்கன் கயிலை செல்லல்

கானார் கமலத் தயன்இந்திரன் காமர் பூத்த
வானுடர் யாரும் அவனுற்றிடும் வண்ண நல்கி
ஆனாத முன்பிற் றுணையோரொ டகன்று தக்கன்
போனான் அமலனமர் வெள்ளியம் பொற்றை புக்கான். 81

அவனைப் பூதர்கள் தடுத்தல்

வெள்ளிச் சயிலந் தனில்எய்தி விமலன் டேய
நள்ளுற்ற செம்பொற் பெருங்கோயிலை நண்ணி நந்தி
வள்ளற் குறையுளெனுங் கோபுர வாயில் சாரத்
தள்ளற்ற காவல் முறைப்பூதர் தடுத்தல் செய்தார். 82

கடிக்கொண்ட பூதர் நிரைதன்னைக் கனன்றி யான்முன்
கொடுக்கின்ற காதல் மடமான்தன் கொழுந னோடும்
அடுக்கின்ற பான்மை இவனுடி அறிவன் நீவிர்
தடுக்கின்ற தென்கொ லெனக்கூறினன் தக்கன் என்போன். 83

அவ்வா சகஞ்சொல் கொடியோனை அழன்று நோக்கி
மெய்வாயில் போற்றும் பெருஞ்சாரதர் மேலை ஞான்று
மைவாமுங் கண்டன் றனைள்ளினை மற்று நீசன்
டெவ்வா றனைகின் றனைசால இழுதை நீராய். 84

ஆமேனும் இன்னும்ஒரு மாற்றமுன் டண்ணல் முன்னர்
நீமேவி அன்பிற் பணிவா யெனில் நிற்தி; அன்றேல்
பூமேல் உனது நகரந்தனில் போதி என்னத்
தீமேல் கிளர்ந்தாலென ஆற்றவுஞ் சீற்ற முற்றான். 85

நில்லிங் கெனவே தடைசெய்த நிலைமை நும்மால்
செல்லும் பரிசோ மருகோனுஞ் சிறமி தானுஞ்
சொல்லும் படியல் லதசெய்வதென் தொண்ட ராரீர்
ஒல்லும் படியாற் றுதல்உங்கட் குறுதி யன்றே. 86

தக்கன் சிவத்தோடு மிளல்

தேற்றாமல் இன்ன வகைகூழ்ந்த நும்தேவை யாரும்
போற்றாமல் வந்து பணியாமற் புகழ்ந்து மேன்மை
சாற்றாமல் எள்ளல் புரிபான்மை சமைப்பன் என்னு
மேற்றா னிழைத்த வினையுத்திட மீண்டு போனான். 87

தக்கன் தேவர்கட்குக் கட்டளை இடுதல்

மீண்டுதன் பதியை எய்தி விரிஞ்சனை யாதி யாக
ஈண்டுபண் ணவரை நோக்கி என்மகள் ஈசன் தன்பால்
பூண்டபே ரார்வத்தொன்றிப் புணர்ப்பதொன் றுன்னித் தங்கண்
மாண்டகு வாயி லோரால் மற்றெமைத் தடுப்பச் செய்தார். 88

நன்றுநன் றென்னை எண்ணு நக்கனை உமையை நீவிர்
இன்றுமுன் னாக என்றும் இறைஞ்சியே பரவு கில்லீர்;
அன்றியும் மதிப்பீர் அல்லீர்; அப்பணி மறுத்தீ ராயின்
மன்றநம் முரிமை இன்னே மாற்றுவன் வல்லை யென்றான். 89

பிரமன் வேள்வி

இப்படிப் பன்னாள் யாரும் இவன்தனி ஆணைக் கஞ்சி
அப்பணி இயற்ற லோடும் அம்புய மலர்மேல் அண்ணல்
முப்புரம் முனிந்த செங்கண் முதல்வன தருளால் ஆங்கோர்
செப்பரும் வேள்வி யாற்ற முயன்றனன் சிந்தை செய்தான். 90

தக்கன் சிவபெருமானுக்கு அவிக்கோடாது விலக்க முயலுதல்

அக்க ணந்தனில் மாயவன் இமையவர்க் கரசன்
மிக்க தேவர்கள் முனிவரர் யாவரும் விரைந்து
தக்கன் முன்னுற மேவலும் அவரொடுந் தழுவி
முக்க னாயகற் கவியினை விலக்குவான் முயன்றான். 91

சிவபிரான் நந்திதேவரை விடுத்தல்

அங்கண் ஞாலம் தளித்தவன் இவ்வகை அமர்தலும்
[அதுபோழ்தின்
நங்கை யாளொரு பங்கினன் அருளொடு நந்திதே வனைநோக்கிப்
பங்க யாசனன் வேள்வியிற் சென்றும் பாகமுங் கொடுவல்லே
இங்கு நீவரு கென்றலும் வணங்கியே இசைந்தவ னேகுற்றான்.

பிரமன் நந்திதேவரை வரவேற்றல்

நூற்றுக் கோடிவெங் கணத்தவர் சூழ்தர நொய்தின் அக்கிரிநிங்கி
ஏற்றின் மேல்வரும் அண்ணலை உள்ளுறுத் தேர்கொள் பங்

[கயப்போதில்

தோற்று நான்முகக் கடவுள்முன் அடைதலுந் துண்ணென

[எழுந் தன்பிற

போற்றி யேதொழு திருத்தினன் என்பஓர் பொலன்ம ணித்த

[விசின்கண். 93

தக்கன் இகழுரை

நின்ற பாரிடத் தலைவர்க்கும் வரன்முறை நிரந்தஆ சனநேர்ந்து
பின்றை நான்முகன் வேள்விய தியற்றலும் பிறங்கெ ரியுற

[நோக்கி

நன்றி யில்லதோர் தக்கன் அக் கிரியுறை நக்கனுக் காளாகிச்
சென்றவன்கொலாம். இவனென நகைத்தனன் செயிர்த்திவை

[யுரைக்கின்றான். 94

நார ணன்முத லாகிய கடவுளர் நளினமா மகளாதிச்
சீர ணங்கினர் மாமுனி கணத்தவர் செறிகூர் உறைகின்ற
ஆர ணன்புரி வேள்வியில் விடநுகர்ந் தாடல்செய் பவன் ஆளுஞ்
சார தங்களு மோநடு வுறுவது தக்கதே இதுஎன்றான். 95

ஆதி நான்முகக் கடவுளை யாகுநீ அழல்மகம் புரிசெய்கை
பேதை பாகலுக் குரைத்தனை; அவன்விடப் பெயரும்பந்

[தியைஎன்முன்

காத லோடுகை தொழுதுநள் ளிருத்தனை; கடவதோ நினக்கிது
தாதை ஆதலிற் பிழைத்தனை; அல்லதுன் தலையினைத் தடியேனே.

இன்னம் ஒன்றியான் உரைப்பதுண் டஞ்ஞகேள் ஈமமே

[இடஞகத்

துன்னு பாரிடஞ் சூழ்தரக் கழியுடல் குலமீ மிசையெந்தி
வன்னி யூடுநின் றுவோன் தனக்குநீ மகத்திடை அவிக்கூற்றம்
முன்னை வைகலின் வழங்கலை இப்பகல்முதல்அவன்

[முனக்கின்றான்.

அத்திவெம்பணி தலைக்கலன் தாங்கியே அடலைமேற் கொண்டுற்ற
பித்தன் வேள்வியில் அவிகொளற் குரியனோ; பெயர்ந்தஇப்

[பகல்காறும்

எத்தி றத்தளும் மறையொழுக் கெனரினைந் தியாவதும் ஓராடல்
சுத்த நீடவி யளித்தனர்; அன்னதே தொன்மையாக் கொளற்

[பாற்றோ! 98

மற்றை வானவர் தமக்கெலாம் நல்குதி; மாலையே முதலாக
இற்றை நாண்முதற்கொள்ளுகி; இவற்குமுன் ஈகுதிஅவி தன்னைக்;
கற்றை வார்சடை யுடையதோர் கண்ணு தற் கடவுளே

[பரம்என்றே

சொற்ற மாமறைச் ஈருதிகள் விலக்குதி; துணிவுனக்

[கிதுவென்றான். 99

ஈது வேலையில் நந்திஅத் தக்கனை எரிவிழித் தெகிர்நோக்கி
மாது பாகனை இகழ்ந்தனை; ஈண்டுநின் வாய்துளைத் திடுவேனால்;
ஆதி தன்னருள் அன்றென விடுத்தனன்; ஆதலின் உய்ந்தாய்நீ;
திது மற்றினி உரைத்தியேல் வல்லெனின் சிரந்துணிக்

[குவன்என்றான். 100

இவைஅ யன்மகன் உள்ளமுந் துண்ணென இசைத்துமா

[மகந்தன்னில்

அவிய தெம்பிராற் சிலதென விலக்கினை அதற்கிறை

[அவன்அன்றேல்

புவன மீதுமற் றெவருளார்? அரிதனைப் பொருளெனக்

[கொண்டாய்நீ;

சிவனை யன்றியே வேள்விசெய் கின்றவர் சிரம்அறக்

[கடிதென்றான். 101

ஏறுடை அண்ணலை இறைஞ்சல் இன்றியே

மாறுகொ டிகழ்தரு வாய்கொள் புன்றலை

ஈறுற உன்றனக் கெவருங் காண்டக

வேறொரு சிறுசிரம் விரைவின் மேவவே.

102

ஈரமில் புன்மனத் திழுகை மற்றுனைச்

சாருறு கடவுளர் தாமும் ஓர்பகல்

ஆருயிர் மாண்டேழிஇ அளப்பி லாஉகம்

குரெனும் அவுணனால் துயரின் முழ்கவே.

103

என்றுமற் றினையதும் இயம்பி ஏர்புறீஇத்
துன்றிருங் கணாரிரை குழ வெள்ளியங்
குன்றிடை இறைக்கிது கூறிக் கீழ்த்திசை
முன்றிரு வாயிலின் முறையின் மேவினான். 104

நந்தியெம் மடிகள்முன் நவின்ற மெய்யுரை
சிந்தைசெய் தேங்கினன் ; சிரம்ப னிப்புற
மைந்தன துரையையும் மறுத்தற் கஞ்சினான் ;
வெந்தூயர் உழந்தனன் விரிஞ்சினான் என்பவன். 105

முடித்திட உன்னியே முயலும் வேள்வியை
நடத்திட அஞ்சினன் ; நவின்று செய்கடன்
வீடுத்தனன் அன்னதை ; விமலற் கின்னவி
தடுத்தவன் கண்டரோ யாதுஞ் சாற்றலன். 106

அலர்ந்திடு பங்கயத் தண்ணல் தன்மகங்
குலைந்திட ஆயிடைக் குழிஇய தேவர்கள்
சலந்தனில் நந்திசெய் சாபஞ் சிந்தியாப்
புலர்ந்தனர் தத்தம புரத்துப் போயினார். 107

அன்றுமுன் னாகவே அளப்பில் காலமா
ஒன்றுமவ் வேள்வியில் ஒம்பு கின்றிலர்
துன்றிய முனிவரும் சுரரும் பார்தனில்
முன்றிகழ் அந்தனார் முதலி னோர்களும். 108

தக்கன் வேள்வி தொடங்கல்

ஓர்ந்தனன் அன்னதை ஊழின் தீநெறி
சார்ந்திடு தக்கன் ஓர் வைகல் தன்முனஞ்
சேர்ந்திடும் இமையவர் திறத்தை நோக்கியே
ஈர்ந்திடு தியதொன் றியம்பு கின்றனன். 109

அந்நாளில் ஈசன் விடுகின்ற நந்தி அறைகின்ற சாபம் அதனுக்
கிந்நாளும் அஞ்சி மகவேள்வி தன்னில் யாதுஞ்செ யாது திரிவீர் ;
முன்னாக யானொர் பெருமா மகத்தை முறைசெய்வன் ; முற்றி
[யிடுமேல்
பின்னாக நீவீர் புரீமின்கள் என்று பீடில்ல வன்பு கலவே. 110

நீமுன்னோர் வேள்வி புரிகின்ற தைய நெறியென்றி சைப்ப
[அவரைப்
போமின்கள் யாரும் எனவேபு கன்று புரிதோறு மேவி மிகவும்
ஏமங்கொள் சிந்தை யுளதக்கன் ஊழின் இயல்பால்அ தற்பின்
[ஒருநாள்
ஓமஞ்செய் வேள்வி புரிவான்வி ரும்பி உள்ளத்தில் உன்னி
[முயல்வான். 111

நக்கனை யல்லதோர் நாகர் தங்களை
மிக்குறு முனிவரை வேத மாந்தரைத்
திக்கொடு வான்புவி யாண்டுஞ் சென்றுகூய்
உய்க்குதி ரால்என உரைத்துத் தூண்டினான். 112

வனைகலன் நிலவு பொற்றோள் வாசவன் முதலா உள்ள
இனையரும் பிறரும் எல்லாம் இருவர்தம் மருங்கும் ஈண்டிக்
கனகல வனத்திற் செய்த கடிமகச் சாலை எய்த
முனிவர ரோடுந் தக்கன் முன்னெதிர் கொண்டு நின்றான். 113

வேள்விக்குச் செல்லாத சிலர்

அகத்தியன் சனகன் முன்னோர் அத்திரி வசிட்டன் என்பான்
சகத்தயர் பிருகு மேலாந் ததீசிவெஞ் சாபத் தீயோன்
பகைத்திடு புலத்தை வென்ற பராசரன் இனைய பாலார்
மகத்தினை இகழா ஈண்டு வருகிலர் போலும் என்றார். 114

தக்கன் சிவம்

மற்றது புகல லோடும் மலரயன் புதல்வன் கேளா
இற்றிது செய்தார் யாரே ! முனிவரில் இனையர் தாமோ
நெற்றியங் கண்ணி னாற்கு நேயம் துடைய ரென்னுச்
செற்றமொ டுயிர்த்து நக்கான் தேவர்கள் யாரும் உட்க. 115

ததீசி தக்கன்முன் செல்லல்

அன்ன வேலையில் ஆரிடர் தம்மொடுந்
துன்னி னான் ஒரு தொல்லிதைக் காகவே
முன்னம் மால்அமர் முண்டெழ மற்றவன்
தன்னை வென்ற ததீசுஎன் பானரோ. 116

தக்கன் ததீசி முனிவரை வரவேற்றுக் கூறுதல்

நஞ்சமர் களன் அருள் நந்தி கூறிய
வெஞ்சொலும் என்பெரு விரத முந்தெரி இ
அஞ்சினர் இன்றுகா றுரும் வேள்வியை
நெஞ்சினும் உன்னலர் நிகழ்த்தும் வேட்கையால்.

117

ஆனதொர் செயலுணர்ந் தையம் ஏற்றிடும்
வானவன் தனக்கவி மாற்றும் பான்மையான்
நானொரு வேள்வியை நடாத்து கின்றனன்
ஏனைய தோர்பயன் யாதும் வேண்டலன்.

118

அப்பெரு மகந்தனக் கமரர் மாதவர்
எப்பரி சனரும்வர் திண்டு தொக்கனர்
ஒப்பருந் தவத்தினீர் உமக்கும் இத்திறஞ்
செப்பினன் விடுத்தனன் செயலி தென்னவே

119

நக்கதோர் வேலை தன்னில் நலத்தகும் ஊழிக் கான்மேன்
மிக்கெழும் வடவை என்ன வெய்துயிர்த் துரப்பிச் சிறி
முக்கணன் அடியான் போலும் முறுவல்த் திகழ்ந்தாய் என்னத்
தக்கனி துரைத்த லோடுந் ததீசிமா முனிவன் சொல்வான்

120

மலரயன் முதலே யாக வரம்பிலா உயிரை முன்னந்
தலையளித் துதவு கின்ற தாகையாய் அளித்து மாற்றி
உலகெலா மாகி ஒன்றாய் உயிர்க்குயி ராகி மேலாய்
இலகிய பரனை நீத்தோ யாகம்ஒன் றியற்ற நின்றாய்,

121

ஆதியு முடிவும் இல்லா அமலனுக் கவியை நல்கி
வேதக முறைவ ழாது வேள்விஓம் புவது நாடாய்
திதுநின் எண்ணம் என்னச் சிவன் தனக் கருள்பா கத்தை
மாதவன் தனக்கு நல்கி மாமகம் புரிவன் என்றான்.

122

அவ்வுரை கொடியோன் கூற அருந்தவ முனிவன் கேளா
எவ்வயி துரைத்தாய் மேலாய் யாவரும் புகழ் நின்ற
செவ்வியர் தமையி ழித்துச் சிறியரை உயர்ச்சி செய்தல்
உய்வகை அன்றல்; நும்ஆருயிர்க்கேலாம் முடிவீ தென்றான்.

123

ஊறுசேர் தக்கன் சொல்வான் உனதுருத் திரணை ஒப்பார்
ஆறின்மே லைந்த வான உருத்திரர் அமர்வார் ஆசை
ஈறுசேர் தருமீ சானர் இருந்தனர் ; அவர்க்கே முன்னர்
வீறுசேர் அவியை நல்கி வேன்வியை முடிப்ப நென்றான். 124

ஆதிதன் நாமம் பெற்றோர் அவனியல் அடையார் ; கொண்ட
ஏதமில் வடிவும் அற்றே ; என்னினும் இறைவ ரென்றே
பூதல முழுதம் விண்ணும் போற்றிட இருப்பர் ; இந்த
வேதனும் புகழும் நீரான் மெய்நெறித் தலைமை சார்வார். 125

இன்னலங் கடலுட் பட்டோர் யசரையும் எடுக்கும் நீரால்
உன்னரும் பரம மூர்த்தி உருத்திரன் எனும்பேர் பெற்றான்
அன்னவன் தரவந் தோர்க்கும் அடியடைந் தோர்க்கும் அன்னான்
தன்னுரு வெய்தி னோர்க்குஞ் சார்ந்ததால் அவன்த னிப்பேர். 126

ஆதலால் எங்கள் ஈசனை பரம்பொருள் ; அல்லா
ஏதி லாரெலாம் உயிர்த்தொகை யாகுமால் ; இதனைக்
காத லால்உரைத் தேன்அன்று ; வாய்மையே காண்டி ;
வேத மேழுத லாகிய கலையெலாம் விளம்பும். 127

அன்றி முன்அயன் உன்றனக் கரன்புகழ் அனைத்தும்
நன்று கேட்டிட உணர்த்தினன் ; நீயது நாடி
நின்று மாதவம் புரிந்திது பெற்றனை ; நினக்குப்
பொன்று காலம்வந் தெய்தலின் மறந்தனை போலாம். 128

தந்தை யேழுதல் யாவரும் முடிவுறுந் தகவால்
வந்து நின்அவை இருந்தனர் ; மாயையால் மருண்டாய் ;
உய்ந்தி டும்படி நினைத்தியேல் அரற்கவி உதவி
இந்த மாமகம் புரிந்திடு வாயென இசைத்தான். 129

தக்கன் வெகுண்டு சிவபெருமானது நிலைகளை இகழ்தல்

இந்த வண்ணம்அத் ததீசிமா முனிவரன் இயம்பக்
கந்த மாமலர்க் கடவுள்சேய் நகை செய்து, கானிற்
சிந்தும் என்பொடு சிரத்தொகை அணியுமோ ? தேவர்
வெந்த சாம்பரும் பூசுமோ பரனெனும் மேலோன் ? 130

கழிந்த தீயுடல் ஏந்தியே திரியுமோ? கானில்
இழிந்த கேசமுந் தரிக்குமோ? ஏனத்தின் எயிறும்
ஒழிந்த கூருமத் தோடும்மேற் கொள்ளுமோ? உலகம்
அழிந்தி டும்படி உயிர்களை முடிக்குமோ அமலன்? 131

புலியின் ஈருரி உடுக்குமோ? தந்தியின் புந்தோல்
வலிய தன்புயம் போர்க்குமோ? செந்தழல் மழுமான்
இலைகொள் முத்தலை வேற்படை ஏந்துமோ? எங்கும்
பலியும் ஏற்குமோ? நிருத்தமுஞ் செய்யுமோ பகவன்? 132

மிக்க சாரதர் படையெனத் திரியுமோ? விடமே
கக்கும் வெம்பணி பூணுமோ? வெண்டலை கலமாச்
செக்கர் மாமுடி தரிக்குமோ? அம்பரந் திசையா
நக்க னாகுமோ? வேற்றுருக் கொள்ளுமோ நாதன்? 133

விடையும் ஏறுமோ? ஆலமுங் கொள்ளுமோ? வீந்தோர்
சுடலை தன்னினும் ஆடுமோ? ஒருத்தியைச் சுமந்தோர்
மடம கட்கிடங் கொடுக்குமோ? மகவையும் பெறுமோ?
கடிய தோர்குணம் படைக்குமோ பரமெனுங் கடவுள்? 134

ஆதலால் உங்கள் ஈசன் ஓர் குணம்பிலன் ; அவனுக்
கீத லின்றியாம் புரிகின்ற மகத்தவி எனலும்
நாத னைக்கொலோ பழிக்குவன் இவனென நகையாக்
கோதின் மாதவ முனிவரன் அழலெனக் கொதித்தான். 135

[தக்கன் இகழ்ந்து கூறியன பலவும் வரலாற்று முறையால்
உணர்பவர்கட்கு அவை புகழேயாதலன்றி இகழாமையை விளக்
கத் ததீசி முனிவர் அவைபற்றிய வரலாறுகள் பலவற்றையும்
விரித்தோதினார்]

அவைகளைக் கேட்ட பின்பும் தக்கன் முர்க்கனாகி மொழிநல்

முனிவகேள் பலவும் ஈண்டு மொழிவதிற் பயன் என்? வெள்ளிப்
பனிவரை உறையும் நுங்கோன் பகவனே எனினும் ஆக ;
அனையவன் தனக்கு வேள்வி அவிதனை உதவேன் ; நீயும்
இனிஇவை மொழியல்; போதி; என்செயல் முடிப்பன் என்றான்.

தக்கன் முர்க்க மொழியைக் கேட்ட ததீசி முனிவர் தக்கனையும்,
அவன் வேள்விக்கு வந்திருந்த தேவரையும், அந்தணரையும்
சபித்தல்

சங்கரனை விலக்கியின்று புரிகின்ற மகஞ்சிதைக;
தக்க நின்னோ
டிங்குறையும் அமரரெலாம் அழியுறஇன் னேயென்னு
இசைத்துப் பின்னர்
அங்கணுறு மறையோர்தம் முகநோக்கி அந்தணரில்
அழிதா வானீர்,
உங்களுக்குத் தலைமைதனை இழந்திட்டிர், கேண்மின் என
உரைக்கல் உற்றான்.

137

பேசரிய மறைகளெலாம் பராபரன்நீ எனவணங்கிப்
பெரிது போற்றும்
ஈசனையும் அன்பரையும் நீற்றொடுகண் டிகையினையும்
இகழ்ந்து நீவிர்
காசினியின் மறையவராய் எந்நாளும் பிறந்திறந்து
கதியு ருது
பாசமத னிடைப்பட்டு மறையுரையா நெறியதனிற்
படுதிர் என்றான்.

138

[ததீசி முனிவர் சென்றபின் தக்கன் பலர்க்கும் பல தானங்
களையும் வழங்கி வேள்வியைத் தொடங்கினான்.

உமையம்மை தன் தந்தையது வேள்விக்குச் சென்று வரச்
சிவபெருமானிடம் விடை கேட்க, அவர் மறுத்துக்கூறியும், தந்தை
பிழையை மன்னிக்க வேண்டி வற்புறுத்தி விடைபெற்றாள்.]

உமை தக்கன் வேள்விக்குச் செல்லல்

இவரிவர் இத்திறம் ஈண்ட எல்லைதீர்
புவனமும் உயிர்களும் புரிந்து நல்கிய
கவுரிஅம் மானமேற் கடிது சென்றரோ
தவலுறு வோன்மகச் சாலை நண்ணினாள்.

139

அவளைக் கண்ட தக்கன் இகழ்தல்

மல்லல் சேரும்இம் மாம கந்தனக்
கொல்லை வாஎன உரைத்து விட்டதும்
இல்லை ; ஈண்டுநீ ஏக லாகுமோ?
செல்லு மீண்டுநின் சிலம்பில் என்னவே.

140

[தக்கன் இகழ்ந்ததனால் வெகுண்ட உமையம்மை, 'உன் செருக்கிற்குத் தக்க தண்டனை உனக்கு வருவதாக' எனச் சபித்துச் சென்றாள்.]

பின்பு சிவபிரான் நெற்றிக் கண்ணில் வீரபத்திரரும், உமையது
வெகுளியில் பத்திரகாளியும் தோன்றுதல்

அந்தி வான்பெரு மேனியன் கறைமிட றணிந்த
எந்தை தன்வடி வாய்அவன் நுதல்விழி யிடையே
வந்து தோன்றியே முன்னுற நின்றனன் மாதோ
முந்து வீரபத் திரன்எனுந் திறலுடை முதல்வன்.

141

அங்க வேலையில் உமையவள் வெகுளியால் அடல்செய்
நங்கை யாகிய பத்திர காளியை நல்கச்
செங்கை ஓரிரண் டாயிரம் பாதிசெம் முகமாய்த்
துங்க வீரபத் திரன்றனை யடைந்தாள் துணையாய்.

142

[அவ்விருவரையும், 'தக்கன் வேள்வியை அழிக்க' என ஏவ, அவர்கள் தாங்களே அளவற்ற வீரர்களாயும், காளிகளாயும் படைத்து உடன்கொண்டு சென்று, வேள்விச் சாலையின் நாற் புறங்களிலும் வன்மையான காவலை இட்டு இருவரும் வேள்விச் சாலையுள் நுழைந்தனர். வீரபத்திரரையும், பத்திரகாளியையும் கண்டு பிரமன் முதலியோர் நடுங்கினர்; வெளியே தப்பி ஓட முடியாமல், அனைவரும் அகப்பட்டனர்.]

தக்கன் வினாவும் வீரபத்திரர் விடையும்

இங்குவந் தடைந்த தென்கொல் யாரைநீ என்ன லோடும்
'சங்கரன் தனது சேய்யான் ; தக்க, நின் வேள்வி தன்னின்
அங்கவற் குதவும் பாகம் அருளுகி ; அதற்கா அந்தப்
புங்கவன் அருளி னாலே போந்தனன் ஈண்டை' என்றான்.

143

[அதுபொழுது வேதங்களும், பிரணவமும் தோன்றி, 'சிவபிரானுக்கு உள்ள அவியை முன்னர்க் கொடுக்க' என்று கூறின; அவற்றையும் தக்கன் கேட்டிலன். வீரபத்திரர், அங்கிருந்த பலரையும் பார்த்து, 'தக்கன் செயல் உமக்கும் உடன்பாடோ' என்றார். அவர்கள் ஒன்றும் கூறாமல் வாளா இருந்தார்கள். அதனால் வீரபத்திரர் சினங்கொண்டு தண்டு ஒன்றினால் தக்கன் மார்பு ஓடிய ஓங்கி அடித்தார். அவன், தலையை வீற்றிருந்த திருமால்முன் மூர்ச்சையுற்று வீழ்ந்தான். பிரமனது தலையில் இடி வீழ்ந்தாற்போலக் குட்டினார். அவன் பக்கத்திருந்த கலைமகளை வாளால் மூக்கும், தனமும் அறுத்தார். இவைகளைக் கண்ட ஏனைய தேவர் ஓடி ஓளியத் தொடங்கினர். அதைக்கண்ட வீரபத்திரர் சந்திரனைப் பிடித்துக் கீழே தள்ளி ஒருகாலால் பூமியில் மிதித்துத் தேய்த்தார். சூரியர் பன்னிருவரில் ஒருவனை (பூடா என்பவனை) கன்னத்தில் அறைய, அவன் பற்கள் உதிர்ந்தன. 'பகன்' என்பவன் கண்ணைப் பிடுங்கினார். இயமன் தலையை வெட்டி வீழ்த்தினார். அக்கீவியை அவிசு வாங்கிய கைகளைத் தறித்து, உண்ட ஏழு நாவையும் அறுத்தார். அவன் மனையின் மூக்கைக் கிள்ளி எறிந்தார். நீருதியைத் தண்டால் புடைத்தார். உருத்திரை அச்சுறுத்தி, 'ஓடிப்போமின்' என்றார். வருணனை 'எழு' என்னும் ஆயுதத்தால் தாக்கினார். வாயுவை மழுவால் வெட்டினார். ருபேனைச் சூலத்தால் குத்தினார். ஈசுவன் வெட்க முற்று நிற்க, வசைச் சொற்கள் சொல்லி, 'ஓடுக' என்றார். அசுரேசன் தலையை வெட்டினார். யாக தேவனாகிய 'எச்சன்' என்பவன் மான் உருக்கொண்டு ஓட, கணை ஒன்றினால் அவனது தலையை வீழ்த்தினார். இவைகளை எல்லாம் கண்ட தக்கன், 'இனி வருந்திப் பயனில்லை' என்று எதிர்த்து வந்தான்.]

வீரபத்திரர் தக்கன் தலையை அறுத்துத் தீக்கு இரையாக்கல்

கண்டு மற்றது வீரபத் திரனெனுங் கடவுள்
கொண்ட சிற்றமொ டேகியே தக்கனைக் குறுகி
அண்ட ரோடுநீ ஈசனை இகழ்ந்தனை அதனால்
தண்ட மீதென வாள்கொடே அவன்தலை தடிந்தான்.

144

அற்ற தோர்சென்னி வீழுமுன் இறைவன்அங் கையினால்
பற்றி ஆயிடை அலமரும் பாவகற் பாராத்
திறறி ஈதெனக் கொடுத்தனன்; கொடுத்தலும் செந்தி
மற்றொர் மாத்திரைப் போதினில் மிசைந்தது மன்னே.

145

[தக்கன் இறந்தது கண்டு அவன் மனைவி 'வேதவல்லி' என்பவள் மற்றைய மனைவியரோடும், பெற்ற மகளிரோடும் வந்து புலம்ப, பத்திரகாளி தனது வாளால் வேதவல்லியின் காதை அறுத்தாள் ; ஏனைய மனைவியர் கூந்தலைப் போக்கினாள் : பெண்களது தலைகளை வெட்டிப் பந்தடித்தாள். பின்னும் வீரபத்திரரும், பத்திரகாளியும் அவர்கள் படைகளும் யாகசாலை எங்கும் திரிந்து அனைவரையும் பலவாறு தண்டித்தனர்.]

யாக சாலைக்குச் சென்றோர் பட்ட பாடு

கையற்றனர் ; செவியற்றனர் ; கால்அற்றனர் ; காமர் மெய்யற்றனர் ; நாவற்றனர் ; விழியற்றனர் ; மிகவும் ஐயுற்றிடு களம்அற்றனர் ; அல்லால்மலர் அயன்சேய் செய்யுற்றிடு மகத்தோர்களில் சிதைவற்றவர் இலையே. 146

[இவைகளைக் கண்ட திருமால், 'நான் இவ் வேள்விக்குத் தலைமை வகித்தது நன்றாயிருக்கின்றது' என்று மானம் மேற்கொண்டு போருக்கு எழுந்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான் அருளால் தேர் ஒன்று அங்கு வர, பிரமன், 'இதுதான் சமையம்' என்று வீரபத்திரரை வணங்கி, 'அடியேன் சாரதியாகும் பணியை அளித்தருள்க' என்று சாரதியானான். வீரபத்திரர் பிரமன்மேல் சிறிது சீற்றம் தணிந்து பத்திரகாளியுடன் அத்தேரில் ஏறினர்.]

திருமால் வினா

தெழித்த வார்புனற் கங்கையஞ் சடைமுடிச் சிவனைப் பழித்த தக்கனை அடுவதல் லால்அவன் பாலில் இழுக்கில் தேவரை அடுவதென் ? வேள்வியை எல்லாம் அழித்த தென்னை ? நீ புகலுதி யாலென அறைந்தான். 147

விரபத்திரர் விடை

எல்லை இல்லதோர் பரமனை இகழ்ந்தவன் இயற்றும் மல்லல் வேள்வியில் அவிருகர்ந் தோர்க்கெலாம் மறைமுன் சொல்லுந் தண்டமே புரிந்தான் ; நின்னையுந் தொலைப்பாம் ; வல்லை யேல்அது காத்தியென் றனன்உமை மைந்தன். 148

[இருவரும் நெடுநேரம் போர் புரியுங்கால், வீரபத்திரர் திருமால் விட்ட தேவாத்திரங்களை அவைகளைக் கொண்டே அழித்துத் திருமால் கையில் இருந்த வில்லை முரித்து, ஏறிவந்த கருடன் சிறகை வெட்டினார். திருமால் மாயையால் எண்ணிறந்த உருவம் கொள்ள, வீரபத்திரர் மாயா உருவங்களை நெற்றிக் கண்ணால் எரித்தார். திருமால் சக்கரத்தை ஏவ, அதை வீரபத்திரர் கையால் வாங்கி விழுங்கிவிட்டார்; தண்டத்தை ஏவ, வானால் வெட்டினார். வானை எடுத்தபொழுது உங்காரஞ்செய்து அதட்டினார். அந்த அதட்டலில் திருமால் திகைத்து நிற்க, வீரபத்திரர் ஏதோ செய்ய முயன்றார். அப்பொழுது சிவபெருமானது திருவருளால், 'நில்; கோபத்தை விடு.' என்று ஓர் அசிரி வாக்கு எழுந்தது. அதனால் வீரபத்திரர் சினம் தணியப் பிரமன் வணங்கித் தன் பிழை பொறுக்க வேண்டினான். திருமாலும் அடைந்து பணிந்தார். வீரபத்திரர் மகிழ்ந்தபொழுது, சிவபெருமான் உமையோடும் விடைமேல் தோன்ற, வீரபத்திரர் முதலியோர் அவரை வணங்கினர்.]

உமையம்மை வேள்விக் களத்தைக் கண்டு இரங்கிக் கூறுதல்

கண்டனள் கவுரி வேள்விக் களத்திடைக் கழலுங் கையும்
துண்டமும் தலையும் மார்பும் தோள்களும் துணிந்து வீழ்
அண்டருந் தக்கன் தானும் ஆவிபோய்க் கிடந்த தன்மை
கொண்டதோர் சீற்றம் நீங்கி அருள்வரக் கூறு கின்றாள். 149

பொன்னார் சடையம் புனிதன்றனை நோக்கி
முன்னா கியபொருட்து முன்னேனே வேள்விக்கு
மன்னா னவற்கும் இமைபோர்க்கும் மற் றெவர்க்கும்
என்னால் முடிவெய்திற் றென்றுரைக்கும் இவ்வுலகே. 150

முந்தம் இவரை முடித்தயென வெஃகியதும்
தந்து முடித்தாய் தனிவீர னால்; அனையர்
உய்ந்து குறைபாய் உயிர் பெற் றெழும்வண்ணம்
இந்த வரமும் எனக்கருளாய் எங்கோவே. 151

[சிவபெருமான், 'இறந்தோர் அனைவரையும் நீயே எழுப்புக' என்று வீரபத்திரருக்குக் கட்டளையிட, அவர் 'யாவரும் எழுமின்' என்று சொல்லிய அளவில், அனைவரும் எழுந்து

நிகழ்ந்தவைகளைக் கனவுபோல உணர்ந்து, சிவபெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிப் பிழை பொறுக்க வேண்டினர்.]

தக்கன் ஒருவன் எழாதது கண்டு பிரமன் வேண்டுதல்

ஐயசின் வாய்மை எள்ளி அழல்கெழும் மகத்தை யாற்றுங்
கையன தகந்தை நீங்கக் கடிதிலில் தண்டஞ் செய்து
மையுறு நிரயப் பேறு மாற்றினை ; அவனும் எம்போல்
உய்யவே அருளு கென்ன ; உமாபதி கருணை செய்தான். 152

விரபத்திரர் தக்கனை ஆட்டுத்தலை பொருத்தி எழுப்புதல்

வித்தக வலிகொள் பூதன் வீரபத் திரன் றன் முன்னர்
உய்த்தலும் அதன்மேல் வேள்விக் குண்டியாம் பசுவுள் வீந்த
மைத்தலை கண்டு சேர்த்தியெழு கென்றான், மறைகள் போற்றும்
அத்தனை இகழும் நீரர் ஆவர்திப் பரிசே என்னு. 153

[ஆட்டுத் தலையுடன் எழுந்த தக்கன் வெட்கங்கொண்டு சிவபெருமானை வணங்கிப் பிழை பொறுக்க வேண்டினான். பின்பு சிவபெருமான், தக்கனுக்கும், தேவர்கட்கும் அருள்செய்து நந்தி தேவர், விரபத்திரர் முதலானவருடன் கமிலைக்கு எழுந்தருளினார்.]

பின்பு பிரமன் தக்கனுக்கு, அவன் செருக்குற்றவாறே, திருமாலும், தானும் ஒருகாலத்தில் செருக்குற்றுச் சிவபெருமானது அடிமுடிகளைத் தேடி இளைத்த வரலாற்றையும், பின்பு அவரை வழிபட்டு நலம் பெற்றதையும் சொல்லிப் பின்னரும் சொல்லுதல்

அரியும் யானும்முன் தேடும்அவ் வனற்கிரி அனல
கிரியெ னும்படி னேறதால் ; அவ்வொளி கிளர்ந்த
இரவ தேசிவ ராத்திரி யாயின திறைவற்
பரவி யுய்ந்தனர் அன்னதோர் வைகலிற் பலரும். 154

நியந் தொல்வினை நீங்கலின் எம்பிரான் நிலைமை
ஆயுந் தொல்லுணர் வின்றுவந் தெய்திய தவனே
தாயும் தந்தையும் குரவனும் கடவுளும் தவமும்
ஏயுஞ் செல்வமும் அனையவற் சார்தியால் என்னுன். 155

[தக்கன், தன் தந்தை சொற்படி சிவபெருமானைக் காசிக்குச் சென்று வழிபட்டு, அவர் எழுந்தருளிவந்து அருள்செய்யப்பெற்றுப் புனிதன் ஆனான். தேவர்களும் வேள்விச் சாலையை விட்டு நீங்கித் தங்கள் தங்களுக்கு இயைந்த இடத்தில் சிவபெருமானை வழிபட்டுப் புனிதர்களாய்த் தம் தம் இடம் சென்றனர். வீரபத்திரர் செய்த தண்டனையின் அடையாளம் அவரவர் உடம்பில் அமைந்திருந்தது என்று இவ்வாறு தேவருரு கூற. இந்திரன் மகனாகிய சயந்தன் கேட்டுத் தெளிவு பெற்றான்.]

தீருப்பரங்குன்றத்திலிருந்து சென்ற முககுந்தன் கந்த வீரதம் கேட்டல்

முந்தொரு ஞான்று தன்னில் முசுகுந்தன் வசிட்டன் என்னும் அந்தணன் இருக்கை எய்தி அடிமுறை பணிந்து போற்றிக் கந்தவேள் வீரத மெல்லாங் கட்டுரை பெரியோய் என்ன மைந்தநீ கேட்டி யென்னு மற்றவை வழாது சொல்வான். 156

எள்ளருஞ் சிறப்பின் மிக்க எழுவகை வாரந் தன்னுள் வெள்ளிநாள் வீரதந் தானே விண்ணவர் உலகங் காத்த வள்ளல்தன் வீரத மாகும்; மற்றது புரிந்த மேலோர் உள்ளமேல் நினைந்த வெல்லாம் ஒல்லையின் முடியும் அன்றே.

பகிரதன் என்னும் வேந்தன் படைத்தபா ருலகை யெல்லாம் நிகரறு கோரன் என்னும் நிருதன்அங் கொருவன் வெளவ மகவொடு மனையுந் தானும் வனத்திடை வல்லை ஏகிப் புகரவன் தனது முன்போய்த் தன்குறை புகன்று நின்றான். 158

பார்க்கவன் என்னும் ஆசான் பகிரதன் உரைத்தல் கேளா வேற்கரன் மகிழு மாற்றால் வெள்ளிநாள் வீரதந் தன்னை நோற்குதி மூன்றி யாண்டு நுங்களுக் கல்லல் செய்த முர்க்கனும் முடிவன்; நீயே முழுதுல காள்வை என்றான். 159

நன்றென வினவி மன்னன் ஞாயிறு முதலாம் நாளில் ஒன்றெனும் வெள்ளி முற்றும் உணவினைத் துறந்து முன்பின் சென்றிடும் இரண்டு நாளும் திவாவினில் அடிசில் மாந்தி இன்றுயில் அதனை நீத்தி யாண்டுமுன் றளவு நோற்றான். 160

நோற்றிடும் அளவில் ஐயன் நுதியுடைச் செவ்வேல் வந்து
மாற்றலன் உயிரை யுண்டு வல்லையின் மீண்டு செல்லப்
போற்றியே பகிர தப்பேர்ப் புரவலன் தன்னை ரெய்தி
ஏற்றதொல் லரசு பெற்றான்; இன்னுமோர் வீரதஞ் சொல்வாம்.

வாரிசு மலர்மேல் வந்த நான்முகன் மதலை யான
நாரத முனிவன் என்போன் நலத்தகு வீரதம் ஆற்றி
ஒரெழு முனிவர் தம்மில் உயர்ந்திடு பதமும் மேலாஞ்
சீரொடு சிறப்பும் எய்தச் சிந்தனை செய்தான் என்றே. 162

நூற்படு கேள்வி சான்ற நுண்ணிய உணர்வின் மிக்கோன்
பார்ப்பதி உதவு முன்னோன் பதமுறை பணிந்து போற்றி
ஏற்புறு முனிவ ரான எழுவகை யோரில் யானே
மேற்பட வீரதம் ஒன்றை விளம்புதி மேலோய் என்றான் 163

முன்னவன் அதனைக் கேளா முழுதருள் புரிந்து நோக்கி
அன்னது பெறுதி திண்ணம்; ஆறுமா முகத்து நம்பி
பொன்னடி வழிபா டாற்றிப் பொருவில்கார்த் திகைநாள்
[நோன்பைப்
பன்னிரு வருடங் காரும் பரிவுடன் புரிதி என்றான். 164

நாரதன் வினவி ஈது நான்புரிந் திடுவன் என்னுப்
பாருல கதலில் வந்து பரணினாள் அபரா ணத்தில்
ஒர்பொழு துணவு கொண்டே ஒப்பில்கார்த் திகைநாள் தன்னில்
வீரவேல் தடக்கை அண்ணல் வீரதத்தை இயற்ற லுற்றான். 165

தூசொடு கயத்தின் மூழ்கித் துய்யவெண் கலைகள் சுற்றி
ஆசறு நியமம் முற்றி ஆன்றமை புலத்த னாகித்
தேசிகள் தனது பாதம் சென்னிமேற் கொண்டு செவ்வேள்
பூசனை புரிந்திட் டன்னான் புராணமும் வினவி னானால். 166

கடிப்புனல் அள்ளித் தன்னோர் கைகவித் துண்டு முக்காற்
படுத்திடு தருப்பை என்னும் பாயலிற் சயனஞ் செய்து
மடக்கொடி மாதர் தம்மை மறலியா மதித்து வள்ளல்
அடித்துணை யுன்னிக் கங்குல் அவதியு முறங்கா துற்றான், 167

அந்தநாள் செல்லப் பின்னர் உரோகிணி யடைந்த காலேச்
சந்தியாம் நியமம் எல்லாஞ் சடக்கென முடித்துக் கொண்டு
கந்தவேள் செம்பொற் றண்டைக் கான்முறை வழிபட் டேத்தி
வந்தமா தவர்க ளோடும் பாரணம் மகிழ்ந்து செய்தான். 168

பாரணம் விதியிற் செய்தோன் பகற்பொழு துறங்கு மாயின்
ஆரண மறையோர் தம்மில் ஐம்பதிற் றிருவர் தம்மைக்
காரண மின்றிக் கொன்ற கடும்பழி எய்தும் என்ன
நாரத னுய வல்லோன் இமைத்திலன் நயனஞ் சற்றும். 169

வீழியொடும் இமைகூ டாமே வெய்யவன் குடபால் வீழும்
பொழுதள விருந்து மற்றைப் புறத்துள செயலும் போற்றி
அழிவறு விரதம் இவ்வா றுறிரு வருடம் ஆற்றி
எழுவகை முனிவோ ருக்கும் ஏற்றமாம் பதத்தைப் பெற்றான்.

இந்தநல் விரதந் தன்னை ஈண்டொரு மறையோன் நோற்று
முந்திய மனுவே யாகி முழுதுல கதனை ஆண்டான் ;
அந்தணன் ஒருவன் பின்னும் அவ்விர தத்தைப் போற்றிச்
சிந்தையின் நினைந்தாங் கெய்தித் திரிசங்கு வாகி யுற்றான். 171

ஈங்கொரு மன்னன் வேடன் இருவரும் நோற்று வண்மை
தாங்கிய அந்தி மானே சந்திமான் என்று பேராய்
வீங்குநீர் உடுத்த பாரை மேலைநாட் புரந்தார் என்ப ;
ஆங்கவர் பின்னாள் முத்தி அடைவது திண்ணம் அம்மா. 172

இப்படி ஆரல் நாளில் விரதத்தை இயல்பின் நோற்று
முப்புல னத்தின் வேண்டும் முறைமையை யடைந்த நீரார்
மெய்ப்படு தொகையை யாரே விளம்புவர் ! ஈதே யன்றி
ஒப்பரும் விரதம் வேறும் ஒன்றுள துரைப்பக் கேண்மோ. 173

வெற்பொடும் அவுணன் தன்னை வீட்டிய தனிவேற் செங்கை
அற்புதன் தன்னைப் போற்றி அமரரும் முனிவர் யாருஞ்
சொற்படு துலையின் இங்கட் சுக்கில பக்கந் தன்னில்
முற்பக லாதி யாக முவிரு ளைவகல் நோற்றார். 174

முந்திய வைக லாதி முவிரு நாளுங் காலை
அந்தமில் புனவின் முழ்கி ஆடையோ ரிரண்டு தாங்கிச்
சந்தியிற் கடன்கள் செய்து கம்பவிம் பங்கும் பத்திற்
கந்தனை முறையே பூசை புரிந்தனர் கங்குற் போதில், 175

நிறைதரு கட்டி கூட்டி நெய்யினுற் சமைக்கப் பட்ட
குறைதவிர் மோத கத்தைக் குமரநா யகற்க ருத்திப்
பிறவுள விதியுஞ் செய்து பிரான் திருப் புகழ்வி னாவி
உறுபுனல் சிறிது மாந்தி உபவசித் திருந்தார் மாதோ.

176

ஆரண முனிவர் வாணோர் அங்கதன் மற்றை வைகல்
சீரணி முருக வேட்குச் சிறப்பொடு பூசை யாற்றிப்
பாரணம் விதியிற் செய்தார் ; பயிற்றும்இவ் விரதந் தன்னால்
தாரணி அவுணர் கொண்ட தம்பதத் தலைமை பெற்றார்.

177

என்றிவை குரவன் செப்ப இறையவன் வினவி எந்தாய்
நன்றிவை புரிவன் என்னு நனிபெரு வேட்கை யெய்தி
அன்றுதொட் டெண்ணில் காலம் அவ்விர தங்கள் ஆற்றிக்
குன்றெறி நுதிவேல் ஐயன் குரைகழல் உன்னி நோற்றான்.

178

[முசுருந்தன் தான் கேட்டவாறே நோற்ற கந்த விரதங்
களால் முருகப் பெருமான் தோன்றி, விரவாகு முதலிய துணைவர்
அனைவரையும் மக்களுலகில் பிறந்து படைத் துணைவராய்
இருக்கும் வரத்தை அருளப்பெற்றான். அத்துணைவரால் பெருஞ்
சுற்றமும், பேராற்றலும் பெற்று விளங்கிய முசுருந்தனை
இந்திரன் அழைத்துச் சென்று அவனது துணையால், 'வலன்'
என்னும் அசுரனை அழித்தான். பின்பு இந்திரன் முசுருந்தன்
காணா தனது கோயிலில் திருமால் தந்த தியாகேசரை வழிபடக்
கண்ட முசுருந்தன், தனது முன்பிறப்பின் * நினைவுவர, உள்ளம்
பரவசமாய்ப் பெரிதும் அன்புகொண்டு துதித்தான்.]

துதித்த முசுருந்தனுக்குத் தியாகேசர் அருளிச்செய்தல்

இவைமுசு ருந்தன் கூற எம்பிரான் கருணை செய்தே
அவன்முகந் தன்னை நோக்கி, 'ஆழியான் அளப்பில் காலம்
உவகையால் வழிபா டாற்றி உம்பர்கோ லிடத்தில் வைத்தான் ;
புவிதனிற் கொடுபோய் நம்மைப் பூசனை புரிதி' என்றான்.

179

* முசுருந்தனது முன் பிறப்பு :- கயிலையில் சிவபெருமான்
உமையம்மையோடு வில்வவனத்தில் அமர்ந்திருந்தபொழுது,
அம் மரங்களின்மேல் திரிந்த முசுக்களில் ஒன்று வில்வ இலை
யைப் பறித்து இருவர்மேலும் தூவியது. அதன் பயனாக அதுவே
தமிழ் நாட்டில் சோழர் குலத்தில் முசுருந்தனாகப் பிறந்து அரசு
புரிந்தது. (முசு - குரங்குகளில் ஒருவகை.)

என்றிவை முக்கண் மூர்த்தி இந்திரன் கேளா வண்ணம்
நன்றருள் புரித லோடும் நனிபெரு மகிழ்ச்சி யெய்தி,
'உன்றிரு வுளமீ தாயின் உய்ந்தனன் அடியேன்' என்கு,
வென்றிகொள் மன்னர் மன்னன் விம்மித னாக யுற்றான். 180

[இந்திரன் பல வரிசைகள் வழங்கி, 'இன்னும் யாது
வேண்டும்' என, முசுருந்தன், 'தியாகேசரைத் தருக' என்றான்.
அதற்கு இந்திரன் மனம் இசையாதவனாய், 'இவர் திருமால்
கொடுக்கப்பெற்ற மூர்த்தி; அதனால் திருமால் இசைவின்றி
நானே தரலாகாது' என்று அம்மூர்த்தியைத் திருமால் வழி
பட்ட வரலாற்றையும், பின்பு தன்னிடம் வந்த வரலாற்றையும்
பின்வருமாறு கூறினான்.

'திருமால் முன்பு ஒருகால் மகப்பேறு வேண்டிச் சிவபெரு
மானை நோக்கித் தவம் செய்ய, சிவபெருமான் தேவியுடன்
தோன்றிக் காட்சியளித்தார். திருமால் எக்காரணத்தாலோ
அம்மையை வழிபடாமல் அப்பனைமட்டுமே வழிபட, அம்மை
சினங்கொண்டு, 'உனக்குத் தோன்றுகின்ற மகன் விரைவில்
மாண்டொழிக' எனச் சபித்து, இறைவனையும் அழைத்துச்
சென்றான். அதனால் திருமால் வருந்திச் சிவபெருமானை, அம்மை
யோடும் இளமுருகனோடும் கூடிய உருவினாக அமைத்துப் பல
நாள் வழிபட, இறைவனும், இறைவியும் வெளிப்பட்டுக் காட்சி
யளித்தனர். அதுபொழுது திருமால் இருவரையும் வணங்கி
வேண்ட, இறைவி, 'உன் மகன் முன்பு இறக்கிலும், பின் எழுவா
காக' என வரம் தந்து போயினான். அவ்வண்ணமே மன்மதன்
திருமால் உள்ளத்தினின்று தோன்றி உலகம் முழுவதையும்
வென்று உலவும் நாளில், சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்ணால்
எரிக்கப்பட்டுப் பின்பு அவராலே எழுப்பியருளப் பெற்றான்.

திருமால் பின்பு தியாகேசரை மார்பில் வைத்து உறங்குதல்

நிற்பமற் றித்திறம் கேமியான் முன்னைநாள்
அற்புடன் வழிபடும் அமலையைக் குமரனைத்
தற்பரக் கடவுளைத் தனதுமார் பிற்கொடே
பற்பகல் பணியின்மேல் பாற்கடல் ஆஞ்சினான். 181

நீடவே துயிலுமால் நெட்டுயிர்ப் பசைவினால்
பீடுசேர் நாகனைப் பேருயிர்ப் பசைவினால்
பாடுகும் தெண்டிரைப் பாற்கடல் அசைவினால்
ஆடியே வைகினார் அலகிலா ஆடலார். 182

‘இவ்வாறிருக்கையில் என்னை (இந்திரனை)த் துன்புறுத்திய
‘வாற்கி’ என்னும் அசுரனை அழிக்கும்படி நான் திருமலை
வேண்டினேன்; அதுபொழுது அவர் இம்மூர்த்தியை என்னிடம்
பூசித்திருக்கும்படி தந்து சென்று, தில்லையில் கூத்தப்பெருமானைத்
தரிசித்து நாங்கு தீங்கள் வரையில் பரவசராய்க் கிடந்து, பின்
நினைவு பெற்று எழுந்து போய்ப் பெரும் போர் செய்து வாற்
கவியை அழித்து, மீண்டு சென்று பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டார்.

இவைகளைக் கேட்ட முசுருந்தன் பாற்கடலையடைந்து தனது
கருத்தைத் திருமாவிடம் தெரிவிக்க, ‘அவர் நீ விரும்பியவாறே
தியாகேசரை நிலவுலகிற்குக் கொண்டு செல்க’ என்றார். அதனை
முசுருந்தன் மீண்டு இந்திரனிடம் தெரிவித்தான்.]

இந்திரன் தியாகேசரைக் கொடுக்க மனமின்றிச் சூழ்ச்சி செய்தல்

தேவர்பிரான் அவ்வளவில் தெய்வதக்கம் மியன்செயலான்
மூவடிவும் மூவிரண்டு முறைவேறு வேறாக
ஏவர்களும் வியப்பெய்த இமைப்பின்முனம் அமைப்பித்துக்
காவலன்கை தனிற்கொடுப்பக் கைதவமென் றறிந்தனனே. 183

[ஏழாம் முறையாக, தான்வேண்டிய தியாகரைக் கொடுக்கப்
பெற்றான்.]

முசுருந்தன் தியாகர்களைத் தாபித்தல்

நன்றெனவே விடைகொண்டு நாளிலத்தி னிடையிழிந்து
தென்றிசை ஆ ருந்தன்னில் சிவனுறைபூங் கோயில்புக்கு
மன்றல்கமழ் தண்டுளவோன் வழிபடவீற் றிருந்தோரை
வென்றிஅரி யணைமீதில் விதிமுறையால் தாபித்தான். 184

கடனாகை நள்ளாறு காராயில் கோளரியூர்
மடனாக முத்தினும் வாய்மியூர் மறைக்கானம்
உடனாகுந் தலம்ஆறில் ஓராறு வடிவுகொண்ட
படநாக மதிவேணிப் பரஞ்சுடரை அமர்வித்தான். 185

அந்நாளில் இமையவர்கோன் அநுச்சனைசெய் பரம்பொருளைக்
கொன்னார்வேல் மன்னவன்கைக் கொடுத்ததொரு
[கொடும்பவத்தால்

பொன்னாட்டின் திருவிழந்து புலையுருவந் தனைத்தாங்கிக்
கைந்நாக மிசையூர்ந்து கமலையெனும் பதியடைந்தான். 186

[இந்திரன் திருவாரூரில் தியாகேசருக்கு முசுகுந்தன் செய்வித்த விழாவைப் பல்லாண்டுகள் சேவித்தபின் புலையுருவம் நீங்கி முன்னையுருவுடன் தன்னுலகம் சென்றான்.]

முசுகுந்தன் கயிலாயம் சேர்தல்

விண்ணாவர்கோன் ஏகியபின் விரவுபுகழ்க் கருவூரில் எண்ணரிய பலகாலம் இறையரசு செலுத்தியபின் மண்ணுலகம் புரக்கஅங்கி வன்மனுக்கு முடிசூட்டித் துண்ணெனவே நோற்றிருந்து தொல்கயிலை தனையடைந்தான்.

விரவாகு முதலியோர் முன்னைநிலையை அடைதல்

மாதவம்எண் ணிலஇயற்றி மானுடத்தன் மையைநீங்கி ஆதிதனில் அடலெய்தி அருள்முறையால் அனைவர்களும் மேதகுசேர்க் கந்தகிரி விரைந்தேகி வேற்கடவுள் பாதமலர் பணிந்தேத்திப் பத்திமைசெய் துற்றனரால். 188

வள்ளியம்மை திருமணம்

நாடும் ஊரும்

அயன்ப டைத்திடும் அண்டத்துக் காவியாய்ப் பயன்ப டைத்த பழம்பதி என்பரால் நயன்ப டைத்திடு நற்றெண்டை நாட்டினுள் வியன்ப டைத்து விளங்கு மேற் பாடியே. 189

வள்ளிமலைச் சிறப்பு

கள்ளிறைத் திடுபூந் தண்டார்க் கடம்பணி காளை பன்னாட் பிள்ளைமைத் தொழின்மேற் கொண்டு பெட்புடன் ஒழுகும்வண் வள்ளியைத் தன்பால் வைத்து வள்ளிவெற் பென்னு நாமம்[ணம் உள்ளவக் கிரியின் மேன்மை உரைத்திடும் அளவிற றுமோ. 190

வேட்டுவ அரசன் நம்பி செயல்

ஆயதோர் குறிச்சி தன்னில் அமர்தருங் கிராதர்க் கெல்லாம் நாயகன் நுகம்பூண் டுள்ளோன் நாமவேல் நம்பி யென்போன் மாயிருந் தவமுன் செய்தோன் மைந்தர்கள் சிலரைத் தந்து சேயிழை மகட்பே றுன்னித் தெய்வதம் பராவி யுற்றான். 191

சிவமுனிவர் மோகம்

போர்த்தொழில் கடந்த வைவேற் புங்கவன் அருளால் வந்த
சிர்த்திடு நவ்வி தன்னைச் சிவமுனி என்னுந் தூயோன்
பார்த்தலும் இளமைச் செவ்வி படைத்திடும் பிறன்தில் கண்ட
தூர்த்தனின் மையல் எய்திக் காமத்தால் சுழல லுற்றான். 192

மோகம் தனிதல்

படவர வணைய அல்குற் பைந்தொடி நல்லார் தம்பாற்
கடவுளர் புணர்ச்சி யென்னக் காட்சியின் இன்பந் துய்த்து
வீடலரும் ஆர்வம் நீங்கி மெய்யுணர் வெய்தப் பெற்றுத்
திடமொடு முந்து போலச் சிவமுனி இருந்து நோற்றான். 193

மான் கருவுற, அதில் சுந்தரீ அடைதல்

நற்றவன் காட்சி தன்னால் நவ்விபால் கருப்பஞ் சேரத்
தெற்றென அறிதல் தேற்றிச் செங்கண்மால் உதவும் பாவை
மற்றதனிடத்தில் புக்காள் வரைபக வெறிந்த வைவேற்
கொற்றவன் முன்னஞ் சொற்ற குறிவழிப் படரும் நீரான். 194

மான், வள்ளிக் குழியில் பெண்மகவை ஈனல்

தோன்ற லுக்குத் தணைவியைத் தொல்பிணை
தான்ற ரித்துத் தளர்ந்து தளர்ந்துபோய்
மான்ற ரற்றி உயிர்த்து வயிறுநொந்
தின்று வள்ளி இருங்குழி இட்டதால். 195

மான் அச்சங்கொண்டு நீங்குதல்

கோற்றொ டிக்கைக் குழவியை நோக்கியே
ஈற்று மான்பிணை எய்மினத் தன்றிது
வேற்று ருக்கொடு மேவிய திண்டென
ஆற்ற வேமருண் டஞ்சிய கன்றதே. 196

பெண்மகவு தனித்து அழுதல்

அன்னை யெனஈன்ற அரிணம்மருண் டோடியபின்
தன்னிணையி லாத தலைவி தனித்தனளாய்க்
கின்னரநல் யாமொலையோ கேடில்சீர்ப் பாரதிதன்
இன்னிசையோ என்றயிர்க்க ஏங்கிஅழு திட்டனளோ. 197

நம்பி யரசன் மகவை எடுத்து வளர்த்தல்

கொல்லை புருந்த கொடிச்சியொடு கானவர்கோன்
அல்லை நிகர்குழலான் அம்மென் குரல்கேளா
எல்லை யதனில் எழுமொவியங் கேதென்னு
வல்லை தனில்அவ் வறும்புனத்தில் வந்தனளே. 198

வந்தான் முதல்எடுத்த வள்ளிக் குழியில்வையும்
நந்தா விளக்கனைய நங்கைதனை நோக்கி
இந்தா இஃதோர் இளங்குழவி என்றெடுத்துச்
சிந்தா குலந்தீரத் தேவிகையில் ஈந்தனளே. 199

கொற்றக் கொடிச்சி சூழவியைத்தன் கைவாங்கி
மற்றப் பொழுதில் வயாவும் வருத்தமுமாய்ப்
பெற்றுக்கொள் வான்போலப் பேணிப் பெரிதுமகிழ்
வுற்றுக் கனதனத்தில் ஊறும்அமிர் தூட்டினளால். 200

மகவிற்கு, 'வள்ளி' எனப் பெயரிடல்

நாத்தளர்ந்து சோர்ந்து நடுக்கமுற்றுப் பற்கழன்று
மூத்து நரைமுதிர்ந்த முதாளர் வந்தீண்டிப்
பாத்தி படுவள்ளிப் படுகுழியில் வந்திடலால்
வாய்த்த இவள்நாமம் வள்ளியெனக் கூறினரே. 201

வள்ளி தவழ்ந்து, நடந்து, விளையாடி வளர்ந்து பன்னிரண்டு
வயதை அடைதல்

முந்தை யுணர்வு முழுதுமின்றி இம்முறையால்
புந்திமகிழ் வண்டல் புலிந்துவளர் செவ்வீக்கண்
எந்தையுயம் புல்லுவதற் றீப்பருவம் ஏற்குமெனப்
பைந்தொடியி னுக்கியாண்டு பன்னிரண்டு சென்றனவே. 202

வேடர், தம் குலமுறைப்படி வள்ளியைத் தீனைப்புனம்
காக்க வைத்தல்

ஆன பருவங்கண் டம்மனையும் அம்மனையில்
கோனும் ஒருதங் குலத்தின் முறைநோக்கி
மானின் வயிற்றுதித்த வள்ளிதனைப் பைம்புனத்தில்
ஏனல் விளையுள் இனிதளிக்க வைத்தனரே. 203

வள்ளி புனம் காத்தல்

கட்டு வரிவில் கருங்குறவர் கைத்தொழிலால்
இட்ட இதணத் திருந்தெம் பெருமாட்டி
தட்டை குளிர் தழைத் தாங்கித் திண்ப்புனத்தைக்
கிட்டலுற வண்ணங் கிளிமுதற்புள் ளோட்டினளே. 204

பூவைகள் செங்கட் புறவங்காள் ஆலோலம்!
தூவிமா மஞ்ஞைகள் சொற்கிளிகாள் ஆலோலம்!
கூவல் சேர்வுற்ற குயிலினங்காள் ஆலோலம்!
சேவல்காள் ஆலோலம் என்றாள் திருந்திழையாள். 205

வள்ளியை, மணக்க முருகன் தணிகை மலையில் வருதல்

இந்த முறையில் இவள் ஏனற் புனங்காப்ப
அந்த வளவில் அவளுக் கருள்புரியக்
கந்த வரைநீங்கிக் கதிர்வே லவன்தனியே
வந்து தணிகை மலையிடத்து வைகினனே, 206

அங்கு நாரத முனிவர் சென்று வள்ளியது அழகைக் கூறுதல்

குரல் பம்பிய தணிகைமால் வரைதனில் சுடர்வேல்
வீரன் வீற்றிருந் திடுதலும் வேலையங் கதனில்
வாரி யும்வடித் தந்தியும் வரிசையால் உறழ்ந்துஞ்
சீரி யாழ்வல்ல நாரதன் புவிதனிற் சேர்ந்தான். 207

தணிகை யங்கிரி தன்னில் வைகிய
இணையில் கந்தனை எய்தி அன்னவன்
துணைமென் சிறடி தொழுது பன்முறை
பணிதல் செய்திவை பகர்தல் மேயினான். 208

ஐய நே அவள் ஆக நல்லெழில்
செய்ய பங்கயத் திருவிற் குடும்பிலை
பொய்ய தன்றிது பேரந்து காண்டிநீ
கைய நேன் இவண் கண்டு வந்தனன். 209

தாய தாகுமத் தையல் முன்னரே
மாய வன்மகள் மற்றுன் மொய்ம்பினைத்
தோய நோற்றனள் சொற்ற எல்லையில்
போய வட்கருள் புரிதி யால்என்றான். 210

முருகன், வேட்டுவக் காளையாய்ச் சென்று வள்ளியைக் காணுதல்

மண்டலம் புகழுந் தொல்சீர் வள்ளியஞ் சிலம்பின் மேல்போய்ப்
பிண்டியந் திணையின் பைங்கூழ்ப் பெரும்புனத் திறைவி தன்னைக்
கண்டனன் குமரன் அம்மா கருதிய எல்லைதன்னில்
பண்டொரு புடையில் வைத்த பழம்பொருள் கிடைத்த
[வாபோல். 211]

முருகன் வள்ளியை நோக்கி வம்புரை பேசுதல்

பூமஞ்சார் மின்கொல் என்னப் பொருப்பினில் ஏனல் காக்குங்
காமஞ்சால் இளைமை யானைக் கடம்பமர் காளை நோக்கித்
தூமஞ்சால் விரகச் செந்திச் சுட்டிடச் சோர்ந்து வெம்பி
ஏமஞ்சால் கின்ற நெஞ்சன் இதணினுக் கணியன் சென்றான். 212

நாந்தக மனைய உண்கண் நங்கைகேள் ஞாலந் தன்னில்
ஏந்திழை யார்கட் கெல்லாம் இறைவியாய் இருக்கும் நின்னைப்
பூந்தினை காக்க வைத்துப் போயினார்; புளின ரானோர்க்
காய்ந்திடும் உணர்ச்சியொன்றும் அயன்படைத்திலன்கொல்
[என்றான். 213]

வாரிருங் கூந்தல் நல்லாய், மதிதளர் வேனுக் குன்றன்
பேரினை உரைத்தி; மற்றுன் பேரினை உரையாய் என்னின்
ஊரினை உரைத்தி; ஊரும் உரைத்திட முடியா தென்னில்
சீரிய நின்சீ றூர்க்குச் செல்வழி உரைத்தி யென்றான். 214

மொழியொன்று புகலா யாயின் முறுவலும் புரியா யாயின்,
விழியொன்று நோக்கா யாயின், விரகமிக் குழல்வேன் உய்யும்
வழியொன்று காட்டா யாயின், மனமுஞ்சற் றருகா யாயின்,
பழியொன்று நிற்பாற் சூழும்; பராமுகந் தவிர்தி என்றான். 215

உலைப்படு மெழுக தென்ன உருகியே ஒருத்தி காதல்
வலைப்படு கின்றான் போல வருந்தியே இரங்கா நின்றான்;
கலைப்படு மதியப் புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற் றேன்றி
அலைப்படு தன்மைத் தன்றோ அறுமுகன் ஆடல் எல்லாம். 216

நம்பி யரசன் வருவது கண்டு முருகன், வேங்கை மரமாதல்

ஆங்கது காலை தன்னின் அடிமுதல் மறைக ளாக
ஓங்கிய நடுவண் எல்லாம் உயர்சிவ நூல தாகப்
பாங்கமர் கவடு முற்றும் பல்கலை யாகத் தானோர்
வேங்கையின் உருவ மாகி வேற்படை வீரன் நின்றான். 217

ஆங்கவன் அயலாய் நின்ற அடுதொழில் மறவ ரானோர்
வேங்கையின் நிலைமை நோக்கி விம்பித நீர ராகி
ஈங்கிது முன்னுற் றன்றால் இத்துணை புகுந்த வாற்றால்
திங்குவந் திடுதல் திண்ணம் என்றனர் வெகுளித் தியார். 218

['இது மாயை மரம்' என்று வேடர் அதனை வெட்டத்
துணிந்தபொழுது அரசன் விலக்கி, 'இஃது எவ்வாறு வந்தது'
என்று வள்ளியைக் கேட்க, அவள் இது மாயமாய் உள்ளது;
இதன் ஊரலாற்றை யானும் அறியேன்' என்றாள்.]

நம்பி யரசன் கூறுதல்

என்றிவை சொற்றபின் ஏந்திழை அஞ்சேல்
நன்றிவண் வைகுதி நாண்மலர் வேங்கை
இன்றுணை யாயிவண் எய்திய தென்னாக்
குன்றவன் வேடர் குழாத்தொடு போனான். 219

நம்பி போனபின் முருகன் முன்போலத் தோன்றிக் குறையிரத்தல்

கோங்கென வளர்முலைக் குறவர் பாவையே
ஈங்குணை அடைந்தான்; எனக்கு நின்னிரு
பூங்குழல் அல்லது புகலொன் றில்லையால்;
நீங்கலன் நீங்கலன் நினை என்றுமே. 220

கோடிவர் நெடுவரைக் குறவர் மாதூர்
ஆடிய கணையதாய் அணியுஞ் சாந்தமாய்ச்
சூடிய மலர்களாய்த் தோயப் பெற்றிலேன்
வாடினன் இனிச்செயும் வண்ணம் யாவதே. 221

புல்லிது புல்லிது புனத்தைக் காத்திடல்
மெல்லியல் வருதியால் விண்ணின் பால்வரும்
வல்லியர் யாவரும் வணங்கி வாழ்த்திடத்
தொல்லியல் வழாவளந் துய்ப்ப நல்குவேன். 222

வள்ளி மறுத்துரை

இழிகுல மாகிய எயினர் பாவைநான்
முழுதுல கருள்புரி முதல்வர் நீரெனைத்
தழுவுதல் உன்னியை தாழ்ச்சி செப்புதல்
பழியது வேயலால் பான்மைத் தாகுமோ.

223

இலைமுதிர் ஏனல்காத் திருக்கும் பேதையான் ;
உலகருள் இறைவர்கீர் ; உளம யங்கியென்
கலவியை விரும்புதல் கடன தன்றரோ ;
புலியது பசியுறில் புல்லுந் துய்க்குமோ !

224

மீட்டும் நம்பி வேடருடன் வருதல் கண்டு வள்ளி
நடுங்கிக் கூறுதல்

வந்தபடி கண்டுமட மான்நடு நடுங்கிச்
சிற்தைவெரு விக்கடவுள் செய்யமுகம் நோக்கி
' வெந்திறல்கொள் வேடுவர்கள் வெய்யர்இவண் நில்லா
துய்ந்திட நினைந்துகடி தோடும் இனி ' என்றாள்.

225

முருகன் முதிர்ந்த தவவேடத்துடன் நம்பியேதிர் சென்று
திருநீறளித்து வாழ்த்துதல்

சென்றுகிழ வோன்குடிவர் செம்மல்சுதிர் நண்ணி
நின்றுபரி வோடுதிரு நீறுதனை நல்கி,
' வன்றிறல் மிகுத்திடுக ! வாகைபெரி தாக !
இன்றியமை யாதவளன் எய்திடுக ' என்றான்.

226

நம்பி திருநீறு பெற்று, ' அடிகள் விரும்புவது யாதோ ' என,
முருகன் கூறுதல்

ஆண்டொழிலின் மேதகைய அண்ணல்து கேண்மோ ;
நீண்டதனி மூப்பகல நெஞ்சமருள் நீங்க
ஈண்டுநும் வரைக்குமரி எய்தியினி தாட
வேண்டிவரு கின்றனன் மெலிந்த கடி. தென்றான்.

227

நம்பி, 'நீவிர் குறித்த தீர்த்தத்தில் முழுதி என் மகட்டுத்
துணையாய் இருமின்' என வைத்துச் செல்லல்

நற்றவன் மொழியைக் கேளா, 'நன்றுநீர் நவின்ற தீர்த்தம்
நிற்றலும் ஆடி எங்கள் நேரிழை தமிய ளாகி
உற்றனள்; அவனாக் கெந்தை ஒருதனித் துணைய தாகி
மற்றிவண் இருத்திர் என்ன, 'அழகிதாம், மன்ன' என்றான்.

இணையதோர் பொழுதில் தந்தை ஏந்திழை தன்பா லேகித்
தினையொடு கிழங்கு மாவுந் திங்கனி பிறவும் நல்கி
அணையவள் துணைய தாக அருந்தவன் தன்னை வைத்து
வனை கழல் எயின ரோடும் வல்லியின் மிண்டு போனான். 229

நம்பி போனபின் விருத்தனாய் உள்ள முருகன் தினைமா அருந்தித்
தண்ணிர் கேட்டல்

போனது முதியோன் கண்டு புணையிழை தன்னை நோக்கி,
'நானினிச் செய்வ தென்கொல் நலிவது பசினோய்' என்னத்
தேனோடு கனியும் மாவுஞ் செங்கையிற் கொடுப்பக் கொண்டு
'வேனிலும் முடுகிற் றுண்ணிர் விடாய்பெரி துடையேன்'
[என்றான், 230]

வள்ளி தண்ணிர் இருக்குமிடம் கூறல்

செப்புறும் அணைய மாற்றஞ் சேயிழைக் கிழத்தி கேளா
இப்புற வரைக்கும் அப்பால் எழுவரை கடந்த தற்பின்
உப்புற மிருந்த தெந்தாய் ஒருசுனை ஆங்கண் ஏகி
வெப்புற லின்றித் தெண்ணிர் மிசைந்துபின் வருதிர் என்றான்.

முருகன், வழிகாட்ட வள்ளியை அழைத்துச் செல்லல்

'பூட்டுவார் சிலைக்கை வேடர் புவையே புலர்ந்து தெண்ணிர்
வேட்டனன்; விருத்தன்; வெற்பில் வியன்நெறி சிறிதுந்
[தேரேன் ;
தாட்டுணை வருந்து மென்று தாழ்த்திடா தொல்லையேகிக்
காட்டுதி சுனைநீர்' என்றான், அறுமுகங் கரந்த கள்வன். 232

நீர் பருகிய விருத்தன், காதல் உணர்த்தல்

ஆகத்தை வருத்து கின்ற அரும்பசி அவித்தாய் ; தெண்ணீர்த்
தாகத்தை அவித்தாய் ; இன்னும் தவிர்ந்தில தளர்ச்சி மன்னே !
மேகத்தை யனைய கூந்தல் மெல்லியல், வினையேன் கொண்ட
மோகத்தைத் தணித்தி யாயின் முடிந்ததென் குறைய

[தென்றன். 233]

விருத்தன் மொழி கேட்ட வள்ளி வெருண்டு கூறுதல்

ஈறில் முதியோன் இரங்கி இரந்துகுறை
கூறி மதிமயங்கிக் கும்பிட்டு நின்றளவில்
நாறு மலர்க்கூந்தல் நங்கை நகைத்துயிர்த்துச்
சீறி நடுநடுங்கி இவ்வாறு செப்புகின்றாள்.

234

மேலா கியதவத்தோர் வேடந் தனைப்பூண்டிங்
கேலா தனவே இயற்றினீர் ; யார்விழிக்கும்
பாலாகித் தோன்றிப் பருகினார் ஆவிகொள்ளும்
ஆலால நீர்மைத்தோ, ஐயர் இயற்கையதே ?

235

நத்துப் புரைமுடியீர் ; நல்லுணர்வு சற்றுமிலீர் ;
எத்துக்கு மத்தீர் ? இழிகுலத்தேன் தன்னேவெஃகிப்
பித்துக்கொண் டார்போல் பிதற்றுவீர் ; இவ்வேடர்
கொத்துக் கெலாமோர் கொடும்பழியைச் செய்தீரே.

236

சேவலாய் வைகுந் தினைப்புனத்திற் புள்ளினுடன்
மாவெலாங் கூடி வளர்பைங் குரல்கவரும் ;
நாவலீர் நீரும் நடந்தருளும் ; நான்முந்திப்
போவனாள் என்று புனையிழையாள் போந்தனளே.

237

வள்ளி நீங்க, முருகன் முன்னவனை நினைத்தல்

பொன்னே அனையாள்முன் போகுந் திறல்நோக்கி
என்னே இனிச்செய்வ தென்றிரங்கி எம்பெருமான்,
தன்னே ரிலாதமரும் தந்திமுகத் தெந்தைதனை
'முன்னே வருவாய் முதல்வா' என நினைந்தான்.

238

யானைமுகக் கடவுள் யானை உருவம்கொண்டு வருதல்

அந்தப் பொழுதில் அறுமா முகற்கிரங்கி
முந்திப் படர்நின்ற மொய்குழலாள் முன்னாகத்
தந்திக் கடவுள் தனிவார ணப்பொருப்பு
வந்துற்ற தம்மா மறிகடலே போல்முழங்கி.

239

வள்ளி அச்சம்கொண்டு முருகனைத் தழுவிக்கொள்ளல்

அவ்வே லையிலவள்ளி அச்சமொடு மீண்டுதவப்
பொய்வேடங் கொண்டுநின்ற புங்கவன் தன் பாலனாகி,
'இவ்வேழங் காத்தருள்க; எந்தை நீர் சொற்றபடி
செய்வேன்' என ஒருபால் சேர்ந்துதழீஇக் கொண்டனளே.

அன்ன தொருகாலை அறுமா முகக்கடவுள்
முன்னொரு சார்வந்து முதுகளிற்றின் கோடொற்றப்
பின்னொரு சார்வந்து பிடியின் மருப்பூன்ற
இந்நடுவே நின்றான் எழுவயிரத் தூணோபோல்.

241

கந்தன் கணபதியை மீண்டு செல்ல வேண்டல்

கந்த முருகன் கடவுட் களிறுதனை
வந்தனைகள் செய்து வழுத்திநீ வந்திடலால்
புந்தி மயல்தீர்த்தேன்; புனையிழையுஞ் சேர்ந்தனளால்;
எந்தை பெருமான் எழுந்தருள்க மீண்டென்றான்.

242

முருகன் வள்ளியைக் கூடிப் பின் தன் உண்மை வடிவைக்
காட்டியருளல்

என்னும் அளவில் இனிதென் றியானைமுக
முன்னிளவல் ஏக, முகம்ஆ றுடையபிரான்
கன்னி தனைஓர் கடிக்காவி னிற்கலந்து
துன்னு கருணைசெய்து தொல்லுருவங் காட்டினனே.

243

முந்நான்கு தோளும், முகங்களோர் முவிரண்டும்,
கொன்னூர்வை வேலும் குஞ்சமும்ஏ னைப்படையும்,
பொன்னூர் மணிமயிலு மாகப் புனக்குறவர்
மின்னுள்கண் காண வெளிரின் றனன்விறலோன்.

244

வள்ளி வியந்து வேண்டுதல்

கூரார் நெடுவேற் குமரன் திருவுருவைப்
பாரா வணங்காப் பரவலுரு விம்மிதமுஞ்
சேரா நடுநடுங்காச் செங்கைகுவி யாவியரா
ஆராத காதலுரு அம்மையிது ஓதுகின்றாள்.

245

மின்னே அனையசுடர் வேலவரே இவ்வுருவம்
முன்னேநீர் காட்டி முயங்காமல் இத்துணையுங்
கொன்னே கழித்தீர் கொடியேன்செய் குற்றமெலாம்
இன்னே தணித்தே எனையாண்டு கொள்ளுமென்றாள்.

246

முருகன் அருள்புரிந்து விடுத்தல்

உம்மை யதனில் உலகமுண்டோன் தன்மகன்நீ
நம்மை அணையும்வகை நற்றவஞ்செய் தாய்; அதனால்
இம்மை தனில்உன்னை எய்தினோம் என்றெங்கள்
அம்மை தனைத்தழுவி ஐயன் அருள்புரிந்தான்.

247

எங்கண் முதல்வன் இறைவி தனைநோக்கி
உங்கள் புனந்தன்னில் உறைந்திடமுன் ஏகுதியால்
மங்கைநல்லாய் யாமும் வருவோம் எனவுரைப்ப
அங்கண் விடைகொண் டடிபணிந்து போயினளே.

248

முருகன் வள்ளியைப் பாங்கி துணையாகக் களவியல்
முறையிலெல்லாம் கலந்து செல்ல, பாங்கி, 'நீவிர் இங்கு இனிக்
கூடுதல் இயலாது' என இரவில் வள்ளியை முருகனிடம்
சேர்த்து விடுத்தல்

தாய்துயில் அறிந்து தங்கள் தமர்துயில் அறிந்து தஞ்சா
நாய்துயில் அறிந்து மற்றந் நகர்துயில் அறிந்து வெய்ய
பேய்துயில் கொள்ளும் யாமப் பெரும்பொழு ததறிற் பாங்கி
வாய்தலிற் கதவை நீக்கி வள்ளியைக் கொடுசென் றுய்த்தாள்.

மாத்தவ மடந்தை நிற்ப வள்ளலை இகுனை நோக்கித்
தித்தொழில் எயினர் காணில் திமையாய் வினையும் இன்னே
ஏத்தருஞ் சிறப்பி னும்மூர்க் கிங்கவள் தனைக்கொண் டேகிக்
காத்தருள் புரிய மென்றே கையடை யாக நேர்ந்தாள்.

250

முருகன் வள்ளியை அழைத்துச் சென்று ஒரு சோலையை அடைதல்

விடைபெற்றே இதுகை ஏக, வேலுடைக் கடவுள் அன்ன
நடைபெற்ற மடந்தை யோடு நள்ளிரு ளிடையே சென்று
கடைபெற்ற சீறார் நீங்கிக் காப்பெலாங் கடந்து காமன்
படைபெற்றுக் குலவும் ஆங்கோர் பசுமரக் காவுட் சேர்ந்தான்.

[காலையில் எழுந்து கானவர் கடுகிச் சென்று வேட்டுவக்
குமரனும் நிற்கும் முருகனை வளைத்துக்கொண்டு போர் தொடுத்தனர். வள்ளி அச்சங்கொண்டு அவர்களை அழிக்கவேண்டினாள்.]

சேவல் ஆர்ப்பினால் வேட்டுவர் இறத்தல்

என்றிவை குமரி செப்ப எம்பிரான் அருளால் பாங்கர்
நின்றதோர் கொடிமாண் சேவல் நிமிர்ந்தெழுந் தார்ப்புக்
[கொள்ளக்
குன்றவர் முதல்வன் ருனுங் குமரருந் தமரும் யாரும்
பொன்றின ராகி மாண்டு பொள்ளெனப் புவியில் வீழ்ந்தார்.]

வள்ளி முருகனையே வீரும்பி அவனுடன் செல்லுதல்

தந்தையும் முன்னை யோரும் தமரும்வீழ்ந் திறத்த தன்மை
பைந்தொடி வள்ளி நோக்கிப் பதைபதைத் திரங்கிச் சோரக்
கந்தன் அத் துணைவி அன்பு காணுவான் கடிக்கா நீங்கிச்
சிந்தையில் அருளோ டேக அனையஞர் தொடர்ந்து சென்றாள்.

நாரதர் எதிர்ப்பட்டுக் கூறுதல்

செல்லநா ரதப்பேர் பெற்ற சீர்கெழு முனிநேர் வந்து
வல்லியோ டிறைவன் தன்னை வணங்கி; 'நின் செய்கை எல்லாஞ்
சொல்லுதி'என்ன, அன்னான் தோகையைக் காண்டல் தொட்டு
மல்லல்வேட்டுவரை அட்டு வந்திடும் அளவுஞ் சொற்றான். 254

பெற்றிடு தந்தை தன்னைப் பிறவுள சுற்றத் தோரைச்
செற்றமொ டட்டு நீக்கிச் சிறந்தநல் லருள்செ யாமல்
பொற்றொடி தன்னைக் கொண்டு போந்திடத் தகுமோ என்னு
மற்றிவை முனிவன் கூற வள்ளலும் அஃதாம் என்றான். 255

முருகன் மீண்டு, இறந்தவரை வள்ளியைக்கொண்டு எழுப்புதல்

விழுப்பம துளதண் காவில் விசாகன்மீண் டருளித் தன்பால்
முழுப்பரி வுடைய நங்கை முகத்தினை நோக்கி நம்மேற்
பழிப்படு வெம்போர் ஆற்றிப் பட்டநுங் கினையை எல்லாம்
எழுப்புதி என்ன லோடும் இனிதென இறைஞ்சிச் சொல்வாள்.

‘விழுமிய உயிர்கள் சிந்தி வீழ்ந்தங் கேளிர் யாரும்
எழுதிர்’ என் றருள லோடும், இருசிலத் துறங்கு கின்றோர்
பழையநல் லுணர்வு தோன்றப் பதைபதைத் தெழுதற் கொப்பக்
குழவுறு தமர்க ளோடுங் குறவர்கோன் எழுந்தான் அன்றே.

எழுந்தவர்களுக்கு முருகன் தன் உண்மை வடிவைக் காட்டுதல்

எழுந்திடு கின்ற காலை எம்பிரான் கருணை வெள்ளம்
பொழிந்திடு வதனம் ஆறும் புயங்கள் பன் னிரண்டும் வேலும்
ஒழிந்திடு படையு மாகி உருவினை அவர்க்குக் காட்ட
விழுந்தனர் பணிந்து போற்றி விம்மித ராகிச் சொல்வார். 258

[நம்பி முதலானோர் அதிசயித்து வணங்கி, வள்ளியை
முறைப்படி மணம்புரிந்து அழைத்துச்செல்ல வேண்டினர்.
முருகப் பெருமான் அதற்கு இசைந்து வேடர் ஊருக்குச்
சென்றான்.]

திருமணம்

முருகனையும், வள்ளியையும் மான்தோல் ஆசனத்தில் இருத்தல்

குன்றவர் தமது செம்மல் குறிச்சியில் தலைமைத் தான
தன்றிரு மனையி னூடே சரவண முதல்வன் றன்னை
மன்றலங் குழலி யோடு மரபுளி யுய்த்து வேங்கைப்
பொன் றிகழ் அதளின் மீது பொலிவுற இருத்தி னானே. 259

முருகன் வள்ளிக்குப் பழைய தெய்வ வடிவம் வரச்செய்தல்

அன்னதோர் வேலை தன்னில் அறுமுக முடைய வள்ளல்
தன்னுழை இருந்த நங்கை தனையரு ளோடு நோக்கக்
கொன்னவில் குறவர் மாதர் குயிற்றிய கோலம் நீங்கி
முன்னுறு தெய்வக் கோலம் முழுதொருங் குற்ற தன்றே. 260

நம்பி அதிசயித்து மகட் கொடுத்தல்

அந்தரல் வேலை தன்னில் அன்புடைக் குறவர் கோமான்
கந்தவேள் பாணி தன்னில் கன்னிகை கரத்தை நல்கி
நந்தவ மாகி வந்த நங்கையை நயப்பால் இன்று
தந்தனன் கொள்க என்று தண்புனல் தாரை உய்த்தான். 261

நாரதர் சடங்குகள் இயற்றல்

நற்றவம் இயற்றுந் தொல்சீர் நாரதன் அணைய காலைக்
கொற்றம துடைய வேலோன் குறிப்பினால் அங்கி யோடு
மற்றுள கலனுந் தந்து வதுவையின் சடங்கு நாடி
அற்றம தடையா வண்ணம் அருமறை வீதியாற் செய்தான். 262

சிவபிரான் அம்பிகையுடன் வந்து வீண்ணில் நின்று
தீருமணத்தைக் காணுதல்

ஆவதோர் காலை தன்னில் அரியுந்நான் முகனும் வானோர்
கோவொடு பிறருஞ் சூழக் குலவரை மடந்தை யோடுந்
தேவர்கள் தேவன்வந்து சேண்மிசை நின்று செவ்வேள்
பாவையை வதுவை செய்யும் பரிசினே முழுதுங் கண்டான். 263

முருகன் பிறர்காணாது அம்மையப்பரை வணங்கல்

அறுமுக முடைய வள்ளல் அன்னது நோக்கிச் சீறூர்
இறையதும் உணரா வண்ணம் இமயமேல் அணங்கி னோடுங்
கறையமர் கண்டன் தன்னைக் கைதொழு தேனை யோர்க்கு
முறைமுறை உவகை யோடு முழுதருள் புரிந்தான் அன்றே 264

அம்மையப்பர் மறைத்தபின் நம்பி மகிழ்ச்சி

மற்றது காலை தன்னில் மாதுலன் வள்ளி தன்னைக்
கொற்றவே லுடைய நம்பி வதுவைசெய் கோலம் நோக்கி,
' உற்றஇவ் விழிகள் தம்மால் உறுபயன் ஒருங்கே இன்று
பெற்றனன் ' என்னுன் ; அன்னான் உவகையார் பேசற்பாலார்.

**முருகப்பெருமான் வள்ளியை அழைத்துக்கொண்டு
திருத்தணிகையை அடைதல்**

அணைய காலையில் அறுமுகன் எழுந்துநின் றாங்கே
குனியும் வில்லுடைக் குறவர்தங் குரிசிலை நோக்கி
வனிதை தன்னுடன் சென்றியாஞ் செருத்தணி வரையில்
இனிது வைகுதும், என்றலும் நன்றென இசைத்தான். 266

இன்ன தன்மைசேர் வள்ளியஞ் சிலம்பினை இகந்து
பன்னி ரண்டுமொய்ம் புடையவன் பாவையுந் தானும்
மின்னும் வெஞ்சுடர்ப் பரிதியும் போலவிண் படர்ந்து
தன்னை யேநிகர் தணிகைமால் வரையினைச் சார்ந்தான். 267

செச்சை மௌலியான் செருத்தணி வரைமிகைத் தெய்வத்
தச்சன் முன்னரே இயற்றிய தனிநகர் புகுந்து
பச்சிளங் கொங்கை வனசரர் பாவையோ டொன்றி
இச்ச கத்துயிர் யாவையும் உய்யவீற் றிருந்தான். 268

**முருகப்பெருமான் வள்ளியம்மைக்குத் திருத்தணிகையின்
பெருமைகளை விளக்கியபின் அங்குச் சிவபெருமானை வழிபடல்**

இவ்வரை ஒருசார் தன்னில் இராறுதோ ளுடைய எந்தை
மைவிழி அணங்குந் தானும் மாலயன் உணரா வள்ளல்
ஐவகை யுருவில் ஒன்றை ஆகமவிதியால் உய்த்து
மெய்வழி பாடு செய்து வேண்டியாங் கருளும் பெற்றான். 269

கருத்திடை மகிழ்வும் அன்பும் காதலுங் கடவ முக்கண்
ஒருத்தனை வழிபட் டேத்தி ஒப்பிலா நெடுவேல் அண்ணல்
மருத்தொடை செறிந்த கூந்தல் வள்ளிநா யகியுந் தானுஞ்
செருத்தணி வரையில் வைகிச் சிலபகல் அமர்ந்தான் அன்றே.

**பின்பு முருகப்பெருமான் வள்ளியம்மையுடன்
கந்தகிரியை அடைதல்**

தள்ளாரும் விழைவின் மிக்க தணிகையின் நின்றும் ஓர்நாள்
வள்ளியுந் தானு மாக மானமொன் றதனிற் புக்கு
வெள்ளியங் கிரியின் பாங்கர் மேவிய கந்த வெற்பில்
ஒள்ளிணர்க் கடப்பந் தாரோன் உலகெலாம் வணங்கப் போனான்.

தெய்வயானை வள்ளியை வரவேற்று மகிழ்தல்

ஆங்கது காலை வள்ளி அமரர்கோன் அளித்த பாவை
பூங்கழல் வணக்கஞ் செய்யப் பொருக்கென எடுத்துப் புல்லி
ஈங்கொரு தமிய ளாகி இருந்திடு வேனுக் கின்றோர்
பாங்கிவந் துற்ற வாறு நன்மெனப் பரிவு கூர்ந்தாள். 272

வள்ளியின் முற்பிறப்பு முதலிய வரலாறுகள் அனைத்தையும்
சொல்லக்கேட்டுத் தெய்வயானை மகிழ், பின் தெய்வயானையும்
வள்ளியும் அளவளாவி மகிழ்தல்

இந்திரன் அருளும் மாதும் எயினர்தம் மாதும் இவ்வா
றந்தரஞ் சிறிது மின்றி அன்புடன் அளவளாவிச்
சிந்தையும் உயிருஞ் செய்யுஞ் செங்கையுஞ் சிறப்பு மொன்றாக்
கந்தமு மலரும் போலக் கலந்துவே நின்றி யுற்றார். 273

கந்தன் திருவருட் சிறப்பு

கல்லகங் குடைந்த செவ்வேற் கந்தனோர் தருவ தாகி
வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் கிளையாய்ச் சூழப்
பல்லுயிர்க் கருளைப் பூத்துப் பவநெறி காய்த்திட்ட டன்பர்
எல்லவர் தமக்கும் முத்தி இருங்கனி உதவும் என்றும். 274

பரிவாரங்களின் மகிழ்ச்சி

சேவலுங் கொடிமான் தேருஞ் சிறைமணி மயிலுந் தொன்னாள்
மேவருந் தகரும் வேலும் வேறுள படைகள் யாவும்
மூவிரு முகத்து வள்ளல் மொழிந்திடு பணிகள் ஆற்றிக்
கோவிலின் மருங்கு முன்னுங் குறுகிவீற் றிருந்த மன்னோ 275

வாழ்த்து

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க! அறுமுகம் வாழ்க! வெற்பைக்
கூறுசெய் தனியேல் வாழ்க! ரூக்குடம் வாழ்க! செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க! யானைதன் அணங்கு வாழ்க!
மாறிலா வள்ளி வாழ்க! வாழ்கசீர் அடியார் எல்லாம்! 276

புன்னெறி அதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி, மேலாம்
நன்னெறி ஒழுகச் செய்து, நவையறு காட்சி நல்கி,
என்னையும் அடியன் ஆக்கி, இருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங் கயங்கள் போற்றி. 277

நூற் பயன்

வற்றா அருள்சேர் குமரேசன்வண் காதை தன்னைச்
சொற்றாரும் ஆராய்ந் திடுவாருந் துகளு ருமே
கற்றாருங் கற்பான் முயல்வாருங் கசிந்து கேட்கல்
உற்றாரும் வீடு நெறிப்பாலின் உறுவர் அன்றே. 278

இறைகழல் போற்றல்

பாராகி ஏனைப் பொருளாய்உயிர்ப் பன்மையாகிப்
பேரா வுயிர்கட் குயிராய்ப் பிறவற்று மாகி
நேராகித் தோன்றல் இலதாகி நின்றான் கழற்கே
ஆராத காத லொடுபோற்றி அடைதும் அன்றே. 279

ஆகச் செய்யுள் 1420

கந்த புராணத் தீரட்டு

முற்றிற்று.

சிறப்புப் பாயிரம்

வேதமோடு வேதாங்கம் பயின்று வல்லோன்
விரிந்தசிவா கமமுணர்ந்து மேன்மை பூண்டோன்
போதநிறை சிவமறையோன் காஞ்சி வாழும்
புனிதமிகு கச்சியப்பக் குரவ னானேன்
வாதமுறு புலவர்குழாம் மகிழ்ந்து போற்ற
மதிமலிமா டம்புடைகுழ் குமர கோட்டத்(து)
ஏதமறு சகாத்தம்எழு நூற்றின் மேலாய்
இலகு கந்த புராணம்அரங் கேற்றி னானே.

உ
சிவமயம்

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

அ	பக்கம்		பக்கம்
அக்கணந்தனில் அண்	189	அடைந்துளோர்க்	14
அக்கணந்தனில் மாய	207	அடையலர்	123
அக்கணம் எம்பிரான்	177	அடையார்புர	26
அக்காலையில்	166	அண்டம் மன்னுயிர்	50
அகத்தியன் சனகன்	211	அண்டம் விண்டதுகொல்	146
அகனமர் புலனோர்	6	அண்டர்கள் முதல்வன்	155
அகிலமாள்பவன்	79	அண்டர்தம்மை	135
அங்கண் ஞாலம்	207	அண்டருங்களிப்பின்	118
அங்கண் வைகும்	33	அண்டருநான்முகத்	4
அங்கது கண்டு	12	அண்ணலங் குமரவேள்	126
அங்கது பொழுது	17	அண்ணலங்குமரனை	38
அங்கது போழ்து	101	அண்ணலார்குமரன்	173
அங்கப் பொழுதில்	152	அணங்கு நீநோற்றும்	7
அங்கவர் மொழியும்	175	அத்தகம் எல்லை	172
அங்க வெல்லையில்	132	அத்தகைமை	124
அங்கிமா முகத்தி	154	அத்தகைய	73
அங்குவேலையில்	216	அத்தநீவெருளல்	130
அங்கைகொண்டு	159	அத்தனதியல்பு	35
அங்கையிற்கொடு	166	அத்திவெம்பணி	209
அச்சமோர்	46	அத்திறங்காணு	149
அச்சுதன் அயன்	93	அத்திறமுற்று	10
அச்செயல் முருகன்	190	அதிர்கழல்ந் சனெ	186
அஞ்சினை போலும்	129	அதுபொழு	63
அட்டிடுகின்ற	141	அந்தண் மாமுகில்	98
அடல்வலி பிழைத்திடும்	114	அந்தணர் கரண	18
அடலையின் நலத்தை	162	அந்தத்திறல்வெம்	102
அடித்தகைகளை	87	அந்தநல்வரம்	134
அடி முதல்முடி	31	அந்த நல்வேலை	240
அடுத்திறல்வலிபெற்	155	அந்தநாள் ஒருவ	124
அடைந்தனர் வீய்மிதம்	157	அந்தநாள் செல்லப்	221

	பக்கம்		பக்கம்
அந்தநாளில்	64	அரன் அருள்	21
அந்தமிலா அணி	138	அரிகள் அச்சுறும்	106
அந்தரத்தில்	189	அருத்திகொள்	39
அந்தவேலையில் கவுரி	25	அருத்திதந்திடு	25
அந்தவேலையில் முகுந்த	56	அருத்தியற்படரும்	99
அந்தவேலையின்	139	அருந்திநற்புயன்	89
அந்தப்பொழுதில்	236	அருவமும் உரு	21
அந்திபோலும்	35	அருவுமாகுவன்	92
அந்திவான் பெரு	216	அருளுருவாகு	36
அந்ததியின் பால்முன்னி	202	அலங்கலந்திரைகொள்	71
அந்நாளில் ஈசன்	210	அலர்ந்திடுபங்கய	210
அந்நாளில் சினம்	226	அலைத்ததுபரிதி	83
அந்நேர்காணு	139	அவ்வக்காலையில்	52
அந்நேரலன்	103	அவ்வகைதாரகன்	46
அப்புரந்தரன்	186	அவ்வகைநிகழ	71
அப்பெருமகந்தன	212	அவ்வகைமுளரி	197
அப்பொழுதரிஅயன்	38	அவ்வழி முனிவர்	6
அப்பொழுதவ்விடை	182	அவ்வழிவிர	131
அப்பொழுதயனை	36	அவ்வாசகஞ்சொல்	206
அப்போதுவானோர்	184	அவ்வுரை கொடியோன்	212
அம்புராசிகொள்	50	அவ்வேலையில்	236
அம்புரிமுதலாம்	31	அவனருள் பெருது	195
அம்முறை செப்பும்	205	அவனிது புகற	194
அம்மை இத்திறத்தால்	40	அழிவில்மெய்வரம்	93
அம்மையும் தன	186	அளப்பருங்குணத்	80
அம்மையோர்	19	அளவில் பூதவெம்	51
அம்மொழி மறுத்து	70	அற்றது தெரிந்து	101
அமரர் தம்பெருந்	91	அற்றதோர்சென்னி	217
அமையப்படும்	16	அற்றபோர்வலி	43
அமைவில்	88	அறத்தினைப்புகி	13
அயமுகி	66	அறந்தலைப்படும்	121
அயல்தெடுங்கணைப்	125	அறந்தவிர்ந்தொழு	147
அயன்படைத்திடும்	227	அறந்தனை	86
அயன்மகள்	103	அறவினைப்புகிந்தே	44
அரசியல் உரிமை	190	அறிவர்மேலவன்	77
அரசியல் புரிந்திடும்	137	அறுத்துவெம்முனைத்	158
அரண்டருங்கழ	150	அறுமுகன் றனை	188
அரந்தைதனை	60	அன்றிமுன் அயன்	213

பக்கம்

பக்கம்

அன்றியும் ஒன்று	195	அனையதாகிய	15
அன்றுகந்தவேள்	80	அனையவாந்தவி	77
அன்றுநாரத	198		
அன்றுமுன்னாக	210	ஆ	
அன்னஊர் திசேய்	196		
அன்னகாலை அகில	24	ஆக்கத்திற் பகழி	101
அன்னகாலையில் இளை	132	ஆகத்தை	235
அன்னகாலையில் வீர	133	ஆகும் எல்லையின்	158
அன்னதற் பின்னர்	39	ஆங்கது காலதன்னில்	154
அன்னதன்மைகண்	156	ஆங்கதுகாலை தன்னின்	232
அன்னதன்மெம்	20	ஆங்கதுகாலவள்ளி	242
அன்னதுகாலை	136	ஆங்கதோர் பெயரை	7
அன்னதுபலருள்	136	ஆங்கவன் அய	232
அன்னதுபொழுது	168	ஆங்கவன் தேவி	197
அன்னதுமொழிந்த	200	ஆங்கனம் பாடி	97
அன்னதுவேளையில்	211	ஆங்குற்றிடு காலை	103
அன்னதெனினுந்	30	ஆசறு பூதர்	144
அன்னதொருகாலை	236	ஆசுகன் உய்த்திடும்	189
அன்னதொருகாலை	147	ஆசறும் அவுண	83
அன்னதோர் அளவை	189	ஆடல் வேல்	176
அன்னதோர் காலை	19	ஆடலந்தொழில்மேல்	33
அன்னதோர்நாளில்	192	ஆடை தோல்விடை	13
அன்னதோர்வேலை	239	ஆண்டகை முருகன்	155
அன்னதோரெல்லை	127	ஆண்டது காலை	168
அன்னம் ஊர்தி	9	ஆண்டது வினவுரு	168
அன்னமிசை	124	ஆண்டுத் தாரகன்	57
அன்னவன் தனது	175	ஆண்டொராயிரம்	59
அன்னவேலை	63	ஆண்டொழிவின்	233
அன்னூர்விடை	12	ஆதரு காலையில்	20
அன்னுழி இந்திரன்	187	ஆதவத்தனிக்	24
அன்னுழிஉமையவள்	7	ஆதலால் ஈசன்	194
அன்னுழிஉருவமும்	204	ஆதலால் உங்கள்	214
அன்னைதாதை	13	ஆதலால் எங்கள்	213
அன்னையென	228	ஆதலாலியான்	131
அனந்தரமதாக	26	ஆதலின் ஈண்டு	200
அனையகாலை அயர்ந்	74	ஆதலின் நமது	27
அனையகாலையில்	241	ஆதிதன் நாமம்	213
அனையதன்மையன்	167	ஆதிதேவன் அருளும்	33
அனையதன்மையில்	15	ஆதி தேவனை	201

பக்கம்

பக்கம்

ஆதிநாயகன்	91	ஆவதோர் குரன்	69
ஆதிநான்முகன் கடவு	208	ஆவதோர் தன்னில்	240
ஆதிமுடிவும் இல்லா	212	ஆவதுவிதியெனின்	94
ஆதியாகி அனைத்து	196	ஆழ்ந்திடு சோரியன்	108
ஆதியின் உலக	15	ஆழியங்	61
ஆதியும் நடுவும்	19	ஆழியான்வேதன்	180
ஆயிவன் அசு	64	ஆற்றான் மற்றிவ்	143
ஆமேனும் இன்னும்	206	ஆற்றல்மைந்தரை	129
ஆயகாலை அயன்	164	ஆற்றல் விட்டனை	121
ஆயகாலையில்	122	ஆற்றி	242
ஆயதற் பின்னர்	39	ஆறும் வியப்புறும்	139
ஆயது காலைஅரு	52	ஆறுமா முகத்தெம்	169
ஆயது காலைஅவு	108	ஆறுருவாத	22
ஆயதுபோழ்தினில்	187	ஆனகாலை அரி	185
ஆயதேவர்	196	ஆனகாலைஅரு	15
ஆயதோர் காஞ்சி	6	ஆனகாலையில் அது	41
ஆயதோர் குறிச்சி	227	ஆனகாலையில் ஆட	122
ஆயபுல்லிய	80	ஆனகாலையில் ஒற்றர்	153
ஆயவெஞ்	12	ஆனதொர்செயலு	212
ஆயவெற்பினில்	44	ஆனதொல்பெரு	133
ஆயிரங்கோடிகாமர்	173	ஆனதொரெல்லையில் அண்	157
ஆயிரங்கோடியொ	144	ஆனதொரெல்லையில் அர	113
ஆயிரங்கரம்	87	ஆன தோர் இத்திசை	58
ஆயிரமா முகன்	87	ஆன தோர்காலை	85
ஆயிரமான	138	ஆனபருவங்	229
ஆயிரமுடியின்	144	ஆனவத்துணை	89
ஆயிற்றிதே	204	ஆனால் முனிகேள்	16
ஆர்த்ததானவத்	68		
ஆர்த்திடும் ஒதை	84	இ	
ஆர்த்திடும் மோதை	42		
ஆர்த்து விறல்	160	இங்குவந்தடைந்த	216
ஆரணன்றனது	9	இசைத்தவாசகம்	201
ஆரண முனிவர்	224	இடனுறுகுறிஞ்சி	183
ஆரியன்தனது	120	இடித்தென	123
ஆவகை உவகை	165	இத்தன்மை	153
ஆவதெல்லையில்	23	இத்திறந்திரிந்த	161
ஆவதுன்னி	122	இத்திறம் அளப்	73
ஆவதொர்பாசறை	138	இத்திறம்மடங்கல்	140
ஆவதோர்காலை எந்தை	71	இத்திறம்யோகினி	124

	பக்கம்		பக்கம்
இத்தேமொழி	65	இருந்திடுகாலை	193
இத்துணைவேலை	104	இருப்பரங்குறைத்திடும்	2
இகபரமுதவுவோன்	38	இருபதின்மேலும்	199
இந்தநல்விரதந்	223	இருவரும்உணர்கிலா	52
இந்தமங்கை	38	இருவருமுணரா	8
இந்த முறையில்	230	இலக்கத்துடன்	102
இந்தவண்ணத்தின்	58	இலக்கவிரும்	115
இந்தவண்ணம்	213	இலைமுதிர்	233
இந்தவாறிவர்	179	இவ்வகை அயில்	97
இந்தவாறினையர்	8	இவ்வகை அவுணர்	141
இந்தவீரர்	24	இவ்வகை தாதை	129
இந்தவேலை	122	இவ்வகை மன்றல்	183
இந்திரகுமரன்	146	இவ்வகையெல்லாம்	40
இந்திரஞாலந்	165	இவ்வரை	241
இந்திரஞாலவைய	85	இவரிவர் இத்திறம்	215
இந்திரத்திரு	88	இவை அயன்மகள்	209
இந்திரன் அனைய	190	இவை முசுக்குந்தன்	224
இந்திரன் அருளு	240	இழிகுலமாகிய	233
இந்திரன் என்	61	இழைக்கும்	88
இந்திரன்கவரி	143	இற்றகாலை	122
இந்திரன்தனி	112	இற்றுழி அவுணர்	108
இந்திரன் வானவர்	10	இறத்தலுங்கன்ன	21
இந்திரராகி	1	இறந்திடவரினும்	129
இந்திரைக்கு	135	இறுதியும் முதலும்	172
இந்நகர்குறுக	74	இன்றியான் சென்று	118
இந்நிலை அவுணர்	164	இன்று நென்னனின்	117
இந்நிலைசேர்மு	202	இன்னணம்புணர்	199
இப்படி ஆரல்	223	இன்ன தன்மைஇயன்	115
இப்படிப்பன்னாள்	207	இன்ன தன்மைகள்	185
இம்பரின் மலைந்த	161	இன்ன தன்மைசேர்முதல்	93
இம்முறை	62	இன்ன தன்மை சேர்வள்	241
இம்மெனச்சூர்மக	103	இன்ன தன்மையில் அமர	34
இயலிசைத்தமிழ்	43	இன்ன தன்மையில் இருவ	132
இரதிஇன்னணம்	11	இன்ன தன்மையில் ஈரிரு	171
இரலைமான்	68	இன்ன பண்பினள்	183
இரவிவந்துற்றுழி	114	இன்ன பல்கினைகள்	199
இராயிரவெள்ள	154	இன்ன பான்மைவீற்	83
இருங்கணத்தரை	117	இன்ன பான்மையான்	93
இருதலை அயில்	151	இன்னமும் ஒன்றி	208

	பக்கம்		பக்கம்
இன்னமும் முனிவர்	109	ஈறுசேர் பொழுதினும்	3
இன்னவெல்லையில்	186	ஈறுருத	61
இன்னவேலையின்	125		
இன்னவையும்	62	உ	
இன்னாரெவருஞ்	16		
இன்னலங் கடலுட்	213	உங்கள் தம்மையான்	66
இனியசீறடிக்	73	உச்சியின் மகுட	1
இனியதன் துணைவர்	116	உடல்சினமொடு	171
இளைத்தெலாமவண்	55	உடைப்பெரும்படை	158
இளையகாலையில்	188	உண்ணிலா மாயை	163
இளையதுன்னியே	77	உந்தும் பகழி	147
இளையபற்பல	84	உம்மையதனில்	237
இளையவகையால்	32	உய்குறு கணத்தின்	146
இளையவெல்லையில்	110	உய்த்த காலையின்	88
இளையன கூறினள்	13	உய்த்தலுங் கமல	36
		உய்யலாவதோர்	79
ஈ		உயர்தவக் கிழமையில்	198
		உரந்துணிக்கும்	100
ஈங்கனம் நமது	27	உருவொடு தொழில்	19
ஈங்கிப் பணியை	16	உரைசெய் இந்நகர்	77
ஈங்கிது காலை	15	உரைத்த எல்லையில்	52
ஈங்கெமர் தமையும்	145	உரைப்ப தென்னினி	94
ஈங்கொரு மன்னன்	223	உலகஞள் காரணன்	188
ஈசன் நல்லருள்	196	உலகினுள் மேல	193
ஈசன் மைந்தன்	31	உலைப்படு	231
ஈசனே அவன்	80	உள்ளம் என்புடன்	88
ஈண்டு தானவர்	113	உளைக்குங் கணைதன்	149
ஈண்டுறு மடவார்	203	உறுகின்ற தொர்	107
ஈண்டே எமருக்	179	உறுதி இன்னமொரன்	80
ஈத்துப்	235	உறுதி ஒன்றினி	129
ஈதியால் விடை	67	உறைதரும் அளியன்	145
ஈதுதன் புந்தி	131	உன்னருட் கண்	203
ஈது வேலையில்	209	உன்னலோடும்	122
ஈமக்கடன்கள்	48	உன்னற் கரிதாகி	185
ஈர்ந்தபின் மதியை	199	உன்னி இத்திறம்	59
ஈரமில் புன்மன	209		
ஈரிர ண்டிருமுன்	75	ஊ	
ஈரைஞ்சென்னி	90	ஊரிலாந்ருணம்	55
ஈறில் முதியோன்	235	ஊறிலாத தன்மை	141

	பக்கம்		பக்கம்
ஊறுசேர் தக்கன்	213	எவ்வக் கொடியோன்	42
ஊறேற்றிட	108	எவ்வெவர்க்கும்	179
ஊனுகி ஊனுள்	2	எழுந்தான் வயப்	166
		எழுந்திடு	239
எ		எழுமுதிரைப்புனத்	3
எகினம் ஊர்பவன்	12	எள்ளருஞ் சிறப்பின்	221
எங்கண்	237	எள்ளல் செய்தேனைப்	128
எங்கள் நாயகமா	145	எறிதரு கணிச்சிச்	11
எங்குள பொரு	18	எறிதரு கழற்காற்	67
எஞ்சலில் அவுணர்	109	எறிந்த காலையில்	159
எஞ்சிய அவு	86	என்பது கேட்டலும்	113
எஞ்சிய இக்கலை	200	என்பதை அரிமுகன்	142
எஞ்சுமவர் தம்மை	32	என்ற காலையில் அறு	74
எட்டொணுத்தவ	34	என்ற காலையிலங்	164
எடுத்தனன் சிலவர்	140	என்ற காலையின் எழுவ	125
எடுத்தனன் மாற்றலன்	103	என்ற காலையின் யாண்	89
எண்டகும் ஆசி	76	என்ற சொல்லிற்றுக்கு	146
எண்டிசை புரந்த	27	என்ற மாத்திரை	182
எண்டிசையும்	30	என்றலுங்கரங்	11
எண்ணியே யிசைந்	43	என்றலுஞ்சயந்தன்	192
எண்ணிலா நவ	22	என்றலுஞ்சார	36
எண்ணிலாவெள்	127	என்றலும் அயன்	200
எத்திறத்தரும்	90	என்றலும் அவுணருக்	95
எதிர்புகுந்திடும்	135	என்றலும் அருள்செய்	190
எதிரிலாமையால்	127	என்றலும் இளை	27
எந்தை குமரன்	47	என்றலும் நகைத்து	36
எந்தைகேள் மலரோன்	192	என்றலும் மகிழ்ச்சி	75
எந்தை சத்திகள்	25	என்றலும் மைந்தன்	49
எந்தைதன் மாப்படை	111	என்றலும் முருகவேள்	183
எந்தை நெடு	81	என்றித் திறங்கள்	77
எந்தை யுமை	182	என்றிவை உரைத்து	126
எமது வீரமா	106	என்றிவை குமரி	238
எரிபுனை நமது	18	என்றிவை குரவன்	214
எல்லை அன்னதின்	37	என்றிவை கூறிய	98
எல்லை இல்லதோர்	218	என்றிவை குர்முதல்	98
எல்லை நாவ்வரை	91	என்றிவை முக்கண்	225
எல்லையன்னதின்	188	என்றிவை பலப்	81
எல்லையில் ஓளி	31	என்றிவை பலவும்	75
		என்றிவை புகன்று	31

	பக்கம்		பக்கம்
என்றிவை மனத்தி	169	எனக்கிசைகின்ற	203
என்றிவை சொற்ற	232		
என்று கனகள்	180	ஏ	
என்று சிந்தைதனில்	117		
என்று தக்கன்	196	ஏகநாயகனும்	97
என்று தன்மைந்தன்	193	ஏகுமெல்லையில்	37
என்று திகழ்வெற்பை	147	ஏடவீழ் அலங்கல்	173
என்று நான்முகன்	33	ஏனுற்றுரெலாம்	78
என்று பற்பல இரங்கி	73	ஏதமில் அமரர்	173
என்று பற்பல உரைத்	67	ஏத்துகார்முகந்	85
என்று பற்பலகுழ்ச்சி	112	ஏமாந்தவுணர்	25
என்று மற்றிவைகுரபன்	92	ஏயமஞ்ஞை	185
என்று மற்றிவையாவை	78	ஏயெனச்செறுநர்	117
என்று மற்றினையது	210	ஏயெனப் பகரும்	96
என்று மூயிரு	134	ஏயெனமுருகன்	175
என்ன அன்னது	119	ஏலவார்குழல் இறை	25
என்ன இத்தகைய	174	ஏலவார்குழல் உமை	50
என்ன இத்திறங்கள்	142	ஏவரும்	86
என்னத் தனதண்டம்	152	ஏவலோடும்	140
என்னலும் அதனை	149	ஏறுடை அண்ணலை	209
என்னலும் எந்தை	168	ஏனை அண்ட	62
என்னலும் ஒற்றர்	136	ஏனையதோர்	48
என்னலுங் கமல	194	ஏனையர் தம்பால்	199
என்னலும் குமரகேண்மோ	68		
என்னலும் முனிவ	197	ஐ	
என்னு அசுரன்	107	ஐந்தரு	72
என்னுங்கிசைப்ப	181	ஐந்தியல்	69
என்னு இயம்பி	179	ஐம்பெரும்பூத	40
என்னு இரங்கி	135	ஐய நின்வாய்மை	220
என்னு மாற்றங்கள்	90	ஐயம் எய்தார்	164
என்னுயகன்	152	ஐயன் விடுவாளிகளை	159
என்னிகர்வெரு	50	ஐயன் விடுவெஞ்	115
என்னும் அளவில்	236	ஐயனோ	230
என்னும் எல்லையில்	153		
என்னும் வேலை அமர	10	ஓ	
என்னும் வேலையில்	118		
என்னை ஆளுடை	37	ஓட்டிப்போர்	143
என்னையோ என்றன்	152	ஓட்டியமராடிய	84
என்னொடே பொரற்	111	ஓய்யென	65

பக்கம்

பக்கம்

ஒருகரந்தனில்	34	கடந்திகழ்கரிதேர்	105
ஒருகோடிவாளி	45	கடனாகை	226
ஒருவரே எம்மை	155	கடிகொண்ட	206
ஒல்லாதவறிற்	28	கடிப்புனல் அள்ளி	222
ஒல்லென முருகவேள்	95	கண்டகதையிட்டுற்றுக்	59
ஒல்லொளி	87	கண்டதொரண்ணல்	76
ஒளித்திடுகின்ற	146	கண்டனள்கவுரி	219
ஒற்றர்சொல	90	கண்டனள் இளைய	42
ஒற்றெனமுன்னம்	172	கண்டனள் தொழு	181
ஒற்றெனவந்து	114	கண்டனள் முனிந்	69
ஒற்றைமேருவில்	77	கண்டனள் விசை	126
ஒன்பதோடிலக்க	97	கண்டுசிறினர்	167
ஒன்றமுதலோன்	102	கண்டுமற்றது	217
ஒன்றுதோருடலை	3	கண்டுமற்றவளை	203
ஒன்றொரு மாயை	131	கண்ணா	61
ஒன்றார் சிறையை	155	கண்ணுதல் முதல்வன்	745
		கண்ணுதல்விடை	41
ஒ		கண்ணுதற்பரன்	58
		கண்ணுறுவான்றளி	202
ஒகையால் அண்டத்	180	கதிபடர்கின்ற	143
ஒசனை நூறு	124	கந்தமொடுயிர்	4
ஒடினான் கொல்லோ	143	கந்த நமனுந்து	29
ஒதி என்பல	79	கந்தமுருகன்	236
ஒர்ந்தான்	210	கந்தவேள் அனை	45
ஒரண்டத்தவுணர்	155	கந்தன் றனை	26
ஒராயிரம்வா	149	கந்தனும் ஒருவனை	137
		கந்தனைவிறல்கொடே	98
க		கந்துகவிசயன்	161
		கந்துவியனிறை	83
கங்கமுற்றன	148	கந்துதித்திடும்	24
கங்குல்போந்தி	104	கந்தெனப்படு	82
கங்குலின் எழுந்த	174	கமலமூர்த்தியும்	201
கங்குலென்றுரைபெறு	114	கமலமேலுறை	110
கங்கைகமலைச்சிய	10	கரகத்தனி	24
கங்கை முடித்தாய்	73	கரங்கொடுபெரும்	99
கங்கையன்னதோர்	119	கரங்கள் பன்	120
கங்கை யிள்திசையை	56	கரத்தினைத்	69
கங்கைவேணியாய்	12	கரதலத்தெடுத்த	126
கட்டுவரிவில்	230	கரியவன்றனை	52

	பக்கம்		பக்கம்
கருணை செய்தொளி	31	கிள்ளை புருமயில்	166
கருணை செய் பரமன்	53	கிள்ளையின் வதனம்	176
கருணையங் கடலாகி	182		
கருத்திடை	241	கு	
கருமுகிற் புரை	132		
கரையறுதானவர்	99	குடமுனிகரத்தில்	51
கல்லகங்	242	குமரன் நல்குவிடை	98
கலங்கல்கொண்டிடு	182	குமரி மாமதிற்	82
கழிந்த தியுடல்	214	குன்றவர்	239
கள்ளிறை	227	குன்றினை எறித்தவேற்	174
களித்தவன் மடியுறு	144	குன்றினை எறிந்தவை	150
களித்தனர் மகிழ்ந்து	136	குன்றுதொருடல்	156
கற்பனை இன்றியே	56	குன்றெறிந்தவன்	181
கற்பனை முதலிய	7		
கற்றையங்கதிர்	146	கூ	
கறுத்தீடுவிரள்	101		
கன்னலொன்	101	கூடுற்ற நங்	27
கன்னின்றமொய்ம்பின்	184	கூர்ந்திடு	71
கா		கூரார் நெடுவேற்	237
காடுபோந்தன	69	கூரெயிறெழாத	81
காண்டகு நுதல்	108	கூறிமற்றினைய	172
காதல் நீங்கலா	53	கெ	
காப்புடைச் சிலையின்	141		
காமருகுமரன்	36	கெடலருஞ்சுரந்	89
காய்ந்திடுதம்பகை	183	கெடுதல் இல்லதோர்	93
காரெழில் புரியும்	195		
காலமாய்க் காலம்	156	கே	
காலை புரிந்	66		
காவல்மன்னவன்	179	கேட்டி இதுவிர	180
காவலன் அண்ட	162	கேட்டியால்	13
காவின்னஞடி	3	கேளிதுவிசய	126
காற்றிறன்றள்ளுண்டு	94	கேளிதொன்று	11
காசூர் கமல	206		
காணுகம்படு	166	கை	
		கையர்தன்மையிற்	167
கிரிமிசை நின்ற	71	கையற்றனர்	218
கிரீடத்தைத்தள்ளி	132	கையொடு	126

பக்கம்	பக்கம்
கொ	சி
கொங்கைஊறு	25 சிங்கத்திறலோன் 148
கொச்சகத்தியற்	167 சிங்கமுகனுந் 59
கொடியவெஞ்சினக்	50 சிட்டராகியே 91
கொடிய வெஞ்சினந்	85 சிந்தனைகவரும் 102
கொடுத்தலும் வயின்	40 சிந்தனைசெய்திடு 95
கொண்டுதன	202 சிந்தையழுங்க 17
கொவ்வைபோலிதழ்	38 சிந்தையால் 109
கொல்லைபுருந்த	229 சிரத்தைமார்பினை 135
கொற்றக்	229 சிலதியர்க்குள் 203
கொற்றங்கெழுவுற்	143 சிலந்திமாசுணாம் 50
கொற்றமிகு	81 சிற்கன வடிவினன் 204
கொற்றவில்	42 சிறந்த வான்மதி 158
கொற்றவேல் படை	153 சிறிதும் நீகவலை 118
	சிறுநகைசெய்து 163
கோ	சிறுவன் போலுறும் 80
கோங்கென	2 2 சி
கோடிவர்	232 சியவிறல் 82
கோதை வேலுடைக்	97 சிர்க்குமரேசன் 172
கோலம் நீடிய	134 சிந்திதழ் 177
கோலமாமஞ்ஞை	172 சிருதுகணாவன் 18
கோளுண்ட அரிமான்	142 சிலம்புக்க 139
கோற்றொடிக்கை	228 சிலமேதரு 5
சு	சிறற்றம்உற்றிடு 64
சங்கரனை	215 சு
சதுர்முகன்	70 சுடர்த் தணி 190
சரவணந்தனில்	25 சுடர்ப் பெருங்குலி 66
சலபதி படைகளை	123 சுடரும் வேற்படை 82
சலம் புரியும்	183 சுரமது கடந்து 53
சா	சுரர்கள் யாருந் 28
சாற்றருஞ்	22 சுரிதருகுடிகை 11
சாற்றருந் திறல்	34 சுரிதியெலாமுணர் 54
சாற்றி	163 கு
சாற்றுமிவ்வியல்	41 குரராக்கழுந் 24

	பக்கம்		பக்கம்
சூரலைவாயிடைத்	3	சேர்த்தலும் ஒரு	21
சூரன்மற்றினை	169	சேர்புதன் சிலை	157
சூரன்மா மகன்	133	சேரலர் ஆவி	138
சூரன்முதலோருயிர்	32	சேவலாய்	235
சூரன்விற்பெரு	106	சேவலுங்	242
சூரனுமவன்	58		
சூரனென்றுரை	10	சை	
சூரனேமுதலோர்	156		
சூரெனும்அவுணர்	109	சைய மேற்படு	78
சூழுதல்	173		
சூளிகை மீமிசை	75	சொ	
		சொல்லரு	187
செ		சொற்படும்	5
செக்கர்வானமேற்	201	சொற்றவாசகம்	128
செங்கண் மால்	58	சொன்மறைத்	15
செங்கதிர் அயில்	176		
செங்கமலத்திரை	187	சோ	
செச்சை	241	சோதிநீடிய	133
செந்நிறங்	177	சோரிநெய்யவா	59
செப்புறும்	234		
செய்ய தேர்	86		
செய்யவேற்படை	119	ஞா	
செல்லநாரதப்	238	ஞாயிறுவந்தபின்	113
செல்லும் இப்பகல்	74	ஞாலமுள்ளதோர்	93
செல்லுமாருகில்	51	ஞானந்தான் உரு	92
செற்றமேதகும்	181		
செறிதரும் உயிர்	2	த	
செறிந்து நேர்ந்து	99		
சென்றது	113	தடுத்து மற்றிவை	91
சென்று கிழவோன்	233	தண்டளிர்ச்சோலை	51
சென்றொர்மாழுடி	42	தண்டார் அகலச்	59
சேயிழை அவனொடு	197	தண்டாவிநல்	48
சேயுருவமைந்த	174	தண்டுளி நறவ	68
		தணிகை	230
சே		தந்தம் மாற்றங்கள்	92
		தந்திரப் பூத	96
சேண்புரம்	81	தந்தை இவ்வகை	195
சேயவன்விட்டிடு	46	தந்தையும	238

	பக்கம்		பக்கம்
தந்தையே முதல்	213	தி	
தப்பல் செய்திடு	79	திகடசக்கரச்	1
தருசெயல்வல்லோன்	124	திசைகளிற் போகும்	150
தவந்தனின்	57	திண்டிறல்	86
தள்ளரும்	241	திண்ணிய அவுணர்	96
தளர்ந்துடம்மெலிவுற	7	திருகியவெகுளி	173
தற்பரன் இனைய	9	திருத்தமிழ்	162
தன்படைத்தொலைவு	44	திருத்தருந்திறற்	186
தன்புணர்ப்புறு	43	திரிந்திடுகின்ற	170
தன்பெருங்கோயில்	196	திருவந்ததொல்லை	2
தன்மை அங்கவை	167	திருவும்மாரவேள்	55
தன்றிறல்தக்கன்	200	திரைசெறிகடலான	191
தன்னருள் நிலை	20	திரைந்தெழு	66
தன்னுறுகணவன்	18		
தன்னை நீக்கியே	49	தீ	
தனை நிகர்பிறரின்	6	தீதுகொள்பவத்தின்	128
		தீயவன்தனி	13
தா		தீயவைபுரிந்தா	177
தாதவிழ் தார்முடித்	145	தீயாருக்கோ	142
தாமந்தரும்	75	தீர்த்திகைக்	22
தாமரை அண்ணல்	6	தீர்ந்தன	201
தாமரை என்னுந்	200	து	
தாமரைக்கனான்	80	துங்கமதாகிய	138
தாமரைத் தலை	33	துஞ்சியெழும்	29
தாய்துயில்	237	துஞ்சினன்	86
தாயாகுமத்	230	துணித்தகாலை	132
தாயென ஆரல்	27	துணையுளார்	115
தார்கெழுவு	159	துப்புறழ்	72
தாரகப்பெயர் அவு	43	தும்பையஞ்	136
தாரகப்பெயர் இள	78	துய்யதோர்குமர	156
தாரகன் என்ப	46	துறந்ததோ	72
தாரகன்பேரில்	47	துன்னற்பட்ட	139
தாரகன்மாற்ப	46	துன்னிய உயிர்கள்	14
தாவடிநெடுவேல்	177		
தாழ்ந்தவர்	134	தூ	
தானமா நிலத்	24	தூசிஞல் அம்மை	51
தானவரவழிமுறை	94	தூசொடுகயத்தின்	222

	பக்கம்		பக்கம்
தூண்டாவிடு	151	தொழிலிது புரிந்த	68
தூதும் ஆகுவன்	106	தொழுதகுநின்	29
தூய அம்மகள்	55	தொழுதும்ற்றவர்	125
தூயதோர்	163	தொழுந்துணைக்	137
தூர்த்தலுந்தேரும்	164	தொன்னிலைதவா	31
தூவுடையநெடுஞ்	121		
தூவுறுபகழி	102	தோ	
தெ		தோன்றலுக்கு	228
தெண்டிரைநடுவண்	175	தோன்றிய குமரன்	28
தெருளதாகிய	34	ந	
தெழித்தவார்புனர்	218	நக்கதோர் வேலை	212
தே		நக்கனையல்ல	211
தேசமும் இரவி	68	நங்கடன்	87
தேயுவிள் எடுத்த	176	நஞ்சமர்களான்	212
தேரிடைப்புகுந்த	190	நஞ்சயின் றவன்	22
தேரிடைப் புகுந்து	130	நஞ்சருந்தியும்	12
தேரிழந்தனன்	111	நடந்துவச்சிர	85
தேரின் நின்றிழிந்	98	நண்ணினர்க்கினியாய்	174
தேவர்பிரான்	226	நந்திமுற்கடையைப்	8
தேவரயாவ	61	நந்தியந் தேவு	16
தேவரின் முதல்வ	193	நந்தியெம்மடிகள்	210
தேவரை நாம்	120	நல்லதோர் மான	197
தேவுகொண்ட	47	நவையில்சீர்	33
தேற்றலை	174	நற்றவம்	240
தேற்றமல்	206	நற்றவமடந்தை	14
தை		நற்றவன் காட்சி	218
தையலர் மங்கலத்	204	நற்றவன் மொழி	234
தொ		நற்றய்மொழி	48
தொக்கிர் அவுணான்	147	நறைகொள்	79
தொட்ட தொட்ட	130	நன்முகம்	27
தொடக்கமுற்று	89	நன்றூலெனத்	26
தொண்டனேன்	74	நன்றிதலசமர்க்கு	135
தொல்லையைய	42	நன்று நன்றென்கை	207
தொல்லையிள்	168	நன்று நீவீர்கள்	37
		நன்றெனவினவி	221
		நன்றெனவே	226
		நன்னகர் அழிப்பன்	120

	பக்கம்		பக்கம்
நா		நீண்டதன்னொரு	110
நாகர் தமக்கொர்	84	நீ முன்னோர்	211
நாணற் றதுகண்	148	நீயும் தொல்வினை	220
நாத்தளர்ந்து	229	நீரகத்தேதனை	3
நாந்தக	231	நீல்விடமேயினன்	205
நாயகன் அதற்பின்	39	நீலுறுமணிதோய்	8
நாயகன் அருள	14	நீறணிந்தனன்	153
நாரணன் என்னும்	96	நு	
நாரணன் முதலா	208	நுத்தைதண்டுறை	74
நாரணன் றனக்கு	44	நும்பியைவரையொடு	137
நாரதன் வினவி	222	நுவலருந்திறல்	133
நாராயணனும்	73	நுணங்கு	181
நாரிபாகமும்	60	நூ	
நாற்றடம்புயக்	15	நூற்படுகேள்வி	222
நாற்றிசைமுகத்தி	150	நூற்றியற்குமரரை	142
நான்மறை தளில்	195	நூற்றின்மேலுமோ	91
நி		நூற்றுக்கோடி	208
நிரந்த பல்லுயிர்	9	நூறு சென்னியும்	82
நில்லிங்கெனவே	206	நெ	
நிற்பமற்	225	நெடியதாரகற்	112
நிற்புறும் அமரர்	20	நெறி கொள்	117
நிறை தருகட்டி	224	நொ	
நின்றபாரிட	208	நொய்தாங்குழவி	28
நின்றமர்இயற்றியே	114	நோ	
நின்னதொல்கலை	201	நோக்கினும்நுழை	19
நின்னை வந்தனை	35	நோக்குற்றனைய	214
நினை தரும்எல்லை	18	நோற்றிடும்அளவில்	222
நினை தல் உற்றுழி	104	நே	
நினைந்திடுகின்றழி	10	நேங்கைய	57
நி		நேங்கள்இச்சுடர்	21
நிங்கைய	57	நேங்காதுறை	64
நிங்கள்இச்சுடர்	21	நிடவே	225
நிங்காதுறை	64	நிடுசுமர்	160
நிடவே	225	நிடுறுதிரையும்	155
நிடுசுமர்	160	நேமிகள்ஏழும்	178
நிடுறுதிரையும்	155	நேரறஇன்னணம்	197
		நேரில்இக்கவி	41
		நேரிலனாகி ஈண்டே	173
		நேரொருசிறிதும்	178

	பக்கம்		பக்கம்
ப		பார்க்கவன் என்னும்	221
பக்கமாய்	135	பார்த்தார் இந்நீர்மைதனைப்	152
பகருகின்ற	62	பார்த்திடு	63
பகிரதன் என்னும்	221	பார்மேல் ஏற்றுஞ்	140
பங்கயத்தவிசின்	8	பாராகி	243
பங்கயப்பொகுட்டி	10	பாரணம் விதியிற்	223
படத்தினின் உலகம்	178	பாரிடர்கள் சேனையிடை	115
படர்ந்தளன்போத	14	பாரிவட்டமும்	100
படவரவனைய	228	பாரினை அலைத்துப்	38
படிதவிர்நுப்பதம்	138	பான்மை இன்னன	99
படிதவிர்கூத	96		
பண்டுபரமன்	30	பி	
பண்டைவல்	4	பிறையுலாஞ்	25
பணிந்திடுகின்ற	130	பின்பு பிரமன்	220
பணிந்துழி அமல	120	பின்னுற முடிப்பான்	124
பத்துக்கொண்ட	94	பின்னுறுதுணைவர்	165
பரசிவன் உணர்ச்சி	195		
பாஞ்சுடர்	72	பு	
பரப்பொடுமிடைந்த	162	புக்ககனகன்	180
பரிதியின்பகை	63	புக்கதொருகாலை	48
பரிந்துதனக்	120	புக்குளாகுமர	178
பரிந்துபன்முறை	134	புங்கவர்யாவரும்	112
பரிபுரந்தன்னில்	23	புங்கவர்வழுத்தி	176
பருப்பதக்கொடி	23	புடையகல்	86
பருப்பதப்பெயர்ச்	50	புண்டரநீறணி	124
பருவரலெனும்	49	புண்டரிகன்கட்	140
பற்பகலினைய	19	புணர்ந்தகாலையில்	57
பற்றுபட்டிமை	106	புரண்டனவயவர்	100
பற்கொடுசென்று	205	புரந்தரன்முதற்	32
பன்முறை வீழ்ந்து	205	புரந்தனிற்செறி	159
பன்னிருசெங்கை	114	புரந்தனை சுட்ட	131
பன்னுகின்றதென்	112	புல்விது	232
பா		புலியின் ஈருரி	214
பாங்கரின்	116	புழையுறும்	119
பாங்கியர் இன்ன	205	புற்றிடங்கொண்ட	53
பாதலமூழ்குவ	161	புறத்திருள்	83
பாய்ந்துதிண்டிறல்	159	புன்னெறி	243
		புன்னெழிலாகிய	191

	பக்கம்		பக்கம்
பூ		பொய்யுரை நூல்	4
பூங்கழல் மிழற்ற	101	பொருசுமர் வினாப்பான்	109
பூசனாபுரிந்த	17	பொருவருந்திறலோன்	131
பூட்டுவார்	234	பொருளின் தீர்மையால்	112
பூத்தருங்களை	12	பொலங்கழல்வீர	72
பூதரைத் தலைவரைப்	94	பொற்றைக் கயலிருந்த	152
பூமஞ்சார்	231	பொற்றை யாவையும்	87
பூவுலகண்ட	109	பொன்னார் சடை	219
பூவைகாள்	230	பொன்னார் மேனி	204
பூழியம் பொற்புயப்	83	பொன்பால்	16
		பொனபொலி அலங்கல்	71
		பொன்னகர் இறுதி	69
பெ		பொன்னவன்	29
பெருத்ததன்மணி	35	பொன்னின்மேருவில்	37
பெருந்தகை அனைய	190	பொன்னே	235
பெருந்தகையாங்	87		
பெற்றமுயிர்த்த	116	போ	
பெற்றமைத்தரை	198	போகலும்அதனை	65
பெற்றிடு	238	போதநீடு	203
பெறலருந்திரு	92	போதிபோதி என்று	203
		போதிர்இப்பொழுதென்ப	104
பே		போந்தனர்தக்கன்	199
பேசரியமறைகளெலாம்	215	போந்துகோநகர்	128
பேர்ந்திடும் உணர்வொ	147	போயிதுருரன்	118
பேரவாகுவை	23	போயின அகந்தை	773
பேருமும்மத	56	போர்த்தொழில்	228
பேறு தந்திடு	90	போரழிந்துபுற	44
		போற்றுமைந்த	198
பை		போனது	234
பையராஅமளி	65	போனதொர்தக்கன்	201
பையராவின்	49	போனதோர்காலை	191
		ம	
பொ		மக்கள் வானவர்	23
பொங்குவன்மைகொள்	130	மக்களாயினர்	105
பொதியமதென்	17	மங்குல் வானமேல்	49
பொய்ம்மைஉற்றிடு	191	மங்கைஉமையும்	186

	பக்கம்		பக்கம்
மங்கைமார்தொழு	37	மறம் கன்றிடா	70
மங்கையோடவன்	56	மறுவறும் ஆர	22
மட்டுலாவு	35	மறைகளின் முடி	28
மடங்கலை உறழும்	96	மறைத்த பகழித் தொகையை	169
மடந்தையொ	76	மறைபுகல்	17
மண்டலம்	231	மறைபுரிந்திடுஞ்	34
மண்டனக்கா	60	மன்னர்மன்னவன்	135
மண்டுகனல்	33	மன்னவர் மன்ன	67
மண்ணாவுபாதல	30	மன்னவன் மன்னவன்	94
மண்ணிடை உலா	26	மன்னிய கயிலை	19
மண்ணியங்கரையில்	53	மன்னுந் சிறத்தின்	75
மண்ணுலக	2	மன்னுயிர்க்	18
மண்ணுலகிறைவன்	501		
மணிநிரை இகலியே	113	மா	
மதித்தனன்	83		
மதுவொடுகைட	154	மாகமேல்நிமிர் ஆயிர	157
மந்திரத்தரும்	90	மாகமேல்நிமிர்மற்றை	164
மயர்வொடு துறக்க	9	மாசறுகாட்சி	9
மயேந்திரமூதார்	70	மாசறு மறைகளின்	157
மருத்துவன் மாமறை	187	மாடுகுழ்தரு	7
மருள்கெழுபுள்ளே	177	மாடேகுழ்வார்	73
மல்லல் சேரும்	216	மாண்டகுசீர்	62
மலரயன்புதல்	10	மாண்டேவர்தமைப்	149
மலரயன் மிசை	84	மாத்தவ	237
மலரயன் முதலே	214	மாதவம்	227
மனிந்த சீர்த்தி	80	மாமுனிவருஞ்	32
மலைக்குலக்கொடி	134	மாயத்தான் எய்தும்	116
மலைகளை அறுக்கும்	141	மாயவள்தன்	57
மற்றது காலத்து	188	மாயவள்படை	127
மற்றது காலேமாது	240	மாயையின்வலி	193
மற்றது காலேமாபெரு	152	மாருதமும் ஊழி	32
மற்றது புகல	215	மாணிகாளிகள்	183
மற்றது போழ்தில்	8	மாலுற்றிட	65
மற்றவ் வீர	62	மாவுலகெங்கு	5
மற்றிது விடுத்தியால்	115	மாவுலாவரும்	82
மற்றிவை அவுணர்கோன்	99	மாற்றம் இத்திறம்	158
மற்றைத்துணை வியரும்	41	மாற்றலர் தொகையை	136
மற்றை வானவர்	202	மாற்றலார்தமையட	104
		மாறிலா அருக்கன்	154

	பக்கம்		பக்கம்
மாறு முகங்கொண்	178	முழுமதியன்ன	44
மான் கிளர்ந்தன	179	முற்படும் அனிக	162
மான வேற்படை	111	முற்றுணர்ந்திடு	38
மானுடத்தரைத்	79	முற்றியதமர்இனி	103
		முறையுணர்கேள்வி	75
மி		முற்றெருங்குணரும்	36
மிக்கசாரதர்	214	முன்னம் ஆங்கவன்	43
மிக்கமைந்தர்	198	முன்னம்நி	118
மிடற்றகுவர்	81	முன்னவன்அதனை	222
மின்னுவச்சிரப்	79	முன்னின்றவர்	205
மின்னே	237	முன்னுறச் செவ்வேல்	119
		முன்னுறமாருதன்	21
மி		முனம்புரிந்துல	23
மிண்டிடுசிறற்	47	முனிவகேள்பலவும்	214
மிண்டுதன்பதியை	207		
மிளில்சினத்ததி	87	மு	
மிளுற்றவை	107	மூண்டஇவ்	58
		மூலமும் முடிவுமில்	137
மு		மூவர்கள் முதல்வன்	144
முக்கண்மூர்த்தியும்	80	மூவாயிரர்தானை	125
முடித்திட உன்னியே	210	மூனிருமுகங்கள்	1
முடிந்திடல் அரிய	84	மூளா உருத்தறை	128
முண்டகம்மலர்ந்த	108		
முண்டகன் ஆதி	20	மெ	
முண்டகன்வலி	17	மெய்ச்சோதி	76
முத்தேவரின் முதல்	107	மெய்தவமியற்றிய	8
முந்தியவைக	223	மெல்லென உலவைக்	70
முந்தும்இவரை	219		
முந்தும்இன்அமுத	37	மே	
முந்துவெய்யசூர்ப்	167		
முந்தைஉணர்வு	148	மேக்குயர் பெருஞ்சின	108
முந்தைநாள்வலி	109	மேலாகியதவ	235
முந்தேதமியேன்	184	மேலாகிய விண்	60
முந்நான்கு	236	மேலை ஆயிரத்	78
முந்தொருஞான்று	221	மேலைவானவர்க்	184
முரிந்தகாலையில்	156	மேவருங்கூடல்	5
முழுதுணர்ந்திடு	29	மேற்றான் விளையும்	180
முழுதொருங்	182	மேனாரதன்செய்	198

பக்கம்	பக்கம்
மை	வரமிகுசிறப்பி 110
மைந்த கூர்விழி 63	வருந்திலன் அதற்கு 102
மைந்த நின் 35	வருவது நிமலன் 171
மைந்தரும் துணைவரும் 104	வற்று 243
மையல் மாக்கரி 21	வறந்திடு பொய்கை 4
மைந்தவோ என்றன் 134	வள நுமதிக்குழவி 202
மொ	வளை ந்தனர் வீரன் 151
மொய்ம்மலி படைத் 105	வளை ந்திடு காலையில் 105
மொழிபட்டிடு 123	வன்றோ உற்றோர் 67
மொழியொன்று 231	வன்னியின் அலங்கல் 175
யா	வளைகலன் நிலவு 211
யாண்டுமாகியே 106	வா
யாதொருபொருளை 195	வாக்கினுற்சிலர் 85
வ	வாகைமொய்ப்புடை 100
வச்சிரத்தனி 93	வாசவன் கரந் 78
வச்சிரமெடுத்த 5	வாட்டமொடமரர் 28
வஞ்சகமுதல்வன் 14	வாட்டுகேசரி 153
வஞ்சனிதந்திடு 166	வாணிபோற்றிடு 105
வஞ்சனேவிளை 100	வாயுனின் உருவென 46
வடவரைஉம்பர் 28	வார்த்தொகை 187
வடித்த செங் 70	வார்த்திடு சுழற்கால் 141
வடித்ததையன்ன 47	வாரிசமலர்மேல் 222
வண்டுலாந்தொடை 85	வாரிதிவளாகம் 175
வண்டுழாய் 61	வாரிருங் 231
வந்தங்கிரண்டு 45	வாளில் அங்கவன் 133
வந்தபடி 233	வான்முகில்வழாது 1
வந்தான் 229	வானவர் கோளை 31
வந்திக்குமலரோ 20	வி
வந்திடும் உலகை 17	விசயன் சயன் 125
வந்திடும் எல்லைபோய் 137	விஞ்சைமாய 131
வந்துசிய 63	விட்டவாளிகள் 100
வந்தெதிர்அவுரைர் 116	விட்டவிட்டதோர் 111
வம்மின்கள் 811	விட்டவெம்பகழி 11
வரமளித்தயாம் 92	விட்டிடுகின்ற 170
	விட்டிடுசிலுரு 171
	விட்டிடுதிகிரி 163

	பக்கம்		பக்கம்
விட்டிடு பிறங்கல்	151	வே	
விடம்பிடித்	176		
விடலைவிண்	116	வேஞ்சமஞ்செய	129
விடுத்திடு குலிசம்	151	வேஞ்சமர்க்காற்றல்	119
விடுதலங்கொடிய	117	வேஞ்சின அவுணான்	151
விடைபெற்றே	238	வேந்திறல் அவுணார்	71
விடையிழிந்துழி	11	வேந்திறல் நெடுங்கணை	167
விடையும்ஏறுமோ	214	வேந்திறற் சமர்	165
விண்டொடர்	189	வேம்பு தொல்கதிர்	129
விண்ணாவர்கோன்	227	வேம்புயலிடையில்	172
விண்ணாவராயினோர்க்கும்	192	வேம்புரைத்தொழிற்	158
விண்ணுலகாளுறும்	192	வேம்மைதிர்ந்திடும்	41
வித்தகவலிகொள்	220	வேய்யள் அவ்வயி	65
விரளவல்லியார்	23	வேய்யான் அனந்தங்	45
விரிகனல்வேள்வி	51	வேயில்விடும்	178
விரிஞ்சன்மால்	70	வேள்ளமாயிரம்	117
வில்லோடும் விர	101	வேள்ளிசயிலந்	206
வில்வன்மைகொள்	107	வேற்பொடும் அவுணான்	223
விழியொடும் இமை	223	வேற்றியும் உடையம்	110
விழுப்பமதுள	239	வேன்றிடல் அரிதினி	103
விழுமிய உயிர்	239		
விழுமியபூதர்	143	வே	
விழுமியமாலை	165	வேதக்காட்சிக்கும்	92
விறலுடைப்பஃறனை	166	வேதாமுதலோர்	205
வி		வேய்ந்துகொள்	13
விசுறு சுடர்வேல்	178	வேலினால் எறியு	151
விதலையவன்	89	வேலுடைத்தனி	124
விந்தனர்	84	வேலைகன் எல்லை	169
வீரமொய்ம்புடை	123	வேலை ஒருந்	45
விரர் எண்மரை	121	வேழமாமுதற்	43
விரவேள் இது	51	வேற்றுநீர்த்தடங்	112
விரன் கூறுவான்	88	வேறுபாட்டுரு	91
விரனங்கதனைக்	75	வேறுபின்னரும்	121
விறற்றிருந்தருளு	16	வேறுவேறுநின்	112
விறு காசிபன்	55	வை	
விறுகேதனம்	74	வையந்தனதீருதலும்	127

